CT-12

യുക്തിയിൽനിന്നു വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്ക്.

Fr Jacob Nadvathuseril.
& Appachan's
maternal uncle
Cina round about 1

ഗ്രന്ഥകർത്താ

ഫാദർ ജേക്കബ്ബ് നടുവത്തുശ്ശേരിൽ.

ഇരിങ്ങാലക്കുട കിഴക്കേ പള്ളിയിൽനിന്നും
പ്രസാധനം ചെയ്യുന്നത്.

BHARMARAM COLLEGE
LIBRARY
BANGALORE-29

ACHARYA DEVASSKEN DRAM
ALUVA
LIBRARY
11384

ഒന്നാം പതിപ്പ് കോപ്പി 1000.

1934.

PRINTED AT
THE MAR LOUIS MEMORIAL PRESS.
ERNAKULAM.

M/234.2
NAD

Imprimatur,

ERNAKULAM,
30—10—'34.

T. Nedumkallel V. G.

പ്രസ്താവന.

നവംനവങ്ങളായ ചിന്തകളുടേയും യുക്തിപ്രകാശനങ്ങളുടേയും ഒരു കാലമാണിത്. ലോകാഭിവൃദ്ധിക്ക് ഇവ അത്യാവശ്യമാണെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. പക്ഷേ പ്രമാദരഹിതങ്ങളായ പ്രമാണങ്ങളെ അഗണ്യമാക്കി സ്വതന്ത്രഗവേഷണം തുടങ്ങുന്നതു സർവ്വഥാ ആപൽക്കരമാണ്. സമുദായത്തേയും കുടുംബത്തേയും വ്യക്തിയേയും ശാശ്വതമായ സമാധാനത്തിന്റേയും സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റേയും സീമകളിൽനിന്നു ദൂരീകരിക്കുന്ന ഒരുവക വിഷവായുപ്രയോഗം തന്നെയാണിതെന്ന് അനുഭവം നമ്മെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ ശാന്തിയും സൌഭാഗ്യവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു ദൈവവിശ്വാസത്തിൽ മാത്രമാണ്. "തനതായ ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ ദൈവമില്ലാതിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവൻ മാത്രമേ ദൈവാസ്തിക്യം നിഷേധിക്കയുള്ളൂ" എന്നു വിശുദ്ധ അഗസ്തീനോസ് ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു് എത്രയും അനുചിതമാകുന്നു. അല്പകാലമായി നമ്മുടെ നാടുകളിലും ദൌർഭാഗ്യവശാൽ ഈദൃശ നിരർത്ഥചിന്തനങ്ങൾ തല ഉയർത്താൻ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതു് എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലൊ.

ഈ മഹാമാരിക്ക് ഒരു പ്രത്യൌഷധമായി ഇരിങ്ങാലക്കുടപ്പട്ടണത്തിലെ രണ്ടു പള്ളി ഏടവകകളിലേയും ഉത്തമകത്തോലിക്കർ സംയോജിച്ചു കൊല്ലംതോറും ഓരോ പള്ളിയിൽ മാറിമാറി പ്രസിദ്ധ വാഗ്മികളും സാക്ഷാൽ ഭക്തന്മാരുമായ വൈദികരെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ജ്ഞാനധ്യാനം നടത്തുക പതിവാണ്. ശ്ലാഘ്യമായ ഈ പതിവനുസരിച്ച് 1933-ൽ, കിഴക്കേപള്ളിയിൽ ഞാൻ വികാരിയായിരിക്കെ, ക. ടി. മൂ. സ. ബ. അന്ത്രയോസച്ചന്റെയും നടവത്തുശേരി പെ. ബ. യാക്കോബച്ചന്റേയും നേതൃത്വത്തിൽ ധ്യാനം ഭംഗിയായി നടത്തപ്പെട്ടു. ഇവരിൽ കേരളത്തിലെ നാസ്തികൃവാദത്തോടു ഭീമമാ

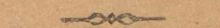
യി മല്ലിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന യാക്കോബച്ചൻ അവർകളുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ സ്ഥലം കിഴക്കേപ്പള്ളിയുടെ ചെലവിന്മേൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു രണ്ടു എടവകക്കാർക്കും സൌജന്യമായി വിതരണം ചെയ്വാൻ പള്ളിപ്രമാണികൾ തീർച്ചയാക്കി. അതനുസരിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം.

"*Tolle et Lege*"—"എടുത്തു വായിക്കുക." ഒരു ലൌകിക മഹാപണ്ഡിതനെ പെട്ടെന്നു സർവ്വസംഗപരിത്യാഗിയും വിശുദ്ധനുമാക്കിത്തീർത്ത വിലയേറിയ വാക്യമാണു മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഞാനും ഈ വാക്യംതന്നെ വായനക്കാരെ ഉൽബോധിപ്പിക്കയും, എന്റെ ആത്മീയപാലകത്വത്തിൽ നടന്ന പ്രസ്തുത ജ്ഞാനധ്യാനത്തിന്റെ സ്മാരകമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന പ്രകൃതഗ്രന്ഥം എടവകജനങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതാഭിവൃദ്ധിക്കു് ഉപര്യുപരി പ്രയോജനപ്രദമായിത്തീരട്ടെ എന്നു് ആശംസിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് ഇതിനെ പൊതുജനസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നു.

പഴയൂർ;
20—10—'34.

ഫാദർ ജാസ് മേനാച്ചേരി.

മുഖവുര.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഉള്ളടക്കം മൊത്തത്തിൽ 1933-ൽ ഇരിങ്ങാലക്കുട കിഴക്കേ പള്ളിയിൽ ഞാൻ ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളിലേതുതന്നെയാണെങ്കിലും പ്രതിപാദനരീതിയിൽ പല ഭേദഗതികളും വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. നിശ്ചിതസമയത്തിനുള്ളിൽ ചെയ്യുതീർക്കേണ്ടിയിരുന്ന ആ വാചാപ്രസംഗങ്ങളിൽ സമയദൌർല്ലഭ്യത്താലും മറവും വിട്ടുകളയേണ്ടതായി വന്ന ചില ആശയങ്ങളും, വിഷയത്തിന്റെ പ്രതിപാദനം ഒരുവിധം പൂർത്തിയായിരിക്കാൻവേണ്ടി, ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ആശയങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുന്നതിനും ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി, അന്നു വാചാപ്രസംഗങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സംഭവകഥകൾക്കു പുറമേ, അക്കാലത്തിനുശേഷമുണ്ടായ വേറെ ചില അനുഭവങ്ങളും മാനസാന്തരചരിത്രങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ഉദ്ദേശ്യം മനുഷ്യമനസ്സ് യുക്തിജന്യങ്ങളായ ന്യായങ്ങളാൽ കത്തോലിക്കമതവിശ്വാസത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്നതെങ്ങനെയെന്നു കാണിക്കാനായിരിക്കുകയാൽ അതിനു "യുക്തിയിൽനിന്നു വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്ക്" എന്നു നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതേസമയംതന്നെ, "യുക്തിവാദി"കളുടെ വാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കണമെന്നുള്ള പരോക്ഷമായ ഉദ്ദേശ്യം ഗ്രന്ഥംകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതിനാൽ "യുക്തിവാദഖണ്ഡനപ്രസംഗങ്ങൾ" എന്ന ഉപനാമവും അതിനു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

പള്ളിയിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ സ്മൃതിപഥത്തിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകാതിരിക്കുന്നതിന് അവയെ എഴുതി അച്ചടിപ്പിക്കണമെന്ന് എന്നെ ഉപദേശിക്കുകയും അതിനു വേണ്ടിവന്ന പണച്ചെലവു സദയം വഹിക്കുകയും

ചെയ്ത ഇരിങ്ങാലക്കുട കിഴക്കേപള്ളിക്കാരോടും, ആ സംഗതി കഥം വിവരിച്ചു് ഒരു "പ്രസ്താവന" എഴുതിത്തന്ന പ്രസ്തുത പള്ളിയുടെ അന്നത്തെ വികാരി റവ. ഫാദർ ജാസ് മേനാച്ചേരി അവർകളോടും, പ്രൌഢവും വിജ്ഞാനപ്രദവുമായ ഒരു അവതാരികയാൽ ഗ്രന്ഥത്തെ അലങ്കരിക്കാൻ ദയവുണ്ടായ രാജശ്രീ. ഐ. സി. ചാക്കോ ബി. ഏ. ബി. എസ്. സി. അവർകളോടും എനിക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയെ ഹൃദയപൂർവ്വം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

എറണാകുളം,
24—10—'34.

ഗ്രന്ഥകർത്താ.

ഇരിഞ്ഞാലക്കുട കിഴക്കേപ്പുള്ളി.

അവതാരിക.

പെ. ബ. നടുവത്തുശേരിലച്ചന്റെ ഈ പ്രസംഗപരംപര പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു സന്തോഷകരമായിരിക്കുന്നു. ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം മിക്കവാറും ലൌകായതികമായിരിക്കയാണല്ലൊ. ഇന്ദ്രിയഗോചരങ്ങളായ പദാർത്ഥങ്ങൾ മാത്രമേ വിജ്ഞേയങ്ങളായുള്ളുവെന്നാണു ലൌകായതികന്മാരുടെ മതം. പ്രത്യക്ഷം മാത്രമാണ് അവരുടെ ഗവേഷണപ്രമാണം. കൃഷ്ണ്ണരങ്ങളായ അഗാധചിന്തകർപോലും പരാങ്മുഖന്മാരായവർക്കു പ്രത്യക്ഷമെന്ന ഏകപ്രമാണത്തെ ആധാരമാക്കിയിരിക്കുന്ന ലൌകായതികതത്വം ഹൃദ്യമായിട്ടും കാണപ്പെടുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു ലൌകായതികന്മാരായിരിക്കുന്ന യുക്തിവാദികൾ ഉത്താനബുദ്ധികളായ ആളുകളെ അനുഗാമികളായി ആകർഷിക്കുന്നതിൽ വിസ്മയത്തിന്നവകാശമില്ല. എന്നിരുന്നാലും ലോകത്തിന്റെ ശുഭകാംക്ഷികൾ ലോകത്തെ മ്ലേച്ഛമാക്കുന്ന ലൌകായതികതത്തെ പ്രതിരോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഏകദേശം മുപ്പതു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു് ഞാൻ ഒരു യുക്തിവാദപ്രണയിയായിരുന്നു. അതിൽ ഞാൻ കേവലം പരപ്രത്യയനേയബുദ്ധിയായിരുന്നുവെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. യുക്തിവാദികളുടെ ആയുധങ്ങളായ ചില ഭൌതികശാസ്ത്രങ്ങളിൽ എനിക്കു് അനഗണ്യമായ പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. യുക്തിവാദത്തിന്റെ മഹാപുരോഹിതന്മാരുടെ വാദങ്ങളെല്ലാം സകാരണം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് എനിക്കു പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു; അവർ പ്രയോഗിച്ചിരുന്ന ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അവയുടെ മൂലപ്രമാണങ്ങൾ മുതൽ പരിശോധിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് എനിക്കു കഴിയുമായിരുന്നു. യുക്തിവാദികളുടെ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും (R. P. A.) ഞാൻ വായിക്കയുംചെയ്തു. എന്നാൽ യുക്തി

വാദം ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെയും നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽ വരുന്ന മറ്റു പല പദാർത്ഥങ്ങളെയും യുക്തിപൂർവ്വം വിവരിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമല്ലെന്നു കാലക്രമേണ എനിക്കു മനസ്സിലായി. യുക്തിവാദം അവധാനഹീനങ്ങളും അഗാധചിന്തകൾക്കു വിമുഖങ്ങളുമായ ബുദ്ധികളെ ആകർഷിച്ചേക്കാമെങ്കിലും പക്വബുദ്ധികൾ അതിൽ സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തുമെന്ന് ഇപ്പോൾ എനിക്കു വിശ്വാസമില്ല.

ലൌകായതികത്വം ഒരു നവീനമതമല്ല. അതു മനുഷ്യലോകത്തോളംതന്നെ പുരാതനമാണെന്നു പറയാം. ഹൈന്ദവദർശനങ്ങളിൽതന്നെ ചാർവ്വാകദർശനം എത്രയൊ പുരാതനമാണ്! ചാർവ്വാകനെക്കാൾ നഗ്നമായി നാസ്തിക്യം പ്രസംഗിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഉണ്ടോ എന്നു നാം സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

"അത്ര ചത്വാരി ഭൂതാനി ഭൂമിർവായ്വനലാനിലാഃ
ചതുർഭ്യഃ ഖലു ഭൂതേഭ്യശ്ചൈതന്യമുപജായതെ
കിണ്വാദിഭ്യഃസമേതെഭ്യോദ്രവ്യെഭ്യോമദശക്തിവത്" (1)

എന്നും മറ്റും ചൈതന്യാദികളുടെ ഉത്ഭവത്തെ വിവരിക്കയും ഈശ്വരാരാധനാദികളുടെ ഉപയോഗമില്ലായ്മയെ വർണ്ണിക്കയും ചെയ്തതിന്റെശേഷം ചാർവ്വാകൻ പരിഹാസപൂർവ്വം ചോദിക്കുന്നു:—

"പശ്വശ്ചെന്നിഹതഃസ്വർഗ്ഗം ജ്യോതിഷ്ടോമെ ഗമിഷ്യതി
സ്വപിതാ യജമാനെന തത്രകസ്മാന്ന ഹിംസ്യതെ ?" (2)

---

(1) ഇവിടെ (ഈ ലോകത്തിൽ) ഭൂമി, വെള്ളം, അഗ്നി, വായു ഇങ്ങനെ നാലു ഭൂതങ്ങളുണ്ട്. നാലു ഭൂതങ്ങളിൽനിന്നും ചൈതന്യം (ജീവൻ) ഉളവാകുന്നു, നിശ്ചയം. (എങ്ങനെയെന്നാൽ) ദ്രവ്യങ്ങൾ ഒരുമിച്ചുചേർന്നുണ്ടാകുന്ന കിണ്വങ്ങളിൽ (പുളിച്ച ചാരായം ജനിപ്പിക്കുന്ന കൂട്ടുകൾ) നിന്നു മദശക്തി പോലെ.

(2) ജ്യോതിഷ്ടോമം എന്ന യാഗത്തിൽ ഹനിക്കപ്പെടുന്ന മൃഗം സ്വർഗ്ഗത്തെ പ്രാപിക്കുമെങ്കിൽ (ഇങ്ങനെ ഹിന്ദുക്കൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ടായിരിക്കണം). യജമാനൻ എന്തുകൊണ്ട് അതിൽ (ആ യാഗത്തിൽ) സ്വന്ത പിതാവിനെ ഹിംസിക്കുന്നില്ല ? (പിതാവിനെ സ്വർഗ്ഗത്തിലയയ്ക്കുന്നതു് ഒരു നല്ലകാര്യമായിരിക്കെ, അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തതു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാഞ്ഞിട്ടാണെന്നാണു ചാർവ്വാകന്റെ ചോദ്യത്തിന്റെ സാരം.)

ഇതു സ്പഷ്ടമായിട്ടു നാസ്തികൃം പ്രസംഗിച്ച ചാവ്വാകനും അവന്റെ ദർശനവും തത്വചിന്തകളുടെ ഫലമായി നാമാവശേഷമായതുപോലെ യുക്തിവാദവും സാക്ഷാൽ ജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രാഭവംകൊണ്ടു കാലക്രമേണ നാമാവശേഷമായിത്തീന്നേക്കാം.

ചാവ്വാകന്റെ കാലത്തു ഭൌതികശാസ്ത്രം ഇക്കാലത്തെപ്പോലെ വികസിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു; ഇപ്പോൾ ഭൌതികശാസ്ത്രത്തിന്റെ ശസ്ത്രാഗാരത്തിൽ നിശിതങ്ങളായ അനവധി ആയുധങ്ങളുണ്ടു്. ആയതുകൊണ്ടു് ആ ശാസ്ത്രത്താൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന യുക്തിവാദം തിരോധാനം ചെയ്യുവാൻ ഇടയില്ല എന്നു ചിലർ വാദിച്ചേക്കാം. യുക്തിവാദം ആകപ്പാടെ തിരോധാനം ചെയ്യുപോകുമെന്നെനിക്കും വിശ്വാസമില്ല. അതു മനുഷ്യലോകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലുണ്ടായിരുന്നു; മനുഷ്യലോകത്തിന്റെ അവസാനംവരെ നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ അതിന്റെ അനുയായികളുടെ സംഖ്യ ചാവ്വാകാനുയായികളുടേതുപോലെ നിസ്സാരമായിത്തീന്നേക്കാം.; ആദ്ധ്യാത്മികതരംഗങ്ങളിൽ അതും നിമഗ്നമായിത്തീരാം.

താത്വികമായിട്ട് (philosophically) നോക്കിയാൽ ഭൌതികശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം ചാവ്വാകന്റെ കാലത്തേതിൽ ക്രുടിയിട്ടുണ്ടൊ? ഭൌതികശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്; സംശയമില്ല. താത്വികമായിട്ട് അതു വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? തത്വസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ബാധിക്കുമാറു്? ചാവ്വാകൻ നാലു ഭ്രുതങ്ങളെമാത്രമെ അറിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. നാമിപ്പോൾ എൺപതിൽചില്ലവാനം ഭ്രുതങ്ങളുണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ സംഖ്യാവ്രുദ്ധികൊണ്ടു താത്വികമായിട്ട് എന്തുവ്യത്യാസമാണു വന്നിട്ടുള്ളതു്? ഭ്രുതങ്ങൾ എത്രയായാലും കൊള്ളാം; അവയുടെ ഘടന എങ്ങനെയെല്ലാമായാലും കൊള്ളാം; അവയുടെ കാരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തത്വത്തിനു വ്യത്യാസംവരാൻ നിവ്രുത്തിയില്ലല്ലൊ. അതുപോലെതന്നെ നാമിപ്പോൾ കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി മുതലായവയുടെ കണ്ടുപിടിത്തംകൊണ്ടു ദിപ്തരായിരിക്കുന്നു; എന്നാൽ ആകാശം നാദഗുണമാണെന്നുമാത്രം അവ്യക്തമായി ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന

പുരാതനന്മാരുടെ താത്പര്യമാനങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ നമ്മുടെ കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിക്കു കഴിയുമോ?

യുക്തിവാദികൾ തങ്ങളുടെ അധികാരസീമയെക്കടന്നു വാദിക്കുമ്പോളാണു ഗർഹ്യന്മാരായി കാണപ്പെട്ടുന്നതു്. മൻപോട്ടു മാത്രംനോക്കിയെനടക്കയുള്ളുവെന്നു വ്രതമെടുത്തിരിക്കുന്ന ഒരാൾ താൻ നടന്നവഴികളിലുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചാൽ ആ വർണ്ണന നമുക്കു സ്വീകാര്യമായിരിക്കാം. എന്നാൽ അയാൾ താൻ നടന്ന വഴികളുടെ ഇടത്തും വലത്തും ഒന്നുമില്ലെന്നു വാദിച്ചുതുടങ്ങുമ്പോൾ ഗർഹ്യനും അഗണ്യനുമായിത്തീരുന്നു. ഇന്ദ്രിയഗോചരതപം അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യക്ഷം മൂലപ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു ഗവേഷണം നടത്തുന്ന യുക്തിവാദികൾ ഇന്ദ്രിയഗോചരമല്ലാത്ത യാതൊന്നിനും അസ്തിത്വമില്ലെന്നു വാദിച്ചുതുടങ്ങുമ്പോളാണ് അവരുടെ ഉപദേശം വർജ്ജനീയമായിത്തീരുന്നതു്.

മലയാളത്തിലെ യുക്തിവാദികളുടെ പ്രധാനവാദമായി ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതു പരിഹാസമാണ്. വിദ്വേഷകന്റെ ഭ്രമികസ്വഭ്രമികകളിലും പ്രധാനമെന്നു കരുതുന്ന ഒരുതരം കാണികളുണ്ടല്ലോ. പരിഹാസപൂർവ്വമായ യുക്തിവാദം ആ തരത്തിലുള്ള അനുഗാമികളെ വശീകരിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ കാലക്രമേണ പരിഹാസപ്രയോക്തൃക്കൾ പരിഹാസ്യന്മാരായിത്തീരുവാൻ ഇടയുണ്ടു്.

ഈ ആശംസയോടുകൂടെ ലോകഹിതകാംക്ഷികൾ മൌനമായിരുന്നാൽ അനവധി യുവാക്കന്മാർ നാശത്തിലകപ്പെട്ടുപോകുവാനിടയുണ്ടല്ലോ. പെ. ബ. നടുവത്തുശേരിലച്ചൻ ഈ അത്യാഹിതത്തെ തടയുവാൻ സദാ പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളാണെന്നു് ഏവർക്കുമറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയും ഭാഷാരീതിയും എല്ലായ്പോഴും വളരെ സരളങ്ങളാണ്. ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഈ ഗുണം സവിശേഷം ശോഭിക്കുന്നുമുണ്ടു്. "യുക്തിയിൽനിന്നു വിശ്വാസത്തിലേക്കു്" എന്നുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ സംജ്ഞതന്നെ വളരെ അർത്ഥവത്തായിരിക്കുന്നു. നിർവ്യാജമായി യുക്തിയെ അനുഗമിക്കുന്നവൻ വിശ്വാസത്തിൽചെന്നെ

ത്താതെയിരിക്കയില്ല. "യുക്തിവാദി"കളുടെ വാദങ്ങളെയെല്ലാം ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു ഖണ്ഡിക്കുന്നുണ്ട്. ഈശ്വരാസ്തിക്യത്തിൽ നാം വിശ്വസിക്കുന്നതു് അതു് ശ്രുതി (Revelation) പ്രാകൃതമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല. ശ്രുതിയിൽനിന്നുമാത്രം ഈശ്വരാസ്തിക്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതു കുതിരയുടെ മുൻപിൽ വണ്ടികെട്ടുന്നതുപോലെയായിരിക്കും. ഈശ്വരാസ്തിക്യം താത്വികമായ യുക്തിയിൽനിന്നും സിദ്ധമാണു്. ഇങ്ങനെ സിദ്ധമാകുന്ന ഈശ്വരാസ്തിക്യത്തിൽനിന്നാണു ശ്രുതിക്കു പ്രാമാണ്യം സിദ്ധിക്കുന്നതു്. ഗ്രന്ഥകർത്താവു താത്വികമായ യുക്തിപരംപരകൊണ്ടു് ഈശ്വരാസ്തിക്യത്തെയും ശ്രുതി അല്ലെങ്കിൽ വെളിപാടിന്റെ ആവശ്യത്തെയും സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ലളിതങ്ങളെങ്കിലും ദൃഢങ്ങളായ യുക്തികൾകൊണ്ടും സുഗ്രഹങ്ങളായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾകൊണ്ടും ഗ്രന്ഥകാരൻ സാധിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

"യുക്തിവാദി"കളുടെ നിലയെ അവരുടെ മഹാചാര്യന്മാരായ ഡാർവിൻ, ഗിബൺ, റെനാൻ മുതലായവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ ഗ്രന്ഥകർത്താവു ഖണ്ഡിക്കുന്നു. അവസാനത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ യുക്തിയും വിശ്വാസവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും വിജ്ഞാനവും വിശ്വാസവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസവും ശാസ്ത്രീയമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ ഇതു മലയാളത്തിൽ അത്ഭുതപൂർവ്വമായ ഒരു ശാസ്ത്രീയ വാദഗ്രന്ഥമാകുന്നു. ഇതു നമ്മുടെ ഹൈസ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും മതാദ്ധ്യയനത്തിന്നു് ഒരു പാഠ്യപുസ്തകമാക്കുന്നതു് ഉചിതമായിരിക്കും. എം. സി. വൈ. എൽ. മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ "അദ്ധ്യയനമണ്ഡല"ങ്ങൾ (Study circles) നയിക്കുന്നതിനും ഈ പുസ്തകം വളരെ ഉപയോഗമുള്ളതായിരിക്കും. ഈ പുസ്തകത്തിനു വിസ്തൃതമായ പ്രചാരം ലഭിക്കുമെന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

യുക്തിവാദാദി നാസ്തിക്യവാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുമ്പോൾ നാം മറെറാരുകാര്യവുമോർമ്മിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. കുവാദങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നതു മിക്കപ്പോഴും കുപ്പിപ്പാട്ടകളിൽനിന്നാണു്. ഈ ലോ

കത്തിൽ കഷ്ടതകളും അനുഭവിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ട്. ആസ്തിക്യവാദികളും തങ്ങളുടെ കയ്യിൽകിട്ടിയതിനെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും സാധുക്കളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളും തീർക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ അടയ്ക്കുന്നതിനും ആസ്തിക്യവാദത്തെ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ആ വാദങ്ങളെ നിഹനിച്ചാൽ തങ്ങളുടെ അവസ്ഥ ശോഭനതരമാകുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയോടുകൂടെ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിക്കുന്നവർ നാസ്തിക്യവാദവുംകൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടാൽ. ദൈവസ്നേഹം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പുണ്യതമമായിട്ടുള്ളതു് അയൽക്കാരോടുള്ള സ്നേഹമാണെന്നു മിശിഹാ നമ്മോടുപദേശിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആ ഉപദേശമനുസരിച്ചു വർത്തിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ നവീനവാദങ്ങളിൽ മിക്കതുമുണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഈ കർത്തവ്യത്തെ മാർപ്പാപ്പാമാർതന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ലോകഹിതത്തിനുവേണ്ടി ആത്മത്യാഗം ചെയ്യുന്ന സന്യാസികളുടെയും സന്യാസിനികളുടെയും പല പല സംഘങ്ങളുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ കഷ്ടതകൾ സഹിക്കുന്നവർ അടങ്ങുകയില്ല. ആസ്തികന്മാരെല്ലാം സഹോദരസ്നേഹം ത്യാഗംകൊണ്ടു പ്രകടീകരിച്ചാൽ ഈ ലോകത്തിലെ പല കുവാദങ്ങളും തിരോധാനം ചെയ്യുമെന്നാണു ഞാൻ വിചാരിക്കാറുള്ളതു്.

പ്രശസ്തമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചയിതാവിനെ ഞാൻ ഹാർദ്ദപൂർവ്വം അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം,
ഫസ്റ്റ് മജിസ്ട്രേറ്റ് ഓഫീസ്. } ഐ. സി. ചാക്കോ.
ബി. എ. ബി. എസ്. സി.

വിഷയവിവരം.

പ്രസ്താവന. iii

മുഖവുര. v

അവതാരിക. vii

I. പ്രാരംഭം. 1

തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ അവിശ്വാസം. 1—ക്രിസ്തു ആ അവിശ്വാസത്തെ കുറ്റപ്പെടുത്തി. 2—നേരിട്ടുകാണാത്തതു പലതും മനുഷ്യർ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. 4—കത്തോലിക്കരുടെ മതവിശ്വാസത്തിന് അനിഷേദ്ധ്യന്യായങ്ങളുണ്ട്. 5—കുടുംബസ്വത്തിന്റെ ന്യായ്യതയ്ക്കു പ്രമാണങ്ങളുള്ളതുപോലെ കത്തോലിക്കമതവിശ്വാസത്തിനും പ്രമാണങ്ങളുണ്ട്. 8—സംശയമുള്ളവർക്കു പ്രമാണങ്ങളും പരിശോധിക്കാം 9.

II. മതവിശ്വാസം അന്ധവിശ്വാസമല്ല. 11

ദൈവമില്ലെങ്കിൽ മതമില്ല 11—ദൈവകാര്യത്തിലും വിദഗ്ധാഭിപ്രായം സ്വീകാര്യം. 12—ദൈവകാര്യത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ അഭിപ്രായം വിദഗ്ധാഭിപ്രായമാണ്. 13—ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതം ദൈവാസ്തിക്യത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. 14—മറ്റു മതസ്ഥാപകന്മാരുടെ സാക്ഷീകരണം. 16—മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ദൈവവിശ്വാസം. 17—സാർവ്വത്രികവും സാർവ്വജനീനവുമായ ദൈവവിശ്വാസം സുബദ്ധമായിരിക്കണം. 19—ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സാക്ഷീകരണം. 20—പ്രൊഫസർ ആർ. ഏ. മില്ലിക്കന്റെ സാക്ഷ്യം. 21—ലൂയീ പാസ്റ്ററിന്റെ സാക്ഷ്യം. 23—നെപ്പോളിയന്റെ സാക്ഷ്യം. 26—തോമസ് എഡിസന്റെ സാക്ഷ്യം. 27—എന്തുകൊണ്ട് അവിശ്വസിക്കുന്നു? 28—ക്ലൈമാൻസോ, ലൂബേ, എർണസ്റ്റ് വോൺ എന്നീ മഹാന്മാരുടെ അനുഭവസാക്ഷ്യം 29—

III. മതവിശ്വാസമാണു സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. 33

ദൈവമില്ലെങ്കിൽ സന്മാർഗ്ഗമില്ല. 33—സന്മാർഗ്ഗബോധം കല്പനാപരമാണ്. 34—എന്തുകൊണ്ടു കല്പനാപരം? 35—ദൈവസ്വരം അനുസരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്. 37—ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ. 39—ആത്മഹത്യ എന്തുകൊണ്ട് അസന്മാർഗ്ഗികം? 41—നിരീശ്വരന്മാരെല്ലാം

ദ്ധന്മാർഗ്ഗികളോ ? 43—മതവിശ്വാസികളെല്ലാം സന്മാർഗ്ഗികളോ ? 45—മതവിശ്വാസവും സമുദായഘടനയും. 47—നിരീശ്വരസമുദായങ്ങൾ. 50—ഫ്രാൻസിലെ അനുഭവം. 51—റഷ്യയിലെ അനുഭവം 52—സാക്ഷാൽ സാഹോദര്യം 54—

IV. അത്ഭുതങ്ങളും ചരിത്രസംഭവങ്ങളാകുന്നു. 57

അത്ഭുതം എന്നാലെന്ത് ? 57—അതു സംഭവ്യമോ ? 58—സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ ? 60—ഉണ്ടെന്നു ക്രിസ്തു സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. 62—ലൂർദിലെ രോഗശമനങ്ങൾ. 63—അവയുടെ പ്രത്യേകതകൾ. 64—ശമനകാരണമെന്ത് ? 65—റഡൗടെ രോഗശാന്തി. 67—പ്രകൃത്യതീതശക്തികൊണ്ടോണ്. 70—അജ്ഞാതമായ പ്രകൃതിശക്തികൊണ്ടല്ല. 71—അത്ഭുതനിഷേധം യുക്തിഹീനം. 73—വിവേചിക്കണം. 76—

V. യേശുക്രിസ്തു മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത ദൈവമാകുന്നു. 79

സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിശ്വാസ്യത. 80—സുവിശേഷം അപ്പോസ്തോലികം 82—സുവിശേഷം യഥാർത്ഥചരിത്രം. 84—സുവിശേഷം അഭംഗുരം. 86—അതിൽനിന്ന് അത്ഭുതങ്ങളെ വേർതിരിക്കുവാൻ പാടില്ല. 87—പണ്ഡിതസാക്ഷ്യങ്ങൾ. 89—അനിഷേധ്യങ്ങൾ. 93—ക്രിസ്തു പ്രകൃതിനാഥനാണ്. 95—ഏറ്റവും വലിയ അത്ഭുതം. 98—സത്യത്തിൽനിന്നുള്ള അടയാളം 101—അത്ഭുതങ്ങളുടെ സാക്ഷീകരണം. 103—ക്രിസ്തു സാക്ഷാൽ ദൈവം തന്നെ. 104—മനുഷ്യാവതാരരഹസ്യത്തിൽ പൂർവ്വാപരവൈരുദ്ധ്യമില്ല. 108—യൂസ്സോയുടെ സാക്ഷ്യം. 110—

VI. കത്തോലിക്കസഭ ദൈവസ്ഥാപിതമാകുന്നു. 113

ദൈവരാജ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ. 114—അതിന്റെ സ്ഥാപകനായ മിശിഹായെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രവചനങ്ങൾ. 116—ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം. 119—ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനം. 123—"എന്റെ സഭ" 125—"നീ പാറയാകുന്നു" 127—"താക്കോലുകൾ ഏല്പിക്കും." 129—"കെട്ടുകയും അഴിക്കുകയും" 130—വി. ലൂക്കായുടെ സാക്ഷ്യം. 130—വി. യോഹന്നാന്റെ സാക്ഷ്യം. 132—മറവ് അധികാരികൾ. 134—സത്യസഭ ഏത് ? 135—മെക്കാളെയുടെ സാക്ഷ്യം 138—ഗ്ലാഡ്സ്റ്റന്റെ പ്രശംസ. 140—ഡോക്ടർ അഗസ്റ്റസ് ബ്രിഗ്സിന്റെ സാക്ഷ്യം. 141—'ടൈംസ്' പത്രത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം. 143—കാരണമെന്ത് ? 144—ഗിബൺസ് കർദ്ദിനാളിന്റെ ഉദ്ബോധനം. 146—

VII. കത്തോലിക്കസഭയ്ക്ക് അപ്രമാദിതപവരമുണ്ട്. 147

സഭയുടെ ഉദ്യോഗം. 148—ദൈവസഹായം ആവശ്യം. 150—അപ്രമാദിതപം എന്നാൽ എന്ത്? 153—മാപ്പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിതപം. 156—ചരിത്രസാക്ഷ്യം 158—സഭയ്ക്കും മാപ്പാപ്പായ്ക്കും അപ്രമാദിതപം എന്തിന്? 159—പ്രാചീനലോകവും നവീനലോകവും. 161—ഏക വൃത്യസ്തം. 163—അമൂല്യമായ അനുഗ്രഹം. 166—അനുഭവസാക്ഷി 167—

VIII. കത്തോലിക്കവിശപാസം യുക്തിയുക്തമാകുന്നു. 171

ഗുണനപ്പട്ടിക. 171 —വിശപാസത്തിന്റെ ആധാരം. 173—പരിത്രാണനം. 176—ക്രിസ്തുവിന്റെ അദൃശ്യശരീരം. 178—'സഭയ്ക്കു പുറമെ രക്ഷയില്ല' 180—ക്രമാശകലം. 181—സഭാമാതാവ്. 183—'രഹസ്യങ്ങൾ' 185—ഗുണഫലങ്ങൾ 187—വിശ്വാസ്യർ. 189—വിശ്വാസ്യരാകാത്തതു സപന്തം കുറ്റത്താൽ. 191—ലെക്കിയുടെ സാക്ഷ്യം. 193—യുക്തിയുക്തത. 195—വേർഡ്ട്ടായുടെ സാക്ഷ്യം. 196—കൊച്ചിയുടെ സാക്ഷ്യം. 197—

IX. കത്തോലിക്കമതനിഷേധം യുക്തിയുക്തമല്ല, യുക്തിശൂന്യമാണ്. 199

അർനോൾഡ് ലൺ എന്തുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനിയായി? 200—എന്തുകൊണ്ടു കത്തോലിക്കനായി? 201—യുക്തിയുടെ ശാസനയാൽ. 203—കത്തോലിക്കരാണ സാക്ഷാൽ യുക്തിവാദികം 206—'യുക്തിവാദി'യും അത്ഭുതങ്ങളും. 208—'യുക്തിവാദി'യും സൃഷ്ടികർമ്മവും 211—ഡാവ്വിനും ഹക്സ്ലിയും. 212—യുക്തിവാദിയും തിന്മയും. 214—പലതരം യുക്തിഹീനത. 215—ഹക്സ്ലിയുടെ ഉപദേശത്തിനു വിരുദ്ധം. 219—ഗിബ്ബന്റെ യുക്തിഹീനത. 220—റെനാന്റെ യുക്തിഹീനത. 222—ഡാവ്വിന്റെ യുക്തിഹീനത. 225—ഇന്നാട്ടിലെ ഒരു യുവാവിന്റെ യുക്തിഹീനത. 228—മൂസ്സോയുടെ സാക്ഷ്യം. 231—സ്റ്റൊഡ്ഡാഡിന്റെ അനുഭവസാക്ഷ്യം. 233—

X. മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ വിശപസിക്കാം, മനസ്സില്ലെങ്കിൽ അവിശപസിക്കാം. 237

ഒരു ഡോക്ടരുടെ അവിശപാസം 238—ക്രിസ്തുവിന്റെ സമകാലീനരുടെ അവിശപാസം. 239—ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം 241—വിശപാസം. 243—മതവിശപാസം 244—യുക്തിയും വിശപാസവും. 245—എന്തുകൊണ്ടു വിശപസിക്കുന്നില്ല? 248—മതാനേഷ്ട

ണം പ്രായഃനാപരമായിരിക്കണം 249—അവിശ്വാസികളുടെ അന്വേഷണരീതി. 252—അതിൽ മനസ്സിന്റെ നിയന്ത്രണം. 254—പ്ലേറ്റോയുടെ അഭിപ്രായം 255—ബോദ്ധ്യം മൂന്നുതരം. 256—ധാർമ്മികബോദ്ധ്യം അപ്രതിഹതമല്ല 258—മിഥ്യാസന്ദേഹങ്ങൾ. 260—അവയിൽ മനസ്സിന്റെ കർത്തവ്യം 262—ലണ്ണിന്റെ അനുഭവസാക്ഷ്യം. 264—പ്രസാദവരം ആവശ്യം. 265—വിശ്വാസത്തിലും അവിശ്വാസത്തിലും ഉള്ള ഉത്തരവാദിത്വം 269—വി. ആഗസ്തീനോസിന്റെ മാനസാന്തരചരിത്രം. 271—അവിശ്വാസത്തിന്റെ കാരണം. 273—ആദ്ധ്യാത്മികബോധത്തിന്റെ ഉദയം 275—ആന്തരിക മാത്സര്യം 277—വിജയം 279—വീണ്ടും വിശ്വാസി 281—വിശ്വാസദീപം യുക്തിദീപത്തെ ദീപ്തിമത്തീവിപ്പിക്കുന്നു. 282—

ഉപസംഹാരം. 286

കത്തോലിക്കമതത്തിന്റെ ന്യായ്യത. 286—സമാന്യജനങ്ങൾ പണ്ഡിതന്മാരിൽനിന്നും പഠിക്കുന്നു. 286—അതിനുള്ള വിവിധമാർഗ്ഗങ്ങൾ. 287—ന്യൂമാന്റെ സാക്ഷ്യം 289—ബ്രൌണിങ്ങിന്റെ സാക്ഷ്യം 291—

Bibliography. 292

യുക്തിവാദഖണ്ഡന പ്രസംഗങ്ങൾ.

I.

പ്രാരംഭം.

"Because thou hast seen me, Thomas, thou hast believed: Blessed are they that have not seen and have believed".

(John xx. 29.)

"തോമായെ, നി എന്നെ കണ്ടതുകൊണ്ടു വിശ്വസിച്ചു: കാണാതെ വിശ്വസിച്ചവർ ഭാഗ്യവാന്മാരാകുന്നു".

ഈ ധ്യാനപ്രസംഗത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ മേല്വരിച്ച വേദവാക്യമാണ് എന്റെ ഓമ്മയിൽ വരുന്നതു്. നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ അരുളിച്ചെയ്ത ഈ വാക്യവും അതിനു സന്ദർഭമുണ്ടാക്കിയ സംഭവവും നിങ്ങൾക്കു സുപരിചിതങ്ങളാണല്ലൊ. ഈശോ മരണത്തെ ജയിച്ചു് ഉയിർത്തശേഷം വിശുദ്ധ പത്രോസിനും, മഗ്ദലേന മുതലായ പരിശുദ്ധസ്ത്രീകൾക്കും, ഓർശ്ലെമിൽനിന്നു എമ്മാവൂസിലേക്കു പോയ രണ്ടു ശിഷ്യന്മാർക്കും കാണപ്പെട്ടു. അനന്തരം അന്നു വൈകുന്നേരംതന്നെ സീയോനിലെ ഭക്ഷണശാലയിൽ കതകുകളടച്ചു ഭയവിഹ്വലരായിരുന്നിരുന്ന ശ്ലീഹന്മാരുടെ മദ്ധ്യത്തിലും അവിടുന്നു പെട്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. തോമാശ്ലീഹാ അപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കർത്താവു് ഉയിർത്തെന്നും തങ്ങൾക്കും മറ്റു ചിലർക്കും കാണപ്പെട്ടെന്നുമുള്ള വിവരം ശ്ലീഹന്മാർ തോമായെ അറിയിച്ചപ്പോൾ "ഞാൻ അവിടുത്തെ കരങ്ങളിലെ ആണിപ്പഴുതുകൾ കാണുകയും

ആ പഴുതുകളിൽ വിരൽ ഇട്ടുകയും അവിടുത്തെ മാർവിൽ തൊടുകയും ചെയ്തല്ലാതെ വിശ്വസിക്കുകയില്ല" എന്നു അദ്ദേഹം മറുപടിപറഞ്ഞു. എട്ടാം ദിവസം വൈകുന്നേരം വിശുദ്ധ തോമാ ഉൾപ്പടെ ശ്ലീഹന്മാർ കതകുകളടച്ചു ഭക്ഷണശാലയിലിരിക്കുമ്പോൾ ഈശോ വീണ്ടും അവരുടെ മദ്ധ്യെ പൊട്ടുന്നവെ പ്രത്യക്ഷനായി. പതിവുപോലെ അവർക്കു 'സമാധാനം' ആശംസിച്ചശേഷം അവിടുന്നു തോമാശ്ലീഹായെ വിളിച്ചു "നിന്റെ വിരൽ ഇവിടെ ഇട്ടുകയും, എന്റെ കരങ്ങൾ കാണുകയും, നിന്റെ കരം നീട്ടി എന്റെ മാർവിൽ തൊടുകയും ചെയ്യുക; നീ അവിശ്വാസിയാകാതെ വിശ്വാസിയായിരിക്കുക" എന്നരുളിച്ചെയ്തു. കർത്താവിന്റെ കരുണാസമ്പൂർണ്ണവും എന്നാൽ ശാസനാപരവുമായ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ തോമാശ്ലീഹായുടെ ഹൃദയം അതിന്റെ അടിത്തട്ടുവരെ ഇളകുകയും, തന്റെ അവിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചു അത്യന്തം മനസ്താപിച്ചു "എന്റെ കർത്താവേ, എന്റെ ദൈവമേ" എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു തന്റെ വിശ്വാസം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഈശോ അരുളിച്ചെയ്ത വാക്യമാണ് മേലുദ്ധരിച്ചത്. "തോമായെ, നീ എന്നെ കണ്ടതുകൊണ്ടു വിശ്വസിച്ചു. കാണാതെ വിശ്വസിച്ചവർ ഭാഗ്യവാന്മാരാകുന്നു."

അർത്ഥമെന്തു?

ഈ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്തു? അന്ധവിശ്വാസികൾ, ഉള്ളതോ ഇല്ലാത്തതോ എന്നു വിവേചിക്കാതെ കണ്ടതും കേട്ടതുമൊക്കെ വിശ്വസിക്കുന്നവർ, ഭാഗ്യവാന്മാരാണെന്നാണോ? അങ്ങനെ ഒരസംബന്ധമായ അർത്ഥം കർത്താവിന്റെ വാക്കിനു നിശ്ചയമായും ഉണ്ടായിക്കൂടാ. സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടു കാണാത്തതാണെങ്കിലും, ഉള്ളതാണെന്നു മറ്റു ന്യായങ്ങളാൽ തെളിയുന്ന സംഗതികൾ വിശ്വസിക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാരാണെന്നാണ് കർത്താവിന്റെ ആശയം. ഈശോ ഉയിർത്തുവെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനു തോമാശ്ലീഹായ്ക്കു മതിയായ ന്യായമുണ്ടായിരുന്നു. മൂന്നുകൊല്ലക്കാലത്തിനിടയ്ക്കു ഈശോ ചെയ്ത അനേകം

അത്ഭുതങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം ദൃക്സാക്ഷിയായിരുന്നു. ആ അത്ഭുതങ്ങളെ തന്റെ ദൈവത്വം തെളിയിക്കുന്നതിലക്ഷ്യമായി അവിടുന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നല്ല, താൻ മരിക്കുമെന്നും അതിനുശേഷം ഉയിർക്കുമെന്നും അവിടുന്നു ഉപമാരൂപത്തിലും വ്യക്തമായും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ വാക്കിനെ അനുസ്മരിച്ചാണല്ലൊ ശവകുടീരം കാക്കുന്നതിനു പട്ടാളക്കാരെ അയച്ചുകിട്ടണമെന്നു യൂദന്മാർ പീലാത്തോസിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടതു്. അതിനാൽ ഈശോ ഉയിർത്തുവെന്നുള്ളതു് അസംഭവ്യമല്ലെന്നു ഈ സംഗതികളിൽനിന്നു തോമാശ്ലീഹായ്ക്ക് ന്യായമായി വിചാരിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈശോ ഉയിർത്തുവെന്നും, അവിടുന്നു പലർക്കും പ്രത്യക്ഷനായെന്നും, അവിടുന്നു മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ ശരീരത്തോടും ആത്മാവോടുംകൂടി വീണ്ടും ജീവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കാൻ തന്റെ മാംസവും അസ്ഥിയും അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തുവെന്നും ശ്ലീഹന്മാർ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അവിടുന്നു വാസ്തവത്തിൽ ഉയിർത്തുവെന്നു വിചാരിപ്പാനും ന്യായമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും തോമാശ്ലീഹാ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരുടെ സാക്ഷ്യം തന്റെ വിശ്വാസത്തിനു മതിയായ തെളിവല്ലെന്നും, ആ സാക്ഷ്യത്തിൽ പിശകുണ്ടാകാമെന്നും, അതിനാൽ താൻ നേരിട്ടുകണ്ടെങ്കിലേ വിശ്വസിക്കുകയുള്ളുവെന്നും തോമാശ്ലീഹാ ശഠിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, തന്റെ വിശ്വാസത്തിനു ചില വ്യവസ്ഥകൾ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിക്കുകയും, അവ അനുസരിക്കാനുള്ള ചുമതല കർത്താവിൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ മനഃസ്ഥിതി അഹങ്കാരത്താലും അമിതമായ ആത്മവിശ്വാസത്താലും പ്രേരിതമാണെന്നും, അതിനു അധീനരല്ലാത്തവർ ഭാഗ്യവാന്മാരാണെന്നുമാണ് കർത്താവു് പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. തന്റെ അവിശ്വാസം സാക്ഷാൽ ക്രൂരകരമായിരുന്നെന്നു് തോമാശ്ലീഹായ്ക്കു് ബോദ്ധ്യമായി. അതിനാൽ അദ്ദേഹം അനുതപിക്കുകയും, തന്റെ അവിശ്വാസത്തെ തന്നോടു ക്ഷമിച്ചു് കരുണാപുരസ്സരം പെരുമാറിയ കർത്താവിനെ വാഴ്ത്തുകയും, അ

വിട്ടത്തെ ദൈവത്വത്തിലും തച്ഛക്തിയാലുണ്ടായ ഉയിർപ്പിലുമുള്ള പരിപൂർണ്ണവിശ്വാസത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് "എന്റെ ദൈവമേ, എന്റെ കർത്താവെ," എന്ന സംബോധനാവാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം.

വിശ്വാസം യുക്തിയുക്തം.

കണ്ടെങ്കിലേ വിശ്വസിക്കുകയുള്ളുവെന്ന ശാഠ്യം തെറ്റാണെന്നും, കാണാതെ വിശ്വസിക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാരാണെന്നുമുള്ള കർത്താവിന്റെ വാക്യമനുസരിച്ചാണ് ലോകം അതിന്റെ സകലവ്യാപാരങ്ങളും നടത്തിവരുന്നതു്. ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യരും, പണ്ഡിതനും പാമരനും, ധനവാനും ദരിദ്രനും, പുണ്യവാനും പാപിയും, വിശ്വാസിയും അവിശ്വാസിയും, എത്രയെത്ര സംഗതികൾ പ്രതിദിനം വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു! എന്നാൽ അതിലെത്രയോ തുച്ഛമായ ഭാഗമാത്രമാണ് അവർ സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടിട്ടുള്ളതു്. ചരിത്രം, ഭ്രമിശാസ്ത്രം, സയൻസ് എന്നിവ പഠിപ്പിക്കുന്നതും, ലോകത്തിന്റെ വിദൂരപ്രദേശങ്ങളിൽ നടക്കുന്നതായി വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾവഴി അറിഞ്ഞു വിശ്വസിക്കുന്നതുമായ സംഗതികൾ വല്ലതും നാം നേരിട്ടുകണ്ടിട്ടുള്ളതാണോ? റോമാ, ഗ്രീസ്, പേഷ്യാ, ഫിനീഷ്യാ മുതലായ പ്രാചീനരാജ്യങ്ങളിൽ നടന്നതായി ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്ന പ്രധാന സംഭവങ്ങൾ ആരാണ് വിശ്വസിക്കാത്തതു്? ലണ്ടൻ, പാരീസ്, ന്യൂയോർക്ക്, മോസ്കോ, പെക്കിങ്ങ് മുതലായ പട്ടണങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു് ആരാണ് സംശയിക്കുന്നതു്? സൂര്യനെ ചുറ്റുന്ന ഒൻപതു ഗ്രഹങ്ങളുണ്ടെന്നും, ഈ സൂര്യനെക്കാൾ വളരെയധികം വലിപ്പമുള്ള വേറെ സൂര്യന്മാരുണ്ടെന്നും മറ്റും ആരാണ് നിഷേധിക്കുക? ഈ ദിവസങ്ങളിൽ ചൈനാ-ജപ്പാൻ യുദ്ധം നടന്നിരുന്നെന്നും, ജപ്പാൻകാർ മഞ്ചൂറിയായിലെ ജഹോർപട്ടണം പിടിച്ചെടുത്തെന്നും, ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രി മി. മാക്ഡോണാൾഡും വിദേശകാര്യമന്ത്രി സർ ജോൺ സൈമണും ക്രൂടി നിരായുധീകരണത്തെയും ലോകസമാധാനത്തെയുംകുറിച്ചു് ആലോചിക്കുവാൻ ഇറവലിയിലെത്തി സി

ഞ്ഞോർ മുസ്സോലിനിയുമായി സംഭാഷണംനടത്തിയെന്നും, ആ അവസരത്തിൽ അവർ പരിശുദ്ധ പിതാവിനെ മുഖംകാണിച്ചുവെന്നും ആരാണ് അവിശ്വസിക്കുക? എന്നാൽ പ്രാചീനവും ഇദാനീന്തനവുമായ ഈ സംഗതികളം വിശ്വസിക്കുന്നവരിൽ എത്രപേർ ഇതെല്ലാം സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ട് കണ്ടിട്ടുണ്ട്? അങ്ങനെ കാണാത്തതുകൊണ്ടു അവരുടെ വിശ്വാസം തെറ്റാണെന്നോ യുക്തിഹീനമാണെന്നോ ആരെങ്കിലും പറയുമോ? നേരെമറിച്ച് അവയെ കണ്ടാലുണ്ടാകാവുന്നതു ഉറപ്പുള്ള ഒരു ബോദ്ധ്യം കാണാതെതന്നെ അവയ്ക്ക് ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നും, അതിനു കാരണം മറ്റു കണ്ണുകളം അവയെ കാണുകയും ആ കണ്ണുകളം വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളാകയാൽ അവമൂലമുള്ള കാഴ്ച സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടുള്ള കാഴ്ചപോലെ സൂക്ഷ്മമായിട്ടുള്ളതായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവെന്നുള്ളതാണെന്നും, തന്മൂലം നേരിട്ടുകാണാത്തതുകൊണ്ടു അവയെ വിശ്വസിക്കുകയില്ലെന്നുപറയുന്നതു ആക്ഷേപാർഹവും ചിലപ്പോൾ ദുർഭാഗ്യകരവുമാണെന്നും ലോകം ഏകകണ്ഠമായി വിധിക്കുകയില്ലയോ?

കത്തോലിക്കരായ നാം മതസംബന്ധമായി പലതും വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവം, ആത്മാവു്, മനുഷ്യാവതാരം, പരിത്രാണം, ക്രൂശാരോഹണം, സ്വർഗ്ഗനരകങ്ങളം, പുണ്യപാപങ്ങളം, തിരുസഭ എന്നിങ്ങനെ അനേക സംഗതികളം നാം എതുയും ഉറപ്പായി വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവയൊന്നും നമ്മളാരും കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുന്നില്ല. കാണുന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആ സംഗതികളം ഇല്ലാത്തതാണെന്നോ, അവയിലുള്ള വിശ്വാസം അന്ധമാണെന്നോ വരുന്നുമില്ല. കാരണം, വിശ്വാസയോഗ്യമായ മറ്റു കണ്ണുകളംകൊണ്ടു നാം അവയെ കാണുന്നുണ്ട്. ആ കണ്ണുകളം യഥാർത്ഥത്തിൽ അവയെ കണ്ടതാണെന്നും, ആ കാഴ്ച തെറ്റില്ലാത്തതാണെന്നും അനിഷേധ്യങ്ങളായ ന്യായങ്ങളാൽ തെളിയുന്നുമുണ്ട്. ഈ ന്യായങ്ങളം ഏവയാണെന്നു എല്ലാ കത്തോലിക്കർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇന്നുള്ള 4000 ലക്ഷം കത്തോലിക്കരിൽ അധികപങ്കും പഠിപ്പില്ലാത്തവരായിരിക്കാം; നിര

ക്ഷരകുക്ഷികളായിരിക്കാം. എന്നാൽ അസംഖ്യംപേർ പഠിപ്പുള്ളവരാണ്; മഹാപണ്ഡിതന്മാരാണ്; അവരിൽ പലർക്കും പ്രസ്തുതന്യായങ്ങൾ സുപരിചിതങ്ങളാണ്. ഒട്ടധികംപേർ ആ ന്യായങ്ങളെ ക്രുലകൂഷ്മമായി പരിശോധിക്കുകയും, നിഷ്പക്ഷമാനസന്മാരായ ഏതു പണ്ഡിതന്മാർക്കും ബോദ്ധ്യംവരുത്താൻ അവ പര്യാപ്തമാണെന്നു ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതുമാണ്. സർവ്വഥാ വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരായ ഈ കത്തോലിക്കപണ്ഡിതന്മാരുടെ വാക്കിനെ ആധാരമാക്കി പാമരന്മാരായ കത്തോലിക്കർ ആ ന്യായങ്ങളെ സ്വീകരിക്കയും, തന്മൂലം പണ്ഡിതന്മാരുടേതുപോലെ അവരുടേയും വിശ്വാസം ന്യായങ്ങളോടുകൂടിയതായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരു ഉപമ.

അനേകം വസ്തുക്കളുള്ള ഒരു വലിയ കുടുംബമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. അസംഖ്യം അംഗങ്ങൾ സൈരമായി അനുഭവിച്ചുപോരുന്ന കുടുംബസ്വത്തു വളരെ നൂറാണ്ടുകൾക്കു മുൻപു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു പൂർവ്വികൻ ന്യായമായി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ജന്മമായും, കാണമായും, പണ്ടാരപ്പാട്ടമായും മറ്റും അയാൾ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഓരോ ഇനം വസ്തുക്കൾക്കും തക്കതായ പ്രമാണങ്ങൾ കുടുംബംവക ഇരുമ്പുപെട്ടിയിലിരിക്കുന്നുണ്ട്. അയാൾ തന്റെ സമ്പാദ്യത്തിന്റെ ചരിത്രവും പ്രമാണങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും അയാളുടെ അനന്തിരവരെയും, അവർ അതു് അവരുടെ അനന്തിരവരെയും, ഇങ്ങനെ പരമ്പരയാ വായ്മൊഴിയായി അറിയിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള കുടുംബത്തിലെ അബാലവൃദ്ധം അംഗങ്ങൾക്കും സ്വത്തുക്കൾ ന്യായമായി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്ന് ദൃഢമായ വിശ്വാസമുണ്ട്. എന്നാൽ അവരെല്ലാവരും പ്രമാണങ്ങൾ പരിശോധിച്ചിട്ടുള്ളവരോ, പരിശോധിക്കുവാൻമാത്രം പഠിപ്പും പ്രാപ്തിയുമുള്ളവരോ അല്ല. വസ്തുക്കളേയും പ്രമാണങ്ങളേയുംകുറിച്ചു നല്ല പരിജ്ഞാനം ചെന്നിട്ടുള്ള കുടുംബത്തിലെ പല അംഗങ്ങളും ഓരോകാലത്തിൽ സ്വയമായും സാഹചര്യങ്ങളുടെ നിർബ്ബന്ധത്താ

ലും ഈടുവയ്പിലിരിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ സമൂലം പരിശോധിക്കുകയും, സ്വത്തുക്കളെല്ലാം ന്യായമായി സമ്പാദിച്ചവയാണെന്നുള്ള പരമ്പരാഗതമായ വിശ്വാസത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ നിലയിൽ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ വിശ്വാസം, ഏറ്റവും നിരക്ഷരകുക്ഷിയായ അംഗത്തിന്റേതു പോലും, എത്രയും യുക്തിയുക്തവും യഥാർത്ഥവുമല്ലയോ? കുടുംബാംഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ സമയവും പണവും പ്രയത്നവും കുടുംബസ്വത്തു വേണ്ടവിധം കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതിനും, അതിന്റെ ആദായം കൂടുതലായി അനുഭവിക്കുന്നതിനും വ്യയംചെയ്യുകയല്ലയോ വേണ്ടത്? ഓരോരുത്തരും ഈടുവയ്പു തുറന്നു പ്രമാണങ്ങൾ പരിശോധിക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമെന്തു? എന്നാൽ ആക്കൂട്ടർക്കിടയിലും സ്വത്തുക്കളുടെ ന്യായതയെക്കുറിച്ചു് സ്വയമായോ പരപ്രേരണയാലോ സംശയംതോന്നുന്നപക്ഷം ആ അംഗങ്ങൾ പ്രമാണപരിശോധന വഴിപോലെ നടത്തി സംശയത്തിനു നിവൃത്തിവരുത്തേണ്ടതാണ്. പക്ഷെ വസ്തുക്കളേയും പ്രമാണങ്ങളേയുംകുറിച്ചു് പൊതുവായും, വസ്തു സമ്പാദിച്ച കാലത്തെ നടപ്പിനെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകമായും അറിവുള്ളവർക്കുമാത്രം ആ പരിശോധന ശരിയായി നടത്താൻ സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്, അത്തരത്തോളം അറിവുള്ളവരുടെ സഹായത്തോടുകൂടിവേണം പരിശോധന നടത്താൻ. അല്ലാത്തപക്ഷം പരിശോധന വഴിപിഴയ്ക്കുന്നതിനും, സ്വത്തുക്കൾ ന്യായമായി സമ്പാദിച്ചവയാണെന്നുള്ള സംശയം വർദ്ധിക്കുന്നതിനും, ഒടുവിൽ പരിച്ഛേദം അവിശ്വാസത്തിൽ ചെന്നു വീഴുന്നതിനും സംഗതിവന്നേക്കാം. കുടുംബസ്വത്തിന്റെ ന്യായതയെ അന്യന്മാർ ആക്ഷേപിക്കുകയും ആ ദുഷ്പേരു നാടെങ്ങും പരത്താൻ സദ്വ്രതാ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കാലം ഉണ്ടായാൽ കുടുംബാംഗങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ കഴിവിനൊത്തവണ്ണം പ്രമാണങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അറിവു സമ്പാദിക്കുകയും, ആക്ഷേപങ്ങൾക്കടിപെട്ടു് തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിന്നു ഇളക്കംതട്ടാതിരിക്കുന്നതിനും ആക്ഷേപകന്മാർക്കു തക്ക സ

ACHARYA PALACKAL JEEVARAKSHAN TRUST
LIBRARY

മാധാനം നൽകുന്നതിനും സദാ സന്നദ്ധരായിരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

രണ്ടുതരം പ്രസംഗം.

കത്തോലിക്കസഭയെന്ന നമ്മുടെ മഹാകുടുംബത്തിലെ വിശ്വാസതത്വങ്ങളെന്ന സത്തുക്കളുടെ ന്യായതയെക്കുറിച്ച് മറ്റുരാജ്യങ്ങളിലെന്നപോലെ ഇന്നാട്ടിലും ചോദ്യങ്ങളും ആക്ഷേപങ്ങളും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഒരു കാലമാണിത്. എല്ലാ കത്തോലിക്കരും അവർവരുടെ കഴിവനുസരിച്ച് തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിന് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന ന്യായങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ഉപദേശം ഒന്നാമത്തെ മാപ്പപ്പായായ വി. പത്രോസു അന്നത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നൽകിയിട്ടുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിച്ച് സഭാദ്ധ്യക്ഷന്മാരെല്ലാവരും എല്ലാക്കാലത്തും നിവൃത്തിയുള്ള എല്ലാവരോടും കത്തോലിക്കമതം ശാസ്ത്രീയമായി പഠിക്കാൻ ഉപദേശിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്നാകട്ടെ ഈ ഉപദേശം പൂർവ്വകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ശക്തിപ്പെട്ടുകയും, അതു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തേണ്ടതിനുള്ള എളുപ്പമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ആനേഴുകൊല്ലം തത്വശാസ്ത്രത്തിലും വേദശാസ്ത്രത്തിലും അഭ്യസനം നൽകണമെന്നും, കത്തോലിക്കയുവജനങ്ങളെ കത്തോലിക്കവിദ്യാലയങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രീയമായരീതിയിൽ മതം പഠിപ്പിക്കണമെന്നും, കത്തോലിക്ക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ വരുത്തി വായിക്കണമെന്നും, കത്തോലിക്ക കോൺഫ്റൻസുകൾ ഇടവകകൾതോറും നടത്തേണ്ടതാണെന്നും മാപ്പപ്പാമുതൽ കീഴോട്ടുള്ള സകലവൈദികാദ്ധ്യക്ഷന്മാരും നിഷ്കർഷിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം ഇതാണ്. ഇടവകയിലുള്ള ആബാലവൃദ്ധം വിശ്വാസികൾക്കു മതപരമായ ജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നതിനു ഏറ്റവും പ്രായോഗികമായ മാർഗ്ഗം ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതരം പ്രസംഗങ്ങളാണല്ലൊ. അതിനാൽ ഈ ധ്യാനപ്രസംഗങ്ങൾ രണ്ടുതരത്തിൽ നടത്താനാണ് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു. നമ്മുടെ വിശ്വാ

സം നിഷ്കർഷിക്കുന്നവിധമാണോ നാം ജീവിതം നയിച്ചുപോരുന്നതെന്നു പരിശോധിക്കുകയും, ജീവിതമുറയിൽ വരുത്തേണ്ട ഭേദഗതികളേവയെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുകയും, അതനുസരിച്ചു ജീവിതം നന്നാക്കുന്നതിന് ദൈവസഹായത്തോടുകൂടി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ നിങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഭക്തിസംവർദ്ധകങ്ങളായ പ്രസംഗങ്ങളാണ് ഒരു ഗണം. ജീവിതം ഇന്നവിധം നാം നയിക്കണമെന്ന് നിഷ്കൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രസ്തുതവിശ്വാസത്തിന്നു അടിസ്ഥാനമായ ന്യായങ്ങളെ പരിശോധിക്കുകയും, അവയെക്കുറിച്ചു ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനം നിങ്ങൾക്കു നൽകുകയും, അവയുടെ യുക്തിയുക്തതയെ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തരികയും ചെയ്യുവാൻ ഉപയുക്തമായ വ്യാപദേശകപ്രസംഗങ്ങളാണു വേറൊരു ഗണം. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ തരം പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യാനാണ് എന്നോടു ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അതുകളും നിങ്ങൾ മനസ്സിരുത്തി കേൾക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും, ചെറുപ്പക്കാരും പ്രായമുള്ളവരും, പഠിപ്പുള്ളവരും പഠിപ്പില്ലാത്തവരും അടങ്ങിയ ഈ സമ്മിശ്രസമൂഹത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗം അവരെല്ലാവരുടേയും ബുദ്ധിക്ക് എത്തുപെടേണ്ടതാകയാൽ, യഥാർത്ഥങ്ങളെങ്കിലും അഗാധങ്ങളും ദുർഗ്രഹങ്ങളുമായിരിക്കുന്ന ന്യായങ്ങളെ കഴിയുന്നതും വെടിഞ്ഞു പ്രത്യക്ഷങ്ങളും സുഗ്രഹങ്ങളുമായവയെമാത്രം എടുത്തുകാണിക്കുകയും, അവയെ എത്രയും ലളിതമായ ഭാഷയിലും സുഗമമായ രീതിയിലും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. സാധാരണ കേൾവിക്കാർക്ക് ബോദ്ധ്യംവരാൻ ഈ രീതി മതിയാകുമെങ്കിലും ആഴമായി ചിന്തിക്കുന്നവർക്ക് അതു പോരാതെവന്നേക്കാം. എന്നുവച്ചാൽ, പ്രസംഗത്തിൽ പറയുന്ന ന്യായങ്ങൾ ചിന്താശീലന്മാർക്ക് വിലയില്ലാത്തതായി തോന്നുമെന്നല്ല, ആ ന്യായങ്ങളെ കുറെക്കൂടി ആഴമായും വിസ്തൃതമായും കണ്ടെങ്കിലേ അവർക്കു തൃപ്തിവരികയുള്ളുവെന്നു താല്പര്യം. ന്യായങ്ങളുടെ പോക്കു പ്രസംഗത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും, ആ വഴിക്കാണ് യുക്തി

ശരിയായി ചരിക്കേണ്ടതെന്ന് കാണുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവക്ക് മതപണ്ഡിതന്മാരോട് സംഭാഷണംചെയ്യാ, വിപുലമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചോ സംതൃപ്തി കൈവരുത്താവുന്നതാണ്. അതിനാൽ ഈ പ്രസംഗങ്ങൾ എല്ലാവക്കും അവരവരുടെ തോതിൽ തീച്ചയായും ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ. ഈ പ്രതീക്ഷ സഫലമാകുന്നതിന് നമുക്ക് ദൈവത്തോട് സഹായമപേക്ഷിക്കാം. സുവിശേഷത്തിൽ പറയുന്ന കുരുടനെപ്പോലെ "കത്താവേ, എനിക്ക കാഴ്ചതരേണമേ"എന്ന വിശ്വാസപ്രകാശത്തിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്ന ദിവ്യരക്ഷകനോട് നമുക്ക് ഈ ധ്യാനദിവസങ്ങളിൽ ആദ്യന്തം പ്രാർത്ഥിക്കാം. എളിമയോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടി അങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നപക്ഷം അവിടുത്തെ സന്നിധിയിൽ ഹാജരായി ഈ പ്രസംഗങ്ങൾ കേൾക്കുന്ന എല്ലാവരോടും "നിനക്ക കാഴ്ചയുണ്ടാകട്ടെ"എന്ന അവിടുന്ന കല്പിച്ചരുളുകയും, അപ്പോൾ സംഗതികളെല്ലാം അവക്ക വഴിപോലെ മനസ്സിലാകുകയും, അവരുടെ വിശ്വാസത്തിന്ന ക്രുതൽ ഉറപ്പുണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്,.

"A man should diligently investigate the fact of Divine Revelation" (Pius IX., Enc. *Qui pluribus*).

"For solidity, faith requires that a man should know by reason and with certainty that God has spoken" (Conc. Colon.,1860).

"By knowledge is faith generated, nourished, and consolidated" (Leo. XIII., Enc. *Æterni Patris*).

II.

മതവിശ്വാസം അന്ധവിശ്വാസമല്ല.

"Thou art a teacher come from God" John III. 2.
"I am the way, the truth and the life" John XIV. 6.

"അവിടുന്നു ദൈവത്തിങ്കൽ നിന്നു വന്ന ഒരുപദേഷ്ടാവാകുന്നു"
"ഞാൻ വഴിയും സത്യവും ജീവനുമാകുന്നു".

കൊച്ചിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടർ അവർകൾ തന്റെ സർക്കുലറിപ്പോർട്ടിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളിലൊന്നു കുട്ടികളെ സ്കൂളിൽ വച്ചല്ല, ഗൃഹങ്ങളിൽ വച്ചാണ്, മതം പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു് എന്നാണല്ലൊ. ഇവിടെ മതം എന്ന പദംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതും പൊതുജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതുമായ അർത്ഥമെന്തു്? ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും തദനുസരണമായ അനുഷ്ഠാനവും എന്നല്ലയോ? എല്ലാജാതിക്കാരും എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും എല്ലാഭാഷകളിലും മതം എന്ന പദത്തെ ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളതു്. വാസ്തവത്തിൽ മതം എന്നുപറയുമ്പോൾ ദൈവത്തെയും ദൈവാരാധനയെയും പറ്റിയുള്ള ബോധമാണ് ഏവരുടേയും മനസ്സിൽ ഉദിക്കുക. ദൈവമുണ്ടെങ്കിൽ മതമുണ്ടു്; ദൈവമില്ലെങ്കിൽ മതമില്ല. അതിനാൽ മതവിശ്വാസം അന്ധവിശ്വാസമാണൊ എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം, ദൈവം ഇല്ലാതിരിക്കെ, അങ്ങനെ ഒരാൾ ഉണ്ടെന്നു മനുഷ്യർ വിശ്വസിക്കുകയാണൊ ചെയ്യുന്നതു് എന്നാണ്.

വിദഗ്ധാഭിപ്രായം.

ദൈവത്തെ നമ്മളാരും കാണുന്നില്ല. ദൈവം ഉണ്ടെങ്കിൽ നാം അവിടുത്തെ കാണണ്ടയൊ? കാണാത്തതുകൊണ്ടു് ദൈവം ഇല്ലെന്നാല്ലേ വിചാരിക്കേണ്ടതു്? ദൈവം ഇല്ലെങ്കിൽ,

ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു് അന്ധവിശ്വാസമല്ലേ? ഇതാണു ചോദ്യം. സൂര്യൻ കിഴക്കുദിച്ചു പടിഞ്ഞാറു് അസ്തമിക്കുന്നു. ഉദിച്ചുശേഷം അതു് ക്രമേണ ചക്രവാളത്തിൽ ഉയർന്നു് മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ നേരെമുകളിൽ എത്തുകയും, അനന്തരം പതുക്കെ പടിഞ്ഞാറോട്ടു ഇറങ്ങി സന്ധ്യയാകുമ്പോഴേക്കും അപ്രത്യക്ഷനാകുകയും ചെയ്യുന്നു, സൂര്യന്റെ ഈ ഗമനം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമുക്കു് അതു് നിത്യം ഭൂമിയെ ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു തോന്നും. മദ്ധ്യശതകംവരെ മനുഷ്യരെല്ലാം അങ്ങനെതന്നെയാണു വിശ്വസിച്ചിരുന്നതും. എന്നാൽ അതു് അന്ധവിശ്വാസമാണെന്നും, വാസ്തവത്തിൽ സൂര്യൻ നിൽക്കുകയും ഭൂമി സൂര്യനെ ചുറ്റുകയുമാണു ചെയ്യുന്നതെന്നും ഇന്നു സകലരും വിശ്വസിക്കുന്നു. കാണുന്നതു മറുവിധമാണെങ്കിലും നാം ഇന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു് ഈവിധമാണു്. കാഴ്ചക്കു നേരേ വിരുദ്ധമായിട്ടാണു നമ്മുടെ വിശ്വാസം; ദൃഢമായ വിശ്വാസം. എന്തുകൊണ്ടു നാം ഈ വിധം വിശ്വസിക്കുന്നു? പാണ്ഡിത്യവും സത്യസന്ധതയും മൂലം വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരെന്നു നമുക്കു ബോദ്ധ്യമുള്ള ആളുകൾ, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ വിദഗ്ധന്മാരായ ആളുകൾ, സൂര്യൻ നില്ക്കുന്നെന്നും ഭൂമി അതിനെ ചുറ്റുന്നെന്നും ഖണ്ഡിതമായി പറയുന്നതുകൊണ്ടു് നാം അതു വിശ്വസിക്കുന്നു. അവർ അതിനു ന്യായങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആ ന്യായങ്ങൾ അനിഷേദ്ധ്യങ്ങളാണെങ്കിലും, നമുക്കെല്ലാവർക്കും അതിനെ പരിശോധിക്കാനോ അവയുടെ സാധുതയെക്കുറിച്ചു വിധി പറവാനോ സാധിക്കുന്നില്ല. എന്നിട്ടും നാമെല്ലാവരും ആ വസ്തുത വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതിനു നമുക്കാധാരം ആഭ്യന്തരങ്ങളായ ന്യായങ്ങളല്ല, ബാഹ്യമായ സാക്ഷ്യങ്ങളാണു്, എന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. നമ്മുടെ വിശ്വാസം വിദഗ്ധാഭിപ്രായത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. വിദഗ്ധാഭിപ്രായമല്ലയോ ലൌകികജീവിതത്തിലെ സകലസംഗതികളിലും നമുക്കു് ഏകാവലംബം? രോഗത്തിൽ വൈദ്യനെയും, വ്യവഹാരത്തിൽ വക്കീലിനെയും, പഠനത്തിൽ അദ്ധ്യാപകനെയും നാം

ആശ്രയിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം ഇതാണ്. കേവലം താത്പ
കമായ കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല; ധനം, മാനം, സുഖം, എന്നുവേ
ണ്ട നമ്മുടെ ജീവൻപോലും പണയപ്പെട്ടുത്തേണ്ടിവരുന്ന കാ
ര്യങ്ങളിലും വിദഗ്ധാഭിപ്രായത്തെ നാം കണ്ണുംപൂട്ടി വിശ്വസി
ക്കുന്നു. അതു് അന്ധവിശ്വാസമാണെന്ന് ആരും ആക്ഷേപി
ക്കുന്നില്ല. നേരേമറിച്ചു്, വിദഗ്ധാഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കാത്ത
തിനെയാണു് അന്ധവും യുക്തിഹീനവുമായ പ്രവൃത്തിയായി
ലോകം ഗണിക്കുന്നതു്. ലൌകികകാര്യങ്ങളിൽ ഈ നടപടി
സ്വീകാര്യമാണെങ്കിൽ, മതകാര്യങ്ങളിൽ എന്തുകൊണ്ടു് അതു്
സ്വീകരിച്ചുകൂടാ?

ക്രിസ്തുവിന്റെ അഭിപ്രായം.

മതകാര്യങ്ങളിൽ അതിവിദഗ്ധനായി ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ?
ദൈവത്തെ നാം കാണുന്നില്ലെങ്കിലും ദൈവം യഥാർത്ഥത്തിൽ
സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു് ശരിയായും ഖണ്ഡിത
മായും നമുക്കു പറഞ്ഞുതരാൻ സ്വയാ യോഗ്യനായ ആരെങ്കി
ലും ഇന്നു ഭൂമുഖത്തുണ്ടോ? എന്നെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നോ? ഉ
ണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അവയെപ്പറ്റി എന്താണു് പറ
ഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്? നമുക്കു ചരിത്രം പരിശോധിക്കാം.

ഏകദേശം രണ്ടായിരം കൊല്ലത്തിനു മുൻപു്, റോമാസാ
മ്രാജ്യം പ്രതാപത്തിന്റെ മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ എത്തിയിരുന്ന കാല
ത്തു്, അതിന്റെ മേലധികാരത്തെ അനുസരിച്ചിരുന്ന പലസ്തീ
നാ രാജ്യത്തു്, യേശുക്രിസ്തു എന്നു പേരായ ഒരു മനുഷ്യൻ ജീവി
ച്ചിരുന്നു എന്നു ചരിത്രം പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ
ജീവിതം പ്രാചീനചരിത്രത്തെയും ആധുനികചരിത്രത്തെയും
തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാസംഭവമായിരുന്നതിനാൽ
അദ്ദേഹത്തിനു മുൻപുള്ള കാലം "ബി. സി." അഥവാ ക്രിസ്തു
വിനു മുൻപുള്ള കാലമെന്നും, പിൻപുള്ള കാലം "എ. ഡി." അ
ഥവാ ക്രിസ്തുവിനു പിൻപുള്ള കാലമെന്നും ചരിത്രത്തിൽ അറി
യപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം ഭൂമുഖത്തു പാദസ്പർശം ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാ

ത്മാക്കളിൽ ഏറ്റവും വലിയ ബുദ്ധിമാനും ഏറ്റവും വലിയ പരിശുദ്ധനുമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബദ്ധവൈരികളും പോലും ഏകകണ്ഠമായി സമ്മതിക്കുന്നു. യുക്തിവാദികളുടെ സാക്ഷ്യങ്ങൾതന്നെ കേട്ടാലും:- "ക്രിസ്തുവിനെക്കാൾ ഉയരുവാനോ, അദ്ദേഹത്തിനു സമനായ ഒരാളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിപ്പാനോ ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ല" എന്ന് സ്റ്റ്റാവുസ്സ്; "യേശുക്രിസ്തുവിനെ അതിശയിക്കാൻ ആർക്കും സാധിക്കുകയില്ല" എന്ന് റെനാൻ; "സ്വദേശികളുടെ ജീവിതത്തിൽ പോലും അല്പമൊരു സാന്മാർഗ്ഗികശക്തി ചെലുത്താൻ യാതൊരു വിജ്ഞാനിക്കും ഒരിക്കലും സാധിച്ചിട്ടില്ല, ക്രിസ്തുവാകട്ടെ ലോകമാസകലം ആ ശക്തി ചെലുത്തി" എന്നു വാൾട്ടയർ; ഇവരെ അനുകരിച്ച് കേരളത്തിലെ ഒരു യുക്തിവാദിയും പറയുന്നു: "ഈ ലോകത്തിൽ ഇന്നു പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന സംസ്കാരത്തിനു കാരണഭ്രതന്മാരായ മഹാപുരുഷന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷപീഠത്തിനു സർവ്വഥാ അവകാശിയാണ് ക്രിസ്തു . . . 'വിണ്ണിന് മണ്ണിനോട്'ള്ള ഭൗനിബന്ധത്തെ അകൃത്രിമമനോഹരമായ വിധം കൂട്ടിയിണക്കിയിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുചരിതത്തെപ്പോലെ മനുഷ്യജീവിതത്തെ മണ്ണിൽനിന്നു വിണ്ണിലേക്കുയർത്തുവാൻ ഉപയുക്തമായി തീർന്നിട്ടുള്ള മറെറാരു ജീവചരിത്രം ഭൂഗോളസാഹിത്യം മുഴുവനും തിരഞ്ഞാലും കണ്ടുകിട്ടുന്നതല്ല."

ഇങ്ങനെ അന്യദൃഷ്ടികളിൽപോലും ആദർശപുരുഷനായിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തു ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു എന്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു? ദൈവം യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും, ദൈവത്തെ താൻ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും, ദൈവത്തിങ്കൽ നിന്നാണു താൻ വന്നിരിക്കുന്നതെന്നും, ദൈവത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുകയാണ് തന്റെ ജീവിതോദ്ദേശ്യമെന്നും അവിടുന്നു പറയുന്നു. അവിടുത്തെ തിരുമൊഴികൾ ശിഷ്യന്മാർ നമുക്കു രേഖപ്പെടുത്തിത്തന്നിട്ടുള്ളതിൽ ആദ്യത്തേതു ദൈവത്തെയും, ദൈവവും താനും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെയും വിശദപ്പെടുത്തുന്നവയാണ്: "ഞാൻ എന്റെ പിതാവിന്റെ (ദൈവത്തിന്റെ) കാര്യങ്ങളിൽ ഏ

പ്പെട്ടിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ലയോ?"; അവസാനത്തേതും അപ്രകാരമുള്ളതുതന്നെ: "പിതാവെ, ഞാൻ എന്റെ ആത്മാവിനെ നിന്റെ കരങ്ങളിൽ ഏല്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു." തന്റെ മൂന്നുവർഷക്കാലത്തെ പരസ്യജീവിതം മുഴുവൻ ദൈവത്തെയും ദൈവകാര്യങ്ങളെയും കുറിച്ചുശിഷ്യന്മാരെ പഠിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുകയും, ഒടുവിൽ അവർ പഠിച്ചതെല്ലാം ലോകരെ പഠിപ്പിക്കാൻ അവരെ നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ ഉപദേശങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചു് യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ സംശയമുണ്ടാകുകയും, ലൌകികവും വൈദികവുമായ അവരുടെ ഹൈക്കോടതിയിൽവച്ചു് പ്രധാനന്യായാധിപൻ അവയെപ്പറ്റിചോദിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾതാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം സത്യമാണെന്നു അവിടുന്നു സ്പഷ്ടമായും ഖണ്ഡിതമായും പ്രസ്താവിക്കുക മാത്രമല്ല, അവസാനത്തുള്ളിവരെ ചിന്തിയ സ്വരക്തം കൊണ്ടു് ആ വായ്മൊഴിക്കു് ഒപ്പുവെക്കുകയുംചെയ്തു.

ക്രിസ്തു മഹാവിഡ്ഢിയൊ, മഹാഭ്രാന്തനൊ, മഹാവഞ്ചകനോ അല്ലെങ്കിൽ—അല്ലെന്നു ലോകം സമ്മതിക്കുന്നു—അവിടുന്നു ദൈവമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതു യഥാർത്ഥമായിരിക്കണം. ക്രിസ്തു പരമബുദ്ധിമാനും, പരമപരിശുദ്ധനുമാണെങ്കിൽ—അതുണ്ടെന്നു ലോകം സമ്മതിക്കുന്നു—അവിടുന്നു പ്രസ്തുതവിഷയത്തിൽ അഭിപ്രായം പറയാൻ സർവ്വഥാ യോഗ്യനായിരിക്കണം. ഏതേതു തോതുകൾകൊണ്ടു് അളന്നു ചരിത്രത്തെ നാം സ്വീകരിക്കുന്നുവോ, മനുഷ്യരെ നാം വിശ്വസിക്കുന്നുവോ, ഇന്നുള്ള മഹാപണ്ഡിതന്മാർക്കുപോലും പരീക്ഷിച്ചറിയാൻ സാധിക്കാത്തവിധം അതു അഗാധങ്ങളും ദൂരസ്ഥിതങ്ങളും പ്രാചീനകാല സംഭ്രമങ്ങളുമായ സംഗതികളെ ലോകം കണ്ണുംപൂട്ടി സമ്മതിക്കുന്നുവോ, അതേ തോതുകൾവച്ചു പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം, മതവിഷയത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ അഭിപ്രായം അത്യന്തം ആദരിക്കപ്പെടേണ്ട വിദഗ്ധാഭിപ്രായമാണെന്നു കാണാം. അതിനാൽ നാം അതു സ്വീകരിക്കുന്നതു യുക്തിയുക്തമായിരിക്കും. നാം കാണുന്നില്ലെന്നോ, നമുക്കു പരീക്ഷിച്ചറിയാൻ നിവൃത്തിയില്ലെ

ന്നോ ഉള്ള കാരണം പറഞ്ഞു് പ്രസ്തുതാഭിപ്രായം തിരസ്കരിക്കുകയോ സംശയിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു യുക്തിഹീനമായിരിക്കും. മതകാര്യങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശം നാം അവിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം, നമ്മുടെ നേരിട്ടുള്ള അനുഭവത്തിൽ പെടാത്ത സമസ്തസംഗതികളും നാം അവിശ്വസിക്കേണ്ടിവരും; നിശ്ചയം. ക്രിസ്തു മനുഷ്യാവതാരംചെയ്ത ദൈവമാണെന്നു കത്തോലിക്കരായ നമുക്കറിയാം; എന്നാൽ ആ വസ്തുത തല്ക്കാലം വിസ്മരിച്ചു് ക്രിസ്തുവിനെ ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമായിട്ടാണു് ഇവിടെ പരിഗണിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പ്രത്യേകം പറയണമെന്നില്ലല്ലൊ.

മറ്റു മതസ്ഥാപകന്മാർ.

ഇന്നു ലോകത്തിലുള്ളതിൽ ഏകദേശം മൂന്നിലൊരുഭാഗം മനുഷ്യർ മാത്രമേ ക്രിസ്തുവിനെ മതോപദേഷ്ടാവായി സ്വീകരിക്കുന്നുള്ളൂ. ബാക്കിയുള്ളവരിൽ പരിഷ്കൃതരും അപരിഷ്കൃതരുമായ ഓരോ ജാതിക്കാരും മതക്കാരും വേറെ ചില മഹാന്മാരെയാണു മതോപദേഷ്ടാക്കന്മാരായി വരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മുഹമ്മദീയർ മുഹമ്മദിനെയും, ബുദ്ധമതക്കാർ ബുദ്ധനെയും, പാർസികൾ സൊറാസ്റ്ററിനെയും, കൺഫൂഷ്യൻകാർ കൺഫൂഷ്യസിനെയും, ഹിന്തുക്കൾ വേദകർത്തുകളെയും, യഹൂദന്മാർ മോശ മുതലായ പ്രവാചകന്മാരെയും മതോപദേഷ്ടാക്കന്മാരായി കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധനെ ഒഴിച്ചാൽ ഈ മഹാന്മാരെല്ലാം ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ദൈവവും മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധത്തെ പരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണു്. ബുദ്ധൻ ഇതു സ്പഷ്ടമായി പരിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഒരു മതം സ്ഥാപിക്കണമെന്നാകാതെ ജീവിതക്ലേശങ്ങളിൽനിന്നു മോചനം പ്രാപിക്കാൻ മാർഗ്ഗങ്ങളുപദേശിക്കണമെന്നു മാത്രമായിരുന്നതുകൊണ്ടും, എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ ഒരു മതമാക്കിത്തീർക്കുകയും മതസാധാരണങ്ങളായ മൌലികതത്വങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും സ്വീകരിച്ചുപോരികയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടും ബുദ്ധനെ സാധാരണനിയമത്തിനു ബഹിഷ്കൃതനായ ഒരു വ്യത്യസ്ത

മായോ, അല്ലെങ്കിൽ സാധാരണ നിയമത്തെത്തന്നെ അസ്വീകാര്യമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ആളായോ ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. പ്രസ്തുതമതോപദേഷ്ടാക്കന്മാരുടെയും ക്രിസ്തുവിന്റെയും അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ സാരമായ വ്യത്യാസമില്ലയോ എന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും ലക്ഷണങ്ങളെയുംകുറിച്ചു ക്രിസ്തുവിന്റെയും മറ്റു മതോപദേഷ്ടാക്കളുടെയും അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് തമ്മിൽ സാരമായ വ്യത്യാസമുണ്ട്; എങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിൽ—ഇക്കാണായ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കർത്താവും നിയന്താവും, മനുഷ്യരുടെ പുണ്യകർമ്മങ്ങൾക്കു സമ്മാനവും പാപകർമ്മങ്ങൾക്കു ശിക്ഷയും നൽകുന്നവനുമായ ഒരാൾ ഉണ്ടെന്നുള്ള സംഗതിയിൽ—അവരുടെ അഭിപ്രായം ക്രിസ്തുവിനോടു പരിപൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു ഭിന്നാഭിപ്രായമുള്ളവർ ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിൽ അഭിപ്രായയോജിപ്പുള്ളവരായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ദൈവാസ്തിത്വത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു മാറ്റുകുറയുകയല്ലയോ ചെയ്യുന്നത് ?

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ അഭിപ്രായം.

ക്രിസ്തുവിന്റെ വിദഗ്ധാഭിപ്രായത്തെ മറ്റു മതോപദേഷ്ടാക്കന്മാരുടേതു മാത്രമല്ല, മനുഷ്യവർഗ്ഗം ആസകലത്തിന്റെയും അഭിപ്രായം സ്ഥിരീകരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രാചീനകാലത്തിലെയും ആധുനികകാലത്തിലെയും പരിഷ്കൃതരും അപരിഷ്കൃതരുമായ സകല ജാതിക്കാരും ദൈവവിശ്വാസികളാണ്. ക്രിസ്തുജന്മത്തിനു 150 കൊല്ലം മുൻപ് ഗ്രീസിൽ ജനിക്കുകയും, അധികകാലം റോമായിൽ ജീവിക്കുകയും, പ്രാചീനലോകത്തിലെ ഒരു പണ്ഡിതനെന്നു പണ്ഡിതലോകത്താൽ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന പ്ലൂട്ടാർക്ക് എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരൻ പറയുന്നു: "നിങ്ങൾ ലോകമാസകലം സഞ്ചരിച്ചാൽ കോട്ടകളാൽ ചുറ്റപ്പെടാത്തതും, രാജാക്കന്മാരാൽ ഭരിക്കപ്പെടാത്തതും, ഗൃഹം ധനം ഐശ്വര്യം എന്നിവയില്ലാത്തതും, കായികവിനോദസ്ഥലങ്ങളാലും നാടകശാലകളാലും അലങ്കരിക്കപ്പെടാത്ത

തുമായ നഗരങ്ങളെ കണ്ടെത്തുവരാം; എന്നാൽ ദേവാലയങ്ങളും ദേവന്മാരുമില്ലാത്തതും, പ്രാർത്ഥനകളും നേർച്ചകളും ദൈവാരുളപ്പാടുകളും നടക്കാത്തതും, അനുഗ്രഹലബ്ധിക്കായും ആപന്നോചനത്തിന്നായും ബലികൾ സമർപ്പിക്കപ്പെടാത്തതുമായ ഒരു നഗരവും കാണുകയില്ല." പ്രാചീനറോമയിലെ ഒരു പ്രധാനഭരണകർത്താവായിരുന്നും അന്യാദൃശവാഗ്മിതപം കൈവരിച്ചും ജഗൽപ്രസിദ്ധനായിട്ടുള്ള സിസറോ പ്രസ്താവിക്കുന്നു: "ദൈവം ഏതുരീതിയിലുള്ള ഒരാളാണെന്നു അറിവില്ലെങ്കിലും ഒരു ദൈവം ഉണ്ടെന്നു അറിയാൻ പാടില്ലാത്തവിധം അത്ര അധികം അപരിഷ്കൃതവും ഭയങ്കരവുമായ ഒരു നഗരവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നില്ല." ഇക്കാലത്തെ സർവ്വകലാശാലകളെപ്പോലെ ക്രിസ്ത്വബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യശതകങ്ങളിൽ അലക്സാന്ത്രിയായിൽ പ്രശോഭിച്ച വിദ്യാകേന്ദ്രത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന ക്ലെമെൻറു എന്ന മഹാൻ പറയുന്നു. "കിഴക്കേ ദേശങ്ങളിലോ, വളരെ വിദൂരമായ പടിഞ്ഞാറെ കരയുടെ അറ്റത്തോ, വടക്കോ, തെക്കോ, മറ്റെവിടെയുമൊ താമസിക്കുന്നവരായ എല്ലാ ജനവർഗ്ഗത്തിനും ഈ പ്രപഞ്ചവ്യവസ്ഥയുടെ നിയാമകനായ ആളിനെപ്പറ്റിയുള്ള മൌലികവിശ്വാസം ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു". ആധുനികകാലത്തെ നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഈ സാക്ഷ്യങ്ങളെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ടെയിലർ, മാക്സ്മുള്ളർ, റാറ്റ്സെൽ, ദെകപാത്തർഫാഷ്, ടീയെൽ, വെയിറ്റ്സ്, ജെർലൻറു, പെഷെൽ ആദിയായ സുപ്രസിദ്ധപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഏകകണ്ഠമായ അഭിപ്രായം ഇങ്ങനെയാണ്: "ഇന്നു ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ തീരെ അപരിഷ്കൃതന്മാരായവരുടെ മാനസികസ്വഭാവങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മമായി കടന്നു പരിശോധിച്ചാൽ മൂഢങ്ങളും അഹേതുകങ്ങളും ജുഗുപ്സാവഹങ്ങളുമായ കെട്ടുകഥകളോടൊന്നിച്ചുതന്നെ, സർവ്വത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവും മനുഷ്യരുടെ സാന്മാർഗ്ഗികജീവിതത്തിന്റെ നിത്യരക്ഷകനുമായ ഒരു നന്മസ്വരൂപിയെക്കുറിച്ചുള്ള അവ്യക്തമെങ്കിലും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ബോധം അവരിൽ പ്രായേണ ഉള്ളതായിക്കാണാം. . . . .

തന്മൂലം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ആകമാനം നോക്കിയാൽ അതു മത ത്തിൽ അടിയുറച്ചിരിക്കുന്നതായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു". ഈ വ സ്തുതയെയാണ് അലക്സാണ്ഡർ പോപ്പ് എന്ന ആംഗ്ലേയകവി ഇപ്രകാരം പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്:—

"Father of all! in every age,
In every clime adored,
By saint, by savage, and by sage
Jehovah, Jove or Lord".

ഇങ്ങനെ സാർവ്വത്രികവും സാർവ്വജനീനവുമായിരിക്കുന്ന വി ശ്വാസം അബദ്ധമായിരിക്കാമൊ? ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ സ്വഭാവം പരിശോധിക്കുക. ഒന്നാമതു്, അതു് വ്യക്തികള ടെയും സമുദായങ്ങളുടെയും മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവന്റെയും രഹസ്യ വും പരസ്യവുമായ ജീവിതചര്യകളെ ഏറ്റവും സാരമായി സ്പ ർശിക്കുന്നതാണ്; രണ്ടാമതു്, കാലചക്രം തിരിയുന്തോറും, മനു ഷ്യബുദ്ധി വികസിച്ചും മനുഷ്യജ്ഞാനം വർദ്ധിച്ചുംവരുന്തോറും, അതു് ക്ഷയിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ദൃഢതരവും വ്യക്തവും ക്ര ത്തൽ തേജസ്സുള്ളതുമായിത്തീരുന്നു; മൂന്നാമതു്, അതിനെ നിഷേ ധിക്കുന്നവരുണ്ടെന്നിരുന്നാലും, അവരുടെ സംഖ്യ എത്രയധികം വർദ്ധിച്ചാലും, അതൊന്നും വകവയ്ക്കാതെ മനുഷ്യജാതി അതി നെ പാലിക്കുകയും അതനുസരിച്ചു് ജീവിതം നയിക്കുകയും, യാ വനത്തിൽ അതിനെ നിഷേധിച്ചവർതന്നെ വാർദ്ധക്യത്തിൽ അതിനെ മുറുകെപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്യുവരുന്നു; നാലാമതു്, അതി നെ പാലിക്കുന്നവരിൽ അനേകംപേർ വല്ല നിവൃത്തിയുമുണ്ടെ ങ്കിൽ അതിനെ നിഷേധിച്ചു് അതിന്റെ പിടിയിൽനിന്നും അതുമൂലമുണ്ടാകുന്ന ഭാരങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിവാൻ മടിയില്ലാത്ത വരാകത്തക്കവിധം അതു് ജീവിതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അത്യന്തം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഏതാട്ടശുദ്ധഭാവത്തോടുകൂടിയ ഒരു വിശ്വാസം എല്ലാക്കാലത്തും എല്ലാരാജ്യത്തും എല്ലാജാതി ക്കുമുണ്ടായിരുന്നാൽ, യഥാർത്ഥവസ്തു ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്നവണ്ണം, യഥാർത്ഥമായ ദൈവാസ്തിക്യം അവരുടെ ബുദ്ധിയിൽ ഉളവാക്കു

ന്ന പ്രതിബിംബമാണ് അതെന്ന് അനുമിക്കേണ്ടയോ? അല്ലാത്തപക്ഷം, മൻപിൽ വസ്തുവൊന്നുമില്ലാതിരിക്കെ തന്നിൽ പ്രതിബിംബമുണ്ടാക്കുകയാണ് കണ്ണാടിയുടെ ധർമ്മമെന്ന് അബദ്ധംപറയുംപോലെ, അയഥാർത്ഥമായ ധാരണകളെ തന്നിൽ ഉദിപ്പിക്കുകയാണ് മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ ധർമ്മമെന്നു പറയേണ്ടിവരും. ഈ അബദ്ധം മനുഷ്യബുദ്ധിയിൽ വിശ്വാസമുള്ള ആർക്കും, മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അമിതമായ വില കല്പിക്കുന്ന യുക്തിവാദികൾക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും. ഒരിക്കലും സ്വീകരിച്ചുകൂടാത്തതാണല്ലോ. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനുള്ള ദൈവവിശ്വാസം പ്രാപഞ്ചികവ്യാപാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയംകൊണ്ടോ, അവയുടെ കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതകൊണ്ടോ, രാജാക്കന്മാരുടെയും പുരോഹിതന്മാരുടെയും കപടമായ ഉപദേശംകൊണ്ടോ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ള നിരീശ്വരന്മാരുടെ വാദം എത്ര ബാലിശം! വിശ്വവിഖ്യാതനായ അബ്രഹാം ലിങ്കൺ പറയുംപോലെ "സകലമനുഷ്യരെയും കുറെക്കാലത്തെക്ക് പോഴന്മാരാക്കാൻ സാധിക്കും; കുറെ മനുഷ്യരെ സകലകാലത്തെക്കും പോഴന്മാരാക്കാൻ സാധിക്കും; എന്നാൽ സകലമനുഷ്യരെയും സകലകാലത്തെക്കും പോഴന്മാരാക്കാൻ സാധിക്കയില്ല." അതിനാൽ ദൈവത്തിലും മതത്തിലും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനുള്ള വിശ്വാസം യഥാർത്ഥമാകുന്നു. ഈ വിശ്വാസം ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിഭിന്നവും പരസ്പരവിരുദ്ധവുമാണെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ ആ സംഗതി ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന് ബാധകമല്ല; നേരേമറിച്ച് അതിനു കൂടുതൽ ശോഭ നൽകുന്നു.

ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം.

ബുദ്ധിമത്തുക്കളായി ചരിത്രത്തിൽ ഇതേവരെ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരിൽ, ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിവൈഭവത്താൽ ലോകാഭിവൃദ്ധിക്കു സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ, മഹാഭൂരിപക്ഷവും മതവിശ്വാസികളായിരുന്നു. ഈ വസ്തുത ആർക്കും നിഷേധിക്കാവുന്നതല്ലാത്തതിനാൽ അവരുടെ പേരു

കും പറയുകയും വാക്യങ്ങും ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ പ്രകൃതിവിജ്ഞാനീയത്തിൽ, (സയൻസിൽ) വിദഗ്ധന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാർ ദൈവവിശ്വാസികളല്ലെന്നും, സയൻസ് അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടവരുന്തോറും പ്രകാശത്തിന്റെ മുൻപിൽ അന്ധകാരമെന്നപോലെ മതവിശ്വാസം ഇല്ലാതായിവരുന്നുവെന്നും ചിലർ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു് അശേഷം അവാസ്തവമാണെന്ന സയൻസ് അത്രതപൂർവ്വമായ അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഫ്രൻ-ാംന്തറാണ്ടിലെ അവസ്ഥ നോക്കിയിക്കുന്നതാണ്. സയൻസിന്റെ ഏതുവകുപ്പിലും അദ്വിതീയസ്ഥാനം കൈവരിച്ചിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരിൽ അധികപങ്കും ഉറച്ച മതവിശ്വാസികളായിരുന്നുവെന്ന കാണാൻ വിഷമമില്ല.

സയൻസും മതവിശ്വാസവും തമ്മിൽ വിരുദ്ധതയുണ്ടെന്നുള്ള തെറ്റായ അഭിപ്രായം എങ്ങനെയോ കഴിഞ്ഞ നൂറാണ്ടിൽ കുറെ പരക്കുകയും ആലോചനാശീലന്മാരല്ലാത്തവരെ അതു് വിശ്വസിപ്പിക്കുമാറു് അഗ്രഗണ്യന്മാരായ ചുരുക്കം ചില ശാസ്ത്രകാരന്മാർ മതത്യാഗികളാകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇന്നാകട്ടെ ആ അബദ്ധാഭിപ്രായം മാറിവരികയാണ്. ശാസ്ത്രവും മതവിശ്വാസവും തമ്മിൽ വിരുദ്ധതയുണ്ടോ എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരോടു പരസ്യമായി ചോദിക്കുകയും, അവരിൽ പലരും അതിനു പരസ്യമായിത്തന്നെ മറുപടി പറയുകയും ചെയ്തതായി ഈ അടുത്തകാലത്തു് പല അവസരങ്ങളിൽനിന്നു അറിവായിട്ടുണ്ട്. രണ്ടും തമ്മിൽ വിരുദ്ധതയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പരിപൂർണ്ണയോജിപ്പുണ്ടെന്നുമാണ് ഭൂരിപക്ഷം ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

സയൻസു് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതോടുകൂടി മതത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ ബോദ്ധ്യമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നുള്ളതിന് അനേകം ആധാരങ്ങളും ഉദ്ധരിക്കാനുണ്ടെങ്കിലും, ആധുനികകാലത്തെ സയൻസു് പണ്ഡിതന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ പ്രൊഫസർ ആർ. എ. മില്ലിക്കിൻ അവർകളുടെ ഏതത്സംബന്ധമായ സാക്ഷ്യം മാത്രം കീഴെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. "എൻസൈക്ലോപീഡിയാ

ബ്രിട്ടാനിക്കാ," "Who's who" എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യതകളെ അഭിനന്ദിച്ചു സാമാന്യം ദീർഘമായ വിവരണങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇത്ര യോഗ്യനായ ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ, "ശാസ്ത്രവും മതവും" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ഫർവരി മാർച്ചു മാസങ്ങളിൽ ചെയ്തതും, കാലിഫോർണിയായിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞസംഘത്തിൽ നിന്നു ഒരു ലഘുലേഖയായി പരസ്യപ്പെടുത്തിയതുമായപ്രസംഗം മതത്തിന്റെ യുക്തിയുക്തതയ്ക്കു എത്രയും ശക്തിമത്തായ ഒരു തെളിവായിരിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം പറയുന്നതു കേട്ടാലും:—

"എത്രയും സ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നതും ചിന്താശീലന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമില്ലാത്തതുമായി ഞാൻ കാണുന്ന ഒന്നാമത്തെ വസ്തുത ശാസ്ത്രവും മതവും തമ്മിൽ, അവ ഓരോന്നും ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുന്നപക്ഷം, യാതൊരു ഭിന്നതയും ഇല്ലെന്നുള്ളതാണ്. ഈ പ്രസ്താവം സത്യമാണെന്നു തെളിയിക്കുന്നതിനു എളുപ്പവും പക്ഷെ എത്രയും ബോദ്ധ്യകരവുമായ ന്യായം, ശാസ്ത്രവക്താക്കളിലും മതവക്താക്കളിലും നേതാക്കന്മാരായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള ലോകമഹാബുദ്ധിമാന്മാരുടെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ തന്നെയാണ്. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ശാസ്ത്രചരിത്രത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ്കാരുടെ ഇടയിൽ എന്നുവേണ്ട, സർവ്വലോകരുടെയും ഇടയിൽ അദ്വിതീയന്മാരായിരുന്നവരെത്തന്നെ ഉദാഹരണമായി എടുക്കുക. ആ ചരിത്രത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തെ ഫ്രാൻസിൽ മുതൽ ഫർവരി വരെ ഒന്നു നോക്കുന്നപക്ഷം, അത്യന്തപ്രകാശപൂർവ്വം അവിടെ ശോഭിച്ചിരുന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ ന്യൂട്ടൺ, ഫാരഡെ, മാക്സ്വെൽ, കെൽവിൻ, റാല്ലി എന്നിവരാണെന്നു ബോദ്ധ്യമാകുന്നതാണ്. ഇവരോളം സ്ഥിരോത്സാഹമുള്ള സത്യാന്വേഷകന്മാരും, ഇവരോളം ബുദ്ധിവൈഭവമുള്ള മഹത്തുക്കളും ഒരിടത്തും ഒരു കാലത്തും വേറേ കാണപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇത്ര മഹാന്മാരായ ഇവരോരോരുത്തരും ഭക്തിതീക്ഷ്ണതയുള്ള മതാനുസാരികളായിരുന്നു. ഈ പേരുകൾ ഞാൻ പ്രത്യേകമെടുത്തുപറഞ്ഞതു് അവർ മതനിഷ്ഠന്മാരായതുകൊ

ണ്ടല്ല, പിന്നെയോ അവർ ശാസ്ത്രവകുപ്പിൽ അദ്വിതീയന്മാരെന്ന സർവ്വരാലും സമ്മതിക്കപ്പെട്ടവരായതുകൊണ്ടാണ് എന്നു ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ, സർ ഐസക്ക് ന്യൂട്ടൻ, ജെയിംസ് ക്ലാർക്ക് മാക്സ്വെൽ എന്നീ രണ്ടാളുകളെ അതിശയിക്കുന്ന ബുദ്ധിമത്തുക്കളായി ഏതു വിജ്ഞാനവകുപ്പിലും ആരെങ്കിലും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ഞാൻ പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും ഇംഗ്ലീഷ്ജാതിക്കാരുടെയും സാക്ഷ്യംമാത്രമേ ഉദ്ധരിക്കുന്നുള്ളുവെന്ന് ആരെങ്കിലും ആക്ഷേപിക്കുന്നപക്ഷം ഫ്റഞ്ചുകാരിൽ അഗ്രഗണ്യനെന്ന ഫ്റഞ്ചുജനതതി പലവട്ടം സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള ദേഹവും, ഏതു കാലത്തും ഏതുരാജ്യത്തും ജീവിച്ചിട്ടുള്ള ഏതുശാസ്ത്രജ്ഞനോടും കിടപിടിക്കുന്ന പണ്ഡിതനുമായ ലൂയീസ് പാസ്റ്ററിന്റെ കാര്യം തന്നെ എടുക്കുക." . . . . .

ഇതു മഹാശാസ്ത്രജ്ഞനായിരിക്കുന്ന ലൂയീസ് പാസ്റ്റർ എങ്ങനെ ഒരു മതവിശ്വാസിയായിരിക്കുന്നു എന്നു ചോദിച്ച ഒരു ശിഷ്യനോട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറുപടി ശ്രദ്ധേയമാണ്: "ഇപ്പോൾ എന്റെ മതവിശ്വാസം (സ്വദേശമായ) ബ്രിട്ടണിയിലെ ഒരു കൃഷീവലന്റേതുപോലെയാണ്. എനിക്കു കൂടുതൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനമുണ്ടായാൽ അതു് ആ കൃഷീവലന്റെ ഭാര്യയുടേതുപോലെ ആയിരിക്കും." "അല്പജ്ഞാനം അവിശ്വാസത്തിനും അഗാധജ്ഞാനം മതവിശ്വാസത്തിനും കാരണമാണ്" എന്നു ബേക്കൺ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എത്ര വാസ്തവം!

> "A little learning is a dangerous thing;
> Drink deep, or taste not the Pierian spring:
> These shallow draughts intoxicate the brain
> And drinking largely sobers it again"

എന്നല്ലയോ ആംഗ്ലേയകവിയായ പോപ്പ് പറയുന്നതു്?

യുക്തിയിൽനിന്നുള്ള ന്യായം.

വിദഗ്ദ്ധാഭിപ്രായവും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ബോധവും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ വിധിയും പ്രത്യാപനം ചെയ്യുന്ന ദൈവ

വിശ്വാസത്തെ യുക്തിയിൽനിന്നുള്ള ന്യായങ്ങളാൽ തെളിയിക്കാവുന്നതാണ്. ചിത്രത്തിൽനിന്നു ചിത്രകാരനെയും, കാവ്യത്തിൽനിന്നു കവിയെയും, യന്ത്രത്തിൽനിന്നു യാന്ത്രികനെയും അറിയാവുന്നതുപോലെ, പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നു ദൈവത്തെ അറിയാൻ സാധിക്കും. ഇക്കാണുന്ന പ്രപഞ്ചത്തെയും, അതിലെ വസ്തുക്കളുടെ ഘടനയെയും, അവയുടെയെല്ലാം അത്യുത്തകരമായ ക്രമീകരണത്തെയും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു നേർവഴി ചിന്തിക്കുന്നപക്ഷം, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കർത്താവും നിയന്താവുമായി, തനിക്കു വേറൊരു കാരണം ഇല്ലാത്തതായി, ഒരു പരമപുരുഷൻ ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ കഴിയൂ.

പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും മാറ്റങ്ങൾക്കധീനമാകുന്നു. മാറ്റങ്ങൾക്ക് അധീനമായ വസ്തു സ്വയം ഉണ്ടായതു് ആയിക്കൂടാ. സ്വയം ഉണ്ടായ വസ്തു ആദ്യം ഏതവസ്ഥയിലിരുന്നോ അതേ അവസ്ഥയിൽതന്നെ എന്നുമിരിക്കണം; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വസ്തുവിനോട് ഒരുമിച്ച് അതിന്റെ ആദ്യത്തെ അവസ്ഥയും സ്വയം ഉണ്ടായതാകയാൽ, വസ്തു ഉള്ളകാലത്തോളം അതേ അവസ്ഥയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതിനാൽ സ്വയം ഉണ്ടായ വസ്തു യാതൊരുമാറ്റത്തിനും അധീനമായിക്കൂടാ. അതുതന്നെ മറിച്ചുപറഞ്ഞാൽ, മാറ്റത്തിന് അധീനമായ വസ്തു സ്വയം ഉണ്ടായതു് ആയിക്കൂടാ. അതിനാൽ പ്രപഞ്ചം വേറൊന്നിനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കണം.

ആ വേറൊന്നു സ്വയം ഉണ്ടായതാണെങ്കിൽ അതാണു ദൈവം. പ്രപഞ്ചത്തിൽ വിശേഷബുദ്ധിയും സ്വതന്ത്രമനസ്സുമുള്ള മനുഷ്യനുള്ളതുകൊണ്ടു് പ്രപഞ്ചത്തെ ഉണ്ടാക്കിയ ദൈവത്തിനും അതേ ശക്തികൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം; ദൈവം ഒരു പരമപുരുഷൻ ആയിരിക്കണം. പ്രപഞ്ചത്തെ ഉണ്ടാക്കിയ ആ വേറൊന്നു സ്വയം ഉണ്ടായതല്ലെങ്കിൽ, മൂന്നാമതൊന്നിനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കണം. മൂന്നാമത്തേതു് സ്വയമുണ്ടായതാണെങ്കിൽ അതാണു ദൈവം; അതല്ല, അതു നാലാമതൊന്നിനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ, ആ നാലാമത്തേതിനെ

ക്കുറിച്ചായി ചോദ്യം. ഇങ്ങനെ എത്രയേറെ പിറകോട്ടുപോയാലും, അവസാനത്തിൽ വേറൊന്നിനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടാത്ത, സ്വയം ഉണ്ടായ, ഒന്നിൽ ചെന്നുനിൽക്കാതെ കഴിയുകയില്ല. അല്ലാത്തപക്ഷം പ്രപഞ്ചത്തെ ഉണ്ടാക്കിയ വസ്തു ഇല്ലെന്നുവരും. ആ വസ്തു ഇല്ലെന്നുവന്നാൽ, ഒന്നെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചം തന്നെ ഇല്ലെന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചം സ്വയം ഉണ്ടായതാണെന്നോ സമ്മതിക്കണം. പ്രപഞ്ചം ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതു് നമ്മുടെ അനുഭവത്തിനു വിരുദ്ധം; പ്രപഞ്ചം മാറ്റത്തിനു അധീനമാകയാൽ സ്വയം ഉണ്ടായതാകാൻ പാടില്ലെന്നു മുൻപു തെളിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടു്. അതിനാൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കർത്താവും നിയന്താവുമായ ഒരാൾ ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധം.

യുക്തിയിൽ നിന്നുള്ള ഈ ന്യായം ക്രിസ്തുബ്ദത്തിനു് അനേകനൂറാണ്ടുകൾക്കു മുൻപു ഗ്രീസിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സോക്രട്ടീസു്, പ്ലേറോ, അരിസ്റ്റോട്ടൽ മുതലായ മഹാചിന്തകന്മാർ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതും, ക്രൈസ്തവചിന്തകന്മാർ പരിഷ്കരിക്കുകയും വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതുമാണു്. ഈ ന്യായത്തെ നാനാവിധത്തിൽ വിസ്തരിച്ചും ഉദാഹരിച്ചും നാനാഭാഷകളിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ക്രൈസ്തവസാഹിത്യത്തിൽ സംഖ്യാതീതങ്ങളാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽതന്നെ ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളും ലഘുലേഖകളും സുലഭങ്ങളത്രെ. മലയാളത്തിലും ഇത്തരം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ചുരുക്കമായുണ്ടു്. "ആസ്തിക്യവാദ"മെന്ന പേരിൽ ഈയിടെ പുറത്തുവന്നിട്ടുള്ള ചെറുപുസ്തകം മേല്പറഞ്ഞ ന്യായത്തെ പലേരൂപത്തിൽ ഭംഗിയായി പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ അതിനെ നിങ്ങളിൽ ചിന്താശീലന്മാരായവരുടെ പഠനത്തിന്നായി ശുപാർശചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞന്യായം വെറും വാക്കുകളെക്കൊണ്ടുള്ള കസർത്തല്ല; നമ്മുടെ അനുഭവത്തിലുള്ള വസ്തുതകളെക്കുറിച്ചു കാര്യകാരണമുറയ്ക്കു ശരിയായി ചിന്തിച്ചാൽ പ്രസ്തുതാനുമാനത്തിൽ ചെന്നെത്താതെ നിവൃത്തിയില്ല. മഹാബുദ്ധിമാന്മാരായി ലോകം ഗണിച്ചിട്ടുള്ള എത്രയോ പേർ ഈ ന്യായവാദം സ്വീകരിച്ചിരി

ക്കുന്നു! ന്യൂട്ടനു ശാസ്ത്രലോകത്തിലുള്ള സ്ഥാനം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അദ്ദേഹം പുതുതായി രണ്ടു ഭ്രഗോളങ്ങളും നിർമ്മിച്ചതു കാണുവാനായി തന്റെ സ്നേഹിതനും ശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ സഹകാരിയുമായിരുന്ന ഹാല്ലിയെ ഒരിക്കൽ ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായി. ഹാല്ലി ആ ഗോളങ്ങളും കണ്ടപ്പോൾ "അതു് ആരുണ്ടാക്കിയതാണെ"ന്നു ചോദിച്ചു. "ആരുമുണ്ടാക്കിയതല്ല, താനേ ഉണ്ടായതാണു്" എന്നായിരുന്നു ന്യൂട്ടന്റെ മറുപടി. "എന്തസംബന്ധം! ആരെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കിയതായിരിക്കണം." എന്നു് ഹാല്ലി ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ, ആ ദൃഷ്ടാന്തത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയും മേലുദ്ധരിച്ച കാര്യകാരണന്യായേനയും ന്യൂട്ടൻ ദൈവാസ്തിക്യത്തെ അദ്ദേഹത്തിനു തെളിയിച്ചുകൊടുത്തു.

നെപ്പോളിയൻ തടവുകാരനായി സെൻറ് ഹെലീനാ ദ്വീപിൽ വാണുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, കാണാത്ത ദൈവത്തിൽ എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നുവെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴ് പട്ടാളുജോലി ചെയ്തിരുന്ന ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ ചോദിച്ചതിനു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറുപടി എത്രയും ശ്രദ്ധേയമാണു്. "പറയാം, കേട്ടുകൊൾക. എനിക്കു യുക്തിസാമർത്ഥ്യമുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നു. യുദ്ധത്തിനിടയിൽ എന്തെങ്കിലും കാര്യമായൊന്നു ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ ആലോചനയ്ക്കായി മറ്റെല്ലാവരെക്കാളും മുൻപു് എന്നെ നിങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുകയും, 'ചക്രവർത്തിയോടു ചോദിക്കാം' എന്നു എല്ലാവരും വിളിച്ചു പറയുകയും ചെയ്തിരുന്നല്ലൊ. അതെന്തുകൊണ്ടാണു്? എനിക്കു യുക്തിസാമർത്ഥ്യമുണ്ടെന്നു് നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചതുകൊണ്ടു്. എങ്കിലും നിങ്ങൾ ആ സാമർത്ഥ്യം കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നുവച്ചു് അതില്ലെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചില്ല; ഒരിക്കലുമില്ല. അതുണ്ടെന്നു് എന്റെ വിജയങ്ങൾ തെളിയിച്ചു. തന്മൂലം ആക്കാര്യത്തിനെക്കുറിച്ചു സംശയമുണ്ടായില്ല. എന്നാൽ എന്റെ ഏതു വിജയമാണു് വ്യോമയിലുള്ള അസംഖ്യങ്ങളോടു തുലനം ചെയ്യാവുന്നതു്? അവയെല്ലാം ദൈവമുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കുന്നില്ലയോ? ആകാശത്തിലെ ഗ്രഹങ്ങളുടെ ചലനങ്ങളോടു് ഏതു സൈന്യ

യാത്രയെ താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിയും? എന്റെ വിജയങ്ങളാൽ എന്റെ യുക്തിസാമർത്ഥ്യത്തെ നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചു. പ്രപഞ്ചം ദൈവമുണ്ടെന്ന് എന്നെ വിശ്വസിപ്പിക്കുന്നു."

ഗ്രാമഫോൺ, സിനീമയന്ത്രം, വിദ്യുദ്ദീപം മുതലായ അസംഖ്യം ആശ്ചര്യാവഹങ്ങളായ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾമൂലം ലോകത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഏററവും വലിയ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്ന തോമസ്സ് എഡിസൺ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് കേൾക്കുക: "ഏതു പ്രകൃതിപരമായ പ്രശ്നത്തിന്റെയും പഠനത്തിന്നു് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നതു കാര്യകാരണസംബന്ധമാകുന്നു. ഒരു വിദ്യുദ്ദീപത്തെയോ കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വൈദ്യുതപങ്കയെയോ കാണുന്നവരിൽ ആരാണു് അതിന്റെ ശക്തിയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനമായ 'ഡൈനാമോ'യുടെ അസ്തിത്വത്തിൽ സംശയിക്കുന്നതു്? ബൃഹത്തായ ഒരു ജലചക്രത്തിന്റെ "ഇലകൾ" തിരിയുന്നതു കാണുമ്പോൾ, ദൂരത്തു എവിടെയെങ്കിലും കൽക്കരിയോ വിറകോ എണ്ണയോ പ്രസ്തുത യന്ത്രത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിനു ആവശ്യകമായ ശക്തി ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ആർക്കാണു അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു? അതുപോലെതന്നെ, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മഹാ വിശാലതയെ വീക്ഷിക്കുന്നതായാൽ അതിലെ ബൃഹത്തും അചഞ്ചലവുമായ ശക്തികൾക്കു പ്രഥമാരംഭമായി ഒരു സ്രഷ്ടാവു് ഉണ്ടായിരുന്നോ മതിയാവൂ എന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരുന്നു".

ഈ ആശയംതന്നെ ഒരു ആംഗ്ലേയകവി വളരെ സരസമായി പാടിയിട്ടുണ്ടു്:—

The spacious firmament on high,
With all the blue ethereal sky,
The spangled heavens, a shining frame,
Their Great Original Proclaim.

The unwearied sun from day to day,
Does his Creator's power display.

Soon as the evening shades prevail,
The moon takes up the wondrous tale.

Whilst all the stars that round her burn,
And all the planets, in their turn,
Confirm the tidings as they roll
And spread the truth from pole to pole.

For ever singing, as they shine,
The hand that made us is Divine"

എന്തുകൊണ്ട് അവിശ്വസിക്കുന്നു.

ദൈവവിശ്വാസം അന്ധവിശ്വാസമല്ല, യഥാർത്ഥവിശ്വാസമാണ്, എന്നു തെളിയിക്കാൻ ഇത്രയേറെ വിദഗ്ധാഭിപ്രായങ്ങളും ബലവത്തരങ്ങളായ ന്യായങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കെ, ദൈവാസ്തിക്യത്തെ നിഷേധിക്കുകയോ സംശയിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവരെപ്പറ്റി എന്താണു പറയേണ്ടതു്? അവർ ബുദ്ധിഹീനരാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അങ്ങനെ പറയുന്നവരാണു ബുദ്ധിഹീനർ എന്നു മറുപടി ഉണ്ടായേക്കാം. എങ്കിലും അനേക നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുൻപു, ഗ്രീസിലെയും മറ്റും തത്വജ്ഞന്മാർ യുക്തിയിൽനിന്നുള്ള ന്യായങ്ങളാൽ ദൈവാസ്തിക്യത്തെ തെളിയിക്കുന്നതിനുമുൻപുതന്നെ, മഹാകവിയും മഹാ ഭക്തനും മഹാ വിജ്ഞാനിയുമായ ഒരാൾ അങ്ങനെതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: "The fool says in his heart, there is no God".—ദൈവമില്ലെന്നു മൂഢൻ അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പറയുന്നു.— പ്രാചീനകാലത്തുണ്ടായിരുന്നവരും ആധുനികകാലത്തുള്ളവരുമായ നിരീശ്വരന്മാരെല്ലാം മൂഢന്മാരാണെന്നോ? അവരിൽ പലരും ശാസ്ത്രത്തിലും കലാവിദ്യയിലും മറ്റു വിജ്ഞാനവകുപ്പുകളിലും പേരു കേട്ടവരല്ലയോ? ഈ ചോദ്യത്തിനു സമാധാനം വഴിയെ പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. തൽക്കാലം ഒന്നുമാത്രം അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. 'The wish is father to the thought;" "One who is convinced against his will is of the same opinion still" എന്നിങ്ങനെ ഇംഗ്ലീഷിൽ ചൊല്ലുകളുണ്ട്. ആഗ്രഹം ഏതുവഴി പോകുന്നോ, വിചാരം ആ വഴി പോകും; ബോദ്ധ്യപ്പെടാൻ മനസ്സില്ലാത്തവനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കയില്ല. ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്ത

ങ്ങൾ നമ്മുടെ നിത്യാനുഭവത്തിൽ സുലഭങ്ങളാണ്. ശത്രുഭാവത്തിലും മിത്രഭാവത്തിലുമിരിക്കുമ്പോൾ നമ്മിൽ ഒരേ ന്യായം ഒരുപ്പോലെയുള്ള ബോദ്ധ്യം ജനിപ്പിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യബുദ്ധി ശരിയായി വ്യാപരിക്കുന്നപക്ഷം അത് ദൈവവിശ്വാസത്തിൽ എത്തുമെങ്കിലും, ബുദ്ധിയെ ശരിയായ വഴിയിൽനിന്നു വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്നതിനും തെറ്റായ വഴിയിൽക്കൂടി നയിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യമനസ്സിനു ശക്തിയുണ്ടെന്നു നാം ഓർക്കണം.

ഭൌതികകാര്യങ്ങളിൽ ആണ്ടിരിക്കുന്ന മനസ്സിനു, സ്വഹിതാനുസരണം സകലകാര്യങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കുവാൻ സന്നദ്ധമായിരിക്കുന്ന മനസ്സിനു, ദൈവവിചാരം ഒരു വലിയ തടസ്സമാണല്ലൊ. ആ തടസ്സം നീക്കിക്കിട്ടത്തക്കവണ്ണം വ്യാപരിക്കണമെന്നു ബുദ്ധിയോടു മനസ്സു നാമറിയാതെതന്നെ കല്പിക്കുകയും, തൽഫലമായി ദൈവമില്ലെന്നൊ ദൈവമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞുകൂടെന്നൊ ഉള്ള ഒരു ബോദ്ധ്യത്തിൽ ബുദ്ധി എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവമില്ലെന്നു മൂഢൻ അവന്റെ "ഹൃദയത്തി"ലാണ് പറയുന്നതു്. ദൈവമുണ്ടാകാതിരുന്നാൽകൊള്ളാമെന്നു അവന് ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നും, ആ ആഗ്രഹത്താലാണ് ബുദ്ധിയെക്കൊണ്ടു് ദൈവമില്ലെന്നു പറയിക്കുന്നതെന്നും താല്പര്യം. ആ വിശ്വാസികളുടെ മനസ്സ് ഭൌതികാസക്തിയുടെ പിടിവിട്ട സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുന്നതോടുകൂടി, ഉദാഹരണമായി ജീവിതസംബന്ധമായ ആപത്തുകൾ നേരിടുകയൊ വാർദ്ധക്യദശയിലെത്തുകയൊ ചെയ്യുമ്പോൾ, ബുദ്ധിക്കു ശരിയായി വ്യാപരിക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടാകുന്നതും തന്നിമിത്തം അതു് സുബദ്ധമായി ചിന്തിച്ചു ദൈവവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുന്നതും അപൂർവ്വമല്ല.

മഹായുദ്ധകാലത്തു് ഫ്രാൻസിലെ പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന ക്ലെമാൻസൊ എന്ന പ്രസിദ്ധരാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻ ഒരു അവിശ്വാസിയായിട്ടാണു ജീവിതം നയിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം ഉദ്യോഗകാലത്തു് മതത്തെ പലവിധത്തിൽ പീഡിപ്പിക്കുകപോലും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചു് അദ്ദേഹം വിശ്രമം അനുഭവിക്കുകയും, ഒടുവിൽ രോഗശ

യ്യെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്തപ്പോഠം ആ മനസ്ഥിതി മാറി. ചികിത്സാർത്ഥം ആശുപത്രിയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോഠം, അദ്ദേഹം ഉദ്യോഗകാലത്തു പീഡിപ്പിച്ചിരുന്ന കന്യാസ്ത്രീകളായ നേഴ്സുകഠം തന്നെ ശുശ്രൂഷിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. മരണാസന്നനായി കിടക്കുകയിൽ അദ്ദേഹം വളരെ സങ്കടസ്വരത്തിൽ "എന്റെ ദൈവമെ," എന്നു മൂന്നുപ്രാവശ്യം വിളിക്കുകയും അങ്ങനെ ദൈവവിശ്വാസിയായി ഇഹലോകം വെടിയുകയും ചെയ്തു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻപു പ്രസിദ്ധണ്ടായിരുന്ന മി. ലൂബേ എന്നു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും ഇതേ അനുഭവംതന്നെ ഉണ്ടായി. പത്താംപീയൂസ് മാപ്പ്പാപ്പായുടെ കാലത്തു് ഫ്രാൻസും പരിശുദ്ധസിംഹാസനവും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന രാഷ്ട്രീയബന്ധം ഭഞ്ജിച്ചതു് ഇദ്ദേഹമായിരുന്നു. ഒരു അവിശ്വാസിയായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന ഇദ്ദേഹവും വാദ്ധക്യംപ്രാപിച്ചു് വിശ്രമജീവിതം ആരംഭിച്ചതോടുകൂടി ദൈവവിശ്വാസമുള്ളവനായിത്തീരുകയും അന്ത്യകൂദാശകഠം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു മരിക്കുകയുംചെയ്തു. ക്ലൈമാൻസോയുടെ ഒരു പ്രബലസഹകാരിയും സർവ്വമതശത്രുവും ഒരു പ്രസിദ്ധ രാഷ്ട്രീയപത്രപ്രവർത്തകനുമായിരുന്ന മി. എർണസ്റ്റ് വോൺ എന്ന സ്വതന്ത്രചിന്തകനും ഇപ്രകാരംതന്നെ മരണനേർത്തു് അനുതപിച്ചു വിശ്വാസിയായിത്തീർന്നു. "ലാവികൂതാർ" എന്ന പത്രത്തിന്റെ അധിപരും, ഒരുകാലത്തു് തന്നെപ്പോലെ മതവിരോധിയുമായിരുന്ന മി. ഗുസ്റ്റാഫ് ഹെർവ് എന്ന സ്നേഹിതനെ എഴുതിച്ച അന്ത്യശാസനത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.:—

"പ്രിയ മിത്രമേ, ഞാൻ നിങ്ങളെ വിട്ടുപിരിയാറായിരിക്കുന്നു. അതിനുമുൻപ് നിങ്ങളോട്, എന്റെ പുത്രന്മാർ കേഠക്കെ, ഒരു പ്രസ്താവം ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ അതീവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ചെറുപ്പംമുതൽക്ക്, മിക്കവാറും ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും, ഞാൻ മതങ്ങളെ ഏതുവിധം അധിക്ഷേപിച്ചിരുന്നുവെന്നു നിങ്ങഠംക്കറിയാമല്ലൊ. എന്റെ സമപ്രായക്കാരായ സകല റി

പ്പബ്ളിക്കന്മാരും അപ്രകാരംതന്നെ ചെയ്തിരുന്നു. ഞാൻ നിങ്ങളിൽനിന്നു മറയുന്നതിനുമുൻപുള്ള ഈ സമയത്തു, നിർഭയമായും കഴിയുന്നതു നിഷ്പ്രയാസമായും ഏറ്റവുംപറയുന്നതെന്തെന്നാൽ, സകല റിപ്പബ്ളിക്കന്മാരും അവരോടുകൂടി ഞാനും ഭയങ്കരമായി വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾ സ്വരാജ്യത്തിനു് അനിർവ്വചനീയമായ ദോഷങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂട്ടി. ഒരു പരിപൂർണ്ണ ജനസമുദായത്തെ ഭൌതികതന്ത്രത്തിലും നിരീശ്വരതന്ത്രത്തിലും അടിയുറപ്പിച്ചുനിർത്താൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു എനിക്കു ഇപ്പോൾ എത്രയും ദൃഢമായ ബോദ്ധ്യമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള നിഗ്രഹമായ സംഗതികൾക്കു മതം നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം മനുഷ്യന്റെ അല്പബുദ്ധിക്കു ദുർഗ്രഹമാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ സ്വതന്ത്രചിന്തകന്മാരും നിരീശ്വരന്മാരും നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം തീർച്ചയായും അതിനെക്കാൾ ദുർഗ്രഹവും അത്യന്തം നിരാശാജനകവുമാകുന്നു. ഇതിൽ നിങ്ങളോടു പരിപൂർണ്ണമായി യോജിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഞാൻ മരിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഈ വസ്തുതകൾ നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ, നിങ്ങളെപ്പോലെ ഞാനും ജനാഭിലാഷത്തെയൊ ജനാപവാദത്തെയൊ ഭയപ്പെടാതെ അവയെ പ്രചരിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരായ റിപ്പബ്ളിക്കൻകാരുടെ ഗുണാഭിവൃദ്ധിക്കായി ഞാൻ ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന പ്രസ്താവം പരസ്യപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ അധികാരപ്പെടുത്തുന്നു. എന്റെ മനസ്സാക്ഷിയുടെ ശാസന ഞാൻ ഇതാ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു". മുൻപറഞ്ഞ എഡിസനും ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിലാണു് വിശ്വാസിയായതു്.

ഇതും ഇതുപോലെ നമുക്കറിവായിട്ടുള്ള മറനേകം സംഭവങ്ങളും ഏതൊരു തത്വമാണു് നമ്മെ ഉപദേശിക്കുന്നതു ? പ്രകൃത്യാ സംജാതമായിരിക്കുന്നതും അനേകം ന്യായങ്ങളാൽ തെളിയുന്നതുമായ ഈശ്വരവിശ്വാസം നിരീശ്വരന്മാരായി ജീവിതം കഴിച്ചുപോരുന്നവരുടെയും ഹൃദയാന്തരാളത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നും, ചാരത്തിനിടയിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന തീ

ക്കനൽകുണക്കെ, ഭൌതികാസക്തിയുടെയും മായാമോഹങ്ങളുടെയും പിടിയിൽപെട്ട അതു് അപ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നതേയുള്ളുവെന്നും, അത്യാഹിതങ്ങളാലൊ വാൽക്യത്താലൊ പ്രസ്തുത പിടിപാട് നീങ്ങുന്നതോടുകൂടി ആ വിശ്വാസം വീണ്ടും ഉജ്ജ്വലിക്കുമെന്നുമല്ലയൊ ?

അതിനാൽ, പ്രിയ സഹോദരങ്ങളെ, നിങ്ങൾ ഉറച്ച ദൈവവിശ്വാസികളായിരിപ്പിൻ! മതവിശ്വാസം അന്ധവിശ്വാസമല്ലെന്നു നിങ്ങൾ എവിടെയും. ആരോടും ധൈര്യപൂർവ്വം പറയുവിൻ. ദൈവമില്ലെന്നു തങ്ങളുടെ "ഹൃദയ"ങ്ങളിൽ പറയുന്ന പണ്ഡിതമൂഢന്മാരെയൊ, അവരുടെ വല്ലവി ഏറ്റുപാടുന്നവരെയൊ നിങ്ങൾ ചെവിക്കൊള്ളരുതു്. ആദ്യശ്രുഷ്യനായി ലോകംകൊണ്ടാടുന്ന ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസികളായ നിങ്ങളോടുകൂടിയാണു്. മഹാന്മാരായി ലോകം ഗണിക്കുന്ന മറ്റു മതസ്ഥാപകന്മാരും നിങ്ങളോടുകൂടിത്തന്നെ. തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിവൈഭവത്താലും മഹൽകൃത്യങ്ങളാലും ലോകാഭിവൃദ്ധിയെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും, എന്നാവേണ്ട മനുഷ്യവർഗ്ഗംതന്നെയും നിങ്ങളുടെ പക്ഷത്താകുന്നു. സ്വതന്ത്രമായ ബുദ്ധിയുടെ സുബദ്ധമായ അനുമാനം നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തെ തെളിയിക്കുന്നു. "ദൈവഭയമാകുന്ന വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ആരംഭ"മെന്ന മഹാ വിജ്ഞാനിയായ ശ്ലോമോൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും, "ശാസ്ത്രജ്ഞാനമില്ലെങ്കിലും ദൈവജ്ഞാനമുള്ളവൻ സൌഭാഗ്യവാനും, ശാസ്ത്രജ്ഞാനമുണ്ടെങ്കിലും ദൈവജ്ഞാനമില്ലാത്തവൻ ദുർഭാഗ്യവാനും ആണെ"ന്നു മഹാചിന്തകനായ ആഗസ്തീനോസ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും സദാ അനുസ്മരിക്കുവിൻ. ലൌകികമായ വ്യാമോഹങ്ങളൊന്നും നിങ്ങളുടെ ദൈവവിശ്വാസത്തെ മന്ദീഭവിപ്പിക്കുകയൊ നശിപ്പിക്കുകയൊ ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിപ്പിൻ. അത്തരം വല്ല പ്രലോഭനങ്ങളും നേരിടുമ്പോൾ, സുവിശേഷത്തിൽ പറയുന്ന ആ പിശാചുബാധിതന്റെ പിതാവിനെപ്പോലെ, "കർത്താവെ, ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു; എന്റെ വിശ്വാസത്തെ ഉറപ്പിക്കേണമെ" എന്നു ഹൃദയപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യിൻ.

III.

മതവിശ്വാസമാണ സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

"Man's conscience is the oracle of God" **(Byron)**

"Every one of us shall give account of himself to God" **(Rom: XIV. 12)**

"Seek ye first the kingdom of God, and his justice and all these things shall be added unto you" **(Math: VI. 33)**

''മനുഷ്യന്റെ മനസ്സാക്ഷി ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാടാകുന്നു''.

''നാം ഓരോരുത്തരും ദൈവത്തിനു സ്വസ്വമായ കണക്കുകൊടുക്കണം''

'നിങ്ങൾ ആദ്യം ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യത്തെയും അവിടുത്തെ നീതിയെയും അന്വേഷിപ്പിൻ, അപ്പോൾ ഇവയെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു ചേർത്തുനൽകപ്പെട്ടും'.

ഒരു ഗ്രാമീണൻ ഒരിക്കൽ ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫരുടെ അടുത്തുചെന്നു തന്റെ ഫോട്ടൊ എടുക്കുന്നതിന് എന്തുചാർജാകുമെന്നു ചോദിച്ചുവെന്നും, ആദ്യത്തെ മൂന്നു പ്രതികൾക്കു എട്ടുരൂപയും അനന്തരപ്രതികൾക്കു പന്ത്രണ്ട് അണവീതവും ചാർജ് വരുമെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ആദ്യത്തെ പ്രതികൾ എടുക്കണ്ടാ, അനന്തരപ്രതികൾ എടുത്താൽമതി, എന്നു പറഞ്ഞുവെന്നുമുള്ള ഒരു നേരമ്പോക്കു നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കാം. ആദ്യപ്രതിയില്ലാതെ അനന്തരപ്രതികളുണ്ടാകുന്നതെങ്ങനെ എന്ന് ആലോചിക്കാതിരുന്ന ആ ഗ്രാമീണന്റെ ശുദ്ധഗതിയോടു നാം ചിരിക്കുന്നു. ഏതാണ്ടിതുപോലെയുള്ള ശുദ്ധഗതി നിരീശ്വരന്മാരുടെ വാദത്തിലും ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവവിശ്വാസം കൂടാതെതന്നെ സന്മാർഗ്ഗജീവിതം സാദ്ധ്യമാണെന്നാണ് അവരുടെ വാദം. സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ ശരിയായ സ്വഭാവം യുക്തിയോടുകൂടി ആലോചിക്കുന്നപക്ഷം, ദൈവവിശ്വാസം ഒന്നുമാത്രമാണ് അതിന്റെ പ്രബലവും സാർവ്വത്രികവും സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതവുമായ അടിസ്ഥാനമെന്ന നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ദൈവമുണ്ടെങ്കിൽ സന്മാർഗ്ഗവുമുണ്ട്; ദൈവമില്ലെങ്കിൽ സന്മാർഗ്ഗവു

മില്ല. ദൈവത്തെ നിഷേധിച്ചു സന്മാർഗ്ഗത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതു്, പ്ലേറുവയ്ക്കാതെ ഫോട്ടോ എടുക്കാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതുപോലെ യാകുന്നു.

സന്മാർഗ്ഗബോധം.

സന്മാർഗ്ഗബോധം എന്നാലെന്തു്? നന്മചെയ്യണം, തിന്മ ചെയ്യരുതു്, എന്നു് മനുഷ്യർക്കു പ്രകൃത്യാ ഉള്ള ബോധമാണു്. ഏതേതുപ്രവൃത്തികളും നന്മയാണെന്നും ഏതേതുപ്രവൃത്തികളും തിന്മയാണെന്നും എല്ലാമനുഷ്യരും ഒരേവിധത്തിൽ വിവരമായും വ്യവസ്ഥിതമായും അറിയുന്നില്ല. ആ സംഗതിയിൽ വിവിധമതക്കാരിലും ജാതിക്കാരിലും ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടു്. ഒരു വർഗ്ഗക്കാർ നന്മയായി ഗണിക്കുന്നതു മറെറാരു വർഗ്ഗക്കാർ തിന്മയായി ഗണിച്ചെന്നു വരാം. എങ്കിലും നന്മതിന്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള മൌലികബോധവും, ചില പ്രവൃത്തികളും നന്മയാണെന്നും ചില പ്രവൃത്തികളും തിന്മയാണെന്നുമുള്ള ജ്ഞാനവും പ്രായേണ പരിഷ്കൃതരും അപരിഷ്കൃതരുമായ സകലമതക്കാർക്കും സകല ജാതിക്കാർക്കും ഉള്ളതാകുന്നു. മോഷ്ടിക്കരുതു്, കൊല്ലരുതു്, കളവു പറയരുതു് എന്നിത്യാദി സന്മാർഗ്ഗപ്രമാണങ്ങളും പ്രാചീനരും ആധുനികരുമായ സകലപരിഷ്കൃതമതക്കാരും ജാതിക്കാരും സ്വീകരിച്ചനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നവയാണു്.

സന്മാർഗ്ഗപ്രമാണങ്ങളെ ഉപദേശപരമെന്നും കല്പനാപരമെന്നും രണ്ടിനമായി തിരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. മോഷ്ടിക്കരുതു്, കൊല്ലരുതു്, കളവുപറയരുതു് എന്നീപ്രമാണങ്ങളും കല്പനാപരങ്ങളാകുന്നു. മോഷ്ടിക്കാനോ മോഷ്ടിക്കാതിരിക്കാനോ, കൊല്ലാനോ കൊല്ലാതിരിക്കാനോ, കളവു പറയാനോ പറയാതിരിക്കാനോ ഉള്ള പ്രകൃതിപരമായ ശക്തി മനുഷ്യനുണ്ടെങ്കിലും അവനു് അതു് ആ രണ്ടിൽ ഏതെങ്കിലും മാർഗ്ഗത്തിൽ യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെന്നും, നിർദ്ദിഷ്ടമായ ഏകമാർഗ്ഗത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുവാൻ അവൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണെന്നും അതേ പ്രസ്തുതപ്രമാണങ്ങളുടെ താല്പര്യം. നേരെമറിച്ചു്, ഒരു ചെകിടിൽ അടിച്ചവനു മറേറ ചെകിടും കാണിച്ചുകൊടു

ക്കുക, ഒരു വസ്തും ബലമായെടുത്തവനു മറെവസ്തുവും ദാനം ചെയ്യുക, ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങൾ ഉപദേശപരങ്ങളാകുന്നു. ആ പ്രവൃത്തികളാൽ ഒരുവനു ത്യാഗത്തിൻെറയും സഹിഷ്ണുതയുടെയും ഉപരിപതനത്തിൽ എത്താമെന്നും, അതിനാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു് അധികം നന്നായിരിക്കുമെന്നും, എങ്കിലും അതു ചെയ്തേ മതിയാവൂ എന്നു നിബ്ബന്ധമില്ലെന്നും താല്പര്യം. ഈ രണ്ടിനങ്ങളിൽ കല്പനാപരമായ സാന്മാർഗ്ഗികപ്രമാണങ്ങളെയാണു നാം ഇവിടെ വിചാരണ ചെയ്യുന്നതു്.

എന്തുകൊണ്ടു കല്പനാപരം?

തല്ക്കാലം നമുക്കു ഒരു പ്രമാണമെടുത്തു് ആലോചിക്കാം. കളവു പറയരുതു് എന്ന പ്രമാണംതന്നെയാകട്ടെ. ഇതിനെക്കുറിച്ചു സാക്ഷാൽ യുക്തിവാദിയായ ഒരാൾ ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നു:—"എന്തുകൊണ്ടു് എനിക്കു കളവു പറഞ്ഞുകൂടാ? കളവു പറഞ്ഞാൽ എനിക്കു തല്ക്കാലം പല ഗുണങ്ങളുമുണ്ടാകും. ധനം സമ്പാദിക്കാം; മാനം രക്ഷിക്കാം; സുഖം അനുഭവിക്കാം. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു് എനിക്കോ മറാരാൾക്കോ യാതൊരു ദോഷവും ഭവിക്കുന്നതുമല്ല. ഞാൻ കളവാണു പറയുന്നതെന്നു മനുഷ്യരാരും ഒരിക്കലും അറിയുകയില്ല. ആരുടെയും ധനത്തിനോ മാനത്തിനോ സുഖത്തിനോ യാതൊരു ഭംഗവും നേരിടുകയുമില്ല. ഇങ്ങനെ സർവ്വപ്രകാരേണയും നിർദ്ദോഷമായ ആ പ്രവൃത്തി—കളവു പറയൽ—എനിക്കു എന്തുകൊണ്ടു ചെയ്തുകൂടാ? സമുദായജീവിയായി കഴിഞ്ഞുകൂടേണ്ട മനുഷ്യൻ കളവു പറയാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടാൽ പക്ഷം സമുദായ ജീവിതത്തിനു പൊതുവിൽ ഉടവുതട്ടുമെന്നും, ആ മഹാദോഷം ഒഴിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി കളവു പറയാതിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും വാദിക്കുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു: സമുദായബന്ധം പാലിക്കാൻവേണ്ടി കളവു പറയാതിരിക്കണമെന്നു എന്നോടു കല്പിക്കുവാൻ ആർക്കാണധികാരം? വ്യക്തികളുടെ സംഘടനയാണല്ലൊ സമുദായം. ആ ഓരോ വ്യക്തിയും ഞാനും സമാവകാശവും സമാധികാരവും ഉള്ളവരല്ലേ? ആ നിലയിൽ എന്നോടു

കല്പിക്കാൻ അവരിൽ ആർക്കാണ് അധികാരം? കല്പിച്ചാൽ അനുസരിക്കാൻ എനിക്ക് എന്തു ചുമതല? എനിക്കു ദോഷം തട്ടാത്ത സംഗതികളിലും എന്റെ ഇഷ്ടം അനുവദിക്കുന്നിടത്തോളവും സമുദായബന്ധം പാലിക്കുന്നതിനേ എനിക്കു മനസ്സുള്ളൂ. സമുദായത്തിന് എന്നെ ഭണ്ഡിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് എനിക്കറിയാം. പക്ഷെ, ഞാൻ കളവു പറയുന്നതു സമുദായമോ അതിലെ ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയൊ അറിഞ്ഞെങ്കിലല്ലേ ഞാൻ ആ ഭണ്ഡനം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരികയുള്ളൂ. ആരും അറിയാതെയാണു ഞാൻ കളവു പറയുന്നതു്. അതിനാൽ സമുദായവിചാരംകൊണ്ടു ഞാൻ കളവുപറയാതിരിക്കണമെന്നില്ല. ഇനി ഏതൊരു ന്യായമാണു ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്? കളവു പറയരുതെന്നു ഓരോരുത്തരുടെയും മനസ്സാക്ഷി ശാസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ആ ശാസന അനുസരിക്കേണ്ടതു് എല്ലാവരുടെയും കർത്തവ്യമാണെന്നും വാദിക്കുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിക്കുന്നു: മനസ്സാക്ഷി എന്നാൽ എന്താണ്? ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതു് ഇന്നതു്, ചെയ്യരുതാത്തതു് ഇന്നതു്, എന്നു പദേശിക്കുന്ന എന്റെ ബുദ്ധിതന്നെയാകുന്നു എന്റെ മനസ്സാക്ഷി. എന്റെ ബുദ്ധി എനിക്കുള്ള വിവിധശക്തികളിലൊന്നാണ്. എന്റെ ശക്തികളിലേതും എനിക്കു കീഴ്പെടുന്നതല്ലാതെ, ഞാൻ അവയ്ക്കു കീഴ്പെടേണ്ട കാര്യമെന്തു്? ഞാൻ യജമാനനും അതുകൊണ്ടു ഭൃത്യരുമാണ്. ഭൃത്യനു യജമാനനോടു് ഉപദേശിക്കാമെന്നല്ലാതെ, കല്പിക്കാൻ അധികാരമില്ല. ആ ഉപദേശം യജമാനന് ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ അനുഷ്ഠിക്കാം; ഇല്ലെങ്കിൽ പരിത്യജിക്കാം. അതിനാൽ മനസ്സാക്ഷിയുടെ ശാസനയാലും ഞാൻ കളവു പറയാതിരിക്കണമെന്നില്ല."

ഏതാദ്ദശയുക്തിവാദത്തെ തടുക്കാൻ ആർക്കു കഴിയും? ഈ ലോകവാസമാണു ജീവിതസ്വപ്നപമെന്നും, ഓരോ മനുഷ്യരും പരിപൂർണ്ണസ്വതന്ത്രരാണെന്നും, വ്യക്തികൾ സ്വമനസാ പരസ്പരം സംഘടിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണു സമുദായമെന്നും, മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ ശാസന മാത്രമാണു മനസ്സാക്ഷിയെന്നും വിശ്വസിക്കുന്ന നി

രീശ്വരൻ പ്രസ്തുത യുക്തിവാദിക്കു ശരിയായ സമാധാനം നൽകി കളവു പറയരുതെന്നു ബോദ്ധ്യംവരുത്താൻ തീരെ അശക്തനായിരിക്കും. ദൈവവിശ്വാസിക്കോ എന്നാൽ അതിനു ശക്തിയുണ്ടതാനും.

ദൈവസ്വരം ആയതുകൊണ്ട്.

ദൈവവിശ്വാസി ഇപ്രകാരം മറുപടി പറയും:— "ഹേ മനുഷ്യാ, നീയൊരു സൃഷ്ടിയാണ്; സ്രഷ്ടാവായ ദൈവം നിന്റെ യജമാനനുമാണ്. ദൈവം നിന്നെയും മറ്റു മനുഷ്യരെയും സമുദായജീവികളായി സൃഷ്ടിച്ചു. മനുഷ്യരെല്ലാം സമുദായബന്ധത്തിൽ ജീവിക്കണമെന്ന് അവിടുന്നുദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായ നിബന്ധനകളും അവിടുന്ന് ഏർപ്പെടുത്തി. മനുഷ്യൻ കളവു പറയാൻ അനുവദിക്കപ്പെടുന്നപക്ഷം സമുദായബന്ധത്തിന് ഉടവു തട്ടുമെന്നുള്ളതിനാൽ അവൻ കളവു പറയരുതെന്നാണു ദൈവനിശ്ചയം. അതിനാൽ അന്യർ അറിയട്ടെ അറിയാതിരിക്കട്ടെ, ഇഹത്തിൽ നിനക്കു എത്രവളരെ ഹാനിമുണ്ടാകട്ടെ ദോഷം ഭവിക്കട്ടെ, കളവു പറയരുതെന്നുള്ള ദൈവകല്പന കേൾക്കാൻ നീ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണ്. നിന്റെ മനസ്സാക്ഷി കേവലം നിന്റെ ബുദ്ധിയുടെ ശാസനയല്ല; നിന്റെ യജമാനനായ ദൈവം നൽകുന്ന ശാസനയുടെ പ്രതിധ്വനിയാണതു്. ദൈവം ഏതോ ആദ്ധ്യാത്മികമായ കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിമുഖേന നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ലേഖനംചെയ്തിട്ടുള്ളതും, ദൈവത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹി എന്ന നിലയിൽ നിന്റെ ബുദ്ധി നിന്നോട് മന്ത്രിക്കുന്നതുമായ സ്വരമാണു മനസ്സാക്ഷി. നിന്റെ ബുദ്ധി നിന്റെ ശക്തികളിൽ ഒന്നാണെന്നും, ആ നിലയിൽ നിന്റെ ഭൃത്യനായല്ലാതെ യജമാനനായി വർത്തിക്കാൻ അതിനധികാരമില്ലെന്നും, തന്മൂലം അതിന്റെ ശാസനയെ സ്വീകരിക്കാനോ നിഷേധിക്കാനോ നിനക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നും സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ ബുദ്ധിതന്നെ സ്വന്തനിലയിലല്ലാതെ നിന്റെ യജമാനനായ ദൈവത്തിന്റെ ദൂതനെന്നനിലയിൽ സംസ്കാരി

ക്കുമ്പോൾ നീ ആ സ്വരം ചെവിക്കൊണ്ടു തദനുസരണം പ്രവത്തിച്ചേ മതിയാവൂ. ഇതുകൊണ്ടാണു മനസ്സാക്ഷിയുടെ പ്രബോധനം കല്പനാരൂപത്തിലായിരിക്കുന്നതു്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു കല്പന അനുസരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സാക്ഷി നിന്നെ അഭിനന്ദിക്കുകയും അനുസരിക്കാത്തപ്പോൾ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു്"

സന്മാർഗ്ഗപ്രമാണത്തെ ഈവിധം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നപക്ഷം അതനുഷ്ഠിക്കാൻ എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ചുമതലയുണ്ടെന്നു മുൻപറഞ്ഞവിധം ശരിയായി യുക്തിവാദംചെയ്യുന്ന ഏതു മനുഷ്യരെയും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. എന്നല്ല, ഈവിധം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സന്മാർഗ്ഗപ്രമാണം ദുർബലവും പരിമിതവും ചഞ്ചലവും ആയിത്തീരുന്നതുമാണു്.

ദൈവവിശ്വാസമില്ലാത്തവരെല്ലാം ദുർമ്മാർഗ്ഗികളാണെന്നോ, ദൈവവിശ്വാസമുള്ളവരെല്ലാം സന്മാർഗ്ഗികളാണെന്നോ അല്ല ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. ധനം മാനം സുഖം എന്നീ ലൌകികമായ ഗുണങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും, സമസൃഷ്ടിസ്നേഹം പൌരുഷം ആത്മാഭിമാനം മുതലായ പ്രേരണകളാലും അനേകംപേർ കല്പനാരൂപങ്ങളായ പലേ സന്മാർഗ്ഗപ്രമാണങ്ങളും അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഏതു മനുഷ്യനെക്കൊണ്ടും ഏതു സാഹചര്യങ്ങളിലും ഏതു പ്രമാണവും അനുസരിപ്പിക്കാൻ തക്കവിധം ശക്തിമത്തും യുക്തിയുക്തവുമായ പ്രേരണ ഏതാണെന്നാണു ചോദ്യം. സകലമനുഷ്യരും പ്രബലങ്ങളായ കാമക്രോധാദിദുർവികാരങ്ങൾക്കു് അധീനരാണെന്നും, ഇഹത്തിൽ സൽപ്രവൃത്തികളെല്ലാം ഗുണകരങ്ങളോ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ദോഷകരങ്ങളോ അല്ലെന്നും, ചില അവസരങ്ങളിൽ സൽക്കർമ്മം ദുഷ്കരവും ദുഷ്കർമ്മം സുകരവുമാണെന്നും ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ദൈവവിചാരം ഒന്നുമാത്രമേ അത്തരം പ്രേരണയായിരിക്കൂ എന്നു മറുപടി പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ദൈവമുണ്ടെന്നും, പിതാവും യജമാനനുമായ അവിടുത്തെ കല്പന അനുസരിക്കുവാൻ നമുക്കു കടമയുണ്ടെന്നും, സമ

സ്ഥവും കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അവിടുത്തെയ്ക്ക ഇഷ്ടമൊ അനി ഷ്ടമൊ വരുത്തുന്നതനുസരിച്ച് അനന്തരജീവിതം സൌഭാഗ്യക രമൊ ദു:ഖദ്രയിഷ്ടമൊ ആയിത്തീരുമെന്നും മറവുള്ള വിചാ രംകൊണ്ട മാത്രമേ മനുഷ്യന സ്വദാ സന്മാർഗ്ഗിയായിരിക്കാൻ കഴികയുള്ളു.

ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ.

ബൈബിളിൽ പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചില ചരിത്ര പുരുഷന്മാരുടെ സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠ ഈ വസ്തുതയ്ക്ക് ഉദാഹരണമാ യിരിക്കുന്നുണ്ട്. പരോപകാരകൃത്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനായിരു ന്ന തോബിയാസ് എന്ന മഹാത്മാവു സ്വദേശത്തുനിന്ന തട വുകാരനായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകപ്പെട്ട വിദേശത്തു വസിക്ക കയും, അത്യന്തദാരിദ്ര്യത്താൽ വലഞ്ഞു കണ്ണംപൊട്ടി കഷ്ട പ്പെട്ട ജീവിതം കഴിക്കയും ചെയ്തിരുന്നപ്പോഴും പോലും സന്മാ ർഗ്ഗപ്രമാണങ്ങളിൽനിന്ന കട്ടകിടെ വ്യതിചലിച്ചില്ല. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ "അദ്ദേഹം ശൈശവം മുതൽ സദാ ദൈവഭയ മുള്ളവനായിരുന്നു". തനിക്ക മരണകാലമടുത്തെന്നു കണ്ട പ്പോൾ അദ്ദേഹം പുത്രനായ ചെറിയ തോബിയാസിനു കൊടു ത്ത അന്ത്യശാസനത്തിൽ,

ആജീവനാന്തം നീ ദൈവത്തിൻ തൃപ്പദ-
രാജീവമുള്ളിലുറപ്പിക്കുക.
പാപമൊരിക്കലുമേതൊരിടത്തിലും
സ്വാപത്തിൽ പോലും നീ ചെയ്തിടൊല്ല.
വിട്ട നടക്കൊല്ല വിശ്വാധിനായക-
നിട്ടതന്നിട്ടുള്ള വട്ടങ്ങളെ.
ദാരിദ്ര്യക്കാർ നമ്മം ദൈവഭയം കൊണ്ട
ദ്ദരിദ്രവ്യസ്ഥന്മാരായിത്തീരാം.
തിന്മകളെവിട്ട ദൂരത്തു മാറുക
നന്മകളം ചെയ്യുക നന്മകളെന.

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ, സന്മാർഗ്ഗാനുഷ്ഠാനത്തിനു പ്രേര ണയായി അദ്ദേഹം പുത്രന് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും ദൈ

വിചാരം തന്നെയാണെന്നു കാണാം. വേറൊരു മഹാത്മാവായ ജോബ്, തന്റെ മുഴുവൻ അത്ഥവും ആരോഗ്യവും അശേഷം നഷ്ടപ്പെട്ട്, ഐഹികദുഃഖമാകുന്ന തിക്തപാനീയത്തിന്റെ അവസാനത്തുള്ളിപോലും കുടിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടും, സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു അണുപോലും തെറ്റിമാറിയില്ല. "കർത്താവു തന്നു, കർത്താവ് എടുത്തു, കർത്താവ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടതു ചെയ്തു, കർത്താവിന്റെ തിരുനാമം വാഴ്ത്തപ്പെടട്ടെ" എന്നുള്ള മഹനീയ ദൈവവിചാരമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനും സദാ സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയ്ക്കു പ്രേരണയായി ഭവിച്ചതു്. ഫറവോരാജാവിന്റെ സേനാനായകനായ പോത്തിഫാറിന്റെ ദുഷ്ടപത്നി തന്റെ ഗൃഹവിചാരിപ്പുകാരനായ പൂർവ്വയൌസേപ്പിനോടു ദുഷ്കൃത്യം ചെയ്വാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ "ഞാൻ എന്റെ ദൈവത്തിന്നെതിരായി പാപം ചെയ്യുന്നതെങ്ങിനെ" എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു ആ പ്രലോഭനത്തെ ജയിക്കുകയുണ്ടായി. അവർ രണ്ടാളുകളുമൊഴിച്ചു ഭൂമിയിൽ യാതൊരു മനുഷ്യർക്കും അറിയാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടാകാത്ത ആ ദുഷ്കൃത്യത്തിൽനിന്നു യൌസേപ്പിനെ തടഞ്ഞുനിർത്താൻ ദൈവവിചാരത്തിനല്ലാതെ മറേറതു പ്രേരണയ്ക്കു ശക്തിയുണ്ടാകുമായിരുന്നു? സൂസന്ന എന്ന മഹിളാമണി പ്രലോഭനങ്ങളെ ജയിച്ചും ആപത്തുകളെ അവഗണിച്ചും തന്റെ ചാരിത്ര്യത്തെ സംരക്ഷിച്ചതും ഈ പ്രേരണയാൽ തന്നെയാണു്. ദുഷ്കൃത്യത്തിനു വഴിപ്പെടണമെന്നു വലിയ ഭീഷണിയോടുകൂടി ആവശ്യപ്പെട്ട രണ്ടു ദുഷ്ടരോടു് അവൾ പറഞ്ഞ മറുപടി "കർത്താവിന്റെ തിരുമുൻപിൽ ഞാൻ ഈ പാപം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതു് അതു ചെയ്യാതെ നിങ്ങളുടെ ദണ്ഡനം അനുഭവിക്കുന്നതാണു" എന്നായിരുന്നു. എന്തിനു, ഇക്കഴിഞ്ഞ രണ്ടായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ കത്തോലിക്കലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി എത്രയോ ലക്ഷം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ വേദസാക്ഷികളായി മരണം വരിച്ചിട്ടുണ്ടു്! കത്തോലിക്കമതത്യാഗമെന്ന ദുഷ്കൃത്യത്തിനു വശംവദരാക്കാൻ ലൌകികമായ സകലവിധ സമ്പത്തുകളെയുംകൊണ്ടു് അവരെ ആകർഷിക്കുകയും സകലവിധ

ദണ്ഡനങ്ങളെയുംകൊണ്ട് ഭയപ്പെട്ടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടും, അതെല്ലാം തൃണതുല്യം അവഗണിച്ചു വിശ്വാസത്തിൽ സുസ്ഥിരരായി നിലകൊള്ളുവാൻ അവരെ ശക്തരാക്കിയ പ്രേരണ ദൈവവിചാരം ഒന്നുമാത്രമല്ലായിരുന്നോ?

ജീവിതഭാരം ദുസ്സഹമായിത്തീരുകയും, അതിൽനിന്നു മോചനംപ്രാപിക്കാൻ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും ഇല്ലാതിരിക്കുകയും, അങ്ങനെ മനഃക്ലേശത്തിന്ന് ഇരയാകുകയും ചെയ്യുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ ആത്മഹത്യയെ ശരണംപ്രാപിക്കുക അത്ര അപൂർവ്വമല്ലല്ലോ. പരിഷ്കാരസൗധത്തിന്റെ വളരെ ഉയർന്ന നിലയിലെത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നു നാം അഭിമാനിക്കുന്ന ആധുനികകാലത്തും ആധുനികലോകത്തിലും പ്രതിവർഷം എത്രയെത്ര ആത്മഹത്യകൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. പ്രഷ്യയിൽതന്നെ ഫ്രൻവെ-ൽ പ്രതിദിനം ശരാശരി വന്ന ആത്മഹത്യകൾ വീതം നടന്നിരുന്നുവെന്ന് കണക്കുകൊണ്ടു കാണുന്നു. ഈ അടുത്ത കാലത്തുതന്നെ സാമ്പത്തികാധഃപതനത്തിന്റെ ഫലമായി പല കോടീശ്വരന്മാരും ആത്മഹത്യ ചെയ്തില്ലയോ? സന്മാർഗ്ഗബോധത്താലും പീനൽകോട്ട ചട്ടങ്ങളാലും സകല പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലും നിഷിദ്ധമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഭയങ്കരകൃത്യത്തിൽനിന്ന് യുക്തിയോടുകൂടി ചിന്തിക്കുന്ന മനുഷ്യനെ വിരമിപ്പിക്കാൻ ലൗകികമായ ഏതൊരു പ്രേരണയ്ക്കു ശക്തിയുണ്ട്? ആത്മഹത്യയ്ക്കു തുനിയുന്നവൻ ലൗകികമായ സമസ്തവും ഇങ്ങിനി വേണ്ടാത്തവണ്ണം മനഃപൂർവ്വം ദൂരത്തെറിഞ്ഞുകളവാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കെ, അവനെ അതിൽനിന്നു വിരമിപ്പിക്കാൻ ലൗകികമായ ഏതൊരു പ്രേരണയ്ക്കു ശക്തിയുണ്ടെന്ന് വീണ്ടും ചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. തന്റെ ജീവന്റെ നാഥൻ താനല്ലാതിരിക്കെ അതിനെ നശിപ്പിക്കാൻ തനിക്ക് അധികാരമില്ലെന്നുള്ള യുക്തിയും, അഥവാ നശിപ്പിച്ചാൽ അതിന്റെ നാഥനായ ദൈവം പരത്തിൽ തന്നെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നുള്ള ഭയവുമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നും ആത്മഹത്യയെ തടുക്കാൻ പര്യാപ്തമായ പ്രേരണ അല്ലതന്നെ.

ദൈവവിശ്വാസത്തിനും സന്മാർഗ്ഗനിയമത്തിനും തമ്മിലുള്ള ഈ ഗാഢബന്ധംനിമിത്തം സന്മാർഗ്ഗനിയമം അനുഷ്ഠിക്കാനുള്ള ചുമതലയുടെ യുക്തി ദൈവവിശ്വാസമാണെന്നു മാത്രമല്ല, ദൈവാസ്തിക്യം യഥാർത്ഥമല്ലാത്തപക്ഷം സന്മാർഗ്ഗബോധംതന്നെ നിരർത്ഥകവും യുക്തിരഹിതവുമായിരിക്കും. നന്മ ചെയ്യണം, തിന്മ ചെയ്യരുതു്, എന്നു കല്പനാരൂപേണ നമ്മുടെ അന്തഃകരണത്തിൽ സംജാതമായിരിക്കുന്ന ബോധമാണു സന്മാർഗ്ഗബോധമെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞുവല്ലോ. 'ചെയ്യണം,' 'ചെയ്യരുതു്', എന്നു മനുഷ്യനോടു കല്പിക്കാൻ മറ്റു മനുഷ്യർക്കു് ആർക്കും അധികാരമില്ലാതിരിക്കെ, ഒരുവൻ അവനോടുതന്നെ കല്പിക്കുകയാണെന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരർത്ഥവുമില്ലാതിരിക്കെ, മനുഷ്യനിൽനിന്നു് അന്യമായി, അവന്റെ യജമാനസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതായി, അവന്റെ വാങ്മനഃകായങ്ങളുടെമേൽ അധികാരമുള്ളതായ ഒരാളുടേതായിരിക്കണം ആ കല്പനയെയെന്നും, തന്മൂലം അങ്ങനെയുള്ള ഒരാൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും യുക്തി തെളിയിക്കുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ സന്മാർഗ്ഗബോധത്തെ ദൈവാസ്തിക്യത്തിനു ശക്തിയുള്ള തെളിവായി പല ചിന്തകന്മാരും ഗണിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. കഴിഞ്ഞ പ്രസംഗത്തിൽ വിവരിച്ചതുപോലെയുള്ള ആഭ്യന്തരങ്ങളും ബാഹ്യങ്ങളുമായ ന്യായങ്ങളെ ദൈവാസ്തിക്യത്തിനു തെളിവുകളായി സുപ്രസിദ്ധ ചിന്തകനായ കട്ടിനാൾ ന്യൂമാൻ സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, അവയെല്ലാറ്റിനെയുംകാൾ ഉറപ്പുള്ള തെളിവായി തനിക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ളതു മനുഷ്യസാധാരണമായ സന്മാർഗ്ഗബോധമാണെന്നു് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കാൻറ് എന്ന ചിന്തകൻ സന്മാർഗ്ഗബോധത്തെ മാത്രമേ ദൈവാസ്തിക്യത്തിനു ലക്ഷ്യമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നുള്ളു. കല്പനാരൂപത്തിലുള്ള സന്മാർഗ്ഗബോധം നമ്മുടെ അന്തഃകരണത്തിൽ പ്രതിധ്വനിക്കുന്ന ദൈവസ്വരമാണെന്നു് അവശ്യം അനുമാനിച്ചേ കഴിയൂ എന്നും, തന്മൂലം സന്മാർഗ്ഗനിയമം ദൈവാസ്തിക്യത്തിനു ശരിതായ തെളിവാണെന്നും അദ്ദേഹം യുക്തിവാദംചെയ്തിരുന്നു.

ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു സമാധാനം.

സന്മാർഗ്ഗാനുഷ്ഠാനവും ദൈവവിശ്വാസവും ഇത്ര അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ദൈവവിശ്വാസമില്ലാത്തവർക്കു സന്മാർഗ്ഗികളായിരിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ലെന്നുവരില്ലയോ? നിരീശ്വരന്മാരും അജ്ഞേയവാദികളുമായ പലരും സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠരായി ജീവിച്ചുപോരുന്നതു നാം അറിയുന്നില്ലയോ? നേരേമറിച്ചു ദൈവവിശ്വാസികളായ അസംഖ്യംപേർ ദുർമ്മാർഗ്ഗികളായി ജീവിക്കുന്നില്ലയോ? ജയിൽവാസികളിൽ ഒരു വലിയപങ്കും ദൈവവിശ്വാസികളല്ലയോ? എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ ഇവിടെ വളരെ സംഗതമായിട്ടുള്ളതാണ്. ദൈവവിശ്വാസികളെല്ലാം സന്മാർഗ്ഗികളോ നിരീശ്വരന്മാരെല്ലാം ദുർമ്മാർഗ്ഗികളോ അല്ലെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വസ്തുതകൊണ്ടു ദൈവവിശ്വാസമാണു സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ ശരിയായ അടിസ്ഥാനമെന്നവാദം ശിഥിലമാകുന്നില്ല. സൂര്യാസ്തമനശേഷം സന്ധ്യാവെളിച്ചവും അതിനുപരി ചന്ദ്രപ്രകാശവും ഭൂമിക്കു ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സൂര്യനല്ല ആ വെളിച്ചത്തിനു കാരണമെന്ന് ആരെങ്കിലും വാദിക്കുമോ? അസ്തമനത്തോടടുക്കുമ്പോൾ സൂര്യൻ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നു മറഞ്ഞിട്ടും അതിന്റെ അവസാനരശ്മികൾ പിന്നെയും കുറെനേരത്തേക്കുകൂടി ഭൂമിയിൽ വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാലും, സൂര്യവെളിച്ചം ചന്ദ്രനിൽനിന്നു പ്രതിഫലിച്ചു ഭൂമിക്കു ലഭിക്കുന്നതിനാലും, അവസാനത്തിൽ സൂര്യൻ തന്നെയാണു ഭൂമിയിലെ ആ വെളിച്ചത്തിനു കാരണമെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതല്ലയോ? അപ്രകാരംതന്നെ മതവിശ്വാസം ഒരു സമുദായത്തിൽനിന്നോ വ്യക്തികളിൽനിന്നോ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ മറഞ്ഞശേഷവും, അതിന്റെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങളായോ പ്രതിഫലനമായോ സന്മാർഗ്ഗബോധം ആ സമുദായത്തിലോ വ്യക്തികളിലോ നിലകൊള്ളുന്നതിൽ അപ്രകൃതമായൊന്നുമില്ല.

ഇന്നു ലോകത്തിൽ സ്ഥാനംലഭിച്ചിട്ടുള്ള സന്മാർഗ്ഗനിയമം മതവിശ്വാസത്തിൽനിന്നു—യുറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ

റഞ്ഞാൽ ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസത്തിൽനിന്നു—ജാതമായതും, മതോപദേഷ്ടാക്കന്മാരാൽ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, മതാധികാരികളാൽ പരിപാലിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതുമാണ്. അങ്ങനെ സർവ്വപ്രകാരേണയും മതത്തോടു കടപ്പെട്ട്, സമുദായങ്ങളിലും കൂട്ടംബങ്ങളിലും വ്യക്തികളിലും ശ്രുതമൂലമായിതീർന്നിരിക്കുന്ന സന്മാർഗ്ഗനിയമങ്ങളെ അമ്മമാരുടെ മുലപ്പാലോടുകൂടിത്തന്നെ പാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണ് ഇന്നുള്ള നിരീശ്വരന്മാർതന്നെയും. 'മൂല'മാകുന്ന മതവിശ്വാസം അവർ മറക്കുകയൊ ഉപേക്ഷിക്കുകയൊ ചെയ്തശേഷവും, അതിന്റെ 'ഫല'മാകുന്ന സന്മാർഗ്ഗബോധം അവർ തീരെ കൈവെടിയാൻ സംഗതിയായിട്ടില്ലെന്നേയുള്ളൂ. മതവിശ്വാസസൂര്യൻ അവരുടെ മാനസികചക്രവാളത്തിൽനിന്ന പ്രത്യക്ഷത്തിൽ മറഞ്ഞെങ്കിലും, അതിന്റെ അവസാനരശ്മികളിൽനിന്നുള്ള സന്ധ്യാവെളിച്ചത്തിലാണ അവർ ഇന്നും ജീവിക്കുന്നത്. ആ വെളിച്ചവുംക്രമേണ നഷ്ടീഭവിക്കയും, മതരാഹിത്യമാകുന്ന രാത്രിയുടെ അന്ധകാരം അവരെ പൂർണ്ണമായി ആവരണംചെയ്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവരുടെ സന്മാർഗ്ഗബോധവും നശിക്കുമെന്നുള്ളതിനു ഇപ്പോൾ ലക്ഷ്യങ്ങളില്ലാതില്ല. ഇക്കാലംവരെ നിരീശ്വരത്വവും മതരാഹിത്യവും അങ്ങിങ്ങായും അപ്പൊഴപ്പൊഴായും മാത്രമേ ലോകത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. ഇന്നാകട്ടെ, സോവിയറ്റു ഗവർമെൻറിന്റെയും മറ്റും ഭഗീരഥപ്രയത്നങ്ങളാൽ രാജ്യങ്ങളിലും സമുദായങ്ങളിലും അത്യുഗ്രം പ്രചുരമായി പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. മതവിശ്വാസസൂര്യന്റെ അവസാനരശ്മികളെപ്പോലും രാജ്യത്തിൽനിന്ന ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനും മതരാഹിത്യാന്ധകാരത്തിന്റെ അഗാധത്തിൽ രാജ്യവാസികളെ താഴ്ത്തിക്കളയുന്നതിനും ശ്രമിക്കുന്നതിനൊടൊപ്പം പരമ്പരാഗതമായ സന്മാർഗ്ഗനിയമങ്ങളെയും അവർ തൃണതുല്യം പരിത്യജിച്ചുപോരുന്നതായിക്കാണാം. മനുഷ്യയോഗ്യമായ ദാമ്പത്യജീവിതമുറയെ റഷ്യൻ ഗവർമെൻറു മൃഗതുല്യമായ സ്ത്രീപുരുഷസംസർഗ്ഗമാക്കി അധഃപതിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതുതന്നെ നോക്കുക!! അതിനാൽ മതവിശ്വാസമില്ലാത്തവരിലു സന്മാർഗ്ഗി

കളുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത, മതവിശ്വാസമാണു സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്ന തത്വത്തിനു ബാധകമാകുന്നില്ല.

മതവിശ്വാസികളിൽ പലരും ഉമ്മാർഗ്ഗികളാണല്ലൊ എന്നു ആക്ഷേപിക്കുന്നവരോട്

എത്രയും നന്നു കഷായമെന്നാകിലും
മാത്രംകുടിക്കാതെ രോഗം ശമിക്കുമൊ ?
അന്ധനായുള്ളവൻ ദീപം കരത്തിങ്ക-
ലേന്തി നടന്നാൽ വഴിയറിഞ്ഞീടുമൊ ?

എന്നു ചോദിച്ചാൽ മതിയാകും. വിശ്വാസവും അനുഷ്ഠാനവും രണ്ടും രണ്ടാണെന്നു ഈ ആക്ഷേപകന്മാർ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. മോഷണം സന്മാർഗ്ഗവിരുദ്ധമാണെന്നു ദൃഢവിശ്വാസമില്ലാത്ത വരാണോ മോഷണക്കുറ്റം ചെയ്യുന്നവർ ? ആ വിശ്വാസം അവർക്കുണ്ടെങ്കിലും അതു് അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആഴമായി പതിയുകയും, അവരുടെ ആന്തരികശക്തികളെയെല്ലാം സ്വാധീനപ്പെടുത്തുകയും, ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾക്കുള്ള പ്രേരണകളെ ശക്തിപൂർവ്വം അമർത്തിവയ്ക്കാൻ അവൻ പരിചയിക്കുകയും ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടല്ലയൊ അവർ ആ കുറ്റത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതു് ? അപ്രകാരംതന്നെ തന്റെ പരമയജമാനനായ ദൈവത്തിന്റെ കല്പനയാണു സന്മാർഗ്ഗപ്രമാണമെന്നും, അതനുസരിക്കാൻ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ അനേകന്യായങ്ങളാൽ തനിക്കു ചുമതലയുണ്ടെന്നും, അതു ലംഘിച്ചാൽ ജഗത്സാക്ഷിയായ അവിടുന്നു കാണാതിരിക്കയില്ലെന്നും, ഇഹത്തിലല്ലെങ്കിൽ പരത്തിൽ അവിടുന്നു് അതിനു ശിക്ഷ നൽകുമെന്നും മറ്റുമുള്ള വിശ്വാസം ഒരുവനുണ്ടായാൽമാത്രംപോരാ, ആ വിശ്വാസം ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കത്തക്കവണ്ണം ശക്തിപ്പെടുന്നതിനു അതിനെ നിരന്തരം ധ്യാനിക്കയും അഭ്യസിക്കുകയുംകൂടി വേണം. ഈ ധ്യാനവും അഭ്യാസവും ഗൃഹത്തിലും വിദ്യാലയത്തിലുംവച്ചുള്ള പരിചരണംകൊണ്ടേ ഉണ്ടാകുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണു ബാലികാബാലന്മാർക്കു മതവിദ്യാഭ്യാസം നൽകണമെന്നു നിഷ്കൃഷ്ടിച്ചുപോരുന്നതു്.

ന്യൂയോക്കിലെ 'കിങ്ങ്സ് കൌണ്ടി കോട്ട്' ജഡ്ജിയായ ജോൺ ജെ. ഫിറ്റ്സ്ജെറാൾഡും, വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പ് മെമ്പറായ ഡോക്ടർ ഫിലിപ്പ് എ. ബ്രിനാനും "ആധുനികകാലത്തെ കുറ്റപ്പുള്ളികൾ" എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു റേഡിയൊ പ്രസംഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. ഡോക്ടർ ബ്രിനാൻ പറയുന്നു: "പബ്ലിക്ക് സ്കൂളുകളിലായാലും പ്രൈവറ്റ്സ്കൂളുകളിലായാലും കോളേജുകളിലായാലും സർവ്വകലാശാലകളിലായാലും, ദൈവസഹായംകൂടാതെ സ്വയമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന യാതൊരു മനുഷ്യശക്തിക്കും നമ്മുടെ ആധുനികരോഗങ്ങളെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിനൊ ഭാവിമുക്തിയെ വാഗ്ദാനംചെയ്യുന്നതിനൊ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള എന്റെ സ്വന്തം സുദൃഢമായ ബോദ്ധ്യത്തെ സർവ്വശക്തികളുമുപയോഗിച്ചു പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇന്നു നമ്മുടെ ഇടയിൽ കുറ്റപ്പുള്ളികളുണ്ടായിരിക്കുന്നതു ഇന്നത്തെ മതവിശ്വാസരാഹിത്യം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രമാകുന്നു." ഫിറ്റ്സ്ജെറാൾഡ് ജഡ്ജി ഈ അഭിപ്രായത്തോട് പൂർണ്ണമായി യോജിച്ചുകൊണ്ടു പറയുന്നു: "ഈ നഗരത്തിൽ ഇക്കാലത്തു ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കുറ്റപ്പുള്ളികളിൽ 80 ശതമാനവും 25 വയസ്സിൽതാഴെ പ്രായമുള്ളവരാകുന്നു. കുറെപ്പേർ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടൊ തൊഴിലില്ലായ്മകൊണ്ടൊ കുറ്റങ്ങളിൽ അകപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ മതവിശ്വാസത്തിന്റെയും മതബോദ്ധ്യത്തിന്റെയും അഭാവമാണു യുവജനങ്ങളിൽ കാണുന്ന പാതകങ്ങൾക്കു അധികപങ്കിനും കാരണം."

അമേരിക്കയിലെ ഐക്യനാട്ടുകളിലുള്ള ജയിലുകളെല്ലാം ഭയങ്കരമായവിധം കുറ്റപ്പുള്ളികളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നും, അതേസമയംതന്നെ അയർലൻഡിലെ ഫ്റീസ്റ്റേറ്റിൽ ഒട്ടാകെ 700 തടവുകാർമാത്രം ഉണ്ടായിരിക്കുകയാൽ അവിടത്തെ ജയിലുകൾ പലതും പൂട്ടിയിടേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും പ്രസ്താവിച്ചശേഷം, "അമേരിക്ക" എന്ന പത്രം ഇപ്രകാരം ചോദിക്കുകയുണ്ടായി:— "രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഈ വ്യത്യാ

സത്തിന്റെ കാരണമെന്ത്? അയർലൻഡിന് ഏതാനും നാളുകളായി ലഭിച്ച രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രമാണോ? നമ്മുടെ രാജ്യവും (അമേരിക്ക) സ്വതന്ത്രമായ ഒന്നാണല്ലോ. ജാതിവ്യത്യാസം, രാജ്യത്തിന്റെ വിസ്തീർണ്ണതയിലുള്ള വ്യത്യാസം, പല ജാതി ജനങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുകൂടീട്ടുള്ള പെരുമാറ്റം എന്നിങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യങ്ങളാണോ? ഇവ ആ വ്യത്യാസത്തിനു ഏതാണ്ടു കാരണങ്ങളാണ്. എന്നാൽ പ്രധാനകാരണം കത്തോലിക്കസഭയുടെ സംസ്കാരശക്തിയാകുന്നു. അയർലൻഡിൽ മതത്തിന്റെ സംസ്കാരശക്തി ഉൾനാട്ടുകളിലുള്ള ഓരോ ചെറുകുടിലിലും പട്ടണങ്ങളിലെ ഓരോതെരുവുകളിലും വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. നേരേമറിച്ചു അമേരിക്കയിൽ മതത്തിനു വിപുലമായ വ്യാപ്തി ഉണ്ടായിരിക്കുകയും അതിന്റെ വകയായി അനേകം പരിശ്രമങ്ങൾ നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽ പൊതുവെ അതിന്റെ സംസ്കരണശക്തി പൂർണ്ണമായി എത്തിയിട്ടില്ല". മരുന്നുശാലകൾ ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും, മരുന്നു ഉദാരമായി കൊടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, രോഗികൾ അതു സേവിക്കുന്നില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ടാണു രോഗത്തിനു ശമനമുണ്ടാകാത്തതെന്നും, അല്ലാതെ മരുന്നിന്റെ ദോഷമല്ലെന്നും താല്പര്യം.

മതവിശ്വാസവും സമുദായഘടനയും.

മതവിശ്വാസം സന്മാർഗ്ഗജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, സന്മാർഗ്ഗനിയമങ്ങളിന്മേൽ ആധാരപ്പെട്ടുത്തിയിരിക്കുന്ന സമുദായഘടനയ്ക്കും അതുതന്നെയാകുന്നു അടിസ്ഥാനം. സമുദായത്തിന്റെ സുസ്ഥിതി നാനാതരം ബന്ധങ്ങളോടുകൂടിയ അതിലെ അംഗങ്ങളുടെ പരസ്പരവർത്തനത്തെയാണല്ലോ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഭരണകർത്താക്കൾ നീതിയോടും നിഷ്പക്ഷബുദ്ധിയോടുംകൂടി ഭരണീയരോടു പെരുമാറണം; ഭരണീയർ ഭരണകർത്താക്കൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്ന നിയമങ്ങൾ വിശ്വസ്തതയോടെ അനുസരിക്കയും ഭരണയന്ത്രത്തിന്റെ ശരിയായ നടത്തിപ്പിനു ആവശ്യമായ നികുതികൾ കൊടുക്കയും വേണം. പരാവകാശങ്ങൾ ആദരിക്കുക, വാശ്രമം നിറവേ

റുക, ഉടമ്പടികളം പാലിക്കുക മുതലായ കർത്തവ്യങ്ങളം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ നിഷ്ണയുള്ളവരുമായിരിക്കണം. അധികാരികളെ ബഹുമാനിക്കുക, സമന്മാരോട് സൌഹാർദ്ദമായി പെരുമാറുക, അധഃസ്ഥിതരോട് ദാക്ഷിണ്യം കാണിക്കുക, മിത്രങ്ങളോട് വിശ്വസ്തരായിരിക്കുക, ശത്രുക്കളോട് മഹാമനസ്കത പ്രദർശിപ്പിക്കുക, സാധുക്കളോടും പീഡിതരോടും അനുകമ്പയുണ്ടായിരിക്കുക, എന്നിങ്ങനെയുള്ള കർത്തവ്യങ്ങളം സകല പൌരന്മാരും യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കണം. എന്നാൽമാത്രമേ സമുദായത്തിനു നിലനിൽപ്പും പുരോഗതിയുമുണ്ടാകയുള്ളൂ. സുഖത്തിലും ദുഃഖത്തിലും, ഐശ്വര്യത്തിലും ആപത്തിലും, ആരോഗ്യത്തിലും രോഗത്തിലും, ലാഭത്തിലും നഷ്ടത്തിലും, എന്നുവേണ്ട സ്വാർത്ഥം തീരെ വെടിയേണ്ടിവരുന്ന സകല സാഹചര്യങ്ങളിലും ഈ കർത്തവ്യങ്ങളം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യനെ സന്നദ്ധനാക്കത്തക്ക പ്രേരണാശക്തി ദൈവവിചാരം മാത്രമാണെന്നു ഇനി തെളിയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. അതിനാൽ മതവിശ്വാസമാണു സമുദായത്തിന്റെ സുസ്ഥിതിക്കു അടിസ്ഥാനമെന്നു സിദ്ധം.

പ്രാചീനരും ആധുനികരും, ക്രൈസ്തവരും അക്രൈസ്തവരും, വിശ്വാസികളും അവിശ്വാസികളുമായ സകല ചിന്തകന്മാരും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരും മതവിശ്വാസവും സാമുദായിക ഘടനയും തമ്മിലുള്ള ഈ ദൃഢബന്ധത്തെ സശ്രദ്ധം സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. "നഗരസംസ്ഥാപനത്തിൽ ദൈവം ആദ്യക്ഷരം വഹിക്കാത്തപക്ഷം, അതു കേവലം മാനുഷികമായ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ നിലകൊള്ളുന്നപക്ഷം, അതിനു മഹാവിപത്തുകളിൽ ചെന്നു ചാടാതിരിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു് അവിതർക്കിതമായ സത്യമാണ്" എന്നു പ്ലേറോ; "നിനക്കു (ദൈവത്തിനു) സേവനംചെയ്യാത്ത ജാതിയും രാഷ്ട്രവും നശിക്കതന്നെ ചെയ്യും" എന്നു പ്രവാചകനായ ഐസയാസ്; "ദൈവാരാധനയിൽ ഏറ്റവും ദത്തശ്രദ്ധരായിരുന്ന നഗരങ്ങളും ജാതികളുമാണ് ഏറ്റവും ദീർഘകാലം നിലനില്ക്കുകയും ഏറ്റവും ബുദ്ധിയോടെ ഭരിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു"

എന്നു സെനോഫൺ; "ദൈവത്തോടുള്ള ഭക്തിക്കു നാശംഭവിച്ചാൽ, പരസ്പരവിശ്വാസത്തിനും സമുദായബന്ധത്തിനും അത്യുൽകൃഷ്ടപുണ്യമായ നീതിക്കും നാശംഭവിക്കയില്ലയൊ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു" എന്നു സിസറോ; "ഒരു ജനതതിക്കു മതവിശ്വാസമില്ലെന്നുകണ്ടാൽ അവർ മൃഗങ്ങളെക്കാൾ ഭേദമല്ലെന്നു ഉറച്ചുകൊള്ളുക" എന്നു ഹ്യൂം; "മതവിശ്വാസത്തിൽ അടിയുറപ്പിക്കാത്ത രാഷ്ട്രം ഒരുകാലത്തും ഏറ്റെപ്പെട്ടിട്ടില്ല" എന്നു റൂസ്സോ; "സ്രഷ്ടാവും ഭരണകർത്താവും സമ്മാനശിക്ഷകളുടെ ദാതാവുമായ ഒരു ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസം രാജാക്കന്മാരുടെയും പ്രജകളുടെയും അന്തരംഗത്തിൽ ആഴമായി ലേഖനംചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്" എന്നു വോൾട്ടയർ.

ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ കേവലം താത്വികങ്ങൾ മാത്രമല്ല, കാമ്മികങ്ങളുമായിരുന്നു; പ്രസംഗപരങ്ങൾ മാത്രമല്ല, പ്രയോഗക്ഷമങ്ങളുമായിരുന്നു. പ്രാചീനലോകത്തിൽ കേൾവികേട്ട രാജ്യതന്ത്രജ്ഞരായ നുമാ പമ്പീലിയസ്സ് റോമായിലും, സോളൻ ആതെൻസിലും, ലിക്കർഗസ്സ് സ്പാർട്ടായിലും രാഷ്ട്രം രൂപവൽക്കരിക്കയും നിയമങ്ങൾ ഏറ്റെപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തതു മതവിശ്വാസമാകുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേലായിരുന്നു. പ്രാചീനയഹൂദന്മാരുടെ രാഷ്ട്രം മതവിശ്വാസത്തിന്മേൽ പണിചെയ്തിരുന്നെന്നു മാത്രമല്ല, അവർ ദൈവത്തെ പ്രധാനഭരണകർത്താവായി ഗണിക്കയും ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാടനുസരിച്ചു ഭരണം നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കോൺസ്റ്റൻറയിൻ ചക്രവർത്തിയുടെ മനസാന്തരത്തിനുശേഷം റോമാസാമ്രാജ്യവും, ആ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നാശത്തിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചു് മദ്ധ്യശതകങ്ങളിൽ പ്രാബല്യത്തിലിരുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളും ക്രൈസ്തവമതത്തോടു ഗാഢഗാഢം ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു യുഗംമുമ്പേവരെ ഇംഗ്ലണ്ടിനോടുള്ള ബന്ധം വിടർത്തി സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപനംചെയ്തു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട അമേരിക്കയിലെ ഐക്യരാജ്യങ്ങളും മതവിശ്വാസമാകുന്ന പാറമേൽ പണിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ആ

സ്വാതന്ത്ര്യസ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രധാനകർത്താവായ ജോർജ് വാഷിങ്ടന്റെ വാക്കുകൾ നിത്യസ്മരണയ്ക്ക് അർഹങ്ങളായിരിക്കുന്നുണ്ട്. "രാഷ്ട്രീയാഭിവൃദ്ധിക്കു നിദാനമായിരിക്കുന്ന സകലമനോഭാവങ്ങൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കും അപരിത്യാജ്യങ്ങളായ തൂണുകളായിരിക്കുന്നതു മതവിശ്വാസവും സന്മാർഗ്ഗനിയമവുമാകുന്നു. മനുഷ്യസൌഭാഗ്യത്തിന്റെ മഹത്തായ തൂണുകളായും പൌരകർത്തവ്യങ്ങൾക്ക് ഉറപ്പുള്ള താങ്ങുകളായുമിരിക്കുന്ന ഇവ രണ്ടിനെയും ഇളക്കി മറിക്കാൻ പരിശ്രമം ചെയ്യുന്നവൻ സ്വദേശാഭിമാനി എന്ന പേർ അശേഷം അർഹിക്കുന്നില്ല. മതഭക്തന്മാരെപ്പോലെതന്നെ, കേവലം രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരായവരും ഇവയെ ആദരിക്കയും ആശ്ലേഷിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. അവയ്ക്കു ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ രഹസ്യവും പരസ്യവുമായ സൌഭാഗ്യലബ്ധിയോടുള്ള സകല ബന്ധങ്ങളെയും വിവരിക്കുന്നതിന് ഒരു ഗ്രന്ഥംതന്നെ മതിയാകുന്നതല്ല. ഒന്നുമാത്രം ചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ന്യായക്കോടതികളിൽ സത്യാസത്യവിവേചനത്തിനു മാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സത്യപ്രതിജ്ഞകളിൽനിന്നു മതവിശ്വാസജന്യമായ ഉത്തരവാദിത്വബോധം എടുത്തുകളയുന്നപക്ഷം, പൌരാവലിയുടെ ക്ഷേമത്തിനെന്നോ മാനത്തിനെന്നോ ജീവനെന്നോ എന്തുറപ്പാണുള്ളത്?? മതമുപേക്ഷിച്ചാലും സന്മാർഗ്ഗം പാലിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ള സങ്കല്പത്തിൽ സന്തുഷ്ടി നേടുന്നതു സൂക്ഷിച്ചുവേണം. ചില പ്രത്യേകമനസ്ഥിതിയുള്ളവർക്ക് സംസ്കൃതമായ വിദ്യാഭ്യാസം വഴിയൊരു പ്രേരണാശക്തിയാണെന്നു സമ്മതിച്ചാൽതന്നെയും, ജനസാമാന്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മതവിശ്വാസം കൂടാതെ സന്മാർഗ്ഗബോധം പ്രബലപ്പെടുത്താമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാൻ യുക്തിയും അനുഭവവും നമ്മെ അനുവദിക്കുന്നില്ല."

നിരീശ്വര സമുദായങ്ങൾ.

അതെ, യുക്തിയും അനുഭവവും അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതിനു അനേകം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാവുന്നതാണ്. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ഫ്രാൻസിലെ

നിരീശ്വരന്മാർ മതത്തെ കുഴിച്ചുമൂടി അതിന്റെ മീതെ ഒരു രാഷ്ട്രം നട്ടുവളർത്തുവാൻ ശ്രമിക്കാതിരുന്നില്ല. അവർ 'ഞായറാഴ്ച ആചാരം' വേണ്ടെന്നുവച്ചു; ക്രിസ്തീയ തിരുനാളുകളും നിർത്തലാക്കി; ക്രിസ്തീയ ദേവാലയങ്ങളും പൂട്ടിയിട്ടു. അതിനു ശേഷം 'യുക്തിയെ' ദേവതയായി വരിച്ചു; ആരാച്ചാരന്മാരെ അതിന്റെ പുരോഹിതന്മാരാക്കി; തുകലരം ബലിപീഠമാക്കി; നിരപരാധികളെ ആ ദേവതയുടെ കരുതികഴിച്ചു; വിഷയലമ്പടത്വവും അപഹരണവും രക്തച്ചൊരിച്ചിലുംകൊണ്ട് അതിന് ആരാധനയും നൽകി. എന്നാൽ മതവിരുദ്ധമായ ഈ നവീനരാഷ്ട്രത്തിന്റെ പരിണാമം എന്തായിരുന്നു? ഭരണകർത്താക്കളുടെ തോന്ന്യാസങ്ങളും പൗരസ്വാതന്ത്ര്യമായും, അവരുടെ ഹിതാഹിതങ്ങളും രാജ്യനിയമമായും, അവരുടെ രാഗദ്വേഷങ്ങളും മനസ്സാക്ഷിയുടെ ശാസനയായും, ക്രൂരക്കൊലകളും നീതിപരിപാലനമായും ഗണിക്കപ്പെട്ടു. തൽഫലമായി രാജ്യമാസകലം രക്തം പ്രവഹിക്കുന്നതിനും, ഭരണകർത്താക്കളും തന്നെ ഭയവിഹ്വലരാകുന്നതിനും, ആരാച്ചാരന്മാർതന്നെ മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതിനും സംഗതിയായി. ടെലമെനെ എന്ന മഹാൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ, "ടാർട്ടർജാതിക്കാരുടെ സൈന്യത്തിന് ആറുവർഷത്തെ ആക്രമണംകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതിലധികം നാശങ്ങളും ഏതാനും മാസങ്ങളുള്ളിൽ, അവർ ആ രാജ്യത്തു വരുത്തിക്കൂട്ടി." സുദീർഘങ്ങളായ പതിമൂന്നു ശതാബ്ദങ്ങളോളം നിലനിന്നിരുന്ന സാമൂഹികസൌധത്തെ ഏതാനും ആഴ്ചകൊണ്ടു തച്ചുടച്ചു നിലംപരിശാക്കാൻ സാധിച്ചുവെന്നുള്ളതായിരുന്നു പ്രസ്തുത പരിശ്രമത്തിന്റെയെല്ലാം പരിണാമം.

ഇതു രണ്ടുനൂറ്റാണ്ടുകളുടെ മുമ്പുണ്ടായ അനുഭവം. ഇന്നുള്ള അനുഭവം ഇതിനെക്കാളും ഭേദമാണോ? ദൈവത്തെയും മതത്തെയും മുഴുവനായി ബഹിഷ്കരിച്ചു ഭൌതികമാത്രമായ രാഷ്ട്രസ്ഥാപനത്തിനു സർവ്വശക്തികളും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സോവിയറ്റു റഷ്യയുടെ സ്ഥിതിയെന്ത്? അതൊരു ഭൌതിക

പരദീസായാണെന്ന ലോകത്തെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാൻ ധാരാളം പ്രചരണവേലകൾ നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആ രാജ്യത്തോട് പ്രത്യേകവിരോധമൊന്നുമില്ലാത്ത, എന്നല്ല അതിനോട് വളരെ അനുഭാവമുള്ള മഹതീമഹാന്മാർ അവിടം സന്ദർശിച്ചശേഷം സ്വാനുഭവങ്ങളെ പത്രമുഖേന പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു വായിച്ചുനോക്കുക. മി. വിൽ ഡുറാൻറ് (Mr. Will Durant) എന്ന സുപ്രസിദ്ധപത്രലേഖകൻ റഷ്യ സന്ദർശിച്ചശേഷം "ദി സാറ്റർഡേ ഈവനിംഗ് പോസ്റ്റ്" (The Saturday Evening Post) എന്ന രാഷ്ട്രീയപത്രത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ജനുവരിമാസത്തിൽ ഏതാനും ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുകയുണ്ടായി. റഷ്യയിലെ ജനങ്ങൾ ആബാലവൃദ്ധം അനുഭവിക്കുന്ന ഭൗതികവും ധാർമ്മികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ കഷ്ടതകളെ വിവരിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ തുടരുന്നു:—

"റഷ്യയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം കണ്ടെത്താമെന്ന് ആരും ആശിക്കേണ്ട; എന്തെന്നാൽ വിപ്ലവഫലമായി ആദ്യം മുതിയടഞ്ഞവയിൽ ഒന്ന് അതായിരുന്നു. . . . . ജീവൻ, മാനം, ആത്മാവ്, ശരീരം എന്നിവയിൽ ആ രാജ്യത്തുള്ളവരോളം അപകടഭയം ഒരു ജനതതിക്കുമുണ്ടായിട്ടില്ല; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എല്ലായിടത്തും ചാരന്മാരുണ്ട്. രാഷ്ട്രത്തിന് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ പ്രതികൂലമായിരിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ കണ്ടാൽ ആ വിവരം റിപ്പോർട്ടുചെയ്യാതിരിക്കുന്നതുതന്നെ ഒരു കുറ്റമായി ഗണിക്കപ്പെടും. സ്വസഹോദരൻതന്നെ ഭയാനകരായ ഈ രഹസ്യപ്പോലീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ ഒരാളല്ലെന്ന ആരറിഞ്ഞു! . . . . . റഷ്യയിലെ ഏതു പൌരനും ഏതു സമയത്തും അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടേക്കാം. അതും പലപ്പോഴും അർദ്ധരാത്രിയിലൊ, അയാളോട് യാതൊരു കാരണവും പറയാതെയൊ, സ്വജനങ്ങളെ വിവരം അറിയിക്കാതെയൊ ആയെന്നും വരാം. അയാളെ സകല ജനസംസർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും മാറ്റി ഏകാന്തതടവുകാരനായി പാർപ്പിക്കുകയും, രഹസ്യവിചാരണയ്ക്കുശേഷം ശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കയും ചെയ്യുന്നും വരാം; സ്വജനങ്ങളിൽ ആരു

മറിയാതെ അയാളെ നാടുകടത്തിയെന്നും വന്നേക്കാം. . . . . ഏതൊരു പൌരാവകാശസ്ഥാപനത്തിന്നായി ഇത്രയേറെ ശതാബ്ദക്കാലം യൂറോപ്യൻജനതതി എഴുതുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും പൊരുതുകയും രക്തംചിന്തുകയും ചെയ്തുവോ—പ്രസംഗം, പ്രസിദ്ധീകരണം, ആരാധന, സമ്മേളനം, രാഷ്ട്രീയ സംഘടന, ജൂറിമാർ മുഖേനയുള്ള കേസുവിചാരണ എന്നിവ സംബന്ധിച്ചുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം; അകാരണമായ ഭവനപരിശോധനയേയും അറസ്റ്റിനെയും ശിക്ഷാവിധിയേയും തടയുന്ന നിയമവ്യവസ്ഥകളും—നാഗരികതയുടെ ജീവനാഡിയായ ഈ മൌലികപൌരാവകാശങ്ങളൊന്നും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നായി ധീരധീരം വിപ്ലവംനടത്തിയ ഈ രാജ്യത്തു കണികാണ്മാൻ ഇല്ലതന്നെ. ഞങ്ങൾ കണ്ട റഷ്യ ഇതാകുന്നു. സന്ദർശനം വേഗംമതിയാക്കി ഞങ്ങൾ റഷ്യവിട്ട് ഓടിപ്പോന്നു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈയിടെ മാത്രം അടിമത്വത്തിൽനിന്നു മോചനം പ്രാപിച്ച ധീര ജനതതി ഇത്രയേറെ വീണ്ടും അതിൽതന്നെ നിപതിച്ച കാഴ്ച ദീർഘനേരം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾ അശക്തരായിരുന്നു. ഇത്ര ദുർഗ്ഗരായ ഒരു ജനതതിയെ കാണാൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഒരുനാളും സംഗതിവരാതിരിക്കട്ടെ"

ഈ സാക്ഷ്യംപോരെങ്കിൽ വേറൊന്നുകൂടി കേൾപ്പിക്കാം. ടോൾസ്റ്റോയി എന്ന സുപ്രസിദ്ധമനുഷ്യസ്നേഹിയുടെ പ്രിയപുത്രിയായ അലക്സാന്ദ്രാ ടോൾസ്റ്റോയി (Alexandra Tolstoy) എന്ന മഹതി "മോർണിങ്ങ് പോസ്റ്റ്" (Morning Post) എന്ന ശ്രുതിപ്പെട്ട പത്രത്തിൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ ഫെബ്രുവരി മാസത്തിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതുകയുണ്ടായി: "ഇന്നു, 1933-ാം വർഷത്തിൽ, ഉത്തരകോക്കസസ്സിൽ ഭയങ്കരമായ ജനവധം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ, അനേകായിരംപേർ ദിനംപ്രതി വെടിവെച്ചു കൊല്ലപ്പെടുകയും നാടുകടത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ, അതിനെ പ്രതിഷേധിക്കാൻ എന്റെ പിതാവു സന്നിഹിതനല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഈ ക്രൂരക്കൊലയ്ക്കെതിരായി എന്റെ ദുർബ്ബലസ്വരം ഉയർത്തേണ്ടതു് എന്റെ കർത്തവ്യമായി ഞാൻ കരുതുന്നു.

"പതിനഞ്ചുവർഷക്കാലമായി റഷ്യൻ ജനതതി അടിമത്വവും പഞ്ഞവും അനുഭവിച്ചുവരികയാണ്. ബോൾഷവിക്ക് ഗവർമെൻറ് പ്രജകളെ കൊള്ളയിടുകയും, അവരുടെ അപ്പവും ഭക്ഷണവും അപഹരിക്കയും, അവരെ രാജ്യത്തുനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കയും ചെയ്യുവരുന്നു. സോവിയറുകാക്ക് യന്ത്രങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിനു മാത്രമല്ല, അവരുടെ സാമ്പ്രദായികമായ പ്രചരണവേല നടത്തുന്നതിനും പണം ആവശ്യമുണ്ട്. കൃഷിക്കാർ പ്രതിഷേധിക്കുന്നപക്ഷം, അവർ സപകുടുംബാംഗങ്ങൾക്കായി അപ്പം ഒളിച്ചുവയ്ക്കുന്നപക്ഷം, അവർ വയലുകളിൽ വേലചെയ്യാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം, അവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. ചിലപ്പോൾ വെടിവെച്ചു കൊല്ലപ്പെടുന്നു.

"റഷ്യൻ ജനതതിക്ക് ഇനി ഇതു സഹിക്കാൻ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നു. അങ്ങിങ്ങായി എതിർപ്പുകൾ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. . . . . സോവിയറു ഗവർമെൻറു അവയ്ക്ക് എന്തു മറുപടിയാണ് നൽകുന്നതു്? മോസ്കോപട്ടണവാസികളിൽ മൂന്നിലൊന്നിനെ ബഹിഷ്കരിക്കാൻ അവർ ഉത്തരവു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. എതിർപ്പുനടത്തുന്ന കൃഷിക്കാരെയും വേലക്കാരെയും വെടിയുണ്ടകളാലും വിഷവായുവാലും പിടിച്ചടക്കുന്നു. ഈവാന്റെ കാലങ്ങൾക്കുശേഷം ഭയങ്കരയായ റഷ്യയ്ക്ക് ഇത്ര ഭീകരമായ ഭരണം അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴാകട്ടെ, ക്രുബാൻ നിവാസികൾ എതിർപ്പുനടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, സോവിയറു ഗവർമെൻറു അത്യന്തം ഭയങ്കരമായ പ്രതീകാരനയം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. കുടുംബങ്ങൾ ഒന്നടങ്കം വധിക്കപ്പെടുന്നു. 45000 പേർ—സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളുമുൾപ്പടെ—സപഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നു ആട്ടിയോടിക്കപ്പെടുകയും, സ്റ്റാലിന്റെ ഉത്തരവനുസരിച്ചു സൈബീരിയായിലെ വേലക്കളത്തിലേക്കു അയയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവിടെ ചെന്നാൽ അവരുടെ ഗതി മരണംതന്നെ."

സാഹോദര്യം.

"ദൈവം ഇല്ലെന്നു വന്നാൽ ഒരു ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു" എന്ന് ഒരു രസികൻ പറഞ്ഞതു് എത്രയോ

അത്ഥവത്തു്? സാന്മാഗ്ഗിക ജീവിതത്തിന്നു ദൈവവിശ്വാസം അത്രമേൽ ആവശ്യമാണെന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുക്തി. സ്വാതന്ത്ര്യം! സമത്വം! സാഹോദര്യം! ഈ ആശയത്രയമല്ലയോ ആധുനികലോകത്തിന്റെ സന്മാഗ്ഗസ്വീകാരം? യഥാത്ഥമായ സാഹോദര്യത്തിന്റെ ഉല്പത്തി എവിടെയെന്നു് ആലോചിക്കുവിൻ. മനുഷ്യരെല്ലാം ഏകദൈവത്തിന്റെ മക്കളല്ലെങ്കിൽ, അവരെല്ലാം യഥാത്ഥത്തിൽ സഹോദരന്മാരാകുന്നതെങ്ങനെ? അവരെല്ലാം സഹോദരന്മാരല്ലെങ്കിൽ, യഥാത്ഥത്തിൽ സമന്മാരാകുന്നതെങ്ങിനെ? സമന്മാരല്ലെങ്കിൽ, അവക്കു യഥാത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യം കൈവരുന്നതെങ്ങിനെ? ദൈവത്തെ നിഷേധിച്ചാൽ, ദൈവത്തിന്റെ പിതൃത്വം നിഷേധിച്ചാൽ, മനുഷ്യരുടെ സാഹോദര്യവും മനുഷ്യരുടെ സമത്വവും മനുഷ്യരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഒരു സാക്ഷാൽ യുക്തിവാദിക്കു നിഷേധിക്കാതെ കഴികയില്ല. സാഹോദര്യത്തിന്റെ പാരമ്യം മഹാദൈവഭക്തന്മാരിലല്ലാതെ മറ്റാരിലെങ്കിലും പ്രായേണ കാണാറുണ്ടോ? "എല്ലാവരെയും ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി സമ്പാദിക്കാൻ ഞാൻ എല്ലാവക്കും എല്ലാമായി" എന്നഭിമാനിക്കുവാൻ ഒരു വിശുദ്ധ പൌലോസിനല്ലാതെ സാധിക്കുമോ? "എനിക്കു മനുഷ്യാത്മാക്കളെ തരിക, ബാക്കിയെല്ലാം അവിടുന്നു എടുത്തുകൊൾക" എന്നു സമ്മതം പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ ഒരു വിശുദ്ധ ശവരിയാക്കല്ലാതെ കഴിയുമോ? "നിങ്ങൾ എന്റെ സഹോദരന്മാരും സഹോദരികളുമാണു്" എന്നു സകലജീവജാലങ്ങളെയും അഭിസംബോധന ചെയ്യാ പറയുവാൻ ഒരു വിശുദ്ധ പ്രാൻസീസ്കാസിനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ ആകുമോ? നാട്ടം വീട്ടംവിട്ടു്, അച്ഛനമ്മമാരെപ്പോലും ഉപേക്ഷിച്ചു്, കരയും കടലും കടന്നു്, സ്വാത്ഥം മുഴുവൻ പരിത്യജിച്ചു്, പരാത്ഥം മാത്രം കാംക്ഷിച്ചു്, ജീവനെപ്പോലും ബലികഴിച്ചു്, സാധുജനസംരക്ഷണവും ആതുരശുശ്രൂഷയും മാതൃനിർവ്വിശേഷമായ സ്നേഹത്തോടെ നിർവ്വഹിച്ചു്, ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും ലോകത്തിന്നു് അജ്ഞാതരായി ജീവിക്കാൻ "സാധുക്കളുടെ ചെറുസഹോദരികൾ"

(The Little Sisters of the Poor) എന്ന സന്യാസിനികളെപ്പോലുള്ള കന്യകകളല്ലാതെ സന്താഷരാകുമോ ? കല്പനാപരം മാത്രമല്ല, ഉപദേശപരവുമായ ഈ സാന്മാർഗ്ഗികജീവിതത്തിന്റെ വിജയരഹസ്യമെന്തു്? "നിങ്ങൾ ഈ ചെറിയവരിൽ ഒന്നിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നതു് എനിക്കുവേണ്ടി ചെയ്തു" എന്ന ദൈവവാക്യം അവർ ആദർശമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. "നിങ്ങൾ ആദ്യമായി ദൈവരാജ്യത്തെയും അവിടുത്തെ നീതിയെയും അന്വേഷിപ്പിൻ, ബാക്കിയുള്ളതു് എല്ലാം അതിനോടു ചേർക്കപ്പെടും" എന്ന വേദവാക്യം അവരുടെ കണ്ണുപടങ്ങളിൽ സദാ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. "നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ നിന്റെ ഹൃദയം മുഴുവനോടും, നിന്റെ ആത്മാവു മുഴുവനോടും, നിന്റെ മനസ്സു മുഴുവനോടും കൂടി നീ സ്നേഹിക്കുക". തൽഫലമായി "നിന്നെപ്പോലെതന്നെ നിന്റെ അയൽക്കാരനെയും സ്നേഹിക്കുക" എന്നുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്യം അവർ ശിരസാ വഹിച്ചിരുന്നു. നിരീശ്വരന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്ന ഡിഡറോ എന്ന പണ്ഡിതൻ സ്വപുത്രിക്കു വേദപാഠം നൽകുന്നതു കണ്ടു് അതിന്റെ അനൌചിത്യത്തെക്കുറിച്ചു് ആശ്ചര്യഭരിതനായി ചോദിച്ച സ്നേഹിതനോടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറുപടി "എന്റെ പുത്രിയെ സുകൃതിനിയായ ബാലികയും ഭക്തയായ മഹിളയുമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു മതവിശ്വാസത്തിനു മാത്രമേ ശക്തിയുള്ളൂ" എന്നായിരുന്നു.

അതിനാൽ, പ്രിയ സഹോദരങ്ങളെ, നിങ്ങൾക്കു സന്മാർഗ്ഗികളാകണമെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ദൈവവിശ്വാസികളായിരിപ്പിൻ. സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ ഉയരണമെങ്കിൽ ദൈവവിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പുള്ളവരായിരിപ്പിൻ. മനുഷ്യരെ സഹോദരന്മാരായി വീക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ ദൈവത്തെ പിതാവായി സ്വീകരിക്കുവിൻ. "സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ" എന്നു തുടങ്ങുന്നതും, ക്രിസ്തു തന്റെ അപ്പോസ്തോലന്മാരെയും അവർവഴി നമ്മെയും പഠിപ്പിച്ചതുമായ ആ ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ജപം ദിവസത്തിൽ പല പ്രാവശ്യവും മനസ്സിരുത്തി ചൊല്ലുകയും അതിനെക്കുറിച്ചു ദിനേദിനേ ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യിൻ!

IV.

അത്ഭുതങ്ങൾ ചരിത്രസംഭവങ്ങളാകുന്നു.

"The blind see, the lame walk, the dumb speak, the dead rise again". **(Luke VII. 22)**
"They tell us that miracles do not happen, because they cannot. We reply that we know that miracle can happen, because they do". **(Mgr. Benson)**

"കുരുടർ കാണുന്നു, മുടന്തർ നടക്കുന്നു, ഉഴമകൾ സംസാരിക്കുന്നു, മരിച്ചവർ ഉയിർക്കുന്നു".

"അത്ഭുതങ്ങൾ സംഭവ്യങ്ങളല്ല, അതുകൊണ്ട് അവ സംഭവിക്കുന്നില്ലാ എന്നു എതിരാളികൾ വാദിക്കുന്നു. അത്ഭുതങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാം, അതുകൊണ്ടു അവ സംഭവ്യങ്ങളാണ് എന്നു നാം മറുപടി പറയുന്നു"

ജറുസലേമിനടുത്തുള്ള ബഥാനിയാ ഗ്രാമത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉറ്റമിത്രമായി ലാസർ എന്നു പേരായ ഒരാൾ ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു മരണകരമായ രോഗംപിടിപെട്ടപ്പോൾ സഹോദരികൾ ആ വിവരം ക്രിസ്തുവിനെ അറിയിച്ചെങ്കിലും അവിടുന്നു വളരെ താമസിച്ചാണ് അവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നതു്. അതിനിടയിൽ ലാസർ മരിക്കുകയും മൃതശരീരം യഥാവിധി സംസ്കരിക്കപ്പെടുകയുമുണ്ടായി. നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞു ക്രിസ്തു അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ, അവിടുന്നു നേരത്തെ ചെന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ ലാസർ മരിക്കുകയില്ലായിരുന്നുവെന്നു് ഉണർത്തിച്ചുകൊണ്ടു ലാസറിന്റെ സഹോദരികൾ കരഞ്ഞു. അവർ വ്യസനിക്കേണ്ടെന്നും, സഹോദരൻ പുനർജീവിക്കുമെന്നും അരുളിച്ചെയ്തു് അവരെ അവിടുന്നു സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. അനന്തരം ശവകുടീരത്തിങ്കൽചെന്നു ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു്, അനേകം ആളുകൾ കാൺകെ, "ലാസറെ നീ പുറത്തുവരിക" എന്നു കല്പിച്ചു. തൽക്ഷണം മരിച്ചയാൾ

പുനർജീവിക്കുകയും ശവകുടീരത്തിൽനിന്നു സസുഖം എഴുന്നേറ്റുവരികയും ചെയ്തു.

അത്യന്തം ആശ്ചര്യകരമായ പ്രസ്തുതസംഭവം ഈ പ്രസംഗത്തിനു വിഷയമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന "അത്ഭുതങ്ങൾ"ക്ക് ഒരുദാഹരണമാകുന്നു. മരണശേഷം, ആത്മാവു ശരീരത്തെ വിട്ടുപേക്ഷിച്ചശേഷം, ശരീരം അഴുകി "മണ്ണോടുമണ്ണായി" ചേരുകയും അത്മാവു തനിയെ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നാണല്ലൊ പ്രകൃതിനിയമം. എന്നാൽ ഇവിടെ ആ നിയമത്തിനു ഒരു വ്യത്യസ്തമായി, ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങിയ ശരീരത്തിൽ ആത്മാവു വീണ്ടും പ്രവേശിക്കുകയും മരിച്ചയാൾ ആത്മശരീരങ്ങളോടുകൂടി വീണ്ടും ജീവിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ വ്യത്യസ്തമാകട്ടെ, പ്രകൃതിശക്തികളുടെ സ്വമേധയാ ഉള്ള വ്യാപാരത്താലാകാതെ, അവയുടെ മേലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകശക്തികടന്നു പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ ഫലമായി സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾക്കു വ്യത്യസ്തമായി, ദൈവശക്തിയുടെ പ്രത്യേകപ്രവർത്തനത്താൽ, പ്രകൃതിയിലുണ്ടാകുന്ന ദൃഷ്ടിഗോചരസംഭവങ്ങളെയാണ് അത്ഭുതങ്ങൾ എന്നു ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. ഔഷധപ്രയോഗങ്ങളൊന്നുംകൂടാതെ, ദൈവസഹായത്താൽമാത്രം, കുരുടൻ കാണുകയും ബധിരൻ കേൾക്കുകയും ഊമകൾ സംസാരിക്കുകയും മറ്റു രോഗങ്ങൾ സുഖപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ ആ സംഭവങ്ങളെയെല്ലാം നാം അത്ഭുതങ്ങളായി ഗണിക്കും.

സംഭവ്യമോ?

ഇങ്ങനെയുള്ള അത്ഭുതങ്ങൾ സംഭവ്യങ്ങളാണൊ എന്നാണ് ആദ്യമായി ചിന്തിക്കേണ്ടതു്? ദൈവം ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം, ദൈവം പ്രകൃതിയുടെ നാഥനാണെന്നും പ്രകൃതിശക്തികൾ അവിടുത്തേയ്ക്കു് അധീനങ്ങളാണെന്നും സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം, അത്ഭുതങ്ങൾ സംഭവ്യങ്ങളാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ മതിയാവൂ. പ്രകൃതിനിയമം എന്നാൽ എന്തു്? പ്രകൃതിയിലെ ഓരോജാതി വസ്തുവിനും ഓരോതരം ശക്തികളും, ആ ശക്തിക

ംക്ക് ഓരോവിധം വ്യാപാരങ്ങളുമുണ്ട്. ഒരേശക്തികളോട് ക്രടിയ ഒരേവസ്തു ഒരേസാഹചര്യങ്ങളിൽ ഒരേവിധം വ്യാപരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിവസ്തുക്കളുടെ ഈ നിശ്ചിതവ്യാപാരരീതിയെയാണു പ്രകൃതിനിയമം എന്നു വിളിക്കുന്നതു്. ഒരു കല്ലെടുത്തു മേല്പോട്ടു് എറിഞ്ഞാൽ അതു കുറെദൂരം പൊങ്ങിയശേഷം ക്രമേണ കീഴ്പ്പോട്ടിറങ്ങി നിലംപതിക്കുന്നു. കട്ടിയുള്ള ഏതുവസ്തുവും എവിടെയും എപ്പോഴും ഈ വിധം വ്യാപരിക്കുന്നു. ഘനമുള്ളവസ്തുക്കളുടെ ഈ നിശ്ചിതവ്യാപാരരീതിക്കു ശാസ്ത്രത്തിൽ "കേന്ദ്രാകഷ്ണനിയമം" എന്നു പേർകൊടുക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ "നിയമം" എന്ന ശബ്ദത്തിന്നു പ്രകൃതിവ്യാപാരങ്ങളുടെ ഐകരൂപ്യമെന്നേ അർത്ഥമുള്ളു.

പ്രകൃതിവ്യാപാരങ്ങൾക്ക് ഐകരൂപ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. ഒരേശക്തികളോടുക്രടിയ ഒരേവസ്തു ഒരേസാഹചര്യങ്ങളിൽ ഒരേവിധത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഐകരൂപ്യം, ഈ നിയമം, അഭേദ്യമാണൊ? സാഹചര്യത്തിന്നു മാറ്റംവരുകയൊ, വേറെവല്ലശക്തിയും ഇടയ്ക്കുകടന്നു പ്രവർത്തിക്കയൊ ചെയ്യുമ്പോൾ, ഐകരൂപ്യത്തിന്നു ഭേദംവരുന്നതായി നമുക്കു നിത്യാനുഭവമുണ്ട്. കല്ലു മേല്പോട്ടു് എറിഞ്ഞു പൊന്തുമ്പോൾ ആരെങ്കിലും അതിനെ വായുമണ്ഡലത്തിൽ തടഞ്ഞുനിറുത്തിയാൽ, അതു കീഴ്പ്പോട്ടുപോന്നു നിലംപതിക്കുന്നില്ല. കാരണം, വേറൊരുശക്തി അതിന്റെ വ്യാപാരത്തിനിടയ്ക്കുകടന്നു പ്രവർത്തിച്ചു. ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിയിൽതന്നെയുള്ള ശക്തികൾ പരസ്പരം ഇടയ്ക്കുകടന്നു പ്രവർത്തിക്കയും, തൽഫലമായി ഓരൊന്നിന്റെയും വ്യാപാരത്തിന്നുള്ള ഐകരൂപ്യത്തിനു ഭേദംവരുകയും ചെയ്യുന്നതു സാധാരണമാണു്. പ്രകൃതിശക്തികൾ പരസ്പരം ഇങ്ങനെ ചെയ്യാമെങ്കിൽ, പ്രകൃതിക്കു് അപ്പുറമുള്ളതും പ്രകൃതിയുടെമേൽ കർതൃത്വം വഹിക്കുന്നതുമായ ഒരു ശക്തിക്കു്—ദൈവശക്തിക്കു്—എന്തുകൊണ്ടു് അതു ചെയ്യുകൂടാ?

കേന്ദ്രാകഷ്ണനിയമപ്രകാരം ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തോടുക്രടി വായുമണ്ഡലത്തിൽ സ്വയം ഉയരുവാനൊ പറക്കുവാനൊ

സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ യന്ത്രങ്ങൾമുഖേന, പ്രകൃതിശക്തികളെ പരസ്പരം ക്രട്ടിയിണക്കി, മനുഷ്യർ ആ അസാദ്ധ്യകാര്യം നിവ്വഹിച്ചുവരുന്നു. ഹിമാലയപവ്വതത്തിലെ എവറസ്റ്റ് കൊടുമുടിക്കുമീതെ, 35000 അടി ഉയരത്തിൽ, ഏതാനും ഇംഗ്ലീഷ് വ്യോമചാരികൾ ഈയിടെ പറന്നെത്തിയില്ലേ? വിമാനയന്ത്രത്തിന്റെ സഹായത്താൽ, ആ യന്ത്രംമുഖേന പലേ പ്രകൃതിശക്തികളെ ക്രട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ട്, ഭ്രമിയുടെ ആകർഷണശക്തിയെ ഇത്ര ആശ്ചര്യാവഹമായവിധം ജയിച്ചുയരാൻ ആ മനുഷ്യക്കു സാധിച്ചെങ്കിൽ, യന്ത്രസഹായമൊന്നുംക്രടാതെ, പ്രകൃതിശക്തികളൊന്നിനേയും ആശ്രയിക്കാതെതന്നെ, കേന്ദ്രാകർഷണശക്തിയെ ജയിച്ച് ഒരു മനുഷ്യനെ മേഘത്തിലേയ്ക്കുയർത്താൻ ദൈവത്തിനു സാധിക്കയില്ലയൊ? ഇല്ലെങ്കിൽ, ദൈവം ഇല്ലെന്നൊ, അവിടുന്നു പ്രകൃതിയുടെ നാഥനല്ലെന്നൊ ഉള്ള വലിയ അബദ്ധം സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. പ്രകൃതിയുടെ വ്യാപാരങ്ങളിൽ ദൈവശക്തി അങ്ങനെ ചിലപ്പൊഴെല്ലാം തക്കകാരണത്തോട്ടുക്രടി കടന്നു പ്രവത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പ്രകൃതിയുടെ നിയതമായ ഗതിക്കൊ, ദൈവത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾക്കൊ, യാതൊരു ന്യൂനതയും വരാനുമില്ല. അതിനാൽ അത്ഭുതങ്ങൾ സംഭവ്യങ്ങളാകുന്നു.

സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടൊ?

സംഭവ്യമായതെല്ലാം യഥാത്ഥത്തിൽ സംഭവിക്കണമെന്നില്ലല്ലൊ. പ്രകൃതിനിമയങ്ങൾക്കു വ്യത്യസ്തമായി, മനുഷ്യദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമായി, ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകശക്തിപ്രയോഗത്താൽ, പ്രകൃതിയിൽ പലതും സംഭവിക്കാൻ പടില്ലായ്കയില്ലെങ്കിലും, അങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും യഥാത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടൊ? ഇപ്പോൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടൊ? ഇതാണ് ഇനി അറിയേണ്ടതു? സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മഹാബുദ്ധിമാനും അത്യന്തം പരിശുദ്ധനുമായ ക്രിസ്തു ഉറപ്പുപറയുന്നു. യോഹന്നാൻ മൌനാനായുടെ (John the Baptist) ശിഷ്യന്മാർ ക്രിസ്തുവിന്റെ അടുത്തുചെന്നു, യഹൂദന്മാർ ചിരകാലമായി പ്രതീക്ഷിച്ചിരി

ക്കുന്ന ലോകരക്ഷകനായ മിശിഹാ അവിടുന്നാണൊ എന്നു ചോദിച്ചതിനു, "കുരുടർ കാണുന്നു, മുടന്തർ നടക്കുന്നു, ഉഭകുഠം സംസാരിക്കുന്നു, മരിച്ചവർ ഉയിർക്കുന്നു" എന്നു അവിടുന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. വേറൊരവസരത്തിൽ, കപടബുദ്ധികളും ശത്രുക്കളുമായ ഫരിസേയർ "അങ്ങു എത്രകാലം ഞങ്ങളെ സംശയഗ്രസ്തരായി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും? അങ്ങു മിശിഹാ ആണെങ്കിൽ ഞങ്ങളോടു് അതു തെളിച്ചുപറയൂ" എന്നാവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, അവിടുന്നു് ഇങ്ങനെ മറുപടി നൽകി: "ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എന്റെ പിതാവിന്റെ നാമത്തിൽ ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ എനിക്കു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. . . . . എന്നെ പിതാവു് അയച്ചതാണെന്നു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു."

ദൈവം മോശ മുതലായ തന്റെ പ്രത്യേകദൂതന്മാരുടെ അധികാരത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കാൻ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതായി ബൈബിളിലെ 'പഴയനിയമ'ത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതും, യഹൂദജനം പരമ്പരയാ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നതുമായ സാക്ഷാൽ അത്ഭുതങ്ങളെപ്പറ്റി—പ്രകൃതിനിയമത്തിനു വ്യത്യസ്തമായി, മനുഷ്യദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമായി, ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകശക്തിയാൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി-ആണു ക്രിസ്തു ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കേണ്ട ആവശ്യകതയെ തെളിയിച്ച വി: പത്രോസു പെന്തക്കൊസ്തദിനത്തിൽ യഹൂദജനത്തോടുചെയ്ത പ്രസംഗത്തിലും ഈ സാക്ഷ്യംതന്നെയാണു നൽകിയിട്ടുള്ളതു്. "ദൈവം അത്ഭുതങ്ങളാലും ആശ്ചര്യാവഹങ്ങളായ അടയാളങ്ങളാലും നിങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ സാക്ഷ്യംവഹിച്ചിട്ടുള്ള മനുഷ്യനാണു നസറസിലെ ഈശോ. ദൈവം അദ്ദേഹംവഴി ആ പ്രവൃത്തികൾ നിങ്ങളുടെയിടയിൽ ചെയ്യുവെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലൊ." ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതായി താൻതന്നെയും അപ്പോസ്തോലന്മാരും പറയുന്ന ഈ അത്ഭുതങ്ങൾ നാം വിവക്ഷിക്കുന്നതും യഹൂദന്മാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതുമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള സാ

ക്ഷാൽ അത്ഭുതങ്ങൾ അല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, തെറ്റിദ്ധരിക്കാനൊ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാനൊ ഒരിക്കലും വഹിയാത്ത ക്രിസ്തു ഈവിധം അവയെക്കുറിച്ച് ഒരുനാളും സംസാരിക്കയില്ലായിരുന്നുവെന്ന തീച്ചയാണ്. അതിനാൽ അത്ഭുതങ്ങൾ സംഭവ്യങ്ങളാണെന്ന മാത്രമല്ല, യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്.

ഈ അത്ഭുതങ്ങൾ രണ്ടായിരംകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു നടന്ന സംഭവങ്ങളാണല്ലൊ. എന്നാൽ അതിനുശേഷമുള്ള കഥയെങ്ങനെ? അത്ഭുതങ്ങൾ എന്നും സംഭവിക്കുമെന്ന ക്രിസ്തു ഉറപ്പുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. "എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവനാരൊ, അവൻ ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യും. അവയെക്കാൾ വലിയ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യും, എന്നു സത്യം സത്യമായി ഞാൻ പറയുന്നു. . . . . എന്റെ നാമത്തിൽ അവർ പിശാചുക്കളെ പുറത്താക്കും. അവർ പുതിയ ഭാഷകളിൽ സംസാരിക്കും. സർപ്പങ്ങളെ പിടിക്കും. മരണകരമായ എന്തുകുടിച്ചാലും അത് അവക്കൊരുപദ്രവവും വരുത്തുകയില്ല. അവർ രോഗികളുടെ മേൽ കൈകൾവയ്ക്കുകയും, അപ്പോൾ അവർ രോഗശമനം പ്രാപിക്കുകയുംചെയ്യും."

അപ്പോസ്തോലന്മാരുടെ കാലത്തും, അനന്തരം സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കാലത്തും, അതിനുശേഷം മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിലും, എന്നു വേണ്ട കത്തോലിക്ക തിരുസഭയുടെ ഇത:പര്യന്തമുള്ള ജീവിതകാലത്തിലെല്ലാം അനേകമനേകം അത്ഭുതങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ടെന്ന ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നു. ഈ സംഭവങ്ങളിൽ പലതും സർവ്വസമ്മതമായി സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്ന മറേറതു ചരിത്രസംഭവങ്ങളെയുംപോലെ ന്യായമായി നിഷേധിക്കാനോ സംശയിക്കാനോ പാടില്ലാത്തവിധം അത്ര ബലമായ സാക്ഷ്യങ്ങളാൽ തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും, ഭൂതകാലസംഭവങ്ങളാണെന്നുള്ള മുടന്തൻകാരണം പറഞ്ഞ് അവയെ ആധുനികർ അവിശ്വസിച്ചെന്നുവരാം. അതിനാൽ ആധുനികകാലത്തുതന്നെ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതും, ദൃക്സാക്ഷികളോടുംനേരിട്ടു അനുഭവമുള്ള

വരോടും ചോദിച്ചറിയാവുന്നതുമായ അത്ഭുതങ്ങൾ ഏതെങ്കിലുമുണ്ടോ. എന്ന ചോദ്യം വളരെ സംഗതമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതിനു മറുപടി സംക്ഷേപമായി പറഞ്ഞു കൊള്ളട്ടെ.

ലൂർദ്ദ്.

ഫ്രാൻസിന്റെ തെക്കെപടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തു പിരനീസ് പർവ്വതത്തിന്റെ അടിവാരത്തായി ലൂർദ്ദ് എന്ന ഒരു ചെറിയ പട്ടണമുണ്ട്. അജ്ഞാതമായിരുന്ന ആ സ്ഥലം 1858-ാം വർഷം മുതൽ ജഗൽപ്രസിദ്ധമായി തീർന്നിരിക്കയാണ്. ക്രിസ്തുമാതാവായ പരിശുദ്ധമറിയത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ ഒരു ദർശനം അവിടെ ആ വത്സരത്തിൽ ഉണ്ടായെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസത്താൽ അന്നുമുതൽ ഇന്നോളം ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും അസംഖ്യം തീർത്ഥസഞ്ചാരികൾ ആ സ്ഥലം സന്ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവരിൽ കഠിനരോഗം പിടിപെട്ട് വൈദ്യന്മാർ കൈയൊഴിഞ്ഞ അനേകം പേർക്ക് അവിടെ വച്ചു അത്ഭുതകരമാംവണ്ണം പൊടുന്നനവെ രോഗശമനമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 1882-ൽ അവിടെ ഒരു വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞസംഘം (Medical Bureau) ഏർപ്പെടുത്തപ്പെടുകയും, അതിനുശേഷം അവിടെ നടന്നിട്ടുള്ള അത്ഭുതകരമായ രോഗശമനങ്ങളിൽ പലതും അവരുടെ ശാസ്ത്രീയപരിശോധനയ്ക്ക് വിഷയീഭവിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അത്ഭുതകരമായി ശമനംപ്രാപിച്ചവരെന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണപ്പെട്ടുന്ന രോഗികളെ പ്രസ്തുതസംഘത്തിന്റെ മുമ്പാകെ കൊണ്ടുവരികയും, സംഘം അവരുടെ രോഗത്തിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രം വിവരിക്കുന്ന മെഡിക്കൽസർട്ടിഫിക്കെറ്റുകൾ പരിശോധിച്ചു ശമനത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെയും കാരണങ്ങളെയും നിലനില്പിനെയുംപറ്റി അന്വേഷിച്ചും മറ്റും വിധി പ്രസ്താവിക്കയുമാണു പതിവ്. പരിശോധന സംബന്ധിച്ചുള്ള സകലറിക്കാർഡുകളും സംഘംവക ആപ്പീസിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. ജാതിമതഭേദംകൂടാതെ ഏതു സന്ദർശകനും, വിശിഷ്യ ഏതു വൈദ്യവിദ്വാനും, ആ റിക്കാർഡുകൾ പരിശോധിക്കുന്നതിനു സൌകര്യമുണ്ടായിരിക്കത്തക്കവിധം അവയെ

തുറന്നുവച്ചിരിക്കുന്നു. ലൂർട്ടിൽ ഒന്നരണ്ടുമാസം താമസിച്ചു്, പ്രസ്തുതറിക്കാട്ടുകളെ പരിശോധിച്ച പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരനായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വൈദ്യവിദഗ്ദ്ധൻറെ (Dr. Henry Head) സാക്ഷ്യം കേൾക്കുക: "ലൂർട്ടിലെ അധികാരികൾ എനിക്കും മറ്റു ഡാക്ടർമാർക്കും നിർബ്ബാധവും സ്വതന്ത്രവുമായ പരിശോധന നടത്താൻവേണ്ട സകലസൌകര്യങ്ങളും നൽകിയതിനു ഞാൻ അവരെ എത്രയും അകൈതവമായും ഹാർദ്ദമായും അഭിനന്ദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഞങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ട സൌകര്യങ്ങളെല്ലാം അവർ ഞങ്ങൾക്ക് ഔദാര്യപൂർവ്വം നൽകിയിരുന്നു. രോഗശമനങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രീയപരിശോധനകളെക്കുറിച്ചാണെങ്കിൽ, രോഗികളുടെ സർട്ടിഫിക്കറുകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള രീതി തികച്ചും തൃപ്തികരമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ട്. ഓരോ സർട്ടിഫിക്കറും സൂക്ഷ്മദോഷവിവേചനം ചെയ്യുന്നതിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വബോധം അന്യാദൃശംതന്നെ". 1924-വരെ ലൂർട്ടിൽ ഏകദേശം 5000 രോഗശമനങ്ങളെ 4000 ത്തിൽപരം വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പരിശോധിച്ചു് അവ പ്രകൃതിശക്തികളാൽ നടന്നിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും തന്മൂലം അത്ഭുതങ്ങളാണെന്നും വിധി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതായി കണക്കുണ്ടു്. 1909 ജനുവരി മുതൽ ഒക്ടോബർവരെ 104 രോഗശമനങ്ങളെ 423 ഡാക്ടർമാർ ഉൾപ്പെട്ട സംഘം നേരിട്ടുകണ്ടു പരിശോധിച്ചു റജിസ്റ്ററിൽ ചേർക്കുകയും അത്ഭുതങ്ങളെന്നു വിധിപറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ശമനംപ്രാപിച്ചവരിൽ അനേകർ ഇപ്പോഴും ജീവനോടിരിക്കുന്നു.

രോഗശമനത്തിൻറെ പ്രത്യേകൾ.

ലൂർട്ടിലെ ഈ രോഗശമനങ്ങളിൽ പ്രകൃതിഗതിക്കു വിരുദ്ധവും വൈദ്യശാസ്ത്രവിധിക്കു വിധേയമല്ലാത്തവുമായ ചില പ്രത്യേകതകൾ കാണുന്നുണ്ടു്. 1) അവിടെ യാതൊരു ഔഷധവും പ്രയോഗിക്കുന്നില്ല. 2) ശരീരാവയവങ്ങൾക്കു സാരമായ കേടുവിപ്പിക്കുന്ന ഭയങ്കര രോഗങ്ങൾതന്നെയും ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു സുഖപ്പെടുന്നു. 3) രോഗം മാറിയശേഷം ക്ഷീണംമാറു

ന്നതിനു കാലവിളംബം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നില്ല. 4) രോഗശമനങ്ങളുടെ രീതിയിലൊ സാഹചര്യങ്ങളിലൊ യാതൊരു നിശ്ചിതത്വവും ഐകരൂപ്യവും ഇല്ല. 5) രോഗശമനത്തിനു മുൻപ് അതിന്റെ ഒരു മുന്നറിയിപ്പൊ എന്നു തോന്നുമാറു രോഗിയുടെ ശരീരത്തിൽ കഠിനമായ വേദനയും ആത്മാവിൽ ഉഗ്രമായ സ്ഫോഭങ്ങളുമുണ്ടാകുന്നു. 6) കേടു തട്ടുകയൊ നാശംഭവിക്കയൊ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശരീരാവയവങ്ങളും സുഖപ്പെട്ടശേഷവും അവിടെ അസാധാരണമായ ചില പൊറ്റകളൊ വടുക്കളൊ ഉണ്ടാകുന്നു. 7) രോഗംപിടിപെട്ട ശരീരാവയവങ്ങളും പൂർവ്വസ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചില്ലെങ്കിലും, പ്രാപിച്ചാലുണ്ടാകുന്നവിധം അവ സ്വധർമ്മങ്ങളും ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. ഈ പ്രത്യേകതകളിൽ ഒന്നൊ അതിലധികമൊ ലൂർദ്ദിൽ നടക്കുന്ന രോഗശമനങ്ങളിലെല്ലാം കാണാവുണ്ട്. ഔഷധപ്രയോഗത്താലൊ പ്രകൃതിശക്തികളുടെ ഉപയോഗിച്ചുള്ള മറേറതെങ്കിലും വിധത്തിലൊ നടക്കുന്ന രോഗശമനങ്ങളിൽ സാധാരണ ഉണ്ടാകാത്തതും വൈദ്യശാസ്ത്രവിധിയനുസരിച്ച് ഉണ്ടാകാൻ ന്യായമില്ലാത്തതുമാണ് ഈ പ്രത്യേകതകളുടെ.

ശമനകാരണമെന്ത്?

ലൂർദ്ദിൽ നടക്കുന്ന ഈ അത്ഭുതകരമായ രോഗശമനങ്ങൾക്കുള്ള കാരണമെന്ത്? പരിശുദ്ധമറിയത്തിന്റെ ദർശനത്തോടുകൂടി ആ സ്ഥലത്തു പൊട്ടുന്നതായുണ്ടായ ഒരു ഉറവയിൽനിന്ന് ഇന്നും ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജലം രോഗികളുടെ കുളിക്കാനും കുടിക്കാനും രോഗമുള്ള ശരീരാവയവങ്ങളിൽ തുണി നനച്ചിടാനും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ജലമാണോ രോഗശമനത്തിനു കാരണം? ജലം ഉപയോഗിക്കുന്ന രോഗികളെല്ലാം സുഖംപ്രാപിക്കുന്നില്ല; ഉപയോഗിക്കാത്ത രോഗികളും സുഖം പ്രാപിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഒരേതരം രോഗികളും ജലം ഉപയോഗിച്ചിട്ട ഫലം ചിലപ്പോൾ വിപരീതമാണ്. ഭയങ്കരങ്ങളും ജന്മനാ ഉള്ളതും ദീർഘകാലമായി നിലനില്ക്കുന്നതും അനേകചികിത്സകൾക്കുശേഷം വൈദ്യവിദഗ്ദ്ധന്മാർ തീരെ കയ്യൊഴിഞ്ഞ

തുമായ രോഗങ്ങൾം സുഖപ്പെട്ടുന്നുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള വ്യത്യസ്തങ്ങളും വിപരീതങ്ങളുമായ സാഹചര്യങ്ങളാലോചിക്കുമ്പോൾ പ്രസ്തുത ജലമല്ല രോഗശമനത്തിന്റെ കാരണമെന്നു തീർച്ചയാണ്. മാത്രമല്ല, ഈ ജലത്തിനു രോഗഹരങ്ങളായ യാതൊരു വിശേഷഗുണങ്ങളുമില്ലെന്നു വിദഗ്ധന്മാർ ശാസ്ത്രീയ പരീക്ഷണങ്ങൾംചെയ്തു വിധിപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

ശമനം പ്രാപിക്കണമെന്നുള്ള അത്യാശ, ശമനം പ്രാപിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസം, എന്നിങ്ങനെ സ്വയമായൊ പരപ്രേരണയാലൊ ഭക്തിസംവർദ്ധകമായ ലൂർദ്ദിലെ സാഹചര്യങ്ങളാലൊ രോഗികളുടെ മനസ്സിലുളവാകുന്ന സ്ഥോഭങ്ങളും, തൽഫലമായി സിരാഘടനയിലുണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥാഭേദങ്ങളുമാണോ ഈ അത്ഭുതരോഗശാന്തികൾംക്കു കാരണം? ഏവംവിധമുള്ള അത്യാശയൊ ദൃഢവിശ്വാസമൊ അശേഷവുമില്ലാതെ ബന്ധുമിത്രാദികളുടെ നിർബന്ധത്താൽമാത്രം ലൂർദ്ദിൽവന്നിട്ടുള്ള അവിശ്വാസികളും, ആ മനോഭാവമുണ്ടാകാൻ പ്രായമാകാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങളും രോഗശമനം പ്രാപിക്കുന്നുണ്ട്. നേരെമറിച്ച്, അത്യാശയോടും ദൃഢവിശ്വാസത്തോടുംകൂടി അവിടെ വരികയും, വളരെനാൾ താമസിച്ചു തനിച്ചും മറ്റുള്ളവരോടൊന്നിച്ചും അത്യന്തം ഭക്തിപുരസ്സരം പ്രാർത്ഥനകളും വഴിപാടുകളും മറ്റും അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രോഗികൾം സുഖം പ്രാപിക്കാതെ മടങ്ങിപ്പോകുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, ഇത്തരം മാനസികമായ കാരണങ്ങളാൽ സിരാസംബന്ധവും വാതോന്മാതകവുമായ രോഗങ്ങളേ സുഖപ്പെടുകയുള്ളൂ. ലൂർദ്ദിലാകട്ടെ ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ അവയവങ്ങൾംക്കു സാരമായ കേടുതട്ടിയൊ അവ നശിച്ചൊ ഉണ്ടാകുന്ന രോഗങ്ങൾം (Organic diseases) അനവധി സുഖപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ലൂർദ്ദിലെ രോഗശമനങ്ങൾംക്കു രോഗികളുടെ അത്യാശയൊ ദൃഢവിശ്വാസമൊ അല്ല കാരണമെന്നു സിദ്ധം.

വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന് ഇനിയും അജ്ഞാതമായിരിക്കുന്ന പ്രകൃതിയിലെ വല്ല നിഗൂഢശക്തികളുമായിരിക്കുമോ രോഗശമ

നങ്ങൾക്കു കാരണം? അതാണു കാരണമെങ്കിൽ, പ്രകൃതി ശക്തികളുടെ വ്യാപാരങ്ങൾക്കു സഹജമായ നിശ്ചിതത്വവും ഐകരൂപ്യവും പ്രസ്തുത നിഗ്രഹശക്തികളുടെ വ്യാപാരത്തിലും കാണേണ്ടതാണല്ലൊ. എന്നാൽ അനുഭവം നേരെമറിച്ചാണ്. ഏതുതരം രോഗികൾക്ക്, ഏതേതു അവസ്ഥയിലിരിക്കുമ്പോൾ, ഏതേതു സമയങ്ങളിൽ, ഏതേതു സ്ഥലത്തുവച്ച്, ഏതേതു സാഹചര്യങ്ങളിൽ സുഖം ലഭിക്കുമെന്ന് ആർക്കും ഒരിക്കലും നിണ്ണയിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം അതു അനിശ്ചിതമായും വൈവിദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയുമാണ് ലൂർദ്ദിൽ രോഗശമനങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു്. അതുമാത്രമോ, ഇതേവരെ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും വൈദ്യശാസ്ത്രം വിധിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ രീതിക്കു പ്രത്യക്ഷവിരുദ്ധമായ പ്രത്യേകതകളോടുകൂടി അവിടെ രോഗശമനങ്ങൾ നടക്കുന്നതുകൊണ്ട്, പ്രകൃതിയിലെ ഏതെങ്കിലും നിഗ്രഹശക്തിയാണ് അവയുടെ കാരണമെന്നുവന്നാൽ, ആ ശക്തിയുടെ വ്യാപാരം ഇതേവരെ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്ന് അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശക്തികളുടെ വ്യാപാരങ്ങളെ ശിഥലീഭവിപ്പിക്കുന്നെന്നും, തന്മൂലം ഇന്നത്തെ വൈദ്യശാസ്ത്രം ഒരു ശാസ്ത്രമേ അല്ലെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. അതിനാൽ പ്രകൃതിയിലെ യാതൊരു നിഗ്രഹശക്തിയുമല്ല അത്ഭുത രോഗശമനങ്ങൾക്കു കാരണമെന്നു അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഡഡുടെ രോഗശാന്തി.

ബൽജിയംരാജ്യത്തു ജേബൈക്ക് എന്ന സ്ഥലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന പീയേർ ദി ഡഡർ എന്നു പേരായ 50 വയസ്സുള്ള ഒരു വിറകുവെട്ടിയുടെ കാൽ 1867-ൽ ഒരു മരംവീണു ഒടിഞ്ഞു. ഒടിഞ്ഞസ്ഥലം 8 കൊല്ലത്തേയ്ക്കു വീങ്ങി വ്രണപ്പെട്ട ചലം ഒലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും തന്മൂലമുള്ള പനിയാൽ അയാൾ മരിക്കയേയുള്ളുവെന്ന നിലയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. അനേകചികിത്സകൾ ചെയ്തശേഷം വൈദ്യന്മാർ കയ്യൊഴിയുകയാൽ അയാൾ ബൽജിയത്തിൽതന്നെ ഉൗസ്റ്റക്കർ എന്നു സ്ഥലത്തു ലൂർദ്ദ് മാതാവിന്റെ നാമത്തിലും ലൂർദ്ദിലുള്ള മാതിരിയിലും സ്ഥാപി

ച്ചിട്ടുള്ള 'ഗ്രോട്ടോ'യിൽചെന്നു ദൈവമാതാവിന്റെ സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അയാൾ അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ രോഗസ്ഥിതി എന്തായിരുന്നെന്നു പറയാം. കാലിൽ രണ്ടുവിരൽപ്പാട്ട വിസ്താരമുള്ള ഒരു വ്രണം; അതിന്നകത്തു് ഒടിഞ്ഞ എല്ലിന്റെ രണ്ടറ്റവും കറുത്ത ചലവും ഒഴുക്കി നിന്നിരുന്നു; ഒടിഞ്ഞ എല്ലുകളുടെ അഗ്രങ്ങൾ, കാൽ നിവർത്തിവച്ചാൽ ഒരിഞ്ചു് അകലത്തിലും, കാൽ മടക്കുമ്പോൾ വ്രണത്തിൽക്കൂടി പുറത്തേക്കുതള്ളിയും നിന്നിരുന്നു; വിരലുകൾ പിറകോട്ടു തിരിയത്തക്കവിധത്തിൽ കാൽ തിരിക്കുവാൻ വിഷമമില്ലായിരുന്നു. റഡർ വടി ഊന്നി ഇഴഞ്ഞുവലിഞ്ഞാണു നടന്നിരുന്നതു്. വഴിക്കെല്ലാം ചലവും ഒഴുകിവീണുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതു ദയനീയമായ ഒരു സ്ഥിതിയിലാണു റഡർ ഗ്രോട്ടോയിൽ എത്തിയതു്. അവിടെ ദേവമാതാവിനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചതോടുകൂടി കാലിന്റെ മുറിവു പൊട്ടുന്നവെ സുഖപ്പെട്ടു; ഒടിഞ്ഞഭാഗം വന്നു നികരുകയും, ചലംവാച്ചു നില്ക്കുകയും, അയാൾ മുടന്താതെ നടന്നുതുടങ്ങുകയും, അനന്തരം വിറകുവെട്ടുന്ന ശ്രമകരമായ ജോലിയിൽതന്നെ ഏർപ്പെട്ടു 25 കൊല്ലം ജീവിക്കുകയുംചെയ്തു.

സംഭവംനടന്ന ദിവസംമുതൽക്കേ ശാസ്ത്രീയമായ അനേകം അന്വേഷണങ്ങൾക്കും വിമർശകങ്ങളായ പലപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കും വിഷയമായിത്തീരുകയും, തന്മൂലം ചരിത്രപ്രസിദ്ധി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു രോഗശമനമാകകൊണ്ടാണു ഞാൻ ഇതിനെ ഇവിടെ പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുത്തു പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. ഈ സംഭവത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഒരുവിധത്തിലും സംശയിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധം അത്രയധികം തെളിവുകൾ പണ്ഡിതന്മാരും സത്യസന്ധന്മാരുമായ ദൃക്സാക്ഷികളിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രോഗശമനമുണ്ടായതിന്റെ എട്ടാം ദിവസം, റഡറിന്റെ സ്വദേശികൾ പേരെഴുതി ഒപ്പിട്ട ലോകത്തിനു സമർപ്പിച്ച ഒരു പ്രമാണം നോക്കുക: "താഴെ പേരെഴുതി ഒപ്പിടുന്ന ജബൈക്കു് ഇടവകയിലെ നിവാസികളായ ഞങ്ങൾ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതെന്തെന്നാൽ, ഈ സ്ഥലത്തു ജ

നിച്ചു ജീവിച്ചുവരുന്ന 50 വയസ്സായ പീയേർ ദി റഡരുടെ കാലിലെ എല്ല് 1867 ഫെബ്രുവരി 16-ാംനു- ഒരു വൃക്ഷംവീണു ഭയങ്കരമായി ഒടിയുകയും, ശസ്ത്രവൈദ്യത്തിനു സാധിക്കുന്ന സകലപ്രതിവിധികളും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കിയശേഷം അയാളുടെ മുറിവ് സുഖപ്പെടുക അസാദ്ധ്യമാണെന്നു ഡോക്ടർമാർ വിധിപ്രസ്താവിക്കുകയും, അയാളുടെ രോഗസ്ഥിതി അറിഞ്ഞവരെല്ലാം ആ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുകയുമുണ്ടായി. അയാൾ ഊസ്റ്റക്കറിൽചെന്ന് അവിടെ അഭിവന്ദിക്കപ്പെടുന്ന ലൂർദ്ദ് മാതാവിന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥം അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും, പരിപൂർണ്ണ സുഖംപ്രാപിച്ച് ഊന്നുവടിയുടെ സഹായംകൂടാതെ നടക്കുവാൻ പ്രാപ്തനായി സ്വഗൃഹത്തിൽ മടങ്ങിഎത്തുകയും ചെയ്തു. കാൽ ഒടിയുന്നതിനുമുൻപു ചെയ്തിരുന്ന സകലജോലികളും ചെയ്യുന്നതിനു അയാൾക്ക് ഇപ്പോൾ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. പൊടുന്നനവെയുള്ളതും അത്ഭുതകരവുമായ ഈ രോഗശാന്തി 1875 ഏപ്രിൽ 7-ാംനു-യാണു നടന്നതെന്നു ഞങ്ങൾ പരസ്യമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.", പ്രഭക്കന്മാർ, ടെയൽകൗൺസിൽ മെമ്പർമാർ മുതലായി പല മാന്യന്മാരും ഈ പ്രമാണത്തിൽ ഒപ്പുവച്ചിട്ടുണ്ട്.

1876 സെപ്റ്റംബർ 23-ാംനു- ബൽജിയത്തിലെ ഒരു പണ്ഡിതവൈദികൻ ജബൈക്കിൽചെന്നു ശമനംപ്രാപിച്ച റഡറിനെ സന്ദർശിച്ചു മടങ്ങിയശേഷം L'ordre et la Liberte എന്ന പത്രത്തിൽ താഴെക്കാണുന്നവിധം എഴുതിയിരുന്നു. "ജബൈക്കിലെ ഒരു തൊഴിലാളിയായ പീയേർ ദി റഡർ ബൽജിയത്തിൽ ഗെൻറിനു സമീപമുള്ള ഊസ്റ്റക്കറിൽ ഒരു തീർത്ഥസഞ്ചാരം കഴിച്ചതിനിടയ്ക്കു ലൂർദ്ദ് മാതാവിന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥത്താൽ പൊടുന്നനവെ പരിപൂർണ്ണരോഗശാന്തി പ്രാപിച്ചുവെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പുപറയുന്നു. മേല്പറഞ്ഞസ്ഥലം സന്ദർശിച്ചു്, ഞാൻ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഈ സംഭവം കളവാണെന്നു കാണിക്കുന്നതെളിവുകളോടുകൂടി മടങ്ങിവരുന്നആദ്യത്തെ ആൾക്കു ഞാൻ ഒന്നാംക്ലാസ്സ് തീവണ്ടിച്ചാർജ്ജും മറ്റു യാത്രച്ചിലവിനു 500 ഫ്റാങ്കും കൊടുക്കുന്നതാണു്." ഈ വെല്ലുവിളിക്ക് ഒരു മറുപടിയുമുണ്ടായില്ല.

ബ്റൂജുപട്ടണത്തിലെ വേദശാസ്ത്രാലയത്തിന്റെ ഡയറക്ടരായ റവ. കാർവോട്ട് എന്ന വൈദികൻ റഡർ മരിക്കുന്നതിന് ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കു മുൻപു അയാളുടെ രണ്ടു കാലിന്റെയും റേഡിയോഗ്രായാപടം ഭാഗ്യവശാൽ എടുക്കുവാനിടയായി. ലുവെയിനിലെ പ്രസിദ്ധനായ ഡോക്ടർ ദെഷാമ്പ് റഡറിനെ രോഗാവസ്ഥയിൽ സന്ദർശിക്കുകയും ചികിത്സിക്കുകയും ചെയ്ത വേറെ ചില ഡോക്ടർമാർ ഒരുമിച്ച് എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായി മരിച്ച സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട റഡറിന്റെ കാൽ രണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെ സമ്മതത്തോടെയും പലേ സാക്ഷികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിലും മുറിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പ്ലാസ്റ്റർകൊണ്ടും ചെമ്പുകൊണ്ടും അവയുടെ പല പ്രതിരൂപങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽ ഒന്ന് ലൂട്ടിൽ ഇന്നും ഔദ്യോഗികമായി സൂക്ഷിച്ചുപോരുന്നു.

പ്രകൃത്യതീതശക്തികൊണ്ടാണ്.

വൈദ്യശാസ്ത്രപ്രകാരം ശരീരാവയവങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന മേൽപറഞ്ഞതരം മുറിവുകൾ സുഖപ്പെടുന്നതു് ആമാശയത്തിൽ ചെല്ലുന്ന ഭക്ഷണത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ഫോസ്ഫേറ്റ് ഓഫ് ലൈം (Phosphate of Lime) എന്ന സാധനം മുറിവുള്ളേടത്തു ക്രമേണ വന്നടിഞ്ഞുകൂടിയിട്ടു മാത്രമാണ്. അതു സാധിക്കുന്നതിന് ശരീരത്തിനുള്ളിൽ അഞ്ചുതരം പ്രവൃത്തികൾ നടക്കേണ്ടതും, അതിന് അനേകദിവസത്തെ കാലതാമസം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതുമാണ്. 1) ഭക്ഷണസാധനം ആമാശയത്തിൽ ചെല്ലണം. 2) ആ ഭക്ഷണസാധനത്തിൽനിന്നു കുടലിനകത്തുള്ള നീരുല്പത്തിസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയാൽ ഫോസ്ഫേറ്റ് ഓഫ് ലൈം ഉണ്ടാകണം. 3) ശരീരത്തിൽ ചുറ്റിസഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രക്തം ഈ ഫോസ്ഫേറ്റിനെ വഹിച്ചു മുറിവുള്ളിടത്തു കൊണ്ടുചെല്ലണം. 4) മുറിവുള്ളിടത്തെ അസ്ഥിപ്പഴുതുകളെല്ലാം ഫോസ്ഫേറുകൊണ്ടു അടയണം. 5) അസ്ഥിജനകമായ കാല്ലസ് (callus) എന്ന സാധനം അവിടെ ഉണ്ടായി ഉറച്ചുവരികയും അങ്ങനെ മുറിവു നിക

രുകയും വേണം. ഈ അഞ്ചുതരം പ്രവൃത്തികളും അനുക്രമം നടക്കേണ്ടതും, ഒന്നു മറെറാന്നിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുമാണ്. ആമാശയത്തിൽ ഭക്ഷണസാധനം ചെല്ലാതെ അതിൽ ഫൊസ്ഫേറസ് ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അതുണ്ടാകാതെ അതിനെ രക്തം വഹിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതല്ല. രക്തം വഹിച്ചുകൊണ്ടു പോകാതെ അതു മുറിവുള്ളെടത്തു ചെന്നടിയുന്നതല്ല. അതു് അവിടെ ചെന്നടിഞ്ഞു് ഉറയ്ക്കാതെ അസ്ഥിപ്പഴുതുകൾ അടയുകയും മുറിവു് നികരുകയും ചെയ്യുന്നതല്ല. റഡരുടെ രക്തത്തിൽ ഫോസ്ഫേറസ് ഓഫ് ലൈമിന്റെ വളരെ നിസ്സാരമായ ഒരു ഭാഗം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നിട്ടും അതു വളരെ ഉണ്ടായാൽ മാത്രം സംഭവിക്കാവുന്നവിധം മുറിവു സുഖപ്പെട്ടു. സാധാരണ എല്ലൊടിഞ്ഞാൽ മുപ്പതുനാല്പതു ദിവസംകൊണ്ടേ മേൽവിവരിച്ച പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമായി മുറിവു നികരുകയുള്ളൂ. ഈ രോഗിയുടെ കായ്ത്തിൽ ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു മുറിവു നികന്നു.

പ്രകൃതിയിൽ നമുക്ക് അജ്ഞാതങ്ങളും നിഗൂഢങ്ങളുമായ അസംഖ്യം ശക്തികളുണ്ടെന്നും, അവയിൽ ഏതിന്റെയെങ്കിലും പ്രവൃത്തിയാലല്ലയോ ഈ രോഗശാന്തി സംഭവിച്ചതെന്നു നമുക്കു നിശ്ചയമില്ലെന്നും, അതു നിശ്ചയമില്ലാത്ത കാലത്തോളം പ്രകൃത്യതീതമായ ശക്തിയെ രോഗശമനത്തിനു കാരണമായി സ്വീകരിക്കുന്നതു യുക്തിഹീനമാണെന്നും ഉള്ള വാദം അത്ഭുതനിഷേധകന്മാർ സാധാരണമായി പുറപ്പെടുവിക്കാറുണ്ടു്. ഈ വാദം നിരർത്ഥകമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമില്ല. 100 ചതുരശ്ര അടി വിസ്താരമുള്ള ഒരു മുറിയിൽ എത്ര ആളുകൾക്ക്—ഇരുപതോ, മുപ്പതോ, നാല്പതോ ആളുകൾക്ക്—ഇരിക്കാം എന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറയാൻ ഒരുവനു സാധിച്ചില്ലെന്നു വരാം. എന്നാൽ അയിരമോ, പതിനായിരമോ ആളുകൾക്ക് അതിൽ ഇരിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നു പറയുവാൻ ആർക്കും സാധിക്കും. അതിനു ഇന്നുള്ളതും ഇനി ഉണ്ടാകാവുന്നതുമായ മുറികളെല്ലാം അളന്നും, അതിൽ കൊള്ളുന്ന

ആളുകളുടെ സംഖ്യ എണ്ണിയും തിട്ടപ്പെടുത്തണമെന്നില്ല. അടികലശലിനു എന്തു ശിക്ഷയാണു വിധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നറിയാൻ പീനൽകോഡിലെ 303-ാം വകുപ്പു അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ പോരേ? അതിലെ സകല വകുപ്പുകളും നിശ്ചയമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നില്ലല്ലോ. ഇതുപോലെ നിശ്ചിതമായ ഒരു രോഗശമനത്തിന്റെ കാരണം പ്രകൃതിശക്തിയല്ലെന്നറിയാൻ പ്രകൃതിയിലെ സകല നിഗ്രഢശക്തികളും അവയുടെ സകല കഴിവുകളും നിശ്ചയമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നില്ല. പ്രകൃതിഗതിയിൽ ആ രോഗശമനത്തിനു സാധാരണമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ശക്തികളേവയെന്നും, അതുകൊണ്ട് ആ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ സ്വതേ പര്യാപ്തങ്ങളാണോ എന്നും അറിഞ്ഞാൽ മതിയാകും. അസ്ഥികൂടം ഒടിഞ്ഞാൽ മുറിക്രൂടി സുഖപ്പെട്ടുന്നതിനു ശരീരത്തിൽ ഇന്നിന്ന പ്രവൃത്തികൾ നടക്കണമെന്നും, അതിനു് ഇത്ര ദിവസങ്ങൾ വേണമെന്നും വൈദ്യശാസ്ത്രം നിരീക്ഷണപരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കണ്ടുപിടിത്തം ശരീരത്തിന്റെ പ്രകൃതിസഹജമായ വ്യാപാരങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ളതാകയാൽ, മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ ഇന്നുള്ള പ്രകൃതി നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം അസ്ഥികൂടം മുറിക്രൂടുന്നതിനു പ്രസ്തുത പ്രവൃത്തികളും കാലവിളംബവും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അത്യാവശ്യമല്ലാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ശരീരത്തിന്റെ പ്രകൃതിതന്നെ മാറുകയൊ, ആ പ്രകൃതിക്കു വിരുദ്ധമായവിധം അതിൽ വ്യാപാരങ്ങൾ നടക്കുകയോ ചെയ്യണം. റഡ്ഡരുടെ ശരീരത്തിന്റെ പ്രകൃതിയിൽ ഒരു മാറ്റവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ശരീരത്തിൽ അതിന്റെ പ്രകൃതിക്കു വിരുദ്ധമായവിധം വ്യാപാരങ്ങൾ നടക്കുമെന്നു പറയുന്നതു കേവലം അസംബന്ധമാണ്. എന്തെന്നാൽ, ഓരോ വസ്തുവിന്റെയും പ്രകൃതിയിൽനിന്ന് അതിന്റെ ശക്തികളും, ആ ശക്തികളിൽനിന്ന് അതിലെ വ്യാപാരങ്ങളും ഉൽഭ്രതമാകുന്നതുകൊണ്ട്, അതിന്റെ പ്രകൃതിക്കു വിരുദ്ധമായവിധം അതിൽ വ്യാപാരം നടക്കുമെന്നു പറയുന്നതും അതിന്റെ പ്രകൃതിതന്നെ മാറി എ

ന്ന പറയുന്നതും ഒന്നായിരിക്കും. മാത്രമല്ല, ഈ നിഗ്രഹപ്രകൃതിശക്തികളും ലൂർദ്ദ് മുതലായ ചില പ്രത്യേകസ്ഥലങ്ങളിലും പ്രത്യേകവ്യക്തികളിലും പ്രത്യേകസാഹചര്യങ്ങളിലും മാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? അതു പ്രകൃതിശക്തികളുടെ വ്യാപാരങ്ങൾക്കു സഹജമായ നിശ്ചിതത്വത്തിനും ഐകരൂപ്യത്തിനും വിരുദ്ധമാണല്ലൊ. അതിനാൽ റഡരുടെ രോഗശാന്തി പ്രകൃതിയുടെ യാതൊരു നിഗ്രഹശക്തിയുടെയും പ്രവർത്തനത്താൽ നടന്നതാവാൻ തരമില്ല. അതു രോഗശമനാർത്ഥം പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രകൃതിശക്തികളുടെ സകലകഴിവിനെയും അതിശയിക്കുന്ന ഒന്നാകയാൽ, അതിന്റെ കാരണം പ്രകൃത്യതീതമായ ഏതോ ശക്തിയായിരിക്കണം. റഡർ ദൈവമാതാവിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥത്തിൽ ദൈവശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചു. ദൈവശക്തി പ്രകൃത്യതീതമാണ്; ആ ശക്തിക്കു പ്രകൃതി എപ്പോഴും കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിക്കു സ്വയം സാധിക്കാത്ത പ്രവൃത്തി ദൈവശക്തിയുടെ പ്രയോഗത്താൽ സാദ്ധ്യമാകും. അതിനാൽ റഡരുടെ രോഗശാന്തി പ്രകൃതിയുടെ സാധാരണവ്യാപാരങ്ങൾക്കു വ്യത്യസ്തമായി, ദൈവശക്തിയുടെ പ്രത്യേകപ്രയോഗത്താൽ നടന്നിട്ടുള്ളതാണെന്ന് അവശ്യം അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

നിഷേധം യുക്തിഹീനം.

അത്ഭുതങ്ങളെ സാമാന്യമായോ, ഏതെങ്കിലും ഒരത്ഭുതത്തെ പ്രത്യേകമായോ, യുക്തിപൂർവ്വം നിഷേധിക്കുന്നതിന് ഒന്നുകിൽ സംഭവംതന്നെ നടന്നിട്ടില്ലെന്നു തെളിയണം; അല്ലെങ്കിൽ നടന്നുസംഭവം ഏതൊ പ്രകൃതിശക്തിയാലല്ലാതെ, ദൈവശക്തി പ്രകൃതിയിൽകടന്നു പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ ഫലമായുണ്ടായതല്ലെന്നു തെളിയണം. അത്ഭുതം എന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടുന്ന സംഭവം നടന്നതാണോ അല്ലയോ എന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. ദൃഷ്ടിഗോചരമായ മറേതുസംഭവത്തേയുംപോലെ ദൃക്സാക്ഷികളിൽനിന്നൊ, നേരിട്ടും മറ്റുവിധത്തിലും അനുഭവമുള്ള വേറെ സാക്ഷികളിൽനിന്നൊ, വിവിധങ്ങളായ ഇതര സാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്നൊ അതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം ഗ്രഹിക്കാ

വുന്നതാണ്. അതു ചെയ്യാതെ, അത്ഭുതം എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ കണ്ണുംപൂട്ടി സംഭവത്തെ നിഷേധിക്കുന്നതു യുക്തിഹീനമല്ലയൊ? റഡറിന്റേതുപോലെ ലൂർദ്ദിൽ നടക്കുന്ന ആശ്ചര്യവ്യവഹാരങ്ങളായ രോഗശാന്തികളെ, വിശ്വാസയോഗ്യരായ അനേകം ദൃക്സാക്ഷികൾ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതും ആ സാക്ഷ്യങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ലൂർദ്ദിലെ മെഡിക്കൽബ്യൂറൊ രജിസ്റ്ററിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതുമായ സംഭവങ്ങളെ, യാതൊരന്വേഷണവും നടത്താതെ കള്ളക്കഥകളെന്നുപറഞ്ഞു നിഷേധിക്കുന്നതു യുക്തിഹീനമല്ലയൊ? അത്ഭുതങ്ങൾ അസംഭവ്യങ്ങളാണെന്നും, അസംഭവ്യങ്ങളായവ സംഭവിച്ചുപൊ ഇല്ലയൊ എന്നു പരിശോധിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും നിഷേധകന്മാർ പറയുന്ന ന്യായത്തിനു എന്തുവിലയാണുള്ളതു്? ദൈവമുണ്ടെന്നും അവിടുന്നു പ്രകൃതിയുടെ നാഥനാണെന്നും സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം അത്ഭുതങ്ങളുടെ സംഭവ്യതയേയും സമ്മതിച്ചേ കഴിയൂ എന്നു സമർത്ഥിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ദൈവാസ്തിക്യവും ദൈവത്തിനു പ്രകൃതിയുടെമേലുള്ള കർതൃത്വവും സമ്മതിക്കാത്തവർതന്നെയും അത്ഭുതങ്ങൾ അസംഭവ്യങ്ങളാണെന്നു ശഠിക്കുന്നതു യുക്തിഹീനമാണ്. അത്ഭുതങ്ങൾ അസംഭവ്യങ്ങളാണെന്നു തീർത്തും പറയണമെങ്കിൽ പ്രകൃതിക്കപ്പുറമായി, പ്രകൃതിശക്തികളുടെ വ്യാപാരങ്ങളിൽ കടന്നു പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതായി, യാതൊരു അദൃശ്യശക്തിയുമില്ലെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ നിശ്ചയം ആർക്ക്, എങ്ങനെ, ഉണ്ടാകാൻ കഴിയും?

മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ വീക്ഷണം പ്രകൃതിയുടെ പരിധിക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങുന്നതല്ലാതെ അതിനപ്പുറം എത്തുന്നുണ്ടൊ? അടിയും മുകളും മറവു സകലവശങ്ങളും യാതൊരു സുഷിരംപോലുമില്ലാതെ ഭദ്രമായി അടച്ചുകെട്ടിയിരിക്കുന്ന ഒരു വിശാലമായ സൌധത്തിൽ ജനനം മുതൽ വസിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ കാഴ്ച അതിനുള്ളിൽ ഒതുങ്ങുന്നതല്ലാതെ അതിനുവെളിയിൽ എത്തുന്നതെങ്ങനെ? എത്തുന്നില്ലെങ്കിൽ, വെളിയിൽ വല്ല വസ്തുക്കളൊകട്ടെ ആളുകളാകട്ടെ ശക്തികളാകട്ടെ ഉണ്ടൊ ഇല്ല

യൊ എന്ന് അറിഞ്ഞുക്രടെന്നല്ലാതെ, ഇല്ലെന്ന ഖണ്ഡിതമായി പറയാൻ എന്തുന്യായം? എന്നാൽ വെളിയിലുള്ള ആളുകളുടെയൊ വസ്തുക്കളുടെയൊ ശക്തികളുടെയൊ എന്തെങ്കിലും ഒരു ലക്ഷ്യം സൌധത്തിന്നുള്ളിൽ അനുഭവപ്പെട്ടാൽ, അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അതുകളുടെ ആസ്തിക്യം സമ്മതിക്കേണ്ടയൊ? റഡരുടെതുപോലെയുള്ള രോഗശാന്തികരം യഥാത്ഥസംഭവങ്ങളാണെന്ന് അനിഷേദ്ധ്യമായ സാക്ഷ്യങ്ങളാൽ തെളിയുന്നുണ്ട്. അവ പ്രകൃത്യതീതമായ ഏതൊ ശക്തിയുടെ പ്രവത്തനത്താലുണ്ടാകുന്നവയാണെന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ അനുമാനിക്കയും ചെയ്യാം. ആ സ്ഥിതിക്ക്, അത്തരം രോഗശാന്തികളെ പ്രകൃതിയുടെമേൽ കർത്തുത്വം വഹിക്കുന്ന ബുദ്ധിമത്തായ ഒരു ശക്തിയുടെ ആസ്തിക്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായി ഗണിക്കയും, തദ്വാരാ അത്ഭുതങ്ങരം സംഭവ്യങ്ങളാണെന്ന സമ്മതിക്കയും ചെയ്യുന്നതാണ യുക്തിപൂർവ്വമായ നില. എതിരാളികരം അത്ഭുതങ്ങരം അസംഭവ്യങ്ങളാണെന്ന അകാരണമായി സങ്കല്പിക്കയും, അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി യഥാത്ഥസംഭവങ്ങളെ അഭിശപ്സിക്കയും ചെയ്യുന്നു. കത്തോലിക്കർ യഥാത്ഥസംഭവങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയും, അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അത്ഭുതങ്ങരം സംഭവ്യങ്ങളാണെന്ന വിശ്വസിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇവരിൽ ആരാണ് സാക്ഷാൽ യുക്തിവാദികരം? ഏതേതു ന്യായങ്ങളാൽ പ്രകൃതിയിലെ സാധാരണസംഭവങ്ങളുടെ യാഥാത്ഥ്യം സമ്മതിക്കയും അവയുടെ കാരണങ്ങളായ ശക്തികളെ അനുമിച്ചറിയുകയും ചെയ്യുന്നുവൊ, അതേന്യായങ്ങളാൽ പ്രകൃതിഗതിക്കു വ്യത്യസ്തമായി കാണപ്പെടുന്ന സംഭവങ്ങളുടെ യാഥാത്ഥ്യം ഗ്രഹിക്കയും അവയുടെ ശരിയായ കാരണം കണ്ടുപിടിക്കയുമല്ലയൊ സാക്ഷാൽ യുക്തിവാദികരം ചെയ്യേണ്ടതു്? അതിനാൽ സംഭവങ്ങരംതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന പറഞ്ഞൊ, അഥവാ സംഭവങ്ങളുണ്ടായതാണെങ്കിലും അതിന്റെ കാരണം പ്രകൃത്യതീതശക്തിയല്ലെന്ന വാദിച്ചൊ അത്ഭുതങ്ങളെ നിഷേധിക്കാൻ യുക്തിയും അനുഭവവും അനുവദിക്കുന്നില്ല.

വിവേചിക്കണം.

നല്ല നാണയങ്ങളോടുകൂടി ചിലപ്പോൾ വ്യാജനാണയങ്ങളും പ്രചരിക്കാറുണ്ടല്ലൊ. എന്നുവച്ചു നാണയങ്ങളെയെല്ലാം ഒന്നടങ്കം ഉപേക്ഷിച്ചുകളയുകയൊ സംശയിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നതു ശരിയാണൊ? അവയെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചു നല്ല നാണയം സ്വീകരിക്കയും വ്യാജനാണയം പരിത്യജിക്കയുമാണു ചെയ്യേണ്ടതു്. അപ്രകാരംതന്നെ യഥാർത്ഥത്തിൽ നടക്കാത്തതൊ പ്രകൃത്യതീതശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനഫലമല്ലാത്തതൊ ആയ സംഭവങ്ങളെ അറിഞ്ഞൊ അറിയാതെയൊ ജനസാമാന്യം ചിലപ്പോൾ അത്ഭുതങ്ങളായി ഗണിച്ചെന്നുവരാം. അതുകൊണ്ടു് അത്ഭുതങ്ങളെ പൊതുവിൽ അവിശ്വസിക്കയൊ നിഷേധിക്കുകയൊ അല്ല, പ്രത്യുത ഓരോന്നിനെയും പ്രത്യേകം പരിശോധിക്കുകയാണു നാം ചെയ്യേണ്ടതു്. കത്തോലിക്കസഭ ഇക്കാര്യത്തിൽ അത്യന്തം ശ്രദ്ധയോടും നിഷ്കൃഷ്ടയോടുംകൂടി വർത്തിച്ചുപോരുന്നുണ്ടു്. പരേതരായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ 'സിദ്ധ'രെന്നൊ 'വിശുദ്ധ'രെന്നൊ നാമകരണം ചെയ്യുന്നതിനു് അവരുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥത്താൽ ചില അത്ഭുതങ്ങൾ നടന്നതായി തെളിഞ്ഞിരിക്കണമെന്ന സഭാനിയമമുണ്ടു്. തത്സംബന്ധമായി അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന നടപടികൾ നീതിന്യായക്കോടതികളിലേതിനേക്കാൾ കായ്ക്ഷ്മങ്ങളാണു്. കേസുവിചാരണകളിൽ ജഡ്ജിയുടെ മുൻപിൽവച്ചു വാദിഭാഗത്തെയും പ്രതിഭാഗത്തെയും തെളിവുകളെടുത്തു വക്കീലന്മാർ വാദിക്കുന്നപോലെയാണു്, റോമയിലെ വൈദികകോടതിയിൽ അത്ഭുതകരങ്ങളായ രോഗശാന്തികളുടെയും മറ്റും കായ്ത്തിൽ ചെയ്യുന്നതു്. ആ വിചാരണയിൽ സന്നിഹിതരാകുന്നതിനും അതിലെ നടപടികളും രേഖകളും പരിശോധിക്കുന്നതിനും ആക്ടും, അകത്തോലിക്കരൊ നിരീശ്വരന്മാരൊ ആയവക്കും, പൂർണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യവും സൗകര്യവും നൽകുന്നുണ്ടു്. തെളിവുകളെല്ലാം ശേഖരിച്ചിട്ടു തൃപ്തികരമെന്നു കണ്ടാൽ, അവയെ രണ്ടു വൈദ്യവിദഗ്ധന്മാരുടെ സ്വതന്ത്രവും പരമാർത്ഥവുമായ പരിശോധനയ്ക്കായി വൈദിക

കച്ചേരിയിൽനിന്നുതന്നെ സമർപ്പിക്കുന്നു. അവരുടെ ഏകകണ്ഠമായ അനുകൂലാഭിപ്രായം ലഭിച്ചശേഷവും എതിർവാദം ചെയ്യാൻ മനസ്സാക്ഷിയിൽ ചുമതലയുള്ള 'വിശ്വാസസംരക്ഷകൻ' എന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ—ഇദ്ദേഹത്തെ പിശാചിന്റെ വക്കീൽ (Devil's Advocate) എന്നാണു സാധാരണ വിളിച്ചു വരുന്നതു—ആക്ഷേപങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ അവകാശമുള്ളതും, അവയ്ക്കു പരിപൂർണ്ണമായ സമാധാനം നൽകപ്പെടേണ്ടതുമാണ്. അനന്തരം ജഡ്ജിമാരായ കർദ്ദിനാളന്മാർ വിധി എഴുതുകയും, ആ വിധി മാർപ്പാപ്പായുടെ തിരുമുൻപിൽ സമർപ്പിച്ചു് അതിനെക്കുറിച്ചു് ഔദ്യോഗികമായ അവസാനത്തീർപ്പു കല്പിക്കണമെന്നു് അവിടുത്തോടു് അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ കത്തോലിക്കസഭ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെ മാത്രമെ അത്ഭുതങ്ങളായി സ്വീകരിക്കുവാൻ കത്തോലിക്കർ നിർബ്ബന്ധിതരാകുന്നുള്ളൂ. ലൂർദ്ദിൽ നടക്കുന്നതുപോലെയുള്ള രോഗശാന്തികളും മറ്റും യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങളും പ്രകൃത്യതീതശക്തിയുടെ പ്രവൃത്തിഫലങ്ങളുമാണെന്നു വൈദ്യശാസ്ത്രവിദഗ്ധന്മാർ ഏകകണ്ഠമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു കത്തോലിക്കർ അവയെ അത്ഭുതങ്ങളായി ഗണിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എങ്കിലും ആ വിദഗ്ധാഭിപ്രായം മതദൃഷ്ട്യാ കേവലം മാനുഷികമാകയാൽ, അതിനാൽമാത്രം അംഗീകൃതമായ സംഭവങ്ങളെ കത്തോലിക്കർ അത്ഭുതങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു യാതൊരു നിർബ്ബന്ധവുമില്ല. ഈ നാട്ടിൽ പള്ളരുത്തി, ചെങ്ങളം, ചമ്പക്കുളം മുതലായി പലസ്ഥലങ്ങളിലേക്കും കത്തോലിക്കർ തീർത്ഥസഞ്ചാരംചെയ്യുന്നതു ദേവമാതാവിന്റെയും മറ്റു പുണ്യാത്മാക്കളുടെയും മാദ്ധ്യസ്ഥം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി അത്ഭുതകരമായ പലേ അനുഗ്രഹങ്ങളും അവർക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഈ അനുഗ്രഹങ്ങളും സാക്ഷാൽ അത്ഭുതങ്ങളാണൊ അല്ലയൊ എന്നു് ഓരൊ സംഭവത്തെയും പ്രത്യേകമെടുത്തു ശാസ്ത്രീയമായി പരിശോധിക്കാതെ തീർച്ചപറയാൻ നിവൃത്തി

യില്ല. തന്നിമിത്തം ഇവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അത്ഭുതങ്ങളുടെ ആസ്തിക്യത്തിന്നു് അനുകൂലമായൊ പ്രതികൂലമായൊ ആക്ഷേപം യുക്തിപൂർവ്വം വാദിക്കാവുന്നതല്ല.

പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് സഭാദ്ധ്യക്ഷനായ കാൻറർബറി ആച്ചുബിഷോപ്പിൻെറ പുത്രനും, ആ സഭ ഉപേക്ഷിച്ചു കത്തോലിക്കസഭയിൽചേർന്നു് ഇംഗ്ലീഷ്കത്തോലിക്കവൈദികർക്കു് ഒരു ഭ്രഷണവും ആയിരുന്ന മൊൺസിഞ്ഞോർ ബെൻസൻെറ അർത്ഥഗർഭമായ വാക്യത്തോടുകൂടി ഈ പ്രസംഗം ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ:—"അത്ഭുതങ്ങൾ സംഭവ്യങ്ങളല്ല; അതുകൊണ്ടു് അവ സംഭവിക്കുന്നില്ല, എന്നു് എതിരാളികൾ പറയുന്നു; അത്ഭുതങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാം, അതുകൊണ്ടു് അവ സംഭവ്യങ്ങളാണു്, എന്നു നാം മറുപടി പറയുന്നു". മോശ മുതലായ പ്രവാചകന്മാർവഴി ദൈവം അനേകം അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നു ബൈബിളിലെ 'പഴയനിയമം' സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവും അവിടുത്തെ അപ്പോസ്തോലന്മാരും മുഖേന ദൈവം അനേകം അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു 'പുതിയനിയമം' സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. അപ്പോസ്തോലകാലംമുതൽ ഇതഃപര്യന്തമുള്ള എല്ലാ പുരുഷാന്തരങ്ങളിലും ജീവിച്ചിരുന്ന വിവിധവിശ്വാസികളുടെ മദ്ധ്യസ്ഥത്താൽ ദൈവം അസംഖ്യം അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സഭാചരിത്രം സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. ആധുനികകാലത്തും നമ്മുടെ കൺമുൻപിലും പ്രതിദിനമെന്നോണം അത്ഭുതങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു ലൂർദ്ദിലെ സംഭവങ്ങൾ സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. ഈ സാക്ഷ്യങ്ങളെ നിഷേധിച്ചാൽ, നമ്മുടെ നേരിട്ടുള്ള അനുഭവങ്ങളില്ലെന്നുള്ള കാരണംപറഞ്ഞു് അവയെ അവിശ്വസിച്ചാൽ, ലോകചരിത്രം ഒന്നാകെ നാം നിഷേധിക്കയും നമ്മുടെ അനുഭവത്തിനപ്പുറമുള്ള സമസ്തവും നാം അവിശ്വസിക്കയും ചെയ്യേണ്ടിവരും. അതിനാൽ അത്ഭുതങ്ങൾ ചരിത്രസംഭവങ്ങളാണെന്നു നമുക്കു ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കാം. അത്ഭുതപ്രവർത്തനത്താൽ നമ്മെ തന്നിലേയ്ക്കു പൂർവ്വാധികം ആകർഷിക്കുന്ന ദൈവത്തിൻെറ കരുണയെ നമുക്കു സർവ്വാത്മനാ പ്രകീർത്തിക്കയും ചെയ്യാം.

V.

യേശുക്രിസ്തു
മനുഷ്യാവതാരംചെയ്ത ദൈവമാകുന്നു.

"Many other signs also did Jesus in the sight of his disciples .... These were written, that you may believe that Jesus is the Christ, the Son of God". **(St. John XX 30-31)**

"If the life and death of Socrates are those of a wise man, the life and death of Jesus are those of a God"

(J. J. Rousseau)

"....മറ്റു അനേകം അത്ഭുതങ്ങളും ഈശോ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ മുൻപാകെ ചെയ്തു. ഈശോ ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തുവാകുന്നുവെന്നു നിങ്ങളും വിശ്വസിക്കേണ്ടതിനും . . . ആയി ഇവ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു."

"സോക്രട്ടീസിന്റെ ജീവിതവും മരണവും ഒരു വിജ്ഞാനിയുടേതാണെങ്കിൽ, ഈശോയുടെ ജീവിതവും മരണവും ഒരു ദൈവത്തിന്റേതാകുന്നു"

ഏതോ ഒരു പ്രാചീനതത്വജ്ഞാനിയെക്കുറിച്ചു് ഏകദേശം ഈ രീതിയിൽ ഒരു കഥ വായിച്ചതായി ഓർക്കുന്നുണ്ടു്. പൊതുജനോപയോഗത്തിന്നായുള്ള ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ മുൻപിൽ, ഇന്നസമയത്തേ അതു തുറക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ എന്നു് ഒരു ബോർഡ് എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഒരുദിവസം ഏതോ കാരണവശാൽ നിശ്ചിതസമയത്തിനുമുൻപേ കെട്ടിടം തുറക്കുന്നതിന്നിടയായി. അപ്പോഴും ആ വഴിയെ വന്ന ഒരു തത്വജ്ഞാനി, കെട്ടിടത്തിൽ കയറാൻ കായ്മുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, കെട്ടിടം തുറന്നിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞു് അതിൽ കയറാതെ പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. കെട്ടിടം തുറന്നുകിടക്കുന്നതു കാണരുതോ, പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടു് അതു തുറന്നിട്ടില്ലെന്നു ശഠിക്കുന്നു, എന്നു ചോദിച്ചവരോടു് അയാൾ പറഞ്ഞ മറുപടി, 'കെട്ടിടം ഈ നേരത്തു തുറക്കുകയില്ലെന്നു ബോർഡ് എഴുതിവച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കെട്ടിടം തുറന്നിരിക്കാനിടയില്ല' എന്നാണു്. വസ്തുതയെ കൺമുൻപിൽ കാണാമെങ്കിലും, ആ വസ്തുത ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്നു

സങ്കല്പമാത്രത്താൽ അതിനെ അയാഥം നിഷേധിക്കുന്നു. അ
ബദ്ധം! എന്നു നിങ്ങളും ഏകസ്വരത്തിൽ ആക്ഷേപിക്കും.
അത്ഭുതങ്ങളും യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, അവ
യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങളാണെന്നു സുവ്യക്തമായി വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായ
സാക്ഷ്യങ്ങളാൽ തെളിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കെ, അത്ഭുതങ്ങളും അ
സംഭവ്യങ്ങളാണെന്നുള്ള സങ്കല്പമാത്രമായ കാരണം പറഞ്ഞു
അവയെ ഒന്നടങ്കം നിഷേധിക്കുന്ന യുക്തിവാദികളുടെ അബ
ദ്ധം ഇതുപോലെതന്നെ ആക്ഷേപാർഹമല്ലയോ? ക്രിസ്തു
വിന്റെ ദൈവത്വവും അവിടുന്ന് ഏല്പിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള കത്തോ
ലിക്കമതത്തിന്റെ ദൈവസ്ഥാപിതത്വവും യുക്തിവാദികളും
അവിശ്വസിക്കുന്നതിന്റെ ഏകകാരണം, അവരുടെ ഈ അ
ബദ്ധമായ അത്ഭുതനിഷേധനമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവചരിത്രം സംക്ഷേപമായിട്ടെങ്കിലും അ
ടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്, "സുവിശേഷങ്ങൾ" എന്നു പേരുള്ള നാല
ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണല്ലൊ. ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥം വിശ്വാസയോഗ്യമാ
ണെന്നു്, അതിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ യഥാ
ർത്ഥത്തിൽ നടന്നതാണെന്നു്, അറിയുന്നതിനു യുക്തി ആവശ്യ
പ്പെടുന്നതും പണ്ഡിതലോകം സ്വീകരിച്ചുവരുന്നതുമായ മാർഗ്ഗം
എന്താണു്? അതു്, സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു നേരിട്ടറിവുള്ളവരാ
ണു ഗ്രന്ഥം രചിച്ചതെന്നും, അവരുടെ അറിവു വസ്തുസ്ഥിതി
ക്കു് അനുയോജ്യമാണെന്നും, അറിഞ്ഞവയെ അവർ അതേവി
ധത്തിൽ ലേഖനംചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും, ആ ലിഖിതങ്ങളും യാതൊരു
ഭേദഗതിയും കൂടാതെ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും തെളിയിക്കുന്ന
ബാഹ്യമൊ ആഭ്യന്തരമൊ ആയ ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു. പ്രാചീന
കാലങ്ങളിൽ പ്രാബല്യത്തിലിരുന്ന സാമ്രാജ്യങ്ങളുടേയും അവയി
ലെല്ലാം നേതൃത്വം വഹിച്ചിരുന്ന മഹാന്മാരുടേയും ചരിത്രങ്ങ
ളെ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഈ ലക്ഷ്യ
ങ്ങളെക്കൊണ്ടാണു വിദ്വല്ലോകം വിശ്വാസ്യങ്ങളായി സ്വീക
രിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ തോതുവച്ചു പരിശോധിക്കുമ്പക്ഷം,
സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ സുസമ്മതിലഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാചീനങ്ങ

ളായ മറേറതു ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കാളും പതിന്മടങ്ങു വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളാണെന്നു കാണാം.

എങ്കിലും ഇവയെപ്പോലെ പണ്ഡിതലോകത്തിന്റെ വാദപ്രതിവാദത്തിന്നും ഗവേഷണത്തിന്നും വിമർശത്തിന്നും പാത്രമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള മറെറാരു ഗ്രന്ഥവും കാണുന്നതല്ല. യുക്തിവാദികളും സ്വതന്ത്രചിന്തകന്മാരും ഉപരിവിമർശകന്മാരും ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു കാട്ടിക്കൂട്ടിയ വിക്രിയകളെ, തങ്ങൾ അപരാധികളാണെന്നു ഏറ്റുപറയാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു നിരപരാധികളെ പ്രാചീനകാലത്തു് ഏല്പിച്ചിരുന്ന ദണ്ഡനങ്ങളോടു് ഒരാധുനികഗ്രന്ഥകാരൻ ഉപമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സുവിശേഷങ്ങൾ വിശ്വാസ്യതയുടെ ആഭ്യന്തരലക്ഷണങ്ങളാൽ പ്രശോഭിതങ്ങളായിരുന്നിട്ടും അവ അനേകം ആക്രമണങ്ങൾക്കും ദണ്ഡനങ്ങൾക്കും വിധേയങ്ങളായിത്തീർന്നു. അവയിലെ ഓരോ അദ്ധ്യായമെന്നല്ല, ഓരോ വാക്യവും ഓരോ പദവും ക്ലേശകൃഷ്ടമായി പരിശോധിക്കപ്പെടുകയും വളച്ചുപുളച്ചും തിരിച്ചുമറിച്ചും മട്ടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊട്ടും അതിശയോക്തിയാകയില്ല. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവിശ്വാസ്യവും അയഥാർത്ഥവുമാണെന്നു തെളിയിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്ന ഈ ബാഹ്യങ്ങളുടെയെല്ലാം ഉദ്ദേശ്യം. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു് എന്തു മെച്ചമുണ്ടായി? ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ ഈ വിമർശനങ്ങളുടെയും താരതമ്യപഠനങ്ങളുടെയും ഫലമായി സുവിശേഷങ്ങൾ പൂർവ്വവൽ അഭംഗമായും സുരക്ഷിതമായും നിലകൊള്ളുന്നു. സുവിശേഷവിമർശകന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനും ബെർളിൻ സർവ്വകലാശാലയിലെ സുപ്രസിദ്ധപ്രൊഫസറുമായിരുന്ന അഡോൾഫ് ഹാർനാക്ക് എന്ന മഹാപണ്ഡിതനായ സ്വതന്ത്രചിന്തകന്റെ പരിശോധനാഫലം കേട്ടുകൊൾക:—"പുതിയനിയമം ഉൾപ്പെടെയുള്ള പ്രാചീനക്രിസ്തീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഞ്ചനകളുടെയും വ്യാജനിർമ്മാണങ്ങളുടെയും ഒരു ശേഖരമാണെന്നു വിശ്വസിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു ജനസാമാന്യം വിചാരിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ആ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി.

. . . (കത്തോലിക്ക) സഭയുടെ എത്രയും പ്രാചീനങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും, സാഹിത്യപരവും ചരിത്രപരവുമായി വീക്ഷിക്കപ്പെട്ടമ്പോൾ, പ്രധാനഭാഗങ്ങളിലും മിക്കവിവരണങ്ങളിലും യഥാർത്ഥവും വിശ്വാസയോഗ്യവുമായിരിക്കുന്നു."

സുവിശേഷം അപ്പൊസ്തോലികം.

ക്രിസ്തുബ്ദം 95 മുതൽ 200 വരെയുള്ള കൊല്ലങ്ങളിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും പണ്ഡിതന്മാരും സത്യസന്ധന്മാരുമായ മഹാന്മാർ കർത്തൃത്വംവഹിക്കുന്നതെന്നും സുസമ്മതി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഏതാനും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആദ്യശതകങ്ങളിൽ കാട്ടാള ജാതിക്കാർ നടത്തിയ ഗ്രന്ഥശാലാക്രമങ്ങളെ അതിജീവിച്ച് ആധുനികരുടെ കൈവശം വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ട്. റോമയിലെ ക്ലെമെൻറ്, അന്ത്യോക്യായിലെ ഇഗ്നേഷ്യസ്, സ്മിർണായിലെ പൊലിക്കാർപ്പ്, ഈജിപ്റ്റിലെ പപ്പിയാസ്, റോമയിലെ ജസ്റ്റിൻ, ഗോളിലെ (ഫ്റാൻസിലെ) ഇരനേയസ്, ആഫ്റിക്കായിലെ തെർത്തുല്യൻ, അലക്സാന്ത്രിയായിലെ ക്ലെമെൻറ്, സിറിയായിലെ ടാസ്യൻ എന്നിവരുടെ ചില കൃതികളും "അപ്പൊസ്തോലന്മാരുടെ ഉപദേശം," "ബർന്നബാസിൻെറ ലേഖനം," "ഹെർമാസിൻെറ ഇടയൻ," "മുറത്തോറിയൻ കാനൻ" എന്നീ പേരുകളാൽ അറിയപ്പെടുന്ന മറ്റു ചില കൃതികളുമാണ് മേല്പറഞ്ഞവ. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം, 95-ൽ രചിക്കപ്പെട്ട ക്ലെമെൻറിൻെറ ലേഖനത്തിൽപോലും, ഇന്നു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സുവിശേഷങ്ങളിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള പ്രകാരം ക്രിസ്തുവിൻെറ പല വാക്യങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. പത്രോസ് ശ്ലീഹായുടെ സഹപ്രവർത്തകനും ശിഷ്യനുമായ മർക്കോസ് ഇശോയുടെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും വിശ്വസ്തതാപൂർവ്വം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും, മത്തായി "ഹീബ്രുഭാഷയിൽ" കർത്താവിൻെറ വാക്കുകൾ ലേഖനംചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും അപ്പൊസ്തോലശിഷ്യരായ "പൂർവ്വികന്മാ"രിൽനിന്നു താൻ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി 130-ൽ രചിക്കപ്പെട്ട തൻെറ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പപ്പിയാസ് പറയുന്നു. "അപ്പൊസ്തോലന്മാരുടെ സ്മരണകൾ" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നാ

ന്നൊന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ജസ്റ്റിൻ തന്റെ കൃതിയിൽ—150-നും 160-നും മദ്ധ്യേ എഴുതപ്പെട്ട കൃതിയിൽ—ചേർത്തിരിക്കുന്ന ദീർഘവും ധാരാളവുമായ ഉദ്ധരണങ്ങൾ ഇന്നത്തെ നാലു സുവിശേഷങ്ങളിലെ വാക്യങ്ങൾതന്നെയാണ്. 180-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു രചിക്കപ്പെട്ട ഇരനേയസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നാലു സുവിശേഷങ്ങളിലെയും മിക്കവാക്യങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, പത്രോസ് പൌലോസ് ശ്ലീഹന്മാർ റോമയിൽ മതപ്രസംഗം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്താണു മത്തായി യൂദിയായിൽവച്ചു തന്റെ സുവിശേഷം എഴുതിയതെന്നും, പത്രോസ്ശ്ലീഹായുടെ മരണകാലത്തോടടുത്താണു മർക്കോസ് തന്റെ സുവിശേഷം "പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി"യതെന്നും, സുവിശേഷമെഴുതിയ ലൂക്കാ പൌലോസ്ശ്ലീഹായുടെ സഹപ്രവർത്തകനാണെന്നും, യോഹന്നാൻ എഫേസൂസിൽവച്ചാണു സുവിശേഷം എഴുതിയതെന്നും പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. 165-നും 170-നും മദ്ധ്യേ രചിക്കപ്പെട്ട ടാസ്യന്റെ "ദിയാത്തെസ്സറൺ" എന്ന കൃതി നാലു സുവിശേഷങ്ങളും സംഭവക്രമമനുസരിച്ചു കൂട്ടിയിണക്കി ഒരു ഗ്രന്ഥമായി ചമച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. സുവിശേഷങ്ങളുടെ സുറിയാനി തർജ്ജമകളിൽവച്ചു് അതിപ്രാചീനങ്ങളായ "പെഷീത്താ" "കുറെത്തോണിയൻ" എന്നീ രണ്ടുഗ്രന്ഥങ്ങളും ഏകദേശം ആ കാലത്തിൽതന്നെയാണു പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുള്ളതു. സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അപ്പൊസ്തോലിക്കോല്പത്തിക്ക് ഇങ്ങനെ പരോക്ഷമായും പ്രത്യക്ഷമായും സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ അധികവും അപ്പൊസ്തോലശിഷ്യന്മാരും അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരുമാണെന്നും, അവരിൽ ചിലരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ യോഹന്നാൻ അപ്പൊസ്തോലൻ ജീവിച്ചിരുന്നകാലത്തുതന്നെ രചിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നുംകൂടി അനുസ്മരിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ സാക്ഷ്യം എത്രമേൽവിശ്വാസയോഗ്യമാണെന്നു വിശേഷാൽ പറയണമൊ? പ്രാചീനഗ്രീസിലെ യുദ്ധചരിത്രമെഴുതിയ തുസീഡിഡസിന്റെയും, റോമാചരിത്രമെഴുതിയ ലീവിയുടെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ

സാക്ഷ്യം അവർ മരിച്ചിട്ട 300 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞുള്ളതാണ്. എന്നിട്ടും അവരെ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താക്കളായി ലോകം സ്വീകരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക്, അപ്പോസ്തോലന്മാരുടെ സമകാലീനന്മാരും അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരും നൽകുന്ന സാക്ഷ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അപ്പൊസ്തോലികകർതൃത്വത്തെ സ്വീകരിക്കുവാൻ എത്രയധികം ന്യായമാണുള്ളത്?

യഥാർത്ഥചരിത്രം.

ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്കുകളെയും പ്രവൃത്തികളെയും നേരിട്ടറിവുള്ള അപ്പോസ്തോലന്മാരും മറ്റു ശിഷ്യന്മാരുമാണു സുവിശേഷങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം, അവരുടെ അറിവു വസ്തുസ്ഥിതിക്ക് അനുയോജ്യമാണെന്നും, അറിഞ്ഞവയെ അവർ അതേവിധത്തിൽ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും സമ്മതിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. മൂന്നുകൊല്ലക്കാലം ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടി വസിക്കുകയും അവിടുത്തെ സകല നടപടികളിലും സംബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തവർക്ക് അവിടുത്തെ ഉപദേശങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും അറിയുന്നതിന് എന്താണു വിഷമം? എല്ലാജനങ്ങളും കേൾക്കെ അവിടുന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വാക്കുകൾ സ്വന്തം ചെവികൊണ്ടു കേൾക്കുകയും, എല്ലാജനങ്ങളും കാൺകെ അവിടുന്നു അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികൾ സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർക്ക് അവയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് എങ്ങനെ വസ്തുസ്ഥിതിക്ക് അനുയോജ്യമല്ലാതിരിക്കും? അങ്ങനെ അറിഞ്ഞവയെ അതേവിധം രേഖപ്പെടുത്തുന്ന അതിസാധാരണമായ പ്രവൃത്തിക്ക് അവക്കെന്താണ് അശക്യത? ഒരുപക്ഷെ അവർ വഞ്ചന പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാമെന്നാണു സംശയമെങ്കിൽ, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിന് അവക്കെന്തായിരിക്കാം പ്രേരണ? പലസ്തീനാരാജ്യത്തിന്റെ ഒരറ്റം മുതൽ മറ്റേഅറ്റംവരെയുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ പരസ്യമായ സഞ്ചാരങ്ങൾക്കിടയിൽ നടന്നിട്ടുള്ളതും, കുടിൽതൊട്ടു കൊട്ടാരംവരെയുള്ള വിവിധവർഗ്ഗക്കാരും വിവിധമനസ്ഥിതി

ക്കാരുമായ ജനസഞ്ചയത്തിന് അറിവുള്ളതുമായ സംഗതികളെ വ്യാജമായി രേഖപ്പെടുത്തുകയും, ആ രേഖകളെ അതേ രാജ്യത്ത് അതേ പുരുഷാന്തരത്തിന്റെ വായനയ്ക്കായി സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാൻതക്ക മൌഢ്യമൊ ബുദ്ധിഭ്രമമൊ സുവിശേഷഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കുണ്ടായി എന്നുള്ളതു സംഭവ്യമോ? അവർ ആ സാഹസികകൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചാൽ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭയങ്കരങ്ങളായ വ്യാജകൃതികളായി അനുഭവപ്പെടുവരാലും അനന്തരസന്താനങ്ങളാലും തിരസ്കരിക്കപ്പെടുമെന്നും, അവർ മഹാവഞ്ചകന്മാരായി ഗണിക്കപ്പെട്ട ലൌകികമായ സകലനാശവും ജീവഹാനിയും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും അവർക്കറിയാമായിരുന്നില്ലേ? ഒരവിശ്വാസിയെങ്കിലും, ചിലപ്പോഴെല്ലാം സംഗതികളെ അവയുടെ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ കാണാൻ കണ്ണുള്ള ആ സോയുടെ വാക്കുകൾ ഈ പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്:— "സുവിശേഷത്തിലെ ചരിത്രം വ്യാജനിർമ്മിതമാണെന്നു പറയുവാൻ ആർക്കു ധൈര്യമുണ്ടാകും? അല്ലയൊ സ്നേഹിതാ, വ്യാജനിർമ്മിതിയുടെ സ്വഭാവം ഇതല്ല. സോക്രട്ടീസിന്റെ ജീവചരിത്രസംഭവങ്ങൾ യേശുക്രിസ്തുവിന്റേതിനോളം വിശ്വാസയോഗ്യമായി സാക്ഷീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വ്യാജനിർമ്മിതി എന്ന സങ്കല്പം, വൈഷമ്യത്തിനു നിവൃത്തിവരുത്തുന്നതിനു പകരം അതിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാനേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉപകരിക്കുന്നുള്ളൂ. നാലാളുകൾ ഒന്നുചേർന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ വ്യാജമായി നിർമ്മിച്ചുവെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എളുപ്പം അതിലെ ചരിത്രത്തിനു വിഷയമായി ഒറ്റ ഒരാൾ ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചൈതന്യമാകട്ടെ, അതിൽ പ്രബോധനംചെയ്യുന്ന സാന്മാർഗ്ഗികതയാകട്ടെ, യഹൂദനായ യാതൊരു ഗ്രന്ഥകാരനും സ്വയം നിർമ്മിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. സുവിശേഷത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്ന സത്യവത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ അത്യന്തമഹനീയവും ഹൃദ്ഭാകർഷകവും അനനുകരണീയവുമായിരിക്കകൊണ്ട്, അതിന്റെ വ്യാജനിർമ്മാതാവ് അതിലെ ചരിത്രനായകനെക്കാളധികം ആശ്ചര്യപാത്ര

മായിരിക്കും." അതിനാൽ സുവിശേഷകത്താക്കൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്കുകളെയും പ്രവൃത്തികളെയും യഥാർത്ഥരൂപത്തിലാണ് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ലേഖനംചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു സ്പഷ്ടം.

അഭംഗുരം.

പ്രസ്തുതലിഖിതങ്ങൾ തൽക്കർത്താക്കളുടെ കരങ്ങളിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട രൂപത്തിൽ, സമകാലീനരായ ജനസഞ്ചയം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന രൂപത്തിൽ, ആണൊ നമുക്കിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന സംഗതിയിലും സംശയത്തിന്നവകാശമില്ല. സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രാചീനങ്ങളായ അഞ്ഞൂറോളം കയ്യെഴുത്തുപ്രതികൾ ഇന്നു ലോകത്തിലെ പ്രധാനഗ്രന്ഥശാലകളിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. ആദ്യശതകങ്ങളിലെ സഭോപിതാക്കന്മാരുടെയും മറ്റുപണ്ഡിതന്മാരുടെയും അനേകം കൃതികൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽനിന്നു സുവിശേഷത്തിലെ ഉള്ളടക്കം മുഴുവൻ സമാഹരിക്കത്തക്കവണ്ണം അതിലെ വാക്യങ്ങൾ അവയിൽ ദീർഘമായും ധാരാളമായും ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളും കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളും പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ, സുവിശേഷങ്ങൾ മൂന്നാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ഏതുരൂപത്തിലിരുന്നൊ അതേ രൂപത്തിൽ ഇന്നും ഇരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു കാണാം. ആദ്യകാലത്തൊ അനന്തരകാലത്തൊ സുവിശേഷങ്ങളിൽ സാരമായ യാതൊരു ഭേദഗതിയും വരുത്താൻ ആർക്കും സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. സുവിശേഷഗ്രന്ഥം പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങിയകാലത്തു് അപ്പോസ്തോലന്മാരും അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാലും, അനന്തരകാലത്തു് അതിന്റെ ധാരാളംപ്രതികൾ എല്ലാസ്ഥലങ്ങളിലും കാണപ്പെട്ടിരുന്നതിനാലും വല്ല ഭേദഗതിയും അവയിൽ ആരെങ്കിലും വരുത്തിയാൽ സകലമാനപേരും —ക്രിസ്ത്യാനികളും ഇടത്തുട്ടുകാരും യഹൂദന്മാരും പുറജാതിക്കാരും—ഏകകണ്ഠമായി ആ വ്യാജകൃത്യത്തെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും പ്രതിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഈ പ്രശ്നത്തിൽ മഹാപണ്ഡിതനായ കർട്ടിനാൾ വൈസ്മാന്റെ വാക്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്:— (സുവിശേഷത്തിൽ) "ഭേദഗ

തികഠം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു കണ്ടുപിടിക്കാവുന്ന സകലമാ ർഗ്ഗങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചുനോക്കിയിട്ടും, എല്ലാദശകളിലെയും സഭാപിതാക്കന്മാർ അവരുടെ കൃതികളിൽ ആദ്യന്തം ഉദ്ധരി ച്ചിട്ടുള്ള വാക്യങ്ങളോടു തുലനംചെയ്തുനോക്കിയിട്ടും, അറബി സുറിയാനി കോപ്റ്റിക്ക് അമ്മേനിയൻ എത്തിയോപ്യൻ മുത ലായ ഭാഷകളിലെ പ്രാചീനതർജ്ജമകളോടു താരതമ്യം ചെ യ്തിട്ടും, പതിനാറാംനൂറ്റാണ്ടുമുതൽ പിറകോട്ടു മൂന്നാംനൂറ്റാ ണ്ടുവരെയുള്ള സകലദേശങ്ങളിലെയും കയ്യെഴുത്തുപ്രതികഠം വീണ്ടും വീണ്ടും പരിശോധിച്ചുനോക്കിയിട്ടും . . . ഏതെങ്കിലും പ്രധാനപ്പെട്ട മതസിദ്ധാന്തത്തിന്നു് ആധാരമായിരിക്കയും ശരി യായ രൂപം ഇന്നതാണെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്തി ട്ടുള്ള സുവിശേഷവാക്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരൊറ്റ പാഠഭേ മെങ്കിലും കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല". അതിനാൽ സു വിശേഷങ്ങഠം യഥാർത്ഥചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളാണെന്നും, തന്മൂലം അവയിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവ യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചി ട്ടുള്ളതാണെന്നുമുള്ളതു് ഒരു സാക്ഷാൽയുക്തിവാദിക്കു നിഷേ ധിക്കാനൊ സംശയിക്കാനൊ പാടുള്ളതല്ല.

ചേർത്തിരിക്കാൻ പാടില്ല.

സുവിശേഷഗ്രന്ഥം ക്രിസ്തുവിനെ ആദർശപുരുഷനായ ഒരു മനുഷ്യനായി മാത്രമല്ല, അത്ഭുതപ്രവർത്തകനായ ഒരു ദിവ്യനാ യും ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. യുക്തിവാദികഠം പ്രസ്തുതചിത്രത്തി ലെ ഈ രണ്ടുഭിഭാഗങ്ങളും വേർതിരിച്ചുകൊണ്ടു് ആദ്യത്തേ തിനെ യഥാർത്ഥചരിത്രമായി സ്വീകരിക്കുകയും, രണ്ടാമത്തേതി നെ ഭാവനാസൃഷ്ടമെന്നുപറഞ്ഞു പരിത്യജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന് അവർക്കു സാധുവായ യാതൊരു ന്യായവുമില്ലതാനും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ക്രിസ്തുവിനെ ആദർശപുരുഷനായി വിവ രിക്കുന്ന സുവിശേഷത്തിലെ ഭാഗങ്ങഠം ഏതേതു സാക്ഷ്യങ്ങ ളാൽ യഥാർത്ഥചരിത്രമാണെന്നു തെളിയുന്നുവോ, അതേസാക്ഷ്യ ങ്ങളാൽ ക്രിസ്തുവിനെ അത്ഭുതപ്രവർത്തകനായി വിവരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളും യഥാർത്ഥചരിത്രമാണെന്നു തെളിയുന്നു. സുവിശേ

ഷങ്ങൾ എന്നുമുതൽ ലോകസമക്ഷം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവോ അ
ന്നുമുതൽ ഈ രണ്ടുഭാഗങ്ങളും അവയിൽ അടങ്ങിയിരുന്നതായി
കാണാം. സുവിശേഷങ്ങളുടെ എതുയും പ്രാചീനങ്ങളായ പക
ർപ്പുകളിലും, അവയിലെ വാക്യങ്ങളെയും വിവരണങ്ങളെയും ഉദ്ധ
രിച്ചിട്ടുള്ളതായി മൻപു പറഞ്ഞ പുരാതനങ്ങളായ ഇതരഗ്ര
ന്ഥങ്ങളിലും ഈ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ടാ
മതായി, സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഈ രണ്ടുഭാഗങ്ങളും രണ്ടുവക
ർപ്പുകളായി വേറെ വേറെ തിരിഞ്ഞല്ല, അഭേദ്യമായ പരസ്പര
ബന്ധത്താൽ സംഘടിതമായും സമ്മിശ്രമായുമാണ കിടക്ക
ുന്നതു്. എന്നല്ല, ക്രിസ്തുവിന്റെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളുടേയും
അവയ്ക്കു കാരണമായ സംഭവങ്ങളുടേയും അവയിൽനിന്നുണ്ടായ
ഫലങ്ങളുടേയും വിവരണമാണ സുവിശേഷഗ്രന്ഥത്തിലെ ഗ
ണ്യവും ശ്രേഷ്ഠവുമായ ഭാഗം. ശിഷ്യന്മാരൊട്ടും ജനസാമാ
ന്യത്തൊട്ടും അധികാരിവർഗ്ഗങ്ങളോടുമുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ
ക്രിസ്തുവിനുണ്ടായ ജയാപജയങ്ങൾക്കു ഹേതുവായി വിവരിക്ക
പ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും അവിടത്തെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളാകുന്നു.
ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, അത്ഭുതപ്രവൃത്തികൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീ
വിതത്തിൽ ആദ്യന്തം വ്യാപിച്ചിരിക്കുകയും, അതിലെ പ്രധാന
സംഭവങ്ങളെ ആകമാനം സ്പർശിക്കുകയും രൂപവൽകരിക്കുകയും
ചെയ്യുന്നതായിട്ടാണ സുവിശേഷത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരി
ക്കുന്നതു്. പാവുനൂലും ഊടനൂലും കൂട്ടിയിണക്കി നെയ്തിട്ടുള്ള
ഒരു മനോഹരമായ വസ്ത്രത്തിൽനിന്നും പാവുനൂലെല്ലാം പാടെ
ഊരിക്കളഞ്ഞാൽ വസ്ത്രം ഇല്ലാതാകുകയും ഒരുകെട്ട നൂലുമാത്രം
ശേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപോലെ, സുവിശേഷത്തിലെ അത്ഭുത
പ്രതിപാദകങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ മൊത്തത്തിൽ അവിശ്വസിച്ചു
പരിത്യജിക്കുന്നപക്ഷം ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതകഥ അലങ്കോല
പ്പെട്ട തീരെ അർത്ഥശൂന്യവും അസംബന്ധവുമായി പരിണമി
ക്കുന്നതാണ്. അതിനാൽ ക്രിസ്തുവിനെ ആദർശപുരുഷനായ
മനുഷ്യനായി വിവരിക്കുന്ന സുവിശേഷഭാഗങ്ങളെ ചരിത്രകഥ
യായി സ്വീകരിക്കുന്നവർ അവിടത്തെ അത്ഭുതപ്രവർത്തകനായ

ദിവ്യനായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളും ചരിത്രകഥയായി സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സുവിശേഷത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നെങ്കിൽ മുഴുവനും സ്വീകരിക്കണം; പരിത്യജിക്കുന്നെങ്കിൽ മുഴുവനും പരിത്യജിക്കണം. ഒരുഭാഗം സ്വീകരിക്കുകയും, അപരഭാഗം പരിത്യജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ യാതൊരു യുക്തിയുമില്ല. അതിനാൽ ക്രിസ്തു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതായി സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന അത്ഭുതങ്ങൾ യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങളാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ മതിയാവൂ.

പണ്ഡിതനായ സീലി എന്ന യുക്തിവാദി ഈ ന്യായം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്:—"അത്ഭുതങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ കർമ്മപരിപാടിയിൽ അത്യന്തം പ്രാധാനമായ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതിനാൽ അവയെ മൊത്തത്തിൽ അപ്പൊസ്തോലന്മാരുടേയോ അനന്തരഗാമികളുടെയോ ഭാവനാസൃഷ്ടങ്ങളായിമാത്രം പരിഗണിക്കുന്ന ഏതുസിദ്ധാന്തവും സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിശ്വാസ്യതയെ അല്പമായല്ല മുഴുവനായിത്തന്നെ നശിപ്പിക്കുകയും, ക്രിസ്തുവിനെ ഹെർക്കുലീസിനെപ്പോലെ കേവലം ഒരു പുരാണകഥാപാത്രമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യും. സുവിശേഷങ്ങളിലെ കഥാനായകൻ സാമാന്യേന യഥാർത്ഥചരിത്രപുരുഷനാണെങ്കിൽ, ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളും സാമാന്യേന വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായിരിക്കണം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ അത്ഭുതങ്ങളുടെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്കു ക്രിസ്തുതന്നെ ഉത്തരവാദിയാകുന്നു. ആ നിലയിൽ അത്ഭുതങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം ക്രിസ്തുവിന്റെ സത്യസന്ധതയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ അഭിപ്രായത്തെയാണു പ്രധാനമായി ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ അഭിപ്രായമാകട്ടെ, അവിടുത്തെ ജീവിതസാകല്യത്തിന്റെ ക്രമകൃഷ്ടമായ പരിശോധനയാൽ രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെടേണ്ടതുമാണ്." ഹോൾട്ട്സ്മാൻ എന്ന മറെറാരു യുക്തിവാദിയും ഇതേഅഭിപ്രായക്കാരൻതന്നെ: "ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളുടെയും സാരാംശം അത്ഭുതങ്ങളുടെ വിവരണത്തിൽ യഥാർത്ഥമായി അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനാൽ, ആ വിവരണം അവയിൽനിന്നു ചീന്തിമാറ്റുന്നതോടുകൂടി അവ

യിലെ കഥാചിത്രണം നിരുദ്ദേശകവും നിരർത്ഥകവുമായി പരിണമിക്കുന്നതാണ്."

സുവിശേഷങ്ങളുടെ വിശ്വാസ്യതയെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ പ്രസംഗഭാഗം ദെ ബ്രേഗ്‌ലി എന്ന പണ്ഡിതന്റെ വാക്യങ്ങളിൽ ഉപസംഹരിക്കട്ടെ:—"സുവിശേഷങ്ങളിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ, പുരാതനമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നവയെപ്പോലെ, ചരിത്രാതീതവും പൌരാണികവും അപരിഷ്കൃതവുമായ വല്ലകാലത്തോ, അജ്ഞാതവും മനുഷ്യാധിവാസരഹിതവുമായ വല്ലരാജ്യത്തോ നടന്നതല്ല. ആഭിവൃദ്ധികമായ നാഗരികതയുടെ കേളീരംഗമായി, പൊമ്പേയുടെ സന്ദർശനത്തിനും ടാസിറ്റസിന്റെ ചരിത്രരചനയ്ക്കും വഷയീഭവിച്ച്, റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന നഗരിയിലാണ് യേശുക്രിസ്തു ജീവിക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും സഭയെ സ്ഥാപിക്കുകയും സ്വജീവനെ ബലികഴിക്കുകയും ചെയ്തത്. അവിടത്തെ ജീവചരിത്രം പരമ്പരാഗതമായ വായ്മൊഴീയായും, ദൃതവിശ്വാസികളും ഉത്സാഹഭരിതരുമായ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഭാവനാശക്തിയാൽ അതിവർണ്ണനംചെയ്യപ്പെട്ടുമല്ല നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദൃക്സാക്ഷികളാലോ സമകാലീനരായ ഇതരസാക്ഷികളാലോ എഴുതപ്പെട്ടതും, സുഗ്രഹമായ ഭാഷയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടതും, നിഷ്കളങ്കവും സുവ്യക്തവും പരസ്പരാനുയോജ്യവുമായ വിവരങ്ങളടങ്ങിയതുമായ നാലു ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിന് ആധാരങ്ങളായിരിക്കുന്നത്. പ്രാചീനപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഏകോപിത സാക്ഷ്യം, ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് അചിരേണ ലഭിച്ച പ്രചുരപ്രചാരം, ലോകമാസകലം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന സകലപ്രതികളിലേയും പാഠസാമ്യം, സ്ഥലകാലാദിവിവരണങ്ങൾക്കു സമകാലീനചരിത്രങ്ങളോടുള്ള യോജ്യത, എന്നീലക്ഷണങ്ങളാൽ സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭൂതകാലചരിത്രത്തിന്റെ വിശ്വാസയോഗ്യമായ രേഖകളിൽ ഒന്നായി ഗണിക്കപ്പെടുവാൻ അർഹങ്ങളാകുന്നു. ആ വസ്തുതയാണ് അവയിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സംഭവ

ങ്ങളുടെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്ക് ആധാരം. ഇതല്ലാതെ വേറെ ഏതൊരാധാരമാണം യുക്തിപൂർവ്വം ആവശ്യപ്പെടാവുന്നത്? യേശുക്രിസ്തുവിനെ യോഹന്നാൻ മത്തായി എന്നാ അവിടുത്തെ ശിഷ്യന്മാർവഴിയായും, വി. പൌലോസിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഞ്ചാരത്തിൽ സഹകാരിയായിരുന്ന ലൂക്കാവഴിയായും നാം അറിയുന്നു. അലക്സാൻഡറിനെയും അഗസ്റ്റസിനെയും കുറിച്ചറിയാൻ അവരുടെ സേനാനായകന്മാരൊ സേവകന്മാരൊ നൽകിയിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങളല്ലാതെ നമുക്കു മറേറതെങ്കിലും മാർഗ്ഗമുണ്ടോ? സംഭവങ്ങളം സ്വഭാവാതീതങ്ങളും മനുഷ്യബുദ്ധിക്കഗ്രഹങ്ങളുമാണെന്നോ, അവമുഖാന്തിരം ധാർമ്മികമായ ചിലചുമതലകളം നിറ്വഹിക്കേണ്ടിവരുമെന്നോ ഉള്ള കാരണംപറഞ്ഞു്, അവയുടെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്ക് ആധാരങ്ങളും യുക്തിയുക്തങ്ങളുമായ സാധാരണ തെളിവുകളെ പരിത്യജിക്കുന്നതു ന്യായമാണോ? ശാസ്ത്രീയപര്യവേക്ഷണങ്ങളിൽ പണ്ഡിതലോകം സാധാരണമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള തോതുവച്ചു സുവിശേഷങ്ങളുടെ വിശ്വാസ്യതയെ പരിഗണിക്കണമെന്നല്ലാതെ മറെറാരു ദാക്ഷിണ്യവും ഞങ്ങളം ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല."

ക്രിസ്തുവിന്റെ അത്ഭുതങ്ങൾ.

സുവിശേഷഗ്രന്ഥം ഒരാവൃത്തി വായിച്ചാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതം അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളുടെ ഒരു ശൃംഖലയാണെന്നു കാണാം. അവിടുന്നു ജീവിതരംഗത്തു പ്രവേശിച്ചതും അവിടം വിട്ടുപോയതും അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളാലാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഔദ്യോഗികജീവിതം ഒടുവിലത്തെ മൂന്നു കൊല്ലങ്ങളിലായിരുന്നതിനാൽ അവിടുന്ന് അക്കാലത്താണ് അത്ഭുതങ്ങളം പ്രധാനമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. "ഈശോ ഗ്ലീലായിൽ എല്ലായിടത്തും സഞ്ചരിക്കുകയും . . . . ജനതതിയുടെ എല്ലാവിധരോഗങ്ങളംക്കും എല്ലാത്തരം അനാരോഗ്യത്തയ്ക്കും ശമനം നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവിടുത്തെ കീർത്തി സിറിയായിൽ സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചു. അവർ പലവിധവ്യാധികളാലും പീഡകളാലും ബാധിക്കപ്പെട്ട എല്ലാരോഗികളെയും പിശാചുബാധിതരെയും

ഭ്രാന്തന്മാരെയും തളർവാതക്കാരെയും അവിടത്തെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവരികയും, അവിടുന്ന് അവരെ സൗഖ്യമാക്കുകയുംചെയ്തു" എന്നിങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിന്റെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചു സുവിശേഷകന്മാർ പലേടത്തും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവർ ഈ സാമാന്യവിവരണംകൊണ്ടു തൃപ്തരാകാതെ, അവിടുന്നു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള 35-ൽപരം അത്ഭുതങ്ങളും (ഉയിർപ്പിനു മുൻപുള്ളവ) പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ഒരു ഗണം അത്ഭുതങ്ങൾ രോഗശമനങ്ങളാകുന്നു. ക്രിസ്തു അഞ്ചു പ്രാവശ്യം കുരുടന്മാർക്കു കാഴ്ചകൊടുത്തു; ഒരുപ്രാവശ്യം ബധിരനും കേൾവിയും ഊമനു സംസാരശക്തിയും നൽകി; രണ്ടുപ്രാവശ്യം കുഷ്ഠരോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്തി; മൂന്നുപ്രാവശ്യം തളർവാതം ശമിപ്പിച്ചു; വി. പത്രോസിന്റെ ശത്രുവിനെയും നഗരാധിപന്റെ പുത്രനെയും ശതാധിപന്റെ ഭൃത്യനെയും രക്തസ്രാവക്കാരിയെയും മഹോദരക്കാരനെയും പ്രധാനാചാര്യന്റെ വേലക്കാരനെയും സുഖപ്പെടുത്തി; ഇങ്ങനെ നാനാതരം രോഗികൾക്കു യാതൊരൗഷധവും പ്രയോഗിക്കാതെ പൊടുന്നനവെ —അതും ചിലരുടെ കാഴ്ചയിൽ ദൂരത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു— ക്രിസ്തു പരിപൂർണ്ണസുഖം നൽകി. രണ്ടാമതൊരുഗണം അത്ഭുതങ്ങൾ ഏഴുപ്രാവശ്യം പിശാചുക്കളെ അവർ ആവേശിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യരിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിച്ചതാണ്. പ്രകൃതിയിൽ ചെയ്ത അത്ഭുതങ്ങളാകുന്നു മൂന്നാമതൊരുഗണം. അവിടുന്നു വെള്ളം വീഞ്ഞാക്കി; കടലിലെ കാറ്റും കോളും ശമിപ്പിച്ചു; കടലിന്റെമീതെ താൻതന്നെ നടക്കുകയും പത്രോസിനെ നടത്തുകയുംചെയ്തു; അത്തിവൃക്ഷത്തെ ശപിച്ചുണക്കി; നികുതികൊടുക്കാനുള്ള പണം പത്രോസിനെക്കൊണ്ടു കടലിലെമത്സ്യത്തിന്റെ വായിൽനിന്നെടുപ്പിച്ചു; ശിഷ്യന്മാർ വലയിട്ടിട്ടു യാതൊരുഫലവുമില്ലാതിരിക്കെ അവരെക്കൊണ്ടു വലനിറയെ മത്സ്യം പിടിപ്പിച്ചു; രണ്ടുപ്രാവശ്യം അപ്പവും മത്സ്യവും വർദ്ധിപ്പിച്ചു് ആയിരക്കണക്കിനു ജനക്കൂട്ടത്തിനു ഭക്ഷണംനൽകി. നാലാമതൊരുഗണം അത്ഭുതം നായിമിലെ വിധവയുടെ പുത്ര

നെയും ജെയിരസിന്റെ പുത്രിയെയും ലാസറിനെയും പുനർ ജീവിപ്പിച്ചതാണ്.

അനിഷേധ്യങ്ങൾ.

ക്രിസ്തു ഈ അത്ഭുതങ്ങളെല്ലാം തന്റെ പരസ്യജീവിത കാലത്തിലും, അവയിൽ പലതും വലിയപുരുഷാരത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലും, നിക്കൊദീമസ് ജെയിരസ് റോമൻസേനാനായകൻ സഖേയൂസ് വേദശാസ്ത്രികൾ പ്രീശന്മാർ പുരോഹിതന്മാർ സെൻഹെദ്രിൻസഭാംഗങ്ങൾ എന്നീ മാന്യന്മാരുടെയും പണ്ഡിതന്മാരുടെയും സാന്നിദ്ധ്യത്തിലുമാണ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇവരിൽ പലരും ക്രിസ്തുവിൽ അശേഷം വിശ്വാസമില്ലാത്തവരും അവിടുത്തെ പരമശത്രുക്കളുമായിരുന്നെങ്കിലും, അവരാരും ഒരിക്കലും ആ സംഭവങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം നിഷേധിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. സംഭവങ്ങളെ അവർ കണ്ണുംപൂട്ടി വിശ്വസിക്കുന്നവരല്ലായിരുന്നെന്നും, രോഗശമനംപ്രാപിച്ചവരെയും അവരെ പരിചയമുള്ളവരെയും അവർ നാനാവിധത്തിൽ ക്രോസ്ചെയ്തുംമറ്റും സൂക്ഷ്മമായഅന്വേഷണം നടത്തിയിരുന്നെന്നും, വല്ലനിവൃത്തിയുമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ സംഭവങ്ങളെ അവർ നിഷേധിക്കുമായിരുന്നെന്നും ജന്മനാ കുരുടനായ ഒരാളെ ക്രിസ്തു സുഖപ്പെടുത്തിയതുസംബന്ധിച്ചു വി. യോഹന്നാൻ ഒമ്പതാമദ്ധ്യായത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള വിവരണത്തിൽനിന്നുകാണാം. പിശാചുബാധിതരിൽനിന്ന് ആ ദുഷ്ടാത്മാക്കളെ കല്പനാമാത്രത്താൽ ബഹിഷ്കരിച്ച സംഭവങ്ങളെ നിഷേധിക്കാൻ യാതൊരുമാർഗ്ഗവും കാണാതിരുന്നതിനാൽ, ക്രിസ്തു പിശാചുക്കളുടെ തലവനാണെന്നും അതുകൊണ്ടാണ പിശാചുക്കളെ ബഹിഷ്കരിക്കുവാൻ അവിടുത്തേയ്ക്കു സാധിച്ചതെന്നും ശത്രുക്കൾ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തയാണുണ്ടായത്. അവിടുന്നു ലാസറിനെ പുനർജീവിപ്പിക്കയും ആ വസ്തുതയുടെ പ്രസിദ്ധിയാൽ ജനങ്ങൾ ലാസറിനെ വന്നുകണ്ട സംഭവത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കി അവിടുത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, അവിടുത്തെ കൊല്ലുവാൻ ദുരാലോചന നടത്താനല്ലാതെ സംഭവം നിഷേധിക്കു

വാൻ ശത്രുക്കൾക്കു സാദ്ധ്യമായില്ല. "പ്രധാനാചാര്യന്മാരും പ്രീ
ശേന്മാരും യോഗംകൂടി പറഞ്ഞു: നാം എന്താണു ചെയ്യുക?
എന്തെന്നാൽ ഈ മനുഷ്യൻ അനേകം അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തി
ക്കുന്നുവല്ലൊ. അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ അവനെ നാം അനുവദി
ച്ചാൽ എല്ലാവരും അവനിൽ വിശ്വസിക്കും. . . . . അതിനാൽ
അവർ അവിടുത്തെ കൊല്ലുവാൻ തീരുമാനിച്ചു."

അവിടുന്നുചെയ്ത അത്ഭുതങ്ങൾ ഇത്ര പരസ്യവും അനി
ഷേദ്ധ്യവുമായതുകൊണ്ടല്ലയോ, താൻ മിശിഹാ ആണൊയെന്നു
ചോദിച്ചറിഞ്ഞുവരാൻ യോഹന്നാൻമാംഭാനാ അയച്ച ദൂത
ന്മാരോട് "നിങ്ങൾപോയി യോഹന്നാനോട് നിങ്ങൾ കാണു
കയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തവയെ അറിയിക്കുവിൻ: കുരുടന്മാർ
കാണുന്നു; മുടന്തന്മാർ നടക്കുന്നു; ഊമകൾ സംസാരിക്കുന്നു; മരി
ച്ചവർ ഉയിർക്കുന്നു" എന്നു ക്രിസ്തു അരുളിച്ചെയ്തത്? ആയതു
കൊണ്ടല്ലയൊ, അവിടുന്നു മിശിഹായാണൊയെന്നു ചോദിച്ച
അവിശ്വാസികളായ യഹൂദന്മാരോടും അധികാരിവർഗ്ഗങ്ങളോ
ടും "നിങ്ങൾ എന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ (എന്റെ) പ്ര
വൃത്തികളെ വിശ്വസിക്കുക" എന്നു തന്റെ അത്ഭുതങ്ങളെ സൂ
ചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവിടുന്നു മറുപടിപറഞ്ഞതു? ആയതു
കൊണ്ടല്ലയൊ, പെന്തക്കൊസ്താദിനത്തിൽ പലസ്തീനായുടെ
നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും അതിനുവെളിയിൽനിന്നും ജെരുസലേ
മിൽ വന്നുകൂടിയ അനേകായിരം ജനങ്ങളുടെമദ്ധ്യെ നിന്നുകൊ
ണ്ടു "ദൈവം അത്ഭുതങ്ങളാലും ആശ്ചര്യാവഹങ്ങളായ അടയാ
ളങ്ങളാലും നിങ്ങളുടെമദ്ധ്യെ സാക്ഷ്യംവഹിച്ചിട്ടുള്ള മനുഷ്യ
നാണു നസറേത്തിലെ ഈശോ. ദൈവം അദ്ദേഹംവഴി ആ
പ്രവൃത്തികൾ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ചെയ്തുവെന്നു നിങ്ങൾക്കറി
യാമല്ലൊ" എന്നു വിശുദ്ധപത്രോസ് സധൈര്യം പ്രസംഗിക്കു
കയും, അതുകേട്ടു ബോധിച്ചു അന്നു പിറേറദിവസവും ആയി
രക്കണക്കിനു യഹൂദന്മാർ ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാ
നം സ്വീകരിക്കുകയുംചെയ്തതു? ആയതുകൊണ്ടുതന്നെയല്ലയൊ,
രണ്ടാംനൂറാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഏതെൻസിലെ മെത്രാ

നായിരുന്ന വിശ്രുതകപ്രാരാറസ് റോമാചക്രവർത്തിയായ അ ഡ്റിയനു നിവ്വിശങ്കം ഇങ്ങനെ എഴുതിയയച്ചതു്? "നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ പ്രവൃത്തികളും സ്വഭാ പൊതുജനദൃഷ്ടികൾക്കു ഗോചരീഭവിച്ചിരുന്നു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവ യഥാ ർത്ഥങ്ങളായിരുന്നു. അവിടുന്നു രോഗശമനം നൽകിയവരെയും മരണത്തിൽനിന്നുദ്ധരിച്ചവരെയും (അവരുടെ ചുറവും ജീവിച്ചി രുന്ന) എല്ലാമനുഷ്യർക്കും കാണാമായിരുന്നു. രോഗശമനം പ്രാ പിക്കുകയൊ മരണത്തിൽനിന്നുദ്ധരിക്കപ്പെടുകയൊ ചെയ്ത പ്പോൾ മാത്രമല്ല, കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷവും, നമ്മുടെ രക്ഷകൻ ഇഹത്തിൽ വസിച്ചിരുന്നപ്പോൾമാത്രമല്ല, അവിടുന്നു ഇവിടം വിട്ടുപോയി അധികനാൾ കഴിഞ്ഞശേഷവും, അവരെ കാണാമായിരുന്നു. എന്നല്ല, അവരിൽ ചിലർ ഇക്കാലത്തു ജീവ നോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നുമുണ്ടു്." ക്രിസ്തുവിന്റെ അത്ഭുതങ്ങളെ ദൃക് സാക്ഷികളായ യഹൂദന്മാർ പിശാചിന്റെ പ്രവൃത്തികളായി ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തപോലെതന്നെ, ചേൽസസ് പൊർഫീറി മുതലായി ആദ്യശതാബ്ദങ്ങളിലെ പുറജാതിക്കാരായ പണ്ഡിത ന്മാരും, സംഭവം നിഷേധിക്കാൻ ധൈര്യമില്ലാഞ്ഞതിനാൽ മന്ത്രവാദഫലമാണെന്നു പറഞ്ഞു് അവയെ അപലപിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. അതിനാൽ, കെട്ടിടം തുറന്നുകിടക്കുന്ന തുകണ്ടിട്ടും തുറന്നുകിടക്കുവാൻ ന്യായമില്ലാത്തതാണെന്നുള്ള കാ രണംപറഞ്ഞു് അതു തുറന്നുകിടക്കുന്നില്ലെന്നു ശഠിച്ച ആ തത്വ ജ്ഞനെപ്പോലെയുള്ള പണ്ഡിതമൂഢന്മാക്കല്ലാതെ, സുവിശേഷ ങ്ങളിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ അത്ഭുതങ്ങൾ യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങളല്ലെന്നു സംശയിക്കാനൊ വാദിക്കാനൊ സാധിക്കുകയില്ല.

പ്രകൃതിനാഥൻ.

അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രകൃത്യതീതങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളാകയാൽ, പ്രകൃതിശക്തികളുടെ വ്യാപാരങ്ങളിൽ ദൈവശക്തി കടന്നുപ്ര വർത്തിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി സംഭവിക്കുന്നതാകയാൽ, മേൽ പ്രസ്താവിച്ച അത്ഭുതങ്ങൾചെയ്ത ക്രിസ്തു ആരാണെന്നാണു യു

കതിപൂവ്വം അനുമിക്കേണ്ടതു്? അത്ഭുതങ്ങളുടെ ബാഹുല്യവും വൈവിദ്ധ്യവും സ്വഭാവവും സാഹചര്യങ്ങളും ചിന്തിക്കുക. 35-ൽപരം അത്ഭുതങ്ങളെ മാത്രമേ സുവിശേഷകന്മാർ പ്രത്യേകം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളുവെങ്കിലും അവിടുന്നു് അസംഖ്യം അത്ഭുതങ്ങൾ ചെയ്തുവെന്നു് അവർ സാമാന്യമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. ജന്മനാ കുരുടനായിരുന്നവനെയും, മുപ്പത്തെട്ടുവർഷങ്ങളായി തളർവാതം പിടിപെട്ടിരുന്ന ആളെയും, ദേഹമാസകലം കുഷ്ഠംബാധിച്ചിരുന്നവനെയും ഒറവാക്കുകൊണ്ടും സ്പർശനമാത്രംകൊണ്ടും പൊടുന്നനവെ പരിപൂർണ്ണമായി സുഖപ്പെടുത്തുക; മരിച്ചവരെ എന്നല്ല, സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട ശരീരം ചീഞ്ഞുതുടങ്ങിയ ആളെപ്പോലും, കല്പനാമാത്രത്താൽ പുനർജീവിപ്പിക്കുക; മനുഷ്യരെക്കാൾ ആയിരമടങ്ങു ബുദ്ധിയും ശക്തിയുമുള്ള ദുഷ്ടാത്മാപികളായ പിശാചുക്കളെ തദാവിഷ്ടങ്ങളായ മനുഷ്യശരീരങ്ങളിൽനിന്നു് ആജ്ഞാമാത്രത്താൽ ബഹിഷ്കരിക്കുക; കാറടി, തിരതല്ലു് മുതലായി അനിയന്ത്രിതമായ പ്രാപഞ്ചിക ശക്തികളുടെ അത്യുഗ്രമായ ആക്രമണത്തെ ഏകവാക്കാൽ നിരോധിക്കുക; പദാർത്ഥങ്ങളെ മനോനിശ്ചയത്താൽമാത്രം രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ആയിരമടങ്ങു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക; ഇത്യാദി അത്ഭുതങ്ങൾ ക്രിസ്തു യാതൊരുശ്രമവും ഒരുക്കവുംകൂടാതെ അനവധിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തവർക്കു് അവിടുത്തേക്കുറിച്ചുണ്ടായ അഭിപ്രായമെന്തായിരുന്നു?

"ഇതുപോലെ ഒന്നും ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല;" "അവിടുന്നു് അധികാരപൂർവ്വം പിശാചുക്കളോടു കല്പിക്കുകയും അവർ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു;" "ഒരു വലിയപ്രവാചകൻ നമ്മുടെമദ്ധ്യേ പ്രത്യക്ഷനായിരിക്കുകയും ദൈവം തന്റെ ജനത്തെ സന്ദർശിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു;" "കാറിനെയും കടലിനെയും തന്റെ കല്പനക്കു വിധേയനാക്കുന്ന ഈയാൾ ആരാണു്"? "അദ്ദേഹം സമസ്തവും ശുഭമായി ചെയ്യുന്നു; ബധിരർക്കു കേൾവിയും ഊമകൾക്കു സംസാരശക്തിയും നൽകുന്നു";

"ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്നിടയിൽ ഇതുപോലെ ഒന്നും ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല." "ദൈവം മനുഷ്യക്ക് ഇതുവലിയശക്തി പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു"; "ഈ മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള ആള ല്ലെങ്കിൽ ഇപ്രകാരമൊന്നും ചെയ്യുവാൻ ശക്തനാകുമായിരു ന്നില്ല"; ഏവംവിധമായിരുന്ന അത്ഭുതപ്രവർത്തകനായ ക്രിസ്തു വിനെ ദൃക്സാക്ഷികളായ ശിഷ്യന്മാരും അന്യന്മാരും, പണ്ഡി തന്മാരും പാമരന്മാരും, അത്യാശ്ചര്യഭരിതരായി പ്രകീർത്തിച്ചതു്. പഴയനിയമത്തിൽ മോശ ഏലിയാസ്സ് മുതലായ പ്രവാചക ന്മാരും, പുതിയനിയമത്തിൽ അപ്പൊസ്തോലന്മാരും മറ്റു വിശ്വ ദ്ധന്മാരും തങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ ദൂതന്മാരാണെന്നു് ഏറ്റു പറഞ്ഞും ദൈവസഹായത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചും ദൈവനാമം ഉച്ച രിച്ചും അത്ഭുതങ്ങൾ ചെയ്തപോലെയാകാതെ, "എനിക്കു മന സ്സുണ്ടു്", "ഞാൻ വന്നു സുഖപ്പെടുത്താം", "എനിക്കു കഴിയും", "എനിക്കു ശക്തിയുണ്ടു്" എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് സ്വാ ധികാരത്താലും സ്വന്തം ശക്തിയാലും അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കു കയും ആ അധികാരവും ശക്തിയും ശിഷ്യന്മാർക്കു നൽകിക്കൊ ണ്ടു താൻ ചെയ്തതുപോലെയും അതിനെക്കാൾ ഉപരിയായുമുള്ള അത്ഭുതങ്ങൾ തന്റെ നാമത്തിൽ അവരെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തി പ്പിക്കുകയുംചെയ്ത ക്രിസ്തുവിനെ ഇതഃപര്യന്തം ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രവാചകന്മാരെയും അത്ഭുത പ്രവർത്തകന്മാരെയും അതീവ അതിശയിക്കുന്ന അത്ഭുതപ്രവർത്ത കനായിട്ടാണു് അവർ ഗണിച്ചതു്. അന്ധത്വം, ബധിരത്വം, മൂകത്വം, മുടന്തു, ജ്വരപ്പനി, കുഷ്ഠം, രക്തസ്രാവം, മഹോദരം മു തലായി എല്ലാവിധ രോഗങ്ങളും, അവയുടെയെല്ലാം അവസാന പരിണാമമായി അജയ്യമായിരിക്കുന്ന മരണവും, കാറ്റു് കടൽ അപ്പം മത്സ്യം എന്നീ നിർജ്ജീവങ്ങളും സജീവങ്ങളുമായ വസ്തു ക്കളും ശക്തികളും, അദൃശ്യാത്മികസത്വങ്ങളായ പിശാചുക്കളും ക്രിസ്തുവിന്റെ ഇംഗിതങ്ങൾക്കു വിധേയങ്ങളായി അവയുടെ നി ശ്ചിതവും സഹജവുമായ രീതിക്കു വിരുദ്ധമായി വ്യാപരിക്കു ന്നതു കാണുമ്പോൾ, അവിടുന്നു ഭൌതികവും അദൃശ്യാത്മികവു

മായ സകല പ്രാപഞ്ചികശക്തികളുടെയും നാഥനാണെന്നുള്ള അപ്രതിഹതമായ ബോധം ആരുടെയും മനസ്സിൽ നൈസർഗ്ഗികമായി ജനിക്കുന്നതിൽ ആശ്ചര്യമെന്തു്? തന്റെ ഭൃത്യനെ സുഖപ്പെടുത്തണമെന്നപേക്ഷിപ്പാൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്നിധിയിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ട ശതാധിപൻ ഉണർത്തിച്ച വാക്യം ദൃക്സാക്ഷികളായ ജനസാമാന്യത്തിനു പണ്ഡിതപാമരഭേദമെന്യേ ഉണ്ടായിരുന്ന ഏതാദൃശബോധത്തിന്റെ ഒരു പ്രകാശനം മാത്രമാണു്. "നാഥാ, അവിടുന്നു് എന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ഞാൻ യോഗ്യനല്ല. അവിടുന്നു് ഒരുവാക്കുച്ചരിച്ചാൽ മാത്രംമതി, എന്നാൽ എന്റെ ഭൃത്യൻ സുഖപ്പെടും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഞാനും അധികാരത്തിനു വിധേയനായ മനുഷ്യനാണു്, എന്റെ കീഴിൽ ഭടന്മാരുണ്ടു്. ഒരുവനോടു 'പോകുക' എന്നു് ഞാൻ പറയുന്നു, അപ്പോൾ അവൻ പോകുന്നു. മറ്റൊരുവനോടു 'വരിക' എന്നു്, അപ്പോൾ അവൻ വരുന്നു. എന്റെ ഭൃത്യനോടു 'ഇതുചെയ്ക' എന്നു്, അപ്പോൾ അവൻ അതു ചെയ്യുന്നു." അയാളുടെ കീഴുള്ള ഭടന്മാരൊടു് അയാൾ കല്പിക്കുന്നതു് അവർ ഉടനടി അനുസരിക്കുന്നപോലെ പ്രകൃതിശക്തികളോടു ക്രിസ്തു കല്പിച്ചാൽ അവ തൽക്ഷണം അനുസരിക്കുമെന്നു താല്പര്യം.

ഏറ്റവും വലിയ അത്ഭുതം.

ക്രിസ്തു ചെയ്തിട്ടുള്ള അത്ഭുതങ്ങളുടെയെല്ലാം മകുടമായി വിലസുന്നതു് അവിടുത്തെ പുനരുത്ഥാനമാണു്. മരിച്ചു സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ മൂന്നാംദിവസം ക്രിസ്തു സ്വശക്ത്യാ പുനരുത്ഥാനംചെയ്തു. സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അവസാനഭാഗത്തു വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ സംഭവം ഇതരഭാഗങ്ങളിലെ വിവരണങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ വിശ്വാസയോഗ്യമാകുന്നു. മാത്രമല്ല, ഈ സംഭവമാണു ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വത്തിനു പ്രധാനതെളിവായി അപ്പോസ്തോലന്മാർ ആദ്യംമുതൽ സർവ്വത്ര പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. "ക്രിസ്തു ഉയിർത്തില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ പ്രസംഗം വ്യർത്ഥമാകുന്നു; നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസവും വ്യർത്ഥമാ

കുന്നു" എന്നു പൌലോസ്ശ്ലീഹാ ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളോട് പ
റയുന്നു. "നിങ്ങൾ വധിച്ച നസറത്തിലെ ഈശോയെ ദൈവം
പുനർജീവിപ്പിച്ചു. . . . നിങ്ങൾ കുരിശിൽതറച്ചുകൊന്ന അതേ
ഈശോയെ ദൈവം കർത്താവും മിശിഹായുമാക്കിയെന്ന് ഇസ്രാ
യേൽക്കാർ ആസകലം നിസ്സന്ദേഹം അറിഞ്ഞുകൊൾവിൻ"
എന്ന പെന്തക്കൊസ്തദിനത്തിൽ—ഉയിർപ്പുകഴിഞ്ഞിട്ട് 50-ാം
ദിവസം—സകലഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ജെരുസലേമിൽകൂടിയ യഹൂദ
ന്മാരോടും, "അവിടുന്ന യഹൂദന്മാരുടെ രാജ്യത്തും ജെരുസലേമിലും
ചെയ്ത എല്ലാസംഗതികൾക്കും ഞങ്ങൾ ദൃക്സാക്ഷികളാണ്.
ദൈവം അവിടുത്തെ മൂന്നാംദിവസം പുനർജീവിപ്പിച്ചു" എന്നു
പുറജാതിക്കാരായ ജനതതിയോടും പത്രോസ്ശ്ലീഹാ പ്രസം
ഗിച്ചു. ഇതുകൾക്കു പുറമെ, അമൂല്യമായ വേറൊരു വിദഗ്ധ
സാക്ഷ്യവും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"എനിക്കു സിദ്ധിച്ചതുതന്നെ ഏറ്റവും ആദ്യത്തിൽതന്നെ നിങ്ങ
ൾക്കു ഞാൻ ഏല്പിച്ചു. അതെന്തെന്നാൽ, വേദപുസ്തകപ്രകാരം
ക്രിസ്തു നമ്മുടെ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു മരിച്ചു; അവിടുന്നു സം
സ്കരിക്കപ്പെട്ടു; വേദപുസ്തകപ്രകാരം മൂന്നാംദിവസം ഉയിർക്കയും
കേപ്പായ്ക്കും പിന്നീടു ആ പന്ത്രണ്ടുപേർക്കും കാണപ്പെടുകയും
ചെയ്തു; അനന്തരം ഒരുമിച്ച് അഞ്ഞൂറിൽപരം സഹോദര
ന്മാർക്ക് അവിടുന്നു കാണപ്പെട്ടു. അവരിൽ ചിലർ മരണംപ്രാ
പിച്ചെങ്കിലും പലരും ഇന്നും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. . . . അവസാ
നമായി കാലംവിട്ടു പിറന്നവനു എന്നപോലെ എനിക്കും
അവിടുന്നു കാണപ്പെട്ടു. . . അതിനാൽ ഞാനാകട്ടെ അവരാകട്ടെ
ഞങ്ങൾ ഇപ്രകാരം പ്രസംഗിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഇപ്രകാരം
വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു."

കോറിന്ത്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് അയച്ച ഈ ലേഖനം
ക്രിസ്തുബ്ദം 56-ൽ, അതായതു്, സംഭവം നടന്നതായി പറയ
പ്പെട്ടിട്ടു 26 സംവത്സരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, എഴുതപ്പെട്ടതാണെന്നു
യുക്തിവാദപണ്ഡിതന്മാർപോലും സമ്മതിക്കുന്നു. സംഭവം
നടന്നതായി പറയപ്പെട്ടകാലത്തു 30 വയസ്സുണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീ

പുരുഷന്മാർ പ്രസ്തുതലേഖനം എഴുതപ്പെട്ടകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവർക്കു 56 വയസ്സുമാത്രം പ്രായംചെന്നിരിക്കും. അതിനാൽ സംഭവത്തിന്റെ വാസ്തവാവാസ്തവത്വത്തിന്നു ദൃക്സാക്ഷികളായ അനേകായിരംപേർ ജീവിച്ചിരുന്നകാലത്താണു പ്രസ്തുതലേഖനം അയയ്ക്കപ്പെട്ടതു്. ഈ ലേഖനത്തിന്റെ കർത്താവാരാണു്? ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളെ പീഡിപ്പിക്കുവാൻ പ്രധാനാചാര്യന്റെ ഉത്തരവുംവാങ്ങി ജരുസലേമിൽനിന്നു ഡമാസ്കസിലേക്കു പോകുന്നമദ്ധ്യേ പുനരുത്ഥിതനായ ക്രിസ്തുവിനെ കാണുകയും, അപ്രതീക്ഷിതവും പ്രഭാപൂരത്താൽ പരിവേഷ്ടിതവുമായ ദർശനത്താൽ മാനസാന്തരപ്പെട്ട ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യനായിത്തീരുകയും, തദനന്തരം പത്രോസ്തുടങ്ങി ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണത്തിന്നും പുനരുത്ഥാനത്തിന്നും ദൃക്സാക്ഷികളായിരുന്ന അപ്പോസ്തോലന്മാരോടും മറ്റു ശിഷ്യന്മാരോടും നിരന്തരസംസർഗ്ഗംചെയ്കയും, അവരോടുകൂടി ക്രിസ്തുമതപ്രസംഗത്തിൽ ആയുഷ്കാലം വിനിയോഗിക്കുകയുംചെയ്ത വി. പൌലോസല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല. ഇദ്ദേഹമാകട്ടെ, ഏതെൻസിനെയും അലക്സാന്ത്രിയായെയും അതിശയിക്കുന്ന വിദ്യാകേന്ദ്രമെന്ന പ്രാചീനകാലത്തെ സുപ്രസിദ്ധഭൂമിശാസ്ത്രജ്ഞനായ സ്ട്രാബൊ സാക്ഷീകരിക്കുന്ന ടാർസസിലെ ഒരു പൌരപ്രധാനിയായിരുന്നു; ഗമാലിയേൽ എന്ന വിശ്രുതനായ യഹൂദവിദ്വന്മണിയുടെ കീഴിൽ അഭ്യസനംചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു വേദശാസ്ത്രിയായിരുന്നു; ജസ്റ്റസ് എന്ന റോമൻഗവർണരെ തന്റെ വിജ്ഞാനപ്രകടനത്താൽ ആശ്ചര്യപരതന്ത്രനാക്കിയ പണ്ഡിതനായിരുന്നു; എന്നുവേണ്ട, മനുഷ്യകുലത്തിന്നു് അലങ്കാരമെന്ന തന്റെ ലേഖനതല്പജങ്ങളാൽ ഇന്നും പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു മഹാബുദ്ധിമാനുമായിരുന്നു. ഏതാദൃശനായ ഒരു പുരുഷകേസരി ക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിന്നു് ഇത്ര പരസ്യമായി സാക്ഷ്യം വഹിക്കണമെങ്കിൽ, സ്വാനുഭവവും വിശ്വാസയോഗ്യരായ മറ്റാരുടെയും അനുഭവവും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും സംഭവം നടന്നതായി പറയുന്ന സ്ഥലത്തും കാലത്തും ജീവിച്ചിരുന്ന ശത്രു

ഗണങ്ങളെപ്പോലും അവഗണിച്ചുകൊണ്ടും സാക്ഷ്യം വഹിക്കണമെങ്കിൽ, ലൌകികമായ സകലവിധക്ലേശങ്ങളും പീഡനങ്ങളും സസന്തോഷം സഹിച്ചും സ്വജീവൻപോലും തൃണതുല്യം ബലികഴിച്ചും സാക്ഷ്യംവഹിക്കണമെങ്കിൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനം എത്ര യഥാർത്ഥമായിരിക്കണം!! അത്ഭുതങ്ങൾ അസംഭവ്യങ്ങളാണെന്നുള്ള വ്യാമോഹത്താൽ ഈ സാക്ഷ്യങ്ങളെയും അവയിൽ അടിയുറച്ചിരിക്കുന്ന സംഭവത്തെയും നിഷേധിക്കയൊ സംശയിക്കയൊ ചെയ്യുന്നതു യുക്തിഹീനമല്ലയോ?

സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുള്ള അടയാളം.

അത്ഭുതങ്ങൾ, പ്രകൃതിശക്തികളുടെ സഹജമായ വ്യാപാരങ്ങൾക്കു വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സംഭവങ്ങളെന്ന നിലയിൽ, മനുഷ്യരുടെ ശ്രദ്ധയെ ഹഠാദാകർഷിക്കുന്നു; പ്രകൃത്യതീതശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനഫലങ്ങളാകയാൽ അവരെ ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഫലങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല ക്രിസ്തു അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ശക്തിപ്രകടനമാത്രം അത്ഭുതങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ പിശാചും, ജിജ്ഞാസാപൂർത്തിക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുവാൻ ഹേറോദേസ്സും ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, ക്രിസ്തു അതിന്നു വഴിപ്പെട്ടില്ല. അവിടുന്നുചെയ്ത അത്ഭുതങ്ങൾ പലതും സന്ദർഭവശാൽ മനുഷ്യരുടെ ശാരീരികവും ആത്മികവുമായ രോഗശമനത്തിന്നും ദുഃഖനിവാരണത്തിന്നും വേണ്ടിയായിരുന്നെങ്കിലും, തന്റെ ദൈവത്വത്തിന്നു ലക്ഷ്യമായിട്ടാണ് അവിടുന്നു അവയെ പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്. താൻ മിശിഹായാണോ, ദൈവപുത്രനാണോ, എന്നെല്ലാം യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാരും യഹൂദവേദശാസ്ത്രികളും തന്നോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ അതിനു മറുപടിയായി തന്റെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളെ അവിടുന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാണു ചെയ്തതെന്നു നാം കണ്ടുവല്ലൊ. "നീ എത്രനാൾ ഞങ്ങളെ സംശയഗ്രസ്തരായി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. നീ മിശിഹായാണെങ്കിൽ അതു ഞങ്ങളോടു തെളിച്ചുപറയുക". എന്നു യഹൂദന്മാർ നിർബ്ബന്ധിച്ചപ്പോൾ, "ഞാൻ ആരാണെന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും

നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ എന്റെ പിതാവിന്റെ നാമത്തിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾതന്നെ എനിക്കു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. . . . ഞാനും പിതാവും ഒന്നാണ് . . . പിതാവു എന്നിലും ഞാൻ പിതാവിലും ആയിരിക്കുന്നു" എന്ന് അവിടുന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. തൽക്ഷണം "യഹൂദന്മാർ അവിടുത്തെ എറിയാൻ കല്ലെടുത്തു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു മനുഷ്യനായ നീ നിന്നെത്തന്നെ ദൈവമാക്കുന്നു എന്നവർ പറഞ്ഞു." വേറൊരിക്കൽ, അവിടുന്നു പറയുന്നതു ശരിയാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ" സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് ഒരടയാളം" കാണിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു സദ്ദൂക്കാരും പ്രീശന്മാരും ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, അവിടുന്ന് ഇങ്ങനെ മറുപടി നൽകി. "ദോഷവും വ്യഭിചാരവും നിറഞ്ഞ സന്തതി അടയാളം അന്വേഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ യോനാസ്തീർഘദർശിയുടെ അടയാളമല്ലാതെ (മറെ) അടയാളം അതിനു കൊടുക്കപ്പെടുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ യോനാസ് തിമിംഗലത്തിന്റെ വയറ്റിൽ മൂന്നുപകലും മൂന്നുരാവും ഇരുന്നതുപോലെതന്നെ, മനുഷ്യപുത്രനും മൂന്നുപകലും മൂന്നുരാവും ഭൂമിക്കുള്ളിൽ ഇരിക്കും." ചിലർ ദേവാലയത്തിൽ വ്യാപാരംനടത്തിയ അവസരത്തിൽ "നിങ്ങൾ എന്റെ പിതാവിന്റെ ആലയത്തെ വ്യാപാരമന്ദിരമാക്കരുതു" എന്ന് അവിടുന്ന് അവരെ ശാസിച്ചു് അടിച്ചോടിച്ചതുകണ്ടു ക്രൂരരായ യഹൂദന്മാർ അധികാരപൂർവ്വമായ ആ പ്രവൃത്തിയുടെ സാധുതയ്ക്കുതെളിവായി "അടയാളം" ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോഴും, അവിടുന്നു വേറൊരുപമ ഉപയോഗിച്ചു് ഇതേ മറുപടിതന്നെയാണു നൽകിയതു്. "നിങ്ങൾ ഈ ദേവാലയത്തെ നശിപ്പിക്കുവിൻ; എന്നാൽ ഞാൻ അതു മൂന്നുദിവസത്തിനകം വീണ്ടും പണിയും." തന്റെ മരണത്തെയും പുനരുത്ഥാനത്തെയും കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ പറഞ്ഞതെന്നു ശിഷ്യന്മാർക്കു പിന്നീടു മനസ്സിലായതായി സുവിശേഷകൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ തന്റെ അത്ഭുതങ്ങളെ സാമാന്യമായും, പുനരുത്ഥാനത്തെ പ്രത്യേകമായും, തന്റെ ദൈവത്വത്തിനു ലക്ഷ്യങ്ങ

ളായി അവിടുന്ന് ഉദ്ദേശിക്കുകയും പ്രഖ്യാപനംചെയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

അത്ഭുതങ്ങളുടെ സാക്ഷീകരണം.

അദൃശ്യനായ ദൈവം തന്റെ പ്രവൃത്തിഫലമായ പ്രകൃതിവഴിയാണല്ലൊ നമുക്കു ദൃശ്യനാകുന്നതു്. സശരീരനും ശാരീരികവസ്തുക്കളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവനുമായ നമുക്കു ദൈവാസ്തിക്യവും ദൈവലക്ഷണങ്ങളും അറിയുന്നതിനു ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിഫലമായ ഈ പ്രകൃതിയല്ലാതെ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. അത്യധികമായ വൈചിത്ര്യത്തിൽ അത്യന്തമായ ഐകരൂപ്യമുള്ള പ്രകൃതിയിലെ അത്ഭുതാവഹങ്ങളായ ശക്തികളും അവയുടെ സുനിശ്ചിതമായ വ്യാപാരങ്ങളുമാകുന്ന ശബ്ദരഹിതമായ ഭാഷാമാർഗ്ഗേണ ദൈവം തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രകൃത്യനുസാരമായ സന്ദേശങ്ങളെ മനുഷ്യർക്കു വിളംബരപ്പെടുത്തുന്നു. അതിനിടയ്ക്ക് ഏതെങ്കിലും പ്രകൃത്യതീതമായ സന്ദേശം അസാധാരണമായി വിളംബരപ്പെടുത്താൻ അവിടുന്നു മനസ്സാകുമ്പോഴും അതേഭാഷയെത്തന്നെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സന്ദേശം അസാധാരണമാകയാലും, അതിലേക്കു മനുഷ്യശ്രദ്ധയെ പ്രത്യേകം ആകർഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതിനാലും, പ്രസ്തുതഭാഷാപ്രയോഗത്തിന്റെ സാധാരണരീതിക്ക് അവിടുന്നു വ്യത്യാസം വരുത്തുന്നു. ആ വ്യത്യാസത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽനിന്ന് അതു ദൈവവിളംബരമാണെന്നു മനുഷ്യർ ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രകൃതിമാർഗ്ഗേണയുള്ള ദൈവഭാഷണത്തിന്റെ ഏതാദൃശമായ വ്യത്യസ്തരീതിയാണ് അത്ഭുതങ്ങൾ. രാജവിളംബരത്തിന്റെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്കു രാജമുദ്ര ലക്ഷ്യമായിരിക്കുന്നതുപോലെ, ദൈവസന്ദേശത്തിന്റെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്ക് അത്ഭുതങ്ങൾ ലക്ഷ്യമായിരിക്കുന്നു. ഒരു സന്ദേശത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിനും ദിവ്യതയ്ക്കും ലക്ഷ്യമായി ഒരത്ഭുതം പ്രവർത്തിക്കപ്പെട്ടാൽ, പ്രകൃതിയുടെ വ്യാപാരങ്ങളിൽ ദൈവശക്തികടന്നു പ്രവർത്തിച്ച് അവയ്ക്ക് ഒരു വ്യത്യസ്തം സംഭവിപ്പിച്ചാൽ, ആ സന്ദേശത്തിനു ദൈവമുദ്ര ലഭിച്ചുവെന്നല്ലയൊ അർത്ഥം? സന്ദേശം വ്യാജമാണെങ്കിൽ

ദൈവം തന്റെ പ്രവൃത്തിയാൽ, പ്രകൃതിവ്യാപാരങ്ങൾക്ക് ഒരു വ്യത്യസ്തംവരുത്തി, അതിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുമോ? അതു ദൈവത്തിന്റെ സത്യവചത്തിനു വിരുദ്ധമല്ലയോ? അതിനാൽ ദൈവം ഏതുസിദ്ധാന്തത്തിനു് അത്ഭുതപ്രവൃത്തിയാൽ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുവൊ, ആ സിദ്ധാന്തം യഥാർത്ഥമാണെന്നു നിസ്സന്ദേഹം അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തു തന്റെ അത്ഭുതങ്ങളെ സാമാന്യമായും തന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തെ പ്രത്യേകമായും സ്വദൈവത്വത്തിനു ലക്ഷ്യമായി പ്രഖ്യാപനംചെയ്തുവെന്നു കണ്ടുവല്ലൊ. ക്രിസ്തു യഥാർത്ഥത്തിൽ ദൈവമല്ലെങ്കിൽ, ദൈവമാണെന്നുള്ള തന്റെ വാദം സ്ഥാപിക്കുവാൻ അവിടുന്നു ലക്ഷ്യമായി പ്രഖ്യാപനംചെയ്ത അത്ഭുതങ്ങൾ സംഭവിക്കുമായിരുന്നില്ല. സംഭവിച്ചാൽ, വ്യാജമായ ഒരു വാദത്തെ ദൈവം തന്റെ പ്രത്യേകശക്തിപ്രയോഗത്താൽ അംഗീകരിക്കയും, തദ്വാരാ അതു സത്യമാണെന്നു വിളംബരപ്പെടുത്തുകയുമല്ലയൊ ചെയ്യുന്നതു്? ക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തെയും മറ്റത്ഭുതങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു് അപ്പൊസ്തോലന്മാർ തുടങ്ങിയ കോടാകോടി മനുഷ്യർ അവിടുത്തെ ദൈവത്വം വിശ്വസിക്കുകയും അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി ലൌകികമായ സുഖസുഖവും ജീവൻപോലും പരിത്യജിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ഒന്നുകിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വവാദം യഥാർത്ഥമാണെന്നൊ, അല്ലെങ്കിൽ ദൈവം ക്രിസ്തീയലോകത്തെ അതികഠിനമായ ഭയങ്കരമായവിധം വഞ്ചിച്ചുവെന്നൊ സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. ദൈവത്തിൽ വഞ്ചനക്കുറ്റം എങ്ങനെ ആരോപിക്കും? അതിനാൽ ക്രിസ്തു ദൈവമാണെന്നു സമ്മതിച്ചേതീരൂ.

സാക്ഷാൽ ദൈവംതന്നെ.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വവാദം ദൈവത്താൽ സാക്ഷീകരിക്കപ്പെട്ടതും അതിനാൽ സത്യമായതുമാണെന്നു സമ്മതിച്ചാൽ തന്നെയും ആ വാദത്തെ ഒരലങ്കാരപ്രയോഗമായി ഗണിക്കയല്ലാതെ, വാച്യാർത്ഥത്തിൽ സ്വീകരിക്കണമെന്നുണ്ടൊ?

ബൈബിളിൽ പലേടത്തും "നിങ്ങൾ ദൈവങ്ങളാകുന്നു" എന്നും മറ്റും പ്രയോഗമില്ലെ? "ദൈവപുത്രൻ" എന്ന ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള വിശേഷണപദത്തെ, ദൈവസാക്ഷാൽകാരത്തിന്റെ പരമാവധിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാപരിശുദ്ധൻ, എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയാൽപോരേ? "ഞാനും പിതാവും ഒന്നാകുന്നു" "ഞാൻ പിതാവിലും പിതാവു എന്നിലുമാകുന്നു" എന്നിങ്ങനെയുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രസ്താവത്തിന് ഇന്ത്യൻ അദ്വൈതത്തിലെ "തത് ത്വം അസി" (ബ്രഹ്മവും നീയും ഒന്നാകുന്നു), "അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി" (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു), എന്ന വാക്യങ്ങൾക്കുള്ളതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരർത്ഥം കല്പിക്കണമൊ? എന്നൊക്കെ സംശയങ്ങളുണ്ടാകാം. എന്നാൽ അവ അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളാണെന്നും, ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വദൈവത്വവാദം വാച്യാർത്ഥത്തിൽ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണെന്നും അനിഷേധ്യങ്ങളായ ന്യായങ്ങൾ സുവ്യക്തമായി തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമതായി, പരമാത്മാവാകുന്ന തീക്ഷ്ണബന്ധത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരു പൊരിയാണ് ജീവാത്മാവെന്നും, മായാബദ്ധനായ ജീവാത്മാവിന് (മനുഷ്യന്) അതറിഞ്ഞുകൂടെങ്കിലും യോഗാഭ്യാസത്താലും ഫലാപേക്ഷകൂടാതുള്ള സൽപ്രവൃത്തികളാലും ആ ബന്ധത്തിൽനിന്നു വിമുക്തിപ്രാപിക്കുമ്പോൾ ജീവാത്മാവായ താനും പരമാത്മാവും തമ്മിലുള്ള ഐക്യം അവന് അനുഭവപ്പെട്ടുമെന്നുമുള്ള ഭാരതീയാദ്വൈതസിദ്ധാന്തം യഹൂദന്മാർക്ക് അജ്ഞാതമായിരുന്നു. അവർ ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പോലെതന്നെ ഉറച്ച ഏകദൈവവിശ്വാസികളായിരുന്നു. മനുഷ്യൻ (ജീവാത്മാവു) ദൈവത്താൽ ശൂന്യത്തിൽനിന്നുണ്ടാക്കപ്പെട്ടവനാണെന്നും, അവന് ഏതാണ്ടു ദൈവാദ്ധ്യക്ഷമുണ്ടെന്നല്ലാതെ അവൻ ദൈവതത്ത്വത്തിന്റെ യാതൊരംശവുമല്ലെന്നുമുള്ള വിശ്വാസം യഹൂദവേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യവരിമുതൽ അവസാനവരിവരെ തെളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വദൈവത്വവാദത്തിന് അദ്വൈതപരമായ അർത്ഥം കല്പിക്കുന്നതു പരമാബദ്ധമായിരിക്കും.

രണ്ടാമതായി, അലങ്കാരപ്രയോഗമായും ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വദൈവത്വവാദം സ്വീകരിച്ചുകൂടാ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളും ഭാഷണങ്ങളും പ്രായേണ അലങ്കാരപ്രയോഗസമൃദ്ധമായിരുന്നെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ തന്റെ അലങ്കാരപ്രയോഗത്തെ വാച്യാർത്ഥത്തിൽ ശിഷ്യന്മാരൊ ജനതതിയൊ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളപ്പോൾ അവിടുന്ന് ആ തെറ്റു തിരുത്തുകയാണു സാധാരണമായി ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. തന്റെ ദൈവത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവിടുത്തെ വാക്കുകൾ മിത്രങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ശത്രുക്കളും വാച്യാർത്ഥത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചു. തന്നിമിത്തം "ഒരു മനുഷ്യൻമാത്രമായിരിക്കുന്ന നീ നിന്നെത്തന്നെ ദൈവമാക്കു"ന്നതു മഹാദൈവദൂഷണമാണെന്ന് അധിക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടു ശത്രുക്കൾ അവിടുത്തെ കല്ലെറിയാൻ ഭാവിക്കുകയും ചെയ്തു. മാത്രമല്ല, യഹൂദന്മാരുടെ ലൌകികവും വൈദികവുമായ ഹൈക്കോടതിയിൽവച്ചു പ്രധാനന്യായാധിപൻ ദൈവനാമത്തിൽചെയ്ത ചോദ്യത്തിനു മറുപടിയായി അവിടുന്നു തന്റെ ദൈവത്വം ഏറ്റുപറഞ്ഞപ്പോൾ, അദ്ദേഹവും കോടതിമുഴുവനും ആ പ്രസ്താവത്തെ വാച്യാർത്ഥത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുകയും തന്മൂലം മഹാദൈവദൂഷണക്കുറ്റം ആരോപിച്ചു് അവർ അവിടുത്തെ കൊലയ്ക്കു വിധിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ അവസരങ്ങളിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും തന്റെ വാക്കുകൾ വാച്യാർത്ഥത്തിൽ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതല്ലെന്ന് അവിടുന്നു സൂചിപ്പിക്കപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല; നേരെമറിച്ചു്, അവരുടെ ആ ധാരണയെ വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രവൃത്തികളാലും വാക്കുകളാലും സ്ഥിരീകരിക്കുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

ഇതുമാത്രമോ? സാക്ഷാൽ ദൈവത്തിനുമാത്രം ഉള്ളതായ പല ലക്ഷണങ്ങളും തനിക്കുള്ളതായി ക്രിസ്തു പല സന്ദർഭങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും, പരസ്യമായും രഹസ്യമായും, സ്വശിഷ്യരോടും ജനക്കൂട്ടത്തോടും, മിത്രങ്ങളോടും ശത്രുക്കളോടും, പണ്ഡിതന്മാരോടും പാമരന്മാരോടും, സമാധാനവേളകളിലും ആപൽഘട്ടങ്ങളിലും, സാലങ്കാരമായും അലങ്കാര

രഹിതമായും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദൈവവുമായുള്ള പരിപൂർണ ഐക്യം, ദൈവസഹജമായ ശക്തിയും അധികാരങ്ങളും, ദൈവത്തിനേറ്റതുപോലെ മനുഷ്യബുദ്ധിയാൽ അപ്രാപ്യവും അനാദിയും സകലജീവന്റെയും ഉത്ഭവസ്ഥാനവുമായ സത്ത, ദൈവത്തിനുള്ളവിധം സകലമനുഷ്യരുടെയുംമേൽ പരമാധിപത്യം, ദൈവത്തിനുമാത്രം അവകാശപ്പെടാവുന്ന പുണ്യപാപങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിധികർത്തൃത്വം, ദൈവത്തിൽമാത്രം കാണപ്പെടാവുന്ന പാപരാഹിത്യം ഇത്യാദി ഈ ലക്ഷണങ്ങളും തനിക്കുണ്ടെന്ന് അവിടുന്ന സന്ദർഭാനുസാരേണ സ്പഷ്ടമായി പ്രസ്താവിക്കുകയും, ചിലർ അതു സംശയിക്കുകയൊ നിഷേധിക്കുകയൊ ചെയ്തിട്ടുള്ളപ്പോൾ അത്ഭുതം പ്രവർത്തിച്ച് അതു തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സുവിശേഷം ആദ്യന്തം വിളിച്ചുപറയുന്നു. സാക്ഷാൽ ദൈവത്തിനുമാത്രമുള്ളതും ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം പറയപ്പെടാവുന്നതുമായ ഈ ലക്ഷണങ്ങളും തനിക്കുണ്ടെന്നു സുബുദ്ധിയുള്ള യാതൊരു മനുഷ്യനും ഒരിക്കലെങ്കിലും വാദിക്കുകയൊ സ്വപ്നേപി വിചാരിക്കുകയൊ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി ലോകചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നില്ലെന്നും, നേരെമറിച്ചു പവിത്രമായ ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന മഹാദൈവഭക്തന്മാർ പരിശുദ്ധതാസോപാനത്തിൽ ഓരോപടി കയറുംതോറും തങ്ങൾ ദൈവദൃഷ്ടിയിൽ നിസ്സാരന്മാരായ പാപികളാണെന്നുള്ള ബോധം അവരിൽ അധികമധികം വളരുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും അനുസ്മരിക്കുമ്പോൾ, മഹാബുദ്ധിമാനും മഹാപരിശുദ്ധനുമായ ക്രിസ്തുവിൽ ബുദ്ധിഭ്രമമൊ വഞ്ചനയൊ ആരോപിക്കാൻ തയാറില്ലാത്തവരെല്ലാം അവിടുന്നു സാക്ഷാൽ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത ദൈവമാണെന്നു സമ്മതിക്കാൻ ന്യായട്ടഷ്ട്യാ നിർബ്ബന്ധിതരല്ലയോ?

ദൈവം മനുഷ്യാവതാരംചെയ്യുകയെന്നതു മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അത്യന്തം ദുർഗ്രഹമായ സംഗതിതന്നെ. എങ്കിലും തന്നിൽ അതു സാധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു സർവ്വഥാ വിശ്വാസയോഗ്യനായ ക്രിസ്തു സുവ്യക്തമായി പ്രഖ്യാപനംചെയ്തു. ആ പ്രഖ്യാ

പനത്തെ അവിടുന്നു രക്തംചിന്തി ഉറപ്പിക്കുകയും, ദൈവം അ
ത്ഭുതപ്രവൃത്തികളാൽ സാക്ഷീകരിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.
സുവിശേഷങ്ങൾ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളാകയാൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ പു
നരുത്ഥാനവും മറ്റദ്ഭുതങ്ങളും യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങളാകയാൽ,
അവയെ തന്റെ ദൈവത്വത്തിനു ലക്ഷ്യമായി അവിടുന്നു പ്ര
വർത്തിച്ചതിനാൽ, ദൈവം അസത്യത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുക
അസംഭവ്യമാകയാൽ, ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം ക്രി
സ്തുവിൽ സാധിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു തെളിയുന്നു. ലൌകികവ്യവ
ഹാരങ്ങളിലും ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളിലും ദുർഗ്രഹങ്ങളായ പല
സംഗതികളും വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ സാക്ഷികളെയും മറ്റു പരോക്ഷ
മായ ന്യായങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി പരിപൂർണ്ണമായി
വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന ലോകം, ദുർഗ്രഹമാണെന്നുള്ള കാരണം
പറഞ്ഞു ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം അവിശ്വസിക്കു
കയൊ സംശയിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നതു യുക്തിഹീനമല്ലയോ?

പൂർവ്വാപരവൈരുദ്ധ്യമില്ല.

ദൈവം മനുഷ്യാവതാരംചെയ്തുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ ദൈ
വസ്വഭാവം മനുഷ്യസ്വഭാവമായൊ, മനുഷ്യസ്വഭാവം ദൈവ
സ്വഭാവമായൊ മാറിയെന്നല്ലാ അർത്ഥം. ദൈവസ്വഭാവം
സ്വതേ അനാദിമുതൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൈവ ആത്മം
ആത്മാവിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും സംയോജനയാലുണ്ടാ
കുന്ന മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ ദൈവസ്വഭാവത്തോടുചേർത്തു തന്റേ
തായി സ്വീകരിച്ചുവെന്നും, ആ മനുഷ്യസ്വഭാവം ഒരുമനുഷ്യ
ആളുടേതായിരിക്കാതെ പരിപൂർണ്ണമായി ദൈവത്തിന്റെ ആളുടെതായി
രിക്കുന്നുവെന്നും, തന്മൂലം ആ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ സകല
ശക്തികളും അവയുടെ പ്രവൃത്തികളും ദൈവസ്വഭാവത്തിന്റേ
തെന്നതുപോലെ ദൈവ ആളുടേതായിത്തീരുന്നുവെന്നും, അ
ങ്ങനെ ആ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ എതുയും നിസ്സാരമായ
ശാരീരികപ്രവൃത്തികൾക്കുപോലും ദൈവികമായ ഒരു വില
സംസിദ്ധമാകുന്നുവെന്നുമാണ് അർത്ഥം. ഈ സംഗതിയിൽ പൂ
ർവ്വാപരവൈരുദ്ധ്യം എന്താണുള്ളതു്? ആഭ്യന്തരകാരണങ്ങ

ളാൽ സംഭവ്യമല്ലാത്തതായി ഇതിൽ എന്താണുള്ളത്? പൂർവ്വാപരവൈരുദ്ധ്യമില്ലാത്തതെല്ലാം സാധിക്കുന്നതിനു ദൈവത്തിനു ശക്തിയുണ്ട്. "ദൈവത്തിന് അസാദ്ധ്യമായൊന്നുമില്ല". തനിക്കു സാദ്ധ്യമായ ആ സംഗതി താൻ സാധിച്ചുവെന്നു ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ക്രിസ്തു മനുഷ്യാവതാരംചെയ്ത ദൈവമാണെന്നു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വസിദ്ധാന്തം ഇത്ര യുക്തിയുക്തമാണെങ്കിലും, ബുദ്ധിസംബന്ധമായും വ്യക്തിസംബന്ധമായുമുള്ള എതിർശക്തികളെ തട്ടുത്തുനിന്ന് അതിനെ പരിപൂർണ്ണമായും നിശ്ചഞ്ചലമായും വിശ്വസിക്കണമെങ്കിൽ ദൈവാനുഗ്രഹം അവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അപ്പൊസ്തോലന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്നകാലത്തുതന്നെ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്ന ചിലർ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം നിഷേധിക്കുകയുണ്ടായി. ക്രിസ്തീയസഭയ്ക്കു റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം സംസിദ്ധമാകയും, ഉയർന്നവരും താഴ്ന്നവരും പണ്ഡിതന്മാരും സാധാരണന്മാരും ലക്ഷക്കണക്കിനു ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കയും, അവരിൽ അസംഖ്യംപേർ വേദസാക്ഷികളായി മരണംവരിക്കയും ചെയ്തിരുന്ന ആദിമകാലഘട്ടങ്ങളിലും വ്യക്തികൾമാത്രമല്ല സമൂഹങ്ങളും, അവൈദികർ മാത്രമല്ല വൈദികരും വൈദികാദ്ധ്യക്ഷന്മാരും, എന്നുവേണ്ട ക്രിസ്തീയസഭയുടെ ഒരു വലിയ വിഭാഗംപോലും ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം നിഷേധിക്കുകയുണ്ടായി. ആധുനികകാലത്തു ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന നാമംവഹിക്കുന്ന അനേകത്തോലിക്കരിൽ, വിശിഷ്യ നാനാവർഗ്ഗങ്ങളിൽപെട്ട പ്രൊട്ടസ്റ്റൻറുകാരിൽ, വൈദികരെന്നോ അവൈദികരെന്നോ ഉള്ള ഭേദമെന്യേ ലക്ഷോപലക്ഷം പേർ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം നിഷേധിക്കുന്നുണ്ട്. "എന്റെ പിതാവിനാൽ ആകർഷിക്കപ്പെടാത്ത ഒരുവനും എന്റെ പക്കൽ വരുന്നില്ല", "പിതാവെ, (നീ ഈ രഹസ്യങ്ങൾ) വിജ്ഞാനികളിൽനിന്നും വിദ്വാന്മാരിൽനിന്നും മറയ്ക്കുകയും ശിശുക്കൾക്കു വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു" എന്നു ക്രിസ്തു അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് എത്ര വാസ്തവം! അതേ, സ്വബുദ്ധിശക്തിയെ

ആശ്രയിക്കുന്ന അഹങ്കാരികൾക്കല്ല, ദൈവസഹായത്തെ ആശ്ര
യിക്കുന്ന വിനീതമനസ്കന്മാർക്കാണ് ദൈവകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു
ശരിയായ ജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നത്. അവിശ്വാസികളായ യഹൂദ
ന്മാർ ക്രിസ്തുവിനെ ഏലിയാസ്, ജറെമിയാസ്, യോഹന്നാൻ
മാംഭാനാ മുതലായവരെപ്പോലെ ദൈവനിയുക്തനായ ഒരു പ്ര
വാചകനായിമാത്രം ഗണിച്ചപ്പോൾ, പത്രോസ് ശ്ലീഹാ അപ്പൊ
സ്തോലസംഘത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി "അവിടുന്നു ജീവിക്ക
ുന്നവനായ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനായ മിശിഹായാകുന്നു" എന്ന്
ഏറ്റുപറഞ്ഞു. തന്റെ ദൈവത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആ വി
ശ്വാസപ്രഖ്യാപനത്തെ നമ്മുടെ കർത്താവ് അഭിനന്ദിക്കുകയും,
അതിനു പത്രോസിനെ അന്യാദൃശമായ വാഗ്ദാനങ്ങളാൽ അ
നുഗ്രഹിക്കുകയും, "മാംസവും രക്തവുമല്ല, സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പി
താവാണു നിനക്കിതു വെളിപ്പെടുത്തിയതു" എന്നു പ്രസ്താവി
ക്കുകയും ചെയ്തല്ലൊ. ഇപ്രകാരംതന്നെ, പ്രിയസഹോദരങ്ങളെ,
അവിശ്വാസികൾ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആധുനികലോകത്തിൽ ജീ
വിക്കുന്ന നമുക്കും വി. പത്രോസിനെ അനുകരിച്ചു ക്രിസ്തുവി
ന്റെ ദൈവത്വത്തിൽ ഉറപ്പായി വിശ്വസിക്കാം. അതിനെ
സാഭിമാനം പ്രഖ്യാപനംചെയ്യാം. തദനുസരണം ജീവിതം
നയിക്കാം. ഈ അനുഗ്രഹം ദൈവദാനഫലമാകയാൽ "ക
ർത്താവെ, എനിക്കു കാഴ്ചതരേണമെ," "എന്റെ അവിശ്വാ
സം ദൂരീകരിക്കേണമെ" എന്ന് ഉള്ളുഴിഞ്ഞു നിരന്തരം പ്രാർത്ഥി
ക്കുകയുംചെയ്യാം.

കൂസ്സോയുടെ സാക്ഷ്യം.

കൂസ്സോയുടെ അല്പംഭീമമെങ്കിലും മനോഹരമായ വാക്യ
കർം ഈ പ്രസംഗത്തിനു സമുചിതമായ ഉപസംഹാരമായി
രിക്കും. "വേപ്പേസ്തകത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം എന്നെ ആശ്ച
ര്യഭരിതനാക്കുന്നപോലെ, സുവിശേഷത്തിന്റെ നൈർമ്മല്യം
എന്നെ പാവനഹൃദയനാക്കുന്നെന്നു ഞാൻ ഏറ്റുപറയുന്നു. ന
മ്മുടെ തത്വജ്ഞന്മാരുടെ കൃതികൾ വായിച്ചുനോക്കുക. പ്രൗഢ
ഭാഷാലങ്കാരയുക്തങ്ങളാണെങ്കിലും, വിശുദ്ധലിഖിതത്തോട് താ

രതമ്യംചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ അവ എത്ര നിന്ദ്യവും വർജ്ജനീയവുമായിരിക്കുന്നു. അനാഡംബരത്വവും ആശയഗാംഭീര്യവും ഒരുമിച്ച് ഇത്രയധികം കളിയാടുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം കേവലം മനുഷ്യനിർമ്മിതമാകാൻ സാദ്ധ്യമാണൊ? പവിത്രപുരുഷനായ അതിലെ കഥാനായകൻ കേവലം ഒരു മനുഷ്യനായിരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാണൊ? ഉത്സാഹത്താൽ മതിമറന്നവനായൊ അത്യാഗ്രഹത്താൽ ഏകപക്ഷപാതിയായൊ അദ്ദേഹത്തെ നാം കാണുന്നുണ്ടൊ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റം എത്രമനോഹരം, എത്രനിർമ്മലം! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷണം എത്ര നിസ്തുലസുന്ദരം! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ എത്ര ആദർശസമ്പുഷ്ടം! അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ എത്ര വിജ്ഞാനസമ്പൂർണ്ണം! അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യുത്തരങ്ങൾ എത്ര പ്രശാന്തഗംഭീരം! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മസംയമനം എത്ര അത്ഭുതാവഹം! ബലഹീനത ബാധിക്കാതെയും ബലവത്വം പ്രകടിപ്പിക്കാതെയും ഏവംവിധം ജീവിക്കുന്നതിനും, ഏവംവിധം മരിക്കുന്നതിനും, ഏതൊരു മനുഷ്യനാണ്, ഏതൊരു തത്വജ്ഞനാണു സാധിച്ചിട്ടുള്ളത്തു്? കുറ്റാരോപണങ്ങൾക്കു വിധേയനായും എന്നാൽ സൽക്കർമ്മത്തിന്റെ പരമസമ്മാനങ്ങൾക്ക് അർഹനായും പ്ലേറോ സങ്കല്പസൃഷ്ടിചെയ്ത ആദർശമനുഷ്യന്റെ ചിത്രവും, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവചിത്രവും സർവ്വഥാ തുല്യമായിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയസഭയിലെ സകലപിതാക്കന്മാരുടെയും ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമാകത്തക്കവണ്ണം ഈ തുല്യത അത്ര ആശ്ചര്യാവഹമായിരിക്കുന്നു. സൊഫ്റോണിക്കസിന്റെ പുത്രനെ (സോക്രട്ടീസിനെ) മറിയത്തിന്റെ പുത്രനോട്ട് (യേശുവിനോട്ട) താരതമ്യംചെയ്യുന്നതു് എത്രയൊ പക്ഷപാതപൂർണ്ണം! എത്രയൊ അന്ധം! ആ രണ്ടുപേരും തമ്മിലുള്ള അന്തരം എത്ര അപരിമേയം! യാതൊരു വേദനയൊ ആക്ഷേപമൊ സഹിക്കാതെ മരണമടഞ്ഞതിനാൽ സോക്രട്ടീസിന് അന്ത്യനിമിഷംവരെ തന്റെ സ്വഭാവഗുണം പാലിക്കുവാൻ നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണംമൂലം, അതു് അ

ശേഷം ഉറ്റവരമല്ലായിരുന്നെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ശുഭമായി പര്യവസാനിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ, വിജ്ഞാനസമ്പന്നനായി വിലസിയിരുന്ന സോക്രട്ടീസ് ഒരു മിഥ്യാവിജ്ഞാനി മാത്രമായിരുന്നില്ലേ എന്ന സംശയം ജനിക്കുമായിരുന്നു. സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രത്തിന്റെ ജനയിതാവ് അദ്ദേഹമാണെന്നാണു ലോകാഭിപ്രായം. അതെങ്ങനെയിരുന്നാലും, സന്മാർഗ്ഗം അഭ്യസിച്ചിരുന്ന വേറെ ആളുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തിനു മുൻപുണ്ടായിരുന്നു. തന്മൂലം അവർ പ്രവർത്തിച്ചതു് ഉപദേശിക്കുകയും അവരുടെ ദുഷ്ടാന്തങ്ങളെ പ്രമാണങ്ങളാക്കുകയും മാത്രമേ അദ്ദേഹം ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ നിർമ്മലവും അത്യുൽകൃഷ്ടവും ഇതഃപര്യന്തം മറാരും പ്രവൃത്തിപരമായൊ പ്രമാണപരമായൊ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുമായ സന്മാർഗ്ഗം ഇതരലോകോപദേഷ്ടാക്കളിൽ ആരിൽനിന്നാണു യേശുവിനു പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്? സ്നേഹിതന്മാരുമായി സമാധാനപൂർവ്വം തത്വവാദംചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള സോക്രട്ടീസിന്റെ മരണം നമുക്കാശിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും സന്തോഷപ്രദമായ ഒന്നാകുന്നു. യേശുവിന്റെ മരണമാകട്ടെ—ദുസ്സഹമായ വേദന അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതും ഒരു ജനതതി മുഴുവന്റെയും അപഹാസങ്ങളും അവഹേളനങ്ങളും കുറ്റാരോപണങ്ങളും ഏറ്റുകൊണ്ടുള്ളതുമായ അവിടുത്തെ മരണം—നമുക്കു ഭയപ്പെടാവുന്നതിൽ ഏറ്റവും ഘോരമായ ഒന്നാകുന്നു. സോക്രട്ടീസ് വിഷപാനീയം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ ആ മരണവിധി നടത്തിയ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കരയുന്നതുകണ്ട് അയാളെ അനുഗ്രഹിച്ചു; യേശുവാകട്ടെ അസഹനീയമായ വേദനെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ ആ ദണ്ഡനം ഏല്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നിർദ്ദയന്മാർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു. അതേ, സോക്രട്ടീസിന്റെ ജീവിതവും മരണവും ഒരു വിജ്ഞാനിയുടെതാണെങ്കിൽ, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതവും മരണവും ഒരു ദൈവത്തിന്റേതാകുന്നു." അതിനാൽ തോമാശ്ലീഹായെ അനുകരിച്ചു്, "എന്റെ കർത്താവെ, എന്റെ ദൈവമെ" എന്നു നമുക്കു ക്രിസ്തുവിനെ സംബോധനചെയ്തു പ്രാർത്ഥിക്കാം.

VI.

കത്തോലിക്കസഭ ദൈവസ്ഥാപിതമാകുന്നു.

"My kingdom is not of this world." **(John XVIII 36.)**

"Thou art Peter, and upon this Rock I will build my church." **(Math: XVI 18.)**

"He that receiveth you receiveth me". **(Math: X 40.)**

"എന്റെ രാജ്യം ഈലോകസംബന്ധമല്ല."

"നി പത്രോസാകുന്നു; ഈ പാറമേൽ ഞാൻ എന്റെ സഭയെ പണിയും."

"നിങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നവൻ എന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നു."

ക്രിസ്തു ഒരു മതം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ലോകം സമ്മതിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിനെ മുഖ്യമായി ഒരു മതസ്ഥാപകനായിട്ടാണു സാമാന്യലോകം അറിയുന്നതുതന്നെ. ദൈവം, ആത്മാവു്, അനന്തരജീവിതം, പുണ്യം, പാപം, സ്വർഗ്ഗം, നരകം എന്നീവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അവിടുന്നു സുവ്യക്തവും സുനിശ്ചിതവുമായ ഉപദേശങ്ങളും നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. ഇവ മറു മതസ്ഥാപകന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങളെക്കാളും ഉൽകൃഷ്ടവും പരിപാവനവുമാണെന്നു സകലരും ബോദ്ധ്യമാണു്. എന്നാൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്നും മറു മതങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസം അതല്ല. മറു മതസ്ഥാപകന്മാർ ചില തത്വസംഹിതകളും ഉപദേശിക്കുകയും ചില കർമ്മക്രമങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തുകയും മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ക്രിസ്തുവാകട്ടെ, സുസംഘടിതമായ ഒരു ശിഷ്യസമൂഹത്തെ—ഒരു സഭയെ—സ്ഥാപിക്കുകയും, താൻ ഉപദേശിച്ച തത്വങ്ങളും കർമ്മക്രമങ്ങളും ലോകരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം അവരിൽ നിക്ഷേപിക്കുകയും, അവരിൽനിന്നു പഠിച്ചും അവരെ അനുസരിച്ചും ആ സഭയുടെ അംഗങ്ങളായിരിക്കാൻ സകലമനുഷ്യരെയും ചുമതലപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. ക്രിസ്തു ഏർപ്പെടുത്തിയ മതത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഇതാണെന്നു് അക്രൈസ്തവലോകവും ക്രൈസ്തവരിൽതന്നെ ചിലവകുപ്പുകാരും സമ്മതിക്കുന്നില്ല.

എന്നാൽ കത്തോലിക്കർ അതു ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുമതമെന്നുപറഞ്ഞാൽ കത്തോലിക്കസഭയെന്നാണ് അവരുടെ ബോദ്ധ്യം. അതു സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ അവർ തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"ദൈവരാജ്യം"

ക്രിസ്തുവിന്റെ പരസ്യജീവിതം സമാരംഭിക്കുന്നതിന് ഏതാനും മാസംമുൻപ്, അവിടുത്തെ ആഗമനത്തെക്കുറിച്ചു മുന്നറിയിപ്പു നൽകാനും അവിടുത്തെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ജനതതിയെ ഒരുക്കാനുമായി യോഹന്നാൻ യൂദിയായിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട്, "അനുതപിപ്പിൻ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൈവരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു പ്രസംഗിച്ചു. അനന്തരം ക്രിസ്തു ആഗതനായി മതോപദേശം തുടങ്ങിയപ്പോഴും, "ദൈവരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്ന് അവിടുന്നും അരുളിച്ചെയ്തു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽ ഒരു ഗണ്യമായഭാഗം 'ദൈവരാജ്യം' 'സ്വർഗ്ഗരാജ്യം' എന്നിങ്ങനെ പേരുകളുള്ള ഏതോ ഒരു സ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നെന്നു സുവിശേഷങ്ങൾ ഒരാവൃത്തി വായിച്ചാൽ കാണാവുന്നതാണ്. (രണ്ടുപദങ്ങളും അർത്ഥത്തിൽ ഒന്നാകുന്നു; ദൈവനാമത്തോടുള്ള ബഹുമാനത്താൽ യഹൂദന്മാർ സാധാരണമായി 'ദൈവം' എന്നപദം ഉച്ചരിക്കാതെ അതിനുപകരം 'സ്വർഗ്ഗം' എന്ന പദമാണ് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടായിരുന്നത്.) സെബദീപുത്രന്മാരുടെ (അപ്പൊസ്തോലരായ യാക്കോബിന്റെയും യോഹന്നാന്റെയും) മാതാവു ക്രിസ്തുവിന്റെ അടുത്തുവന്ന്, "അവിടുത്തെ രാജ്യത്തിൽ എന്റെ ഈ രണ്ടു പുത്രന്മാരിൽ ഒരാൾ അവിടുത്തെ വലത്തുവശത്തും മറ്റയാൾ ഇടത്തുവശത്തും ഇരിക്കാൻ കല്പിച്ചനുവദിക്കണം" എന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. പ്രീശന്മാർതന്നെ "ദൈവരാജ്യം എപ്പോൾ വരും" എന്നു ക്രിസ്തുവിനോടു ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിന്റെയും യോഹന്നാന്റെയും പ്രസംഗത്തിന്നും, ശിഷ്യന്മാരുടെയും ജനസാമാന്യത്തിന്റെയും പ്രതീക്ഷയ്ക്കും വിഷയമായി സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കുന്ന ഈ "ദൈവരാജ്യം" ഏതാണ്?

ദൈവപ്രമാണങ്ങളെ ലംഘിച്ചു വിഗ്രഹാരാധനയിലും മറ്റു മഹാപാപങ്ങളിലും നിമഗ്നരായിരുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന ദൈവം അബ്രാഹം എന്നൊരാളെ വിളിച്ചു, അയാളുടെ സന്താനങ്ങളെ തന്റെ ജനമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുമെന്നും, അവർ വഴി സകലജാതികളും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു ജനതതിയെ, ഒരു രാജ്യത്തെ, സ്ഥാപിക്കുമെന്നും അവിടുന്ന വാഗ്ദാനംചെയ്തു. "ഞാൻ നിന്നിൽനിന്ന് ഒരു വലിയ ജനത്തെ ഉണ്ടാക്കും. നിന്റെ മുൻപിൽ കാണുന്ന ഈ ദേശം മുഴുവൻ ആ ജനതതിക്കു ഞാൻ ദാനംചെയ്യും. ഞാൻ നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കും. നിന്നിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന ആ ജനത്തെ ഞാൻ അനുഗ്രഹിക്കും. ഭൂമിയിലുള്ള സകലജനങ്ങളും നിന്നിൽ അനുഗ്രഹീതരാകുകയും ചെയ്യും." ഈ വാഗ്ദത്തമനുസരിച്ചു ദൈവം അബ്രാഹമിന്റെ സന്തതികളായ ഇസ്രായേൽജനത്തെ ഈജിപ്തിലെ ദാസ്യത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുകയും, അവർക്കു സീനായ്മലയുടെ താഴ്വാരത്തിൽവെച്ചു ഒരു പ്രത്യേകനിയമസംഹിത നൽകുകയും, അങ്ങനെ അവരിൽ "ഒരു പുരോഹിതരാജ്യത്തെയും ഒരു വിശുദ്ധജനതതിയെയും" സ്ഥാപിക്കുകയുമുണ്ടായി. എന്നാൽ അവർ ദൈവാധിപത്യത്തിനു വിധേയരായി വിശ്വസ്തതയോടെ വർത്തിക്കാഞ്ഞതിനാൽ അവർക്കു ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകസഹായം നഷ്ടപ്പെട്ടതിനും, തന്മൂലം പുറജാതികളാൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടു വിദേശവാസം അനുഭവിക്കുന്നതിനും സംഗതിവന്നു. അനന്തരം ദൈവം വീണ്ടും അവരുടെനേരേ കരുണ പ്രദർശിപ്പിച്ചു. അവരിൽ തന്റെ രാജ്യം പുനഃസ്ഥാപിക്കുമെന്നും, അവർമുഖേന അതിൽ സകലജാതികൾക്കും പ്രവേശനം നൽകുമെന്നും ദൈവം പ്രവാചകന്മാർവഴി അവരെ അറിയിച്ചു. "ഞാൻ എന്റെ ജനത്തിന്റെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങളെ, ഞാൻ അവരെ പുറന്തള്ളിയ ദേശങ്ങളിൽനിന്ന്, ശേഖരിക്കുകയും അവരുടെ സ്വന്തം വയലുകളിലേക്കു പുനരാനയിക്കുകയും ചെയ്യും. ഞാൻ ഇസ്രായേലിന്റെ ഭവനത്തോടും യൂദായുടെ ഗൃഹത്തോടും ഒരു പുതിയ ഉടമ്പടി ചെയ്യും. ഞാൻ അവരുടെ രാജാവായിരിക്കയും

അവർ എന്റെ ജനമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും . . . . അവസാനദിവസങ്ങളിൽ ദേവാലയഗിരി പർവ്വതശിഖരത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടകയും സകലകുന്നുകളെക്കാളും ഉയത്തപ്പെട്ടകയും സകലജാതികളും അവിടെ സമാഗമിക്കുകയും ചെയ്യും. അനേകം ജനതതികൾ ചെന്ന് ഇപ്രകാരം പറയും: വന്നാലും, നമുക്ക കത്താവിന്റെ പർവ്തത്തിലേക്കും യാക്കോബിന്റെ ദൈവത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കും കയറിച്ചെല്ലാം. അവിടുന്ന തന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങൾ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കും. നാം അവിടുത്തെ വഴിയിൽ നടക്കുകയും ചെയ്യും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, നിയമം സീയോനിൽ നിന്നും കത്താവിന്റെ വാക്കു ജറൂസലേമിൽനിന്നും വരും. അവിടുന്ന പുറജാതികളെ ഭരിക്കുകയും അനേകം ജനതതിയെ വിധിക്കുകയും ചെയ്യും. അവർ തങ്ങളുടെ ഖഡ്ഗങ്ങളെ കലപ്പകളായും തങ്ങളുടെ കുന്തങ്ങളെ അരുവാളുകളായും മാറും."

ഈ പ്രവചനങ്ങളിൽ ഒരു ഭാഗം അചിരേണ നിറവേറി. ക്രിസ്തുവിനു മുൻപു 587-ൽ ബാബിലോണിലേക്കു തടവുകാരായി കൊണ്ടുപോകപ്പെട്ടകയും അങ്ങനെ വിദേശവാസം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന യഹൂദന്മാക്ക് 538-ൽ സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങുന്നതിനും, സീനായ്മലയിൽവച്ചു നൽകപ്പെട്ട നിയമമനുസരിച്ചു വീണ്ടും ദൈവജനമായി ജീവിക്കുന്നതിനും സംഗതിയായി. എന്നാൽ പ്രവചനങ്ങളുടെ അപരഭാഗം—യഹൂദന്മാർ മുഖേന സകലജാതികളും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും പുതിയ ഉടമ്പടിയനുസരിച്ചുള്ളതുമായ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനം—ഇനിയും നിറവേറേണ്ടതായിട്ടാണിരുന്നത്. ആ ദൈവരാജ്യമായിരുന്നു ക്രിസ്തുവിന്റെ സമകാലീനരായ യഹൂദന്മാരുടെ പ്രതീക്ഷാവിഷയം.

മിശിഹാ.

ഈ പുതിയ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ചു പലതും പ്രവാചകന്മാർ അറിയിക്കുകയും യഹൂദന്മാർ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമം, സ്വഭാവം, വംശാവലി, ജനനം, ജീവിതം, അത്ഭുതപ്രവൃത്തികൾ, മരണം,

വിജയം എന്നിവയെക്കുറിച്ചു ക്രിസ്തുവിന് ആറേഴ നൂറാണ്ടു മുൻ പുമുതൽ പലപ്പോഴായി പല പ്രവാചകന്മാരും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു:— അദ്ദേഹം അബ്രാഹമിന്റെ സന്താനമായിരിക്കും; ദാവിദ്‌രാജാവിന്റെ വംശജനായി ഒരു കന്യകയിൽ നിന്നു ജനിക്കും; അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനസ്ഥലം ബേത്‌ലഹമായിരിക്കും; ജനനകാലം, ജരുസലംദേവാലയത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തിനുള്ള രാജകല്പന പുറപ്പെട്ടിട്ട് എഴുപതു 'ആഴ്ച്ചവട്ടം' കഴിഞ്ഞും ആ നവീനദേവാലയം വേറൊരു പുറജാതിയാൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനു മുൻപും ആയിരിക്കും; അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനത്തിനുമുൻപു സർവ്വത്ര സമാധാനമുണ്ടായിരിക്കും; അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി മുന്നറിവു കൊടുക്കുവാൻ ഒരു പ്രത്യേകദൂതൻ നിയോഗിക്കപ്പെടും; അദ്ദേഹം നാമത്തിലും ഉദ്യോഗത്തിലും രക്ഷകനായിരിക്കും; എമ്മാനുവേൽ (നമ്മോടുകൂടിയുള്ള ദൈവം), ക്രിസ്തു (അഭിഷിക്തൻ), ദൈവപുത്രൻ, മെൽക്കിസദേക്കിന്റെ രീതിയനുസരിച്ചുള്ള പുരോഹിതൻ മുതലായ പല പേരുകളാൽ അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടും; കിഴക്കുനിന്നു രാജാക്കന്മാർ വന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിക്കുകയും, സമ്പത്തും കാണിക്കയും തിരുമുൽക്കാഴ്ചയുമാക്കുകയും ചെയ്യും; അദ്ദേഹം ഈജിപ്തിലും ഗ്രീലായിലെ നസറത്തിലും വസിക്കും; ദേവാലയത്തെ തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ അലങ്കരിക്കും; ചെറുപ്പംമുതൽ വേലക്കാരനും ദരിദ്രനുമായിരിക്കും; എങ്കിലും ഭൂമിയുടെ ഒരറ്റത്തുമുതൽ മറേറ അറ്റത്തുവരെ വ്യാപിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അധിപനായിരിക്കും; അനുസരണം, ശാന്തത എന്നീഗുണങ്ങളോടുകൂടിയവനായിരിക്കും; അദ്ദേഹം നഷ്ടപ്പെട്ട ആടുകളെ അന്വേഷിക്കും; ദുഃഖിതരെ ആശ്വസിപ്പിക്കും; അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളാൽ അന്ധന്മാക്കു കാഴ്ചയും, ബധിരന്മാക്കു കേൾവിയും, മൂകന്മാക്കു സംസാരശക്തിയും നൽകും; അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗീയവും ദിവ്യവുമാണെങ്കിലും അവയിൽ അനേകർക്ക് ഇടർച്ചതോന്നും; അദ്ദേഹം നമ്മുടെ പാപഭാരം വഹിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി മുറിവുകൾ ഏല്ക്കുകയും ആ മുറിവുകളാൽ

നാം സുഖം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും; അദ്ദേഹം ഏററവും നിന്ദ്യനായി ഗണിക്കപ്പെട്ടും; അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണിതലങ്ങളും പാദങ്ങളും തുളയ്ക്കപ്പെട്ടുകയും അസ്ഥികൾ എണ്ണപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യും; അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസ്ത്രം കുറിയിട്ടെടുത്തു പങ്കുവയ്ക്കപ്പെട്ടും; അദ്ദേഹത്തിനു ദാഹശമനാർത്ഥം കൈപ്പുള്ള പാനീയം കൊടുക്കപ്പെട്ടും; ഇങ്ങനെ യഹൂദന്മാരുടെ പ്രതീക്ഷാവിഷയമായ ദൈവരാജ്യത്തെ സ്ഥാപിക്കുവാൻവരുന്ന മിശിഹായെക്കുറിച്ചു വിവരംവിവരമായി അനേകം പ്രവചനങ്ങൾ 'പഴയനിയമ'ത്തിൽ—ക്രിസ്തുബ്ദത്തിനു ഒരു നൂറാണ്ടിനുമുമ്പ് അലക്സാന്ത്രിയായിലെ പണ്ഡിതന്മാർ ഹെബ്രായിൽനിന്നു ഗ്രീക്കിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തതെന്നു ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥസമുച്ചയത്തിൽ—രേഖപ്പെട്ടുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതെല്ലാം അറിഞ്ഞിരുന്ന യഹൂദന്മാർ പ്രസ്തുതമിശിഹാ അവിടുന്നാണോ എന്നു പലപ്പോഴും യേശുവിനോടു ചോദിച്ചതായും, അവിടുന്നതന്നെയാണു മിശിഹായെന്നു ശിഷ്യന്മാരും മറെറപലരും ഏറെപറഞ്ഞതായും, അവിടുന്ന് അതു വാക്കുകളാലും പ്രവൃത്തികളാലും സമ്മതിച്ചതായും സുവിശേഷം ധാരാളമായി സാക്ഷികരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു യുക്തിവാദികൾപോലും സമ്മതിക്കുന്ന വസ്തുതയാണ്. "മിശിഹാ സമാരംഭിക്കാനുള്ളതായി പ്രവചനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രസ്ഥാനത്തെ, ആ പ്രവചനം പരിപൂർണ്ണമായി പൂർത്തിയാകുംവിധത്തിൽ, താൻ സമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, താൻ ഏതു പ്രവാചകനെയും അതിശയിക്കുന്ന അതിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പരമപുരുഷനാണെന്നും ഈശോ സ്വയം സമ്മതിച്ചതായി എതുയും പ്രാചീനവും വിശ്വാസയോഗ്യവുമായ പാരമ്പര്യം അനേകശതം സാക്ഷികൾമുഖേന വിളിച്ചുപറയുന്നു" എന്നു യുക്തിവാദിയായ വെയിസും, "വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ട മിശിഹാ താനാണെന്ന് ഈശോ സമ്മതിച്ചിരുന്നുവെന്ന വസ്തുത നിഷേധിക്കണമെങ്കിൽ സുവിശേഷഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ വലിച്ചുകീറിക്കളയേണ്ടിവരും" എന്നു യുക്തിവാദിപ്രമുഖനായ ഹാർണാക്കും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ

സമകാലീനരായ യഹൂദന്മാർ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന ദൈവരാജ്യം തന്നെയായിരുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രസംഗത്തിന്നും സ്ഥാപനത്തിന്നും വിഷയീഭവിച്ചത്.

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം.

ക്രിസ്തു, വാഗ്ദത്തംചെയ്യപ്പെട്ട മിശിഹായെന്നനിലയിൽ തങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷാവിഷയമായ ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കാനാണു വന്നിട്ടുള്ളതെന്ന യഹൂദന്മാർക്കു ദൃഢബോധമുണ്ടായിരുന്നു. തൽസംബന്ധമായി ഞാൻ കുറെമുൻപു് ഉദ്ധരിച്ച വാക്യങ്ങളും സുവിശേഷങ്ങളിലെ അതുപോലെയുള്ള വേറെ വാക്യങ്ങളും അതിന്നു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ആ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു് അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ധാരണ മുഴുവനും ശരിയായിരുന്നില്ല. മിശിഹാ ഇസ്രായേൽ സൈന്യത്തിന്റെ നായകത്വംവഹിച്ചു് ഒരു ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുമെന്നും, സകലജാതികളെയും പിടിച്ചടക്കി ഇസ്രായേലിനു വിധേയരാക്കുമെന്നും, അങ്ങനെ ഇസ്രായേൽജനം ഉയർന്നവർഗ്ഗമായും പുറജാതികൾ താഴ്ന്നവർഗ്ഗമായും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുമെന്നുമായിരുന്നു യഹൂദന്മാരുടെ ധാരണ. ദൈവരാജ്യത്തെക്കുറിച്ചു ജനസാമാന്യവും പണ്ഡിതന്മാരും അപ്പൊസ്തോലന്മാർതന്നെയും ക്രിസ്തുവിനോടു ചെയ്ത ചോദ്യങ്ങളിൽനിന്നു് ഇതു വെളിവാകുന്നുണ്ടു്. മാത്രമല്ല, മിശിഹാ അടുത്തുതന്നെവന്നു തങ്ങളെ വിദേശാധിപത്യത്തിൽനിന്നു മോചിക്കുകയും, ഭൌതികമായ ഒരു ലോകമഹാസാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടാണു ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തിനടുത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന യഹൂദന്മാർ പലവിപ്ലവങ്ങളിലും യുദ്ധങ്ങളിലും ഏർപ്പെട്ടതെന്നു സുവറൊണിയസ്, ജോസെഫസ് മുതലായ റോമാചരിത്രകാരന്മാരും യഹൂദചരിത്രകാരന്മാരും സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി, "പൌരസ്ത്യർക്കു പ്രാബല്യം സിദ്ധിക്കുമെന്നും, ലോകാധിപന്മാർ യൂദിയായിൽനിന്നു പുറപ്പെടുമെന്നും പുരാതനങ്ങളായ പ്രവചനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി (യഹൂദ) ജനതതിക്കു സാമാന്യേന ദൃഢബോധ്യമു

ണ്ടായിരുന്ന"വെന്ന് ടാസിറസ്സ് എന്ന പ്രസിദ്ധറോമാചരിത്ര കാരൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. യഹൂദന്മാക്കുണ്ടായിരുന്ന ഈ ധാരണയിലെ തെറ്റുകൾതിരുത്തി, താൻ സ്ഥാപിക്കാൻവന്നിരിക്കുന്ന ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ശരിയായ സ്വഭാവം അവരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു ക്രിസ്തു തന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

താൻ സ്ഥാപിക്കാൻ വന്നിരിക്കുന്ന ദൈവരാജ്യത്തെക്കുറിച്ച്, അതിന്റെ നിർവ്വചനമെന്നോണം, ക്രിസ്തു ഒന്നാമതായി പറഞ്ഞതു് അതു വളരെ വിശുദ്ധമായ ഒന്നാണെന്നും, ഇസ്രായേൽജനത്തിലെ അധികാരികൾക്കും പ്രമാണികൾക്കുമുള്ളതിനെക്കാൾ വളരെയധികം വിശുദ്ധിയുള്ളവർക്കേ അതിൽ പൌരാവകാശം ലഭിക്കുകയുള്ളുവെന്നുമാണ്. "നിങ്ങളുടെ നീതി (വിശുദ്ധി) വേദശാസ്ത്രികളുടേതിനെയും പ്രീശന്മാരുടേതിനെയുംകാൾ അധികമായിരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല". അതിനാൽ ഒരുവൻ അബ്രാഹമിന്റെ സന്താനം, അഥവാ ഇസ്രായേൽക്കാരൻ, ആയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അവൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യത്തിൽ പൌരനായി തീരുകയില്ല. "ഞങ്ങളുടെ പിതാവു് അബ്രാഹമാണ്" എന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കേണ്ട. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ കല്ലുകളിൽനിന്നും അബ്രാഹത്തിനു സന്തതികളെ ഉളവാക്കുവാൻ ദൈവത്തിനു സാധിക്കുമെന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു". എന്നു മാത്രമല്ല, സത്യദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും തന്മൂലം ദൈവരാജ്യത്തോടു് അധികം അടുത്തിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഇസ്രായേൽക്കാർ പുറന്തള്ളപ്പെടുകയും, വിദൂരങ്ങളിൽ വസിക്കുന്ന പുറജാതിക്കാർ അകത്തുപ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാം. "കിഴക്കുനിന്നും പടിഞ്ഞാറുനിന്നും അനേകർവന്ന് അബ്രാഹമിനോടും ഇസഹാക്കിനോടും യാക്കോബിനോടുംകൂടി സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ ഇരിക്കും. എന്നാൽ രാജ്യത്തിന്റെ മക്കൾ പുറമേയുള്ള അന്ധകാരത്തിലേക്കു തള്ളപ്പെടും.". ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യം ഇത്ര വിശുദ്ധിയുള്ളതാകകൊണ്ടു തങ്ങൾക്കുള്ള

സമസ്തവും ബലികഴിച്ചെങ്കിലും അതിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ മനുഷ്യർ സന്നദ്ധരായിരിക്കണം. "സ്വർഗ്ഗരാജ്യം നല്ല മുത്തുകൾ അന്വേഷിക്കുന്ന ഒരു കച്ചവടക്കാരനു തുല്യമാണ്. വളരെ വിലയേറിയ ഒരു മുത്തു കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ അയാൾ പോയി തനിക്കുള്ള സമസ്തവും വിറ്റ് അതു വാങ്ങിച്ചു." അതിനാൽ "സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെയും അതിന്റെ നീതിയെയും (വിശുദ്ധിയെയും) ആദ്യമായി അന്വേഷിക്കേണ്ടതാണ്". ഇതു വിശുദ്ധിയുള്ളതാണു ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യമെങ്കിലും അതു ലോകത്തിലായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം അതിൽ പാപികളുമുണ്ടായിരിക്കും. "സ്വർഗ്ഗരാജ്യം കടലിൽ ഇറക്കുകയും എല്ലാത്തരം മത്സ്യങ്ങളെ ശേഖരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വലയ്ക്കു തുല്യമാണ്." പക്ഷെ ലോകാവസാനത്തിൽ പാപികളെയും നല്ലവരെയും തരംതിരിക്കയും, പാപികൾ നരകത്തിലേയ്ക്കും നല്ലവർ നിത്യാനന്ദഭാഗ്യത്തിലേയ്ക്കും പോകുകയും ചെയ്യും. "മനുഷ്യപുത്രൻ തന്റെ മാലാഖമാരെ അയയ്ക്കും; അവർ അവിടുത്തെ രാജ്യത്തിൽ നിന്നു സകല ഇടർച്ചയുടെ ഹേതുക്കളെയും ദുർവൃത്തന്മാരെയും ശേഖരിച്ച് അഗ്നികുണ്ഡത്തിലേയ്ക്കിടും. അവിടെ കരച്ചിലും പല്ലുകടിയുമുണ്ടാകും. അപ്പോൾ നീതിമാന്മാർ അവരുടെ പിതാവിന്റെ രാജ്യത്തിൽ സൂര്യസമാനം പ്രശോഭിക്കും."

രണ്ടാമതായി, ഈ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനം യഹൂദന്മാർ വിചാരിക്കുംപോലെ വലിയശക്തിപ്രകടനത്തോടും ഒച്ചപ്പാടോടുംകൂടി ആയിരിക്കയില്ല; പ്രത്യുത വളരെ ഒതുക്കത്തിലും വിനീതാവസ്ഥയിലുമായിരിക്കും; "ദൈവരാജ്യം വരുന്നതു് ആരുടെയും ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാതെയായിരിക്കും." എങ്കിലും അതു ക്രമേണ വളർന്നു സാവ്വലൌകികമായിത്തീരുകയും, അന്തഃസ്ഥിതമായ ഗുണങ്ങളാൽ ലോകത്തെ അതു ശുദ്ധീകരിക്കുകയും ഉന്നമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. "സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ഒരു കടുകുമണിയോടു തുല്യമാകുന്നു. അതു് എല്ലാ വിത്തുകളെക്കാളും ചെറുതാണെങ്കിലും വളർന്നുകഴിയുമ്പോൾ എല്ലാ ചെടികളെയുംകാൾ വലുതായ ഒരു വൃക്ഷമായിത്തീരുകയും ആകാശത്തിലെ പക്ഷി

കാം വന്ന് അതിന്റെ ശിഖരങ്ങൾക്കിടയിൽ വസിക്കുകയും ചെയ്യും." "ദൈവരാജ്യം പുളിച്ച മാവിനോട് തുല്യമാകുന്നു. ഒരു സ്ത്രീ അതെടുത്തു മൂന്നുപറ മാവിൽ ഒളിച്ചുവയ്ക്കുകയും ഒടുവിൽ അതു മുഴുവൻ പുളിക്കുകയും ചെയ്തു".

മൂന്നാമതായി, ഈ ദൈവരാജ്യത്തിൽ രാജാവിനെക്കൂടാതെ പല പദവികളിലുമുള്ള മറ്റധികാരികളുമുണ്ടായിരിക്കും. സെബദീപുത്രന്മാരുടെ മാതാവു വന്ന്, "അവിടുത്തെ രാജ്യത്തിൽ എന്റെ ഈ രണ്ടു പുത്രന്മാരിൽ ഒരാൾ അവിടുത്തെ വലത്തുവശത്തും മറെറയാൾ അവിടുത്തെ ഇടത്തുവശത്തും ഇരിക്കുവാൻ കല്പിച്ചനുവദിക്കണം" എന്നു ക്രിസ്തുവിനോടു് അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ, അങ്ങനെയൊരു പദവിവ്യത്യാസമൊ അധികാരവ്യത്യാസമൊ തന്റെ രാജ്യത്തിലില്ലെന്ന് അവിടുന്നു സൂചിപ്പിക്കപോലും ചെയ്തില്ല. നേരേമറിച്ച്, പദവിയിലും അധികാരത്തിലും വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു സമ്മതിച്ചുകൊണ്ട്, ആ പദവികളും അധികാരങ്ങളും വഹിക്കുന്നവർ വർത്തിക്കേണ്ട വിധത്തെ ശിഷ്യന്മാർക്ക് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. "പുറജാതികളുടെ രാജാക്കന്മാർ ക്രൂരശാസനം നടത്തുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അങ്ങനെയാകരുതു്. നിങ്ങളിൽ വലിയവനാരോ അവൻ നിങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷകനും, നിങ്ങളിൽ ഒന്നാമനാരോ അവൻ നിങ്ങളുടെ ഭൃത്യനുമായിരിക്കണം." ഭൌതികരാജ്യങ്ങളിലെന്നപോലെ തന്റെ രാജ്യത്തിലും ഭരണകർത്താക്കളും ഭരണീയരുമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും, എന്നാൽ ആ ഭരണകർത്താക്കൾ ഭൌതികഭരണകർത്താക്കളെപ്പോലെ അഹങ്കാരികളും സ്വാർത്ഥതല്പരന്മാരുമാകാതെ തന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമനുസരിച്ചു വിനീതമനസ്കരും പൊതുജനദാസന്മാരുമായിരിക്കണമെന്നുമാണു ക്രിസ്തു പറയുന്നതു്. പ്രവാചകന്മാരുടെ അറിയിപ്പും യഹൂജനത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷയുമനുസരിച്ചു താൻ സ്ഥാപിക്കുവാൻ വന്ന ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ ക്രിസ്തു ഇങ്ങനെയാണു സവിസ്തരം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനം.

ക്രിസ്തു ദൈവരാജ്യം പ്രസംഗിക്കാൻ ആരംഭിച്ചതോടുകൂടി യഹൂദന്മാരിൽനിന്നു പലരെയും അവിടുന്നു ശിഷ്യന്മാരായി സ്വീകരിച്ചു. അനന്തരം ആ ശിഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു പന്ത്രണ്ടു അപ്പൊസ്തോലന്മാരെ പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുത്തു. "അവിടുന്നു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ വിളിച്ചു് അവരിൽനിന്നു പന്ത്രണ്ടുപേരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും, അവർക്കു് അപ്പൊസ്തോലന്മാരെന്നു പേരു കൊടുക്കുകയുംചെയ്തു". അവരെ തന്റെകൂടെ കൊണ്ടുനടക്കുകയും, തന്റെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികൾക്കും പ്രസംഗങ്ങൾക്കും ദൃക്സാക്ഷികളാക്കുകയും, തന്നെക്കുറിച്ചും താൻ സ്ഥാപിക്കുവാൻപോകുന്ന ദൈവരാജ്യത്തെക്കുറിച്ചും വേണ്ട ജ്ഞാനം അവർക്കു നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെഇരിക്കെ, ഒരിക്കൽ ആ പന്ത്രണ്ടുപേരെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് ഈശോ ചേസറിയാഫിലിപ്പിയിലെത്തി, "അനന്തരം ശിഷ്യന്മാരോടു് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു: മനുഷ്യപുത്രൻ ആരാണെന്നാണു ജനങ്ങൾ പറയുന്നതു? യോഹന്നാൻമാംദാനയെന്നു ചിലർ (പറയുന്നു); ഏലിയാസാണെന്നു വേറെ ചിലർ; ജെറേമിയാസൊ വേറൊരു പ്രവാചകനൊ ആണെന്നു മറ്റുചിലർ; എന്നു അവർ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഞാൻ ആരാണെന്നാണു നിങ്ങൾ പറയുന്നതു്? എന്നു് ഈശോ അവരോടു ചോദിച്ചു. അങ്ങു ജീവനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനായ മിശിഹായാകുന്നു എന്നു ശിമോൻ പത്രോസ് മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഈശോ അതിനു പറുപടിയായി പറഞ്ഞു: യോനായുടെ പുത്രനായ ശിമോനെ, നീ ഭാഗ്യവാനാകുന്നു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മാംസവും രക്തവുമല്ല നിനക്കിതു വെളിപ്പെടുത്തിയതു; പിന്നയൊ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ എന്റെ പിതാവാകുന്നു. ഞാനോ എന്നാൽ നിന്നോടു പറയുന്നു: നീ പത്രോസ് (പാറ) ആകുന്നു; ഈ പാറമേൽ ഞാൻ എന്റെ സഭയെ പണിയും. നരകവാതിലുകൾ അതിനെതിരായി ബലപ്പെടുകയില്ല. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോലുകൾ നിന്നെ ഞാൻ ഏല്പിക്കും; നീ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും

കെട്ടപ്പെട്ടും, നീ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിക്കപ്പെട്ടും".

ഈ വാക്യങ്ങളിൽ ക്രിസ്തു മിശിഹായാണെന്നു പത്രോസു് ഏറ്റുപറയുന്ന ഒന്നാംഭാഗം മർക്കോസിന്റെയും ലൂക്കായുടെയും സുവിശേഷങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ടു്. ക്രിസ്തു പത്രോസിനു് അധികാരങ്ങൾ വാഗ്ദാനംചെയ്യുന്ന രണ്ടാംഭാഗമാകട്ടെ, മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളു. എന്നുവച്ചു് ഈ ഭാഗം വാക്യങ്ങളുടെ വിശ്വാസ്യതയെ നിഷേധിക്കുകയൊ സംശയിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നതു് അബദ്ധമായിരിക്കും. സുവിശേഷകന്മാർ നാലുപേരും സർവ്വഥാ വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരായ സാക്ഷികളാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കെ, അവർ എല്ലാവരുമൊ ചിലരൊ പൊതുവായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവ മാത്രമല്ല, ഓരോരുത്തർ പ്രത്യേകിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെ ന്യായമായി അർഹിക്കുന്നുണ്ടു്. അവരുടെ പൊതുവായ സാക്ഷ്യങ്ങളല്ലാതെ ആരുടെയും പ്രത്യേകസാക്ഷ്യങ്ങളും സ്വീകാരയോഗ്യങ്ങളല്ലെന്നു വാദിക്കുന്നപക്ഷം, സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒരു വലിയഭാഗം തിരസ്കരിക്കേണ്ടിവരും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ മൂന്നിലൊന്നും, മർക്കോസിനേറതിൽ പത്തിലൊന്നും, ലൂക്കായുടെതിൽ പകുതിയും മറ്റുസുവിശേഷങ്ങളിലില്ലാത്ത സംഗതികളാണു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. മാത്രമല്ല, പ്രസ്തുതവാക്യങ്ങളും മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ എതുയും പ്രാചീനങ്ങളായ കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളിലും തർജ്ജമകളിലും കാണുന്നുമുണ്ടു്. ആദ്യശതകങ്ങളിലെ കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളിലൊ തർജ്ജമകളിലൊ ഉള്ള വല്ല വാക്യങ്ങളെയുംകുറിച്ചു സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ സാധാരണമായി നോട്ടുചെയ്തിരുന്ന ഓരിജൻ എന്ന സഭാപണ്ഡിതൻ (ഇദ്ദേഹം 254-ലാണു് മരിച്ചതു്) ഈ വാക്യത്തെക്കുറിച്ചു യാതൊരു സംശയവും സൂചിപ്പിക്കപോലും ചെയ്യുന്നില്ല. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ജസ്റ്റിൻ എന്ന സഭാപിതാവു തന്റെ കൃതികളിൽ ഈ വാക്യം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ടു്. നാലു സുവി

ശേഷങ്ങളും സംഭവമുറയ്ക്കു സമാഹരിച്ച് 170-ൽ രചിക്കപ്പെട്ട ടാസിയന്റെ 'ദിയാത്തെസ്സരൻ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ വാക്യമുണ്ടായിരുന്നെന്നു വി. അപ്രേം എന്ന സഭാപിതാവിന്റെ കൃതികൾ സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. വിശുദ്ധ പത്രോസിന്റെ പഴയ പേർ ശിമയോൻ എന്നായിരുന്നതു മാറി പാറ എന്നർത്ഥമുള്ള പത്രോസ് എന്ന പുതിയ പേർ ക്രിസ്തു നൽകിയെന്നു മറ്റു സുവിശേഷകന്മാരും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ; പത്രോസിനെ തന്റെ സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമായ പാറയായി നിശ്ചയിക്കാൻ ക്രിസ്തുവിനുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ദേശ്യം ഒന്നുമാത്രമല്ലാതെ ഈ പേരുമാറ്റത്തിനു മതിയായ വേറൊരു കാരണം ഊഹിക്കാൻപോലും സാധിക്കാത്തതിനാലും, ആ ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണം ഈ വാക്യങ്ങളിലല്ലാതെ മറെറങ്ങും കാണാത്തതിനാലും, ക്രിസ്തു മിശിഹായാണെന്നു പത്രോസ് ഏറ്റുപറഞ്ഞ അവസരംമുതൽ ആ ശ്ലീഹായെ മക്കോസ് സുവിശേഷകൻ പ്രായേണ പത്രോസ് എന്ന പുതിയ പേർവിളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ക്രിസ്തു പ്രസ്തുത അവസരത്തിൽ പത്രോസിനെ തന്റെ സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമായ പാറയാക്കി തന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പൂർത്തിയാക്കിയെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതിനാലും, പ്രസ്തുതവാക്യങ്ങൾക്കു സ്പഷ്ടമായ ഒരു വിശ്വാസ്യത സംസിദ്ധമാകുന്നുമുണ്ട്. ഇനി, മറ്റു സുവിശേഷകന്മാർ ഈ വാക്യങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നില്ലെങ്കിലും, അവയാൽ വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അധികാരം പത്രോസിനു നൽകപ്പെട്ടതായി വേറെവാക്യങ്ങളാൽ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവർ അതു പരോക്ഷമായി സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ഏതാദൃശന്യായങ്ങളാൽ പ്രസ്തുത വാക്യങ്ങളുടെ വിശ്വാസ്യതയെ നിഷേധിക്കാനൊ സംശയിക്കാനൊ നിഷ്പക്ഷമാനസന്മാർക്കു സാധിക്കുന്നതല്ല.

"എന്റെ സഭ".

വിശുദ്ധപത്രോസ് നിഷ്കപടഹൃദയനായി ദൈവവെളിപാടു സ്വീകരിച്ചു ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം ഏറ്റുപറഞ്ഞതിൽ അവിടുന്ന് അത്യന്തം സന്തോഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ അനു

ഗ്രഹിച്ചുവെന്നും, ആ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനത്തിനു സമ്മാനമായി മറവുള്ളീഹന്മാരെ അപേക്ഷിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു ദൈവരാജ്യമായ തന്റെ സഭയിൽ അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ചില സ്ഥാനങ്ങളും അധികാരങ്ങളും വാഗ്ദാനംചെയ്തുവെന്നും ഈ വാക്യങ്ങൾ സ്പഷ്ടമായി തെളിയിക്കുന്നു. "എന്റെ സഭ"യെന്നും "സ്വർഗ്ഗരാജ്യ"മെന്നും രണ്ടു പദങ്ങൾ ഈ വാക്യത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങളെയാണോ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു്? 'സഭ' എന്ന ഒരു സ്ഥാപനവും 'സ്വർഗ്ഗരാജ്യം' എന്ന വേറൊരു സ്ഥാപനവും താൻ ഏർപ്പെടുത്തുമെന്നും, ഭിന്നങ്ങളായ ആ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും ശീമോന് ഓരോ അധികാരം കൊടുക്കുമെന്നുമാണോ ക്രിസ്തു പറയുന്നതു്? സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമായ പാറയായിരിക്കുകയെന്നതും സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോൽക്കാരനായിരിക്കുകയെന്നതും ഒരേതരം അധികാരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനാലും, ആ അധികാരം വഹിക്കുന്നയാൾ ഒരേ ശീമോൻതന്നെയാകകൊണ്ടും, ഒരേ സ്ഥാപനത്തിന്മേലാണു് അധികാരം നൽകിയിരിക്കുന്നതെന്നുവേണം വിചാരിക്കുവാൻ. അതിനാൽ "സഭ," "സ്വർഗ്ഗരാജ്യം" എന്നീ പദങ്ങൾ ഒരേ സ്ഥാപനത്തെ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പര്യായങ്ങളാണെന്നുകാണാം. "സഭ (ഹീബ്രുഭാഷയിൽ "കഹൽ") എന്ന പദം യഹൂദന്മാക്കു് അജ്ഞാതമായിരുന്നില്ല. "മതപരമായ ജനസംഘം" എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ആ പദം അവർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഇസ്രായേൽക്കാർ മരുഭൂമിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു കോർ എന്നയാളും ക്രൂരാളികളും മോശയോടും അഹറോനോടും എതിർത്തു് ഇപ്രകാരം പറയുകയുണ്ടായി. "സഭ (കഹൽ) യിലുള്ള എല്ലാവരും വിശുദ്ധരായിരിക്കയും യഹോവ അവരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. നിങ്ങൾ നിങ്ങളെത്തന്നെ യഹോവായുടെ സഭയ്ക്കുമീതെ ഉയർത്തുന്നതെന്തിന്?" ഇസ്രായേൽക്കാർ മുഴുവനും യഹോവായുടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമായിരിക്കുകയും അങ്ങനെ അവിടുത്തോടു് അത്യധികം അടുത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് ഓരോ

ഇസ്രായേൽക്കാരനും വിശുദ്ധനാണെന്നും, തന്നിമിത്തം ഇസ്രായേലിലെ ഏകപുരോഹിതൻ താനാണെന്നുള്ള അഹറോന്റെ വാദം തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾക്കു ഹാനികരമാണെന്നുമാണ് അവർ പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം. ഇതിൽനിന്നു മതപരമായ ജനസംഘമെന്ന നിലയിൽ, ഇസ്രായേൽജനത്തെയാണ് ഇവിടെ സഭ (കഹൽ) എന്ന പദംകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ക്രിസ്തു ജനസാമാന്യത്തോടു പൊതുവിൽ 'ദൈവരാജ്യം' എന്ന് അലങ്കാരം പ്രയോഗിച്ചും, എന്നാൽ അപ്പൊസ്തോലന്മാരോടു തനിച്ചു "സഭ" എന്ന് അലങ്കാരംകൂടാതെയും സംസാരിച്ചതിന്റെ കാരണവും സുഗ്രഹമാണ്. "അവരുടെ (ജനസാമാന്യത്തിന്റെ) ഗ്രഹണശക്തിയനുസരിച്ച് അവരോടു് അനേകം ഉപമകളോടുകൂടി അവിടുന്നു സംസാരിച്ചു". എന്നാൽ "ശിഷ്യന്മാർക്കു തനിച്ചു എല്ലാസംഗതികളും അവിടുന്നു വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ രഹസ്യം അറിയാൻ നിങ്ങൾക്ക് (അനുഗ്രഹം) ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വെളിയിലുള്ളവർക്കു സമസ്തവും ഉപമകളിൽ നിവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നു." ഇങ്ങനെ സുവിശേഷത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു, താൻ സ്ഥാപിക്കാനിരിക്കുന്ന ദൈവരാജ്യം മതപരമായ ഒരു ജനസംഘമാണെന്ന് അപ്പൊസ്തോലന്മാരെ നേരത്തെ പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണു പ്രസ്തുത വാക്യത്തിൽ "സഭ"യെ സ്ഥാപിക്കും എന്നു ക്രിസ്തു അവരോടു് അരുളിച്ചെയ്തതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

"നീ പാറയാകുന്നു".

ക്രിസ്തു ഒരു സഭയെ—മതപരമായ ഒരു സംഘടിതജനസമൂഹത്തെ—സ്ഥാപിക്കുമെന്നും, അടിസ്ഥാനമായ പാറ ഒരു കെട്ടിടത്തിനു് എങ്ങനെ താങ്ങായിരിക്കുമോ അപ്രകാരം പത്രോസിനെ തന്റെ സഭയുടെ താങ്ങായി നിർത്തുമെന്നും, അടിസ്ഥാനമായ പാറയുടെ നിശ്ചലതയും സുസ്ഥിരതയുംകൊണ്ടു് അതിന്മേൽ പണിതിരിക്കുന്ന കെട്ടിടത്തിനു കൊടുങ്കാറ്റിന്റെയും മഹാമാരിയുടെയും ഉഗ്രമായ താഡനങ്ങളെ എതിർത്തു

നില്ക്കാൻ സാധിക്കുന്നതുപോലെ പത്രോസിനു താൻകൊടുക്കുന്ന വിശേഷവരങ്ങളുടെ ശക്തിയാൽ ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും ശത്രുവായ പിശാചിന്റെയും അവന്റെ സേവകന്മാരുടെയും ആക്രമണങ്ങളെ സഭ ജയിക്കുമെന്നുമാണു ക്രിസ്തു പത്രോസിനോടു ചെയ്യുന്ന വാഗ്ദാനം. "ബുദ്ധിമാൻ തന്റെ ഗൃഹം പാറമേൽ പണിതു. മഴപെയ്തു; വെള്ളംപൊങ്ങി; കാറ്റടിച്ചു; അവ ആ ഗൃഹത്തെ ആക്രമിച്ചു. എന്നിട്ടും അതു വീണില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു പാറമേൽ പണിതിരുന്നു." നേരെ മറിച്ചു്, "ബുദ്ധിഹീനൻ തന്റെ ഗൃഹം മണലിൽ പണിതു. മഴപെയ്തു; വെള്ളംപൊങ്ങി; കാറ്റടിച്ചു; അവ അതിനെ ആക്രമിച്ചു. അപ്പോൾ അതു നിലംപതിച്ചു" എന്നു താൻതന്നെ പ്രബോധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതനുസരിച്ചു ബുദ്ധിമാനായ ക്രിസ്തു തന്റെ സഭാഗൃഹത്തെ പത്രോസു് എന്ന പാറമേൽ പണിയാൻ തീച്ചയാക്കി. പത്രോസ് ഒരു വെറുംമനുഷ്യൻ എന്ന നിലയിൽ മണൽത്തിട്ടപോലെ സ്ഥതേ ഉറപ്പില്ലാത്തവനാണെങ്കിലും, ദൈവമായ ക്രിസ്തുവിന് അവനെ പാറപോലെ നിശ്ചഞ്ചലനും സുസ്ഥിരനുമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്താൻ എന്തുവിഷമം? അങ്ങനെയുള്ള പത്രോസിന്റെ താങ്ങുണ്ടെങ്കിൽ, നരകശക്തികൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയെ ജയിക്കുകയില്ല. ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ഇടയിൽ നഗരാധിപന്മാർ നഗരത്തിന്റെ വാതുക്കൽ തുറസ്സായ സ്ഥലത്തു കച്ചേരി നടത്തിയിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ആചാരമനുസരിച്ചു് "വാതിൽ" എന്ന പദം ഭരണാധികാരം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുപോന്നതിനാൽ "നരകവാതിൽ" എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥം "നരകശക്തികൾ" എന്നാണു്. ഈ അടുത്തകാലംവരെ ടർക്കി ഗവർമെന്റിനു് Sublime Porte (ഉൽകൃഷ്ടവാതിൽ) എന്ന പേരുണ്ടായിരുന്നല്ലൊ. നരകശക്തികൾ സത്യത്തിനും നന്മയ്ക്കും വിരുദ്ധമായ ബോധനങ്ങളാൽ തന്റെ സഭയെ ആക്രമിക്കുമെന്നു ക്രിസ്തുവിന് അറിവുള്ളതുകൊണ്ടു്, അവയെ തടുത്തുനിൽക്കാൻ പത്രോസിനെ പ്രാപ്തനാക്കത്തക്ക വരം അവി

ട്ടുന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. സത്യവും വിശുദ്ധവുമായ തന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ അന്യൂനമായി സഭാംഗങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടതായ അപ്രമാദിത്വമാകുന്ന പ്രസ്തുത വരം.

"താക്കോലുകൾ ഏല്പിക്കും."

"സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോലുകൾ ഞാൻ നിന്നെ ഏല്പിക്കും" എന്നാണല്ലൊ ക്രിസ്തു പത്രോസിനു നൽകുന്ന രണ്ടാമത്തെ വാഗ്ദാനം. ഈ അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥം സകലഭാഷകളിലെയും ശൈലിയും സകലരാജ്യങ്ങളിലെയും ആചാരങ്ങളും അനുസരിച്ചു സുസ്പഷ്ടമാണെങ്കിലും വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്ന് ഒരു വാക്യം ഉദ്ധരിച്ച് അതിനെ ഉദാഹരിക്കാം. യൂദിയായുടെ രാജാവായിരുന്ന ഹെസക്കിയാസിന്റെ അരമനയിൽ സർവ്വാധികാര്യക്കാരനായിരുന്ന സോബ്നായെ ആ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു മാറ്റി തൽസ്ഥാനത്ത് ഏലിയാക്കീമിനെ നിയമിക്കാൻ ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു വിവരം പ്രവാചകനായ ഐസയാസ് അറിയിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്:— "ഞാൻ ദാവീദിന്റെ ഗൃഹത്തിന്റെ താക്കോലുകൾ അവന്റെ (ഏലിയാക്കീമിന്റെ) തോളിൽ വയ്ക്കും. അവൻ തുറന്നാൽ ആരും അടയ്ക്കുകയില്ല; അവൻ അടച്ചാൽ ആരും തുറക്കുകയില്ല." (പലസ്തീനായിലെ ഗൃഹങ്ങളുടെ താക്കോൽ മരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്നതും വളരെ വലിപ്പവും ഘനവുമുള്ളതുമായിരുന്നതിനാൽ അവയെ വാസ്തവത്തിൽ തോളിൽ വഹിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.) അരമനയിലെ സർവ്വാധികാര്യക്കാരനായി സോബ്നായെ ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, രാജാവു കഴിഞ്ഞാൽ അരമനയിലെ പിന്നത്തെ അധികാരി അദ്ദേഹമായിരിക്കുമെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമതിക്കുടാതെ അരമനക്കാര്യങ്ങളിൽ ആർക്കും ഒന്നും ചെയ്യുകുട എന്നുമാണല്ലൊ ഈ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം. ഏതാദൃശമായ ഒരു പരമാധികാരമാണ ക്രിസ്തു പത്രോസിനു ദൈവരാജ്യമായ തന്റെ സഭയിൽ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നത്. ആധുനികരാഷ്ട്രീയഭാഷയിൽ പറ

ഞ്ഞാൽ നിയമനിർമ്മാണത്തിനും (Legislative) കാര്യനിർവ്വഹണത്തിനും (Executive) ഉള്ള പരമവും പരിപൂർണ്ണവുമായ അധികാരം പത്രോസിനു ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയിൽ വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

"കെട്ടുകയും അഴിക്കുകയും".

മൂന്നാമതായി, പത്രോസ് ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും കെട്ടപ്പെട്ടുമെന്നും, ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിക്കപ്പെട്ടുമെന്നും ക്രിസ്തു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലൊ. "കെട്ടുക", "അഴിക്കുക" എന്നതു യഹൂദവേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ശൈലിയനുസരിച്ചുള്ള ഒരു പ്രയോഗമാണ്. ഏതെങ്കിലും കാര്യം നിയമാനുസൃതമായി അവർ "വിരോധിക്കു"മ്പോൾ അതു "കെട്ടപ്പെട്ട"വെന്നും, അനുവദിക്കുമ്പോൾ അതു "അഴിക്കപ്പെട്ട"വെന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയിൽ അവിടുന്ന് ഏല്പിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള നിയമമനുസരിച്ച് ഇന്നതു വിരോധിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും, ഇന്നതു അനുവദിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും നിർണ്ണയിക്കുവാനുള്ള പൂർണ്ണാധികാരമാണു പ്രസ്തുത വാക്യങ്ങളാൽ പത്രോസിനു വാഗ്ദാനംചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ആ നിർണ്ണയം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും, തന്മൂലം അതു് അഭേദ്യവും അപ്രമാദികവും അയിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

വിശുദ്ധ ലൂക്കായുടെ സാക്ഷ്യം.

ക്രിസ്തു വിശുദ്ധപത്രോസിനെ തന്റെ സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമായ പാറയായി—അപ്രമാദിത്വമുള്ള പരമോപദേഷ്ടാവായി—നിയമിക്കുമെന്നും, തൽഫലമായി ആ പാറമേൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സഭ നരകശക്തികളുടെ ആക്രമണത്തെ—സത്യവിശ്വാസത്തിനും സന്മാർഗ്ഗത്തിനും വിരുദ്ധമായ ഉപദേശങ്ങളെ—തടുത്തുനില്ക്കുമെന്നുമുള്ള ഈ വാഗ്ദാനത്തെക്കുറിച്ചു വിശുദ്ധ ലൂക്കായും പ്രകാരാന്തരേണ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ സുവിശേഷകൻ 'ഒടുവിലത്തെ അത്താഴ' സമയത്തു നടന്ന സംഭവങ്ങളെ വിവരിക്കുകയിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—"തങ്ങളിൽ ആരാണു വലിയവൻ എന്ന് അവരുടെ (അപ്പോ

സ്തോലന്മാരുടെ) ഇടയിൽ ഒരു തക്കമുണ്ടായി. അപ്പോഴം അവിടുന്ന് അവരോടു പറഞ്ഞു: പുറജാതികളുടെ രാജാക്കന്മാർ അവരുടെമേൽ ക്രൂരശാസനം നടത്തുന്നു. അവരുടെമേൽ അധികാരം വഹിക്കുന്നവർ ഉപകാരികൾ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങൾ അങ്ങനെയാകരുതു്. നിങ്ങളിൽ വലിയവൻ ചെറിയവനെപ്പോലെയും നേതാവു ശുശ്രൂഷകനെപ്പോലെയും ആയിരിക്കട്ടെ. എന്തെന്നാൽ ആരാണു വലിയവൻ, ഭക്ഷണത്തിനിരിക്കുന്നവനൊ പരിചരണംചെയ്യുന്നവനൊ? ഭക്ഷണത്തിനിരിക്കുന്നവനല്ലയൊ? ഞാനാകട്ടെ നിങ്ങളുടെമദ്ധ്യേ പരിചരണംചെയ്യുന്നവനെപ്പോലെയിരിക്കുന്നില്ലയൊ? നിങ്ങൾ എന്റെ പ്രലോഭനങ്ങളിൽ എന്നോടുകൂടിയിരുന്നിട്ടുള്ളവരാണ്. എന്റെ പിതാവു് എനിക്കായി ഒരുക്കിയിട്ടുള്ളതുപോലെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കായി ഒരു രാജ്യം ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നു. അതു്, നിങ്ങൾ എന്റെ രാജ്യത്തു് എന്റെ മേശയ്ക്കിരുന്നു ഭക്ഷിക്കുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനും, സിംഹാസനങ്ങളിൽ ഇരുന്നു് ഇസ്രായേലിലെ പന്ത്രണ്ടു ഗോത്രക്കാരെയും വിധിക്കേണ്ടതിനുംവേണ്ടിയാകുന്നു. അനന്തരം കർത്താവുപറഞ്ഞു: ശീമോനെ, ശീമോനെ, കണ്ടാലും സാത്താൻ (പിശാചു്) നിങ്ങളെ ഗോതമ്പുപോലെ പാറുന്നതിനു നിങ്ങളെ കിട്ടാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ നിന്റെ വിശ്വാസം നശിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഞാൻ നിനക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നീയൊ എന്നാൽ ഒരിക്കൽ മനസ്സുതിരിഞ്ഞു്, നിന്റെ സഹോദരന്മാരെ ഉറപ്പിക്കുക."

മുൻപിലത്തെപ്പോലെ ഈ അവസരത്തിലും, ദൈവരാജ്യമായ തന്റെ സഭയിൽ ഭരണകർത്താക്കളും ഭരണീയരുമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു ക്രിസ്തു സമ്മതിക്കയും, ഭരണകർത്താക്കൾ തന്റെ മാതൃകയനുസരിച്ചു ഭരണീയർക്കു സേവനം ചെയ്യണമെന്നു് ഉപദേശിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ക്രൂശാതെ തന്റെ സഭയിൽ പ്രലോഭനത്തിന്റെ, അഥവാ സമരത്തിന്റെ, കാലവും തദനന്തരം സമ്മാനലബ്ധിയുടെ കാലവുമുണ്ടെന്നും, തന്റെ ക്ലേശത്രയിയിൽ

മായ ഭരണത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാകുന്നവർ തന്റെ വിധികർതൃത്വത്തിലും നിത്യാനന്ദാനുഭൂതിയിലും ഭാഗഭാക്കുകളാകുമെന്നും ഉറപ്പു പറയുന്നു. അതിനുശേഷം, അപ്പൊസ്തോലന്മാക്ക് നേരിടാൻപോകുന്ന പ്രലോഭനത്തെക്കുറിച്ചും അതിൽ അവക്ക് വിജയംസിദ്ധിക്കുന്ന മാർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പിശാച് അപ്പൊസ്തോലസംഘത്തെ (നരകവാതിലുകൾ സഭയെ) ആക്രമിക്കും; അവരുടെ വിശ്വാസത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കും. പക്ഷെ അതു ഫലിക്കയില്ല. (സഭ നരകവാതിലുകളാൽ ജയിക്കപ്പെടുകയില്ല.) പത്രോസിന്റെ വിശ്വാസം നശിക്കാത്തതിനു കാരണം ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് ആ പ്രാർത്ഥനയാൽ അപ്രമാദിത്വം ലഭിക്കും (പത്രോസു പാറയാക്കപ്പെട്ടും). മറ്റപ്പൊസ്തോലന്മാരുടെ വിശ്വാസം നശിക്കാത്തതിനു കാരണം, ക്രിസ്തു അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു അവർക്ക് അപ്രമാദിത്വം നേരിട്ടു നൽകുമെന്നുള്ളതല്ല, പ്രത്യുത അപ്രമാദിത്വമുള്ള പത്രോസ് അവരെ നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും (പത്രോസു എന്ന പാറമേൽ സഭ പണിയപ്പെട്ടും) എന്നുള്ളതാണ്. അതിനാൽ ക്രിസ്തു ഈവാക്യങ്ങളാൽ പത്രോസിനെ തന്റെ സഭയിലെ അപ്രമാദിത്വമുള്ള പരമോപദേഷ്ടാവായി നിയമിക്കയും, മറ്റപ്പൊസ്തോലന്മാരുൾപ്പടെ സഭയിലുള്ള സകലരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിശുദ്ധ യോഹന്നാന്റെ സാക്ഷ്യം.

ക്രിസ്തു പത്രോസിനെ തന്റെ സഭാഗൃഹത്തിന്റെ താക്കോൽക്കാരൻ അഥവാ സർവ്വാധികാരി ആക്കുമെന്നു ചെയ്ത വാഗ്ദാനം പൂർത്തീകരിച്ചെന്നു വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ട്. പുനരുത്ഥാനത്തിനുശേഷമുണ്ടായ ക്രിസ്തുവിന്റെ നാല്പതു ദിവസത്തെ ഈലോകവാസത്തിനിടയിൽ, അവസാനമായി ജനസമ്മേളനത്തിന് കായൽക്കരയിൽവച്ചു അവിടുന്ന് അപ്പൊസ്തോലന്മാക്ക് പ്രത്യക്ഷനായതും, അവിടുത്തെ സഹായത്താൽ അവർ അത്ഭുതകരമായി മത്സ്യംപിടിച്ചതും മറ്റും വിവരിച്ചശേഷം ആ സുവിശേഷകൻ ഇങ്ങനെ തുടരുന്നു:—"അവർ

ഭക്ഷണംകഴിച്ചശേഷം ഈശോ ശിമോൻപത്രോസിനോട് പറഞ്ഞു: യോനായുടെ പുത്രനായ ശിമോനെ, നീ എന്നെ ഇവരെക്കാൾ അധികം സ്നേഹിക്കുന്നുവോ?' ഉവ്വ്, കർത്താവെ, ഞാൻ അങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവിടുത്തേക്ക് അറിയാമല്ലൊ, എന്ന് അവൻ അവിടുത്തോട് പറയുന്നു. എന്റെ കുഞ്ഞാടുകളെ മേയ്ക്കുക, എന്ന് അവിടുന്ന് അവനോട് പറയുന്നു. വീണ്ടും അവിടുന്ന് അവനോട് ചോദിക്കുന്നു: 'യോനായുടെ പുത്രനായ ശീമോനെ, നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ? ഉവ്വ്, കർത്താവേ, ഞാൻ അങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവിടുത്തേക്ക് അറിയാമല്ലൊ, എന്ന് അവൻ അവിടുത്തോട് പറയുന്നു. എന്റെ കുഞ്ഞാടുകളെ മേയ്ക്കുക, എന്ന് അവിടുന്ന് അവനോട് പറയുന്നു. അവിടുന്നു മൂന്നാംപ്രാവശ്യവും അവനോട് ചോദിക്കുന്നു: യോനായുടെ പുത്രനായ ശിമോനെ, നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ? നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോയെന്ന മൂന്നാംപ്രാവശ്യവും അവിടുന്ന് അവനോട് ചോദിച്ചതുകൊണ്ട് അവനു കുണ്ഠിതമുണ്ടായി. എന്നിട്ട് അവൻ അവിടത്തോട് പറഞ്ഞു: കർത്താവേ, അവിടുത്തേക്കു സമസ്തവും അറിയാമല്ലൊ. ഞാൻ അങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവിടുത്തേയ്ക്ക് അറിയാമല്ലൊ. അവിടുന്ന് അവനോട് പറഞ്ഞു: എന്റെ ആടുകളെ മേയ്ക്കുക".

ഭരണീയരെ "ആടുകൾ" എന്നും, ഭരണകർത്താക്കളെ "ഇടയന്മാർ" എന്നും അലങ്കാരഭാഷയിൽ വിളിച്ചുപോരുന്ന സമ്പ്രദായം യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണമായിരുന്നു. ദാവീദ് രാജാവിന്റെ പാപത്തിനു ശിക്ഷയായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകൾക്ക് ഒരു പകർച്ചവ്യാധി പിടിപെടാൻ ദൈവം അനുവദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ദൈവത്തോട് ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു:— "പാപംചെയ്തതു ഞാനാണല്ലൊ. അതിനു ആടുകൾക്കല്ലോ ശിക്ഷാർഹരാകണമൊ?". ക്രിസ്തു തന്നെത്തന്നെ "നല്ലഇടയൻ" എന്നും, താൻ സ്ഥാപിക്കുന്ന ദൈവരാജ്യമായ സഭയെ "ആട്ടിൻക്രൂട്ട"മെന്നും, അതിന്റെ അംഗങ്ങളെ "ആടുകൾ" എന്നും നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം "എന്റെ കുഞ്ഞാടുകൾ",

"എന്റെ ആട്ടുകൾ" എന്ന ക്രിസ്തു പ്രസ്തുതവാക്യങ്ങളിൽ പറയുന്നതു താൻ സ്ഥാപിക്കുന്ന സഭയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ "ആട്ടുകളെ മേയ്ക്കുക" എന്നതിന്റെ അർത്ഥം ജനത്തെ ഭരിക്കുകയെന്നാണ്. സാവൂൾ രാജാവിന്റെ പുത്രനും അനന്തരഗാമിയുമായ ഇസ്ബോസെത്തിന്റെ മരണാനന്തരം ഇസ്രായേലിലെ ശ്രേഷ്ഠന്മാർചെന്നു ദാവീദിനോടു രാജാവായിരിക്കാൻ അപേക്ഷിച്ചതു് ഇങ്ങനെയാണ്:—"നീ എന്റെ ജനമായ ഇസ്രായേലിനെ മേയ്ക്കണം, നീ ഇസ്രായേലിന്റെ രാജാവായിരിക്കണം, എന്നു കർത്താവു് അങ്ങയോടു പറയുന്നു". അതിനാൽ ക്രിസ്തു ഈ അവസരത്തിൽ പത്രോസിനെ തനിച്ചു തന്റെ സഭയുടെ പരമാധികാരിയായി നിയമിച്ചുവെന്നും, മറ്റപ്പൊസ്തോലന്മാരുംകൂടെ സഭയിലുള്ള സകലരും അദ്ദേഹത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നാണ് അവിടത്തെ നിശ്ചയമെന്നും സുവ്യക്തമായി തെളിയുന്നു.

മറ്റു് അധികാരികൾ.

ക്രിസ്തു പത്രോസിനെ തന്റെ സഭയിൽ പരമാധികാരിയായി നിയമിച്ചതിനുപുറമേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ മറ്റു് അപ്പോസ്തോലന്മാരെയും അധികാരികളായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "എനിക്കു സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും സർവ്വാധികാരവും നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പിതാവു് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാൻ നിങ്ങളെ അയയ്ക്കുന്നു. അതിനാൽ നിങ്ങൾപോയി എല്ലാജാതികളെയും പഠിപ്പിക്കുവിൻ; ഞാൻ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം ആചരിക്കുവാൻ അവരെ പഠിപ്പിക്കുവിൻ. നിങ്ങളെ കേൾക്കുന്നവൻ എന്നെ കേൾക്കുന്നു; നിങ്ങളെ നിരസിക്കുന്നവൻ എന്നെ നിരസിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും കെട്ടപ്പെടുകയും നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും." ഇത്യാദി വാക്യങ്ങളാൽ ക്രിസ്തു അപ്പൊസ്തോലസംഘത്തെ പൊതുവിൽ തന്റെ സഭയിലെ അധികാരികളാക്കിയെന്നുകാണാം. എന്നാൽ മുന്നധരിച്ച വാക്യങ്ങളാൽ അവരിൽ ഒരാളായ പത്രോ

സിനെ തനിച്ച സഭയിൽ പരമാധികാരിയാക്കിയതിനാൽ മറവ് അപ്പൊസ്തോലന്മാർ പത്രോസിനുകീഴുള്ള അധികാരികളാണെന്നവരുന്നു. ഇങ്ങനെ പത്രോസും അദ്ദേഹത്തിന്റെകീഴിൽ മറവ് അപ്പൊസ്തോലന്മാരും അധികാരം വഹിക്കുന്നതും, അവരുടെയും അനുഗാമികളുടെയും പ്രസംഗങ്ങളാൽ തന്നിലും താൻ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള തത്വങ്ങളിലും വിശ്വസിക്കുന്നതും, തന്നെ എന്നപോലെ അവരെയും അനുഗാമികളെയും മതവിഷയങ്ങളിൽ അനുസരിക്കുന്നതുമായ ഒരു ജനസമൂഹത്തെ, അഥവാ സഭയെ, ദൈവമായ ക്രിസ്തു ഇഹത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സിദ്ധം.

താൻ പഠിപ്പിച്ച സകല മതതത്വങ്ങളും, നൽകിയ സകല മതപ്രമാണങ്ങളും, ഏർപ്പെടുത്തിയ സകലവിശ്വാസീകരണമാർഗ്ഗങ്ങളും ക്രിസ്തു ഈ സഭയിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അവിടുന്നു സ്ഥാപിച്ച മതം ഒരു സംഘടിതമതമാകുന്നു; അതൊരു മതസഭയാകുന്നു. ആ സഭയെ സ്വീകരിക്കുകയും അതിൽ അംഗമായിച്ചേരുകയും ചെയ്യാത്തവൻ സാക്ഷാൽ ക്രിസ്തുമതം അവലംബിക്കുന്നവനല്ല. ക്രിസ്തു ദൈവമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ദൈവനിശ്ചയം അനുവർത്തിക്കേണ്ടതു് എല്ലാമനുഷ്യരുടെയും കർത്തവ്യമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, സ്വതന്ത്രകർത്തൃത്വത്താൽ ആ സഭയിൽ അംഗമായി ചേരാതിരിക്കുകയൊ അഥവാ ചേർന്നശേഷം അതിന്റെ കല്പനകളെ അനുസരിക്കാതിരിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നവൻ ദൈവദൃഷ്ടിയിൽ ശിക്ഷാർഹനായിരിക്കും. "വിശ്വസിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുന്നവൻ (നിത്യ) രക്ഷപ്രാപിക്കും; വിശ്വസിക്കാത്തവൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെടും". "സഭയെ അനുസരിക്കാത്തവൻ നിനക്കു പുറജാതിക്കാരനെയും ചുങ്കക്കാരനെയുംപോലെ ആയിരിക്കട്ടെ". അതിനാൽ മനുഷ്യക്കു നിത്യരക്ഷാമാർഗ്ഗമായി ദൈവം ഇഹത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഏകസ്ഥാപനം ക്രിസ്തുവിന്റെ ഈ മതസഭയാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ല.

സത്യസഭ ഏതു്?

തന്റെ രക്ഷാകരമായ വേലയെ തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനും, അങ്ങനെ മനുഷ്യക്കു ഏകനിത്യരക്ഷാമാർഗ്ഗമായിരിക്കു

ന്നതിനുംവേണ്ടി താൻ ഏറ്റെടുത്തിയ മതസഭയെ എല്ലാവക്കും എല്ലാകാലത്തിലും തിരിച്ചറിയുന്നതിലേയ്ക്കു ക്രിസ്തു ചില ലക്ഷണനിർദ്ദേശങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം വിവരിക്കുന്നതിനു സമയം അനുവദിക്കാത്തതിനാലും അതിനു തല്ക്കാലം ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാലും ഒരു ലക്ഷണംമാത്രം ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. ക്രിസ്തു പത്രോസിനെ തന്റെ മതസഭയുടെ അടിസ്ഥാനമായ പാറയാക്കിവച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നാം കണ്ടുവല്ലൊ. അതിനാൽ "പത്രോസ് എവിടെയൊ അവിടെ സഭ" എന്ന ജനസാമാന്യം തന്നെ ആദിമകാലംമുതൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയ്ക്കു ലക്ഷണനിർദ്ദേശം ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. പത്രോസ് റ്റ്ശീഹാ റോമയിൽ തന്റെ സിംഹാസനം സ്ഥാപിച്ചുവെന്നും, ആ സിംഹാസനത്തിൽ വാഴുന്നവരാണു പത്രോസിന്റെ ന്യായമായ അനുഗാമികളെന്നും, പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ്മതവിപ്ലവംവരെ ലോകമാസകലം സാമാന്യേന ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചുവന്നിരുന്നെന്ന് ഇന്ന് അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാചീനചരിത്രരേഖകൾ തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പത്രോസിന്റെ അനുഗാമികളായി 260-ൽ പരം മെത്രാന്മാർ ഇടമുറിയാതെ അധിരോഹണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും, നരകവാതിലുകളുടെ സകലവിധ ആക്രമണങ്ങളെയും തടുത്തുനിന്നിട്ടുള്ളതുമായ ആ സിംഹാസനത്തിൽ ഇന്ന് 11-ാം പീയൂസ്മാപ്പാപ്പാ വാണരുളുകയും,അവിടുത്തെകീഴിൽ 2000ൽ താഴെ മെത്രാന്മാർ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നാനാജാതികളായ 4000 ലക്ഷത്തോളം ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുകയും ഭരിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. അതിനാൽ 'കത്തോലിക്ക' എന്ന പരമ്പരാസിദ്ധമായ പ്രത്യേകസംജ്ഞയാൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഈ മതസഭയാണു ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏകസത്യസഭ. "പിതാവെ, നീ എന്നിലും ഞാൻ നിന്നിലും ആയിരിക്കുന്നപോലെ അവരും തമ്മിൽ ഒന്നായിരിക്കണ"മെന്നു ക്രിസ്തു തന്റെ പിതാവിനോടു ചെയ്ത പ്രാർത്ഥനയിൽ തന്റെ സഭയ്ക്കു നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന "ഐക്യം" എന്ന ലക്ഷണം, വിശ്വാസത്തിലും സന്മാർഗ്ഗത്തിലും ആരാധനയിലും ഭരണത്തിലും ഏകമായിരിക്കുന്ന ഈ കത്തോ

ലിക്കസഭയിൽമാത്രമേ കാണപ്പെട്ടുന്നുള്ളൂ. "സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ നിങ്ങളുടെ പിതാവു പരിപൂർണ്ണനായിരിക്കുന്നപോലെ നിങ്ങളും പരിപൂർണ്ണരായിരിപ്പിൻ" എന്ന ഉപദേശത്തിൽ തന്റെ സഭയ്ക്കുള്ളതായി ക്രിസ്തു നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന "വിശുദ്ധത" എന്ന ലക്ഷണവും, വിശുദ്ധങ്ങളായ തത്വങ്ങളും പ്രമാണങ്ങളും ലോകരെ പഠിപ്പിക്കുകയും വിശുദ്ധീകരണമാർഗ്ഗങ്ങളാകുന്ന 'ക്രമാശ'കളെ കൈകാര്യംചെയ്കയും അസംഖ്യം വിശുദ്ധന്മാരെ നിരന്തരം ഉല്പാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ കത്തോലിക്കസഭയിൽമാത്രമേ കാണപ്പെട്ടുന്നുള്ളൂ. "നിങ്ങൾ ലോകമാസകലംപോയി എല്ലാജാതികളെയും പഠിപ്പിക്കുവിൻ; എല്ലാസൃഷ്ടികൾക്കും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവിൻ; കേസറിന്റേതു കേസറിനും, ദൈവത്തിന്റേതു ദൈവത്തിനും കൊടുക്കുവിൻ" എന്ന കല്പനയിൽ ക്രിസ്തു തന്റെ സഭയ്ക്കുള്ളതായി നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന ലക്ഷണവും, ലോകമാസകലം വ്യാപിച്ചും സമസ്തലോകരെയും അംഗങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചും യാതൊരു ലോകാധിപത്യത്തിനും വിധേയമാകാതെയും സാർവ്വജാതീയവും സ്വതന്ത്രവുമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന കത്തോലിക്കസഭയിൽ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. എന്നുവേണ്ട, മിശിഹാ സ്ഥാപിക്കാൻവരുമെന്നു യഹൂദജനം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതും, തദനുസരണം താൻ സ്ഥാപിക്കുമെന്നു ക്രിസ്തു വാഗ്ദാനം ചെയ്തതുമായ ദൈവരാജ്യത്തിനു പ്രവാചകന്മാരും ക്രിസ്തുവും ഏതെല്ലാം ലക്ഷണങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവോ, അതെല്ലാം ഈ കത്തോലിക്കസഭയിൽ മാത്രമാണു കാണപ്പെട്ടുന്നതു്.

ഇനി ബൈബിളിലുള്ള സാക്ഷ്യങ്ങളെയെല്ലാം തൽക്കാലം വിസ്മരിച്ചു ലോകചരിത്രത്തിൽ ഒന്നു കണ്ണോടിക്കുന്നപക്ഷം, കത്തോലിക്കസഭയുടെ രണ്ടായിരം വർഷത്തോളം ദീർഘിക്കുന്ന ചരിത്രത്തെ അല്പമൊന്നു പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം, അതിന്റെ ജനനത്തിന്റെയും വളർച്ചയുടെയും ഇന്നോവരെയുള്ള ജീവിതത്തിന്റെയും സ്വഭാവം മനസ്സിരുത്തി ആലോചിക്കുന്നപക്ഷം, അതു ഭൂമുഖത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള മാനുഷികമായ സകലസ്ഥാ

പനങ്ങൾക്കും വ്യത്യസ്തമായി നിലകൊള്ളുന്ന ഒന്നാണെന്നും, അമാനുഷികമായ ഒരു ബുദ്ധിയും ശക്തിയും അതിനെ നിരന്തരം നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നെന്നും, തന്മൂലം അതു ദൈവസ്ഥാപിതമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നും കാണാവുന്നതാണ്. കത്തോലിക്കസഭയുടെ ഈ അനന്യസാധാരണമായ സ്വഭാവം പല അകത്തോലിക്കചരിത്രകാരന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരും മനോഹരവർണ്ണങ്ങളിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ കൃതികളിൽ കാണുന്ന പ്രസ്തുതചിത്രങ്ങളിൽ രണ്ടു മൂന്നെണ്ണം ഇവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

മെക്കോളെയുടെ സാക്ഷ്യം.

കഴിഞ്ഞ നൂറാണ്ടിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരനും ചരിത്രപണ്ഡിതനുമായ മെക്കോളെപ്രഭു കത്തോലിക്കസഭയുടെ അനശ്വരത്വത്തെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക: "റോമൻ കത്തോലിക്കസഭയെപ്പോലെ നമ്മുടെ സവിശേഷമായ പരിശോധനയെ അത്രയധികം അർഹിക്കുന്ന മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ ഒരു സ്ഥാപനം ഭൂമുഖത്തു വേറെയില്ല; ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടുമില്ല. ഈ സഭയുടെ ചരിത്രം മാനുഷികനാഗരികതയുടെ മഹത്തായ രണ്ടു യുഗങ്ങളെയും സംയോജിപ്പിക്കുന്നു. പ്രാചീനറോമയിലെ സർവ്വദേവതാമണ്ഡപത്തിൽനിന്നു ഹോമധൂമപടലം ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, ഫ്ളേവിയൻ വിനോദരംഗത്തിൽ പുള്ളിപ്പുലികളും വ്യാഘ്രങ്ങളും സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന പുരാതനകാലത്തിന്റെ സ്മരണ നമ്മിലുളവാക്കാൻ കഴിയുന്നതായി ഈ സഭയല്ലാതെ ഇന്നു മറ്റു യാതൊരു സ്ഥാപനവും അവശേഷിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സഭയിലെ പരമാദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെസുദീർഘമായശ്രംഖലയോട്താരതമ്യംചെയ്യുന്നതായാൽ, പ്രൌഢഗംഭീരമായി വാണുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സകലരാജവംശങ്ങളും കേവലം ഇന്നലത്തേതുമാത്രമാകുന്നു. ഇടമുറിയാതുള്ള പ്രസ്തുതശ്രംഖലയുടെ ഓരൊ കണ്ണിയും പരിശോധിച്ചു പിറകോട്ടു പോകുന്നപക്ഷം, മഹനീയമായ ആ സ്ഥാനാവലി 19-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ നെപ്പോളിയനു ചക്രവർത്തിപ്പട്ടം നൽകിയ മാപ്പാപ്പാ

മുതൽ 8-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ പെപ്പിനു രാജപട്ടം നൽകിയ മാപ്പാപ്പാവരെയും, പെപ്പിന്റെ കാലത്തിനപ്പുറം പൌരാണികകാലംവരെയും എത്തിക്കിടക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. പൌരാണികതലത്തിൽ അടുത്ത സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നതു വെനീസിലെ പ്രജാധിപത്യരാജ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ പാപ്പാധിപത്യത്തോടു താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ വെനീസിലെ പ്രജാധിപത്യം ആധുനികമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഈ വെനീസിലെ പ്രജാധിപത്യവും നാമാവശേഷമായിട്ടും, പാപ്പാധിപത്യം നിലനിൽക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. പാപ്പാധിപത്യം നിലനിൽക്കുന്നതു ജീർണ്ണാവസ്ഥയിലോ കേവലമൊരു പുരാണവസ്തുസ്മാരകമായിട്ടോ അല്ല; പ്രത്യുത, സമ്പൂർണ്ണമായ ജീവചൈതന്യത്തോടും യൌവനയുക്തമായ ഓജസ്സോടുംകൂടിയാണ്. ആഡ്രസ്തീനോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കെൻറിൽ വന്നിറങ്ങിയ മിഷ്യനറിമാരോടു ഭക്തിതീക്ഷ്ണതയിൽ കിടപിടിക്കുന്ന മിഷ്യനറിമാരെ ഇന്നും കത്തോലിക്കസഭ ലോകത്തിന്റെ പല മാതിത്തികളിലേക്ക് അയച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവർ പണ്ട് അറിവില്ലായ്മയുടെ ആക്രമണത്തോടു നേരിട്ടപ്പോൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച അതേ ധീരാത്മാവോടുകൂടിത്തന്നെ ഇന്നു ശത്രുരാജാക്കന്മാരുടെ ആക്രമണങ്ങളോടു നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മറ്റു യാതൊരുകാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവണ്ണം അവളുടെ സന്താനങ്ങൾ ഇന്നു വർദ്ധിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"പ്രാചീനഭൂഖണ്ഡങ്ങളിൽ അവർക്കുണ്ടായ നഷ്ടത്തെ വേണ്ടതിലധികം പരിഹരിക്കത്തക്ക സമ്പാദ്യം അവർക്കു നവീനഭൂഖണ്ഡങ്ങളിൽ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. മിസ്സൌരിനദിയുടെ സമതലപ്രദേശങ്ങൾക്കും കേപ്പ് ഹോണിനും മദ്ധ്യേ കിടക്കുന്ന അതിവിസ്തൃതങ്ങളായ രാജ്യങ്ങളെല്ലാം അവളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികാധിപത്യത്തിനു വിധേയങ്ങളായിരിക്കുന്നു. അവളുടെ സുദീർഘമായ ഈ രാജവാഴ്ചയുടെ അന്ത്യം ആസന്നമായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്ന യാതൊരു ലക്ഷ്യവും നമുക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമാകുന്നില്ല. ഇന്നു ലോകത്തിലുള്ള സകലരാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും സകല

മതസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും ഉത്ഭവം അവർ കണ്ടിട്ടുണ്ട്; അവയുടെയെല്ലാം അവസാനവും അവർക്കു കാണാൻ സംഗതിയായേക്കുമെന്നല്ലാതെ മറിച്ചുവിചാരിക്കാൻ യാതൊരു ന്യായവും കാണുന്നില്ല. അവർ മഹത്വം പ്രാപിക്കുകയും ലോകരുടെ ബഹുമാനത്തിനു പാത്രമാകുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങിയിട്ട് എത്രയോ കാലം കഴിഞ്ഞാണു സാക്സൺജാതിക്കാർ ബ്രിട്ടൺദ്വീപിൽ കാൽകുത്തിയതു്; ഫ്റാങ്കുജാതിക്കാർ റൈൻനദിക്കപ്പുറം കടന്നതു്; യവനന്മാരുടെ വാഗ്വിലാസം അന്യോന്യായിൽനിന്നു് അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തതു്; ബിംബാരാധന മെക്കായിലെ ദേവാലയങ്ങളിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതു്. ന്യൂസലീൻഡുകാരനായ വല്ല ദേശസഞ്ചാരിയും ലണ്ടനിൽവന്നു്, നാലുപാടും വിസ്തൃതമായി പരന്നുകിടക്കുന്ന ശൂന്യപ്രദേശത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ, ലണ്ടൻപാലത്തിന്റെ ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഒരു കമാനത്തിന്മേൽ നിലകൊണ്ടു്, സെൻറു് പോൾസു് ദേവാലയത്തിന്റെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങളുടെ ചിത്രം വരച്ചെടുക്കുന്ന കാലത്തിനു ശേഷവും അവർ അക്ഷയമായ ഓജസ്സോടുകൂടി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടാവാം."

ഗ്ലാഡ്സ്റ്റന്റെ പ്രശംസ.

ഒരു മഹാപണ്ഡിതനും തികഞ്ഞ വാഗ്മിയും ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രിയുമായിരുന്ന ഗ്ലാഡ്സ്റ്റന്റെ സാക്ഷ്യവും കേൾക്കേണ്ടതുതന്നെയാണു്: "അവർ (കോൺസ്റ്റന്റയിൻചക്രവർത്തിയുടെ കാലം മുതൽ) 1500 വർഷമായി നാഗരികതയുടെ നേതൃത്വം വഹിച്ചുകൊണ്ടു പുരോഗമനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ദീർഘയാത്രയിൽ അവർ ലോകത്തിലെ മാനസികവും ഭൌതികവുമായ പ്രധാനപ്രവർത്തനശക്തികളെ ഒരു വിജയരഥത്തോടു കൂടിരകളെയെന്നോണം തന്റെ രഥത്തോടു ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അവളുടെ കലാവിദ്യ ലോകത്തിന്റെ കലാവിദ്യയും, അവളുടെ പ്രതിഭാവിലാസം ലോകത്തിന്റെ പ്രതിഭാവിലാസവുമായിരിക്കുന്നു. അവളുടെ മഹത്വവും പ്രതാപവും പ്രൌഢിയും ഗാംഭീര്യവും തന്നെയാണു, നിശ്ശ്ലേഷമായിട്ടല്ലെ

ങ്കിലും, ഏകദേശമായി ആ വിഷയത്തിൽ ലോകത്തിന് അഭിമാനിക്കത്തക്കതായി ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു്. .... ആശ്ചര്യപാത്രമായ ഈ സഭ, ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലംവരെയുള്ള പഴക്കവും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോളം തന്നെ വ്യാപ്തിയുമുള്ള ഈ സഭ, ഇന്ന് ഇരുപതു ശതാബ്ദക്കാലത്തെ ജീവിതത്തിനുശേഷവും, സ്വർഗ്ഗീയാഗ്നി ഭ്രമിയിൽ വർഷിച്ച ആ പെന്തക്കൊസ്തദിനത്തിൽ ഇരുന്നപോലെ, അതു നവ്യചൈതന്യത്തോടും ഫലഭ്രയിഷ്ഠതയോടുംകൂടി വർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു."

ഡോക്ടർ അഗസ്റ്റസ് ബ്രിഗ്സിന്റെ സാക്ഷ്യം.

ന്യൂയോക്കിലെ 'യൂണിയൻ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സെമ്മിനരി' എന്ന വൈദികവിദ്യാലയത്തിലെ പ്രഫസറായിരുന്ന ഡോക്ടർ അഗസ്റ്റസ് ബ്രീഗ്സ് എന്ന പണ്ഡിതന്റെ സാക്ഷ്യംകൂടി കേട്ടാലും: "പാപ്പാധിപത്യം ലോകത്തിൽ ഏതുകാലത്തും സ്ഥിതിചെയ്തിട്ടുള്ള ബൃഹത്തായ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്; ഇന്നുള്ളതിൽ ഏറ്റവും ബൃഹത്തായ സ്ഥാപനവും അതുതന്നെയാകുന്നു. ഭാവിയിൽ ഇതിലും ബൃഹത്തായിത്തീരാമെന്ന് അതു പ്രശാന്തമായും സുദൃഢമായും പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏകസാർവ്വത്രികസഭയുടെ മേലുള്ള അതിന്റെ ആധിപത്യം ലോകമാസകലം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. മറ്റു സഭകളെല്ലാം ജാതീയമോ പ്രാദേശികമോ ആയ ഘടനയോടുകൂടിയവയാണ്. പാപ്പാധിപത്യം ലോകരക്ഷകനാൽ അപ്പൊസ്തോലന്മാരുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായി നിയമിക്കപ്പെട്ട വിശുദ്ധപത്രോസിൽനിന്ന് ആരംഭിച്ചതും, 18 ശതാബ്ദത്തിലധികം കാലത്തെ ഇടമുറിയാതുള്ള പിന്തുടർച്ചയോടുകൂടി പോന്നിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. അപ്പൊസ്തോലകാലം മുതൽ അതേ സജീവശരീരമായി എന്നും നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുള്ളതും, ക്രിസ്തുമതത്തിൽ കേന്ദ്രസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതുമായ മഹാജനസമൂഹം അതിന്റെ ഭരണത്തിനു വിധേയമായിരിക്കുന്നു . . . . ക്രിസ്തീയസഭ ആദിമകാലം മുതൽ റോമാമെത്രാന്റെ പരമാധിപത്യം സ്വീകരിച്ചിരുന്നെന്നും, മഹത്തരങ്ങളായ മറ്റു സകലമെത്രാസനങ്ങളും വിശ്വാസത്തിലും ഭരണ

ത്തിലും നടപടിയിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമാധികാരം ചില കാലങ്ങളിൽ സ്വീകരിച്ചിരുന്നെന്നും സമ്മതിക്കാതെ ഗത്യന്തര മില്ല. പാപ്പാധിപത്യത്തിന്റെ ചരിത്രം പ്രക്ഷോഭണങ്ങളുടെയും സമരങ്ങളുടെയും ഒരു ചരിത്രമാകുന്നു. ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്ന അതിഭയങ്കരങ്ങളായ സമരങ്ങൾ ആ സിംഹാസനത്തിനു ചുറ്റും ശതാബ്ദങ്ങൾതോറും നടന്നിട്ടുള്ളവയാണ്. നരകവാതിലുകൾ ഈ ലോകത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും തുറന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു റോമയിലായിരുന്നു. . . . എങ്കിലും സമരങ്ങളിലെല്ലാം ആ ഉറ്റുകുതികൾ എല്ലായ്പോഴും പരാജിതങ്ങളാകയും, അവസാനം പാപ്പാധിപത്യം പൂർവ്വാധികമായ ബലത്തോടെ നിലകൊള്ളുകയുമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്."

പ്രസ്തുത പ്രശംസാവാക്യങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ടതു് അനേകശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പാണെങ്കിലും അവ അക്ഷരംപ്രതി യഥാർത്ഥമാണെന്നു് അതിനുശേഷമുള്ള ലോകചരിത്രവും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നില്ലയൊ? പരമ്പരാഗതമായ ദൈവവിശ്വാസത്തിനും സന്മാർഗ്ഗബോധത്തിനും ഭയങ്കരമായവിധം ഉടവു തട്ടിയിരിക്കുന്നതും, ഭൗതികങ്ങളായ സർവ്വശക്തികളും അത്ഭുതപൂർവ്വമാംവണ്ണം സകലമതസ്ഥാപനങ്ങളെയും ശിഥിലീഭവിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഇക്കാലത്തു പ്രത്യേകിച്ചും, കത്തോലിക്കസഭ വിജയശ്രീലാളിതയായി പരിശോഭിക്കുന്നില്ലയോ? ഐക്യം, സാർവ്വത്രികത്വം ആദിയായ അവളുടെ സനാതനലക്ഷണങ്ങളേയോ, ശാസ്ത്രജ്ഞാനം സംസ്കാരം മുതലായി നാഗരികതയുടെ ഘടകങ്ങളിൽ അവൾ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തേയോ, സകലജാതിമതസ്ഥരിലും അവൾ പ്രയോഗിച്ചുവരുന്ന ധാർമ്മികശക്തിയേയോ, സർവ്വോപരി അവളുടെ പരമാശ്ചര്യക്ഷമരായ മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ ലോകോത്തരമായ നിയന്ത്രണശക്തിയേയോ ഏതു നോക്കിയാലും അവൾ ഇന്നു പൂർവ്വാധികം പ്രതാപത്തോടും പ്രാബല്യത്തോടുംകൂടി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു കാണാം. അവിശ്വാസികളും അകത്തോലിക്കരുമായ പല മഹന്മാർ ഈ വസ്തുതയ്ക്കും സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

"ടൈമ്സ്" പത്രത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം.

ലണ്ടനിലെ സുപ്രസിദ്ധ അകത്തോലിക്ക രാഷ്ട്രീയപത്രമായ ടൈമ്സിന്റെ സാഹിത്യപരമായ അവശേഷത്തിൽ ഞാൻ മേലുദ്ധരിച്ച മെക്കോളയുടെ സാക്ഷ്യത്തെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, കത്തോലിക്കസഭയ്ക്ക് ആധുനികകാലത്തുള്ള ധാർമ്മികശക്തിയെ ഇപ്രകാരം പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു:— "അവ (മെക്കോളയുടെ വാക്കുകൾ) ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ട കാലത്തെപ്പോലെ ഇന്നും യഥാർത്ഥങ്ങളും അർത്ഥഗർഭങ്ങളുമായിരിക്കുന്നു. വിവിധങ്ങളായ രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ പൌരന്മാരും വിരുദ്ധങ്ങളായ ജാത്യാചാരങ്ങളനുസരിക്കുന്നവരും പലപല കക്ഷികളായി പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നവരും, എന്നാൽ മതപരമായി റോമയിലെ മാപ്പാപ്പായ്ക്കു കീഴ്വഴങ്ങി ലോകമാസകലം അധിവസിക്കുന്നവരും ആയ ലക്ഷോപലക്ഷം ജനങ്ങൾ ആക്കും അഗണ്യമാക്കാൻ വഹിയാത്ത ഒരു ശക്തിയാകുന്നു....മനുഷ്യാഭിവൃദ്ധിയെ ദീർഘദൃഷ്ടിയോടുകൂടി നിരീക്ഷണംചെയ്യുന്ന യാതൊരുവനും ഈ ശക്തിയെ അവന്റെ ഗണനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. മെക്സിക്കൊമുതൽ പോളൻവരെയും, ചിക്കാഗോമുതൽ പെക്കിങ്ങ്വരെയും, ഇന്ത്യയിലും മെഡിറ്ററേനിയൻ കടലിനു ചുറ്റുമുള്ള രാജ്യങ്ങളിലും, ജർമ്മനിയിലും ചെക്കൊസ്ലൊവാക്യായിലും, 'കത്തോലിക്ക'യെന്നു സാധാരണ വിളിക്കപ്പെടുന്ന രാജ്യങ്ങളിലെപ്പോലെതന്നെ, ഈ ജനസംഘം ഒരേ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചും ഒരേ സന്മാർഗ്ഗം അനുഷ്ഠിച്ചും ഒരേ തലവനെ അനുസരിച്ചും പോരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത മനുഷ്യചരിത്രം പഠിക്കുന്നവർക്കു നിരന്തരം ആശ്ചര്യവിഷയമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ ജനസംഘത്തിന്റെ ശക്തി ഇറ്റലിയിൽനിന്നുള്ളതാണെന്ന് ഒരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂടാ. (റഷ്യ, ഗ്രീസ് മുതലായ) പ്രാചീനരാജ്യങ്ങളിലെ പ്രത്യേകപരിതഃസ്ഥിതികളോടു നവംനവമായി ഇണങ്ങിച്ചേരുന്ന ഈ ശക്തി റോമിൽനിന്നോ മറ്റു ലത്തീൻരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നോ ഉള്ളതാണെന്ന് ഇനി പറയുവാൻ വഹിയാ. എന്നു മാത്രമല്ല, ഈയിട ചൈനായിൽ ഒരു സ

ദേശീയവൈദികാദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാപനം ഏറ്റെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വസ്തുത അനുസ്മരിക്കുമ്പോൾ, പ്രസ്തുതശക്തി യൂറോപ്യൻനാഗരികതയുടെ പ്രകാരഭേദം മാത്രമാണെന്നതന്നെ ഇനി എത്രനാൾ പറയുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു."

കാരണമെന്തു്?

ലോകത്തിൽ ഇതേവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും ഇപ്പോഴുള്ളതുമായ സകലസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ഏകവ്യത്യസ്തമായി കത്തോലിക്കസഭ അത്ഭുതകരമായി പ്രചരിച്ചതിന്റെയും അത്ഭുതകരമായി നിലനില്ക്കുന്നതിന്റെയും കാരണമെന്തായിരിക്കാം? മാനുഷികശക്തികളുടെ ഏകോപിച്ചുള്ള സഹായമാണോ? അവ സഹായമായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, സർവ്വപ്രകാരേണയും അവൾക്കു പ്രതിക്രിയവുമായിരുന്നു. മനുഷ്യദൃഷ്ടിയിൽ കേവലം സാധാരണന്മാരായിരുന്ന പന്ത്രണ്ടു അപ്പൊസ്തോലന്മാരും അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരുമായിരുന്ന അവളുടെ ആദ്യപ്രവർത്തകന്മാർ; മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു് അപ്രാപ്യങ്ങളും അപരിചിതങ്ങളുമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളും, മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ സ്വതേയുള്ള വാസനകൾക്കും അഭിലാഷങ്ങൾക്കും ആനന്ദങ്ങൾക്കും പ്രത്യക്ഷവിരുദ്ധമായ പ്രമാണങ്ങളുമായിരുന്ന അവർ ലോകരോടു പ്രസംഗിച്ചതു്; യഹൂദാധികാരികളും റോമൻഭരണകർത്താക്കളും അവരെ പ്രസംഗിക്കരുതെന്നു വിരോധിക്കുകയും, നാനാവിധ ഭേദഭണ്ഡങ്ങൾ ഏല്പിക്കുകയും, ഒടുവിൽ മൃഗീയമായവിധം വധിക്കുകയുമാണു ചെയ്തതു്; എങ്കിലും അവർ പ്രസംഗവും പ്രചാരണവേലയും തുടങ്ങി എഴുപതുവർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ സഭയുടെ അംഗങ്ങൾ റോമൻസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലുമുണ്ടായിരുന്നെന്നും, അവളുടെ പ്രാബല്യം സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചതിനാൽ സ്വദേശീയദേവന്മാർക്കു നൽകിവന്നിരുന്ന ആരാധനാസമ്പ്രദായം ജനസമുദായം ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നെന്നും അക്കാലത്തു റോമൻ ഗവർണ്ണരായിരുന്ന പ്ലീനി രണ്ടാമൻ ചക്രവർത്തിക്കു സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആദ്യത്തെ മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകാലം അവളുടെ സന്താനങ്ങൾ ലക്ഷക്കണക്കിനു റോമൻസാമ്രാജ്യാധികാരികളാൽ അതിഭയങ്കരമായവിധം ഹിംസിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും, അവർ ചിന്തിയ രക്തം അവളുടെ വർദ്ധമാനമായ പ്രചാരത്തിനും പ്രസിദ്ധിക്കും വലിയ ഒരു വളമായി തീർന്നതേയുള്ളൂ. മഹാശക്തമായിരുന്ന റോമൻസാമ്രാജ്യത്തെ നാമാവശേഷമാക്കി തല്ലിയലച്ചു പാഞ്ഞുകയറിവന്ന കാട്ടാളവർഗ്ഗക്കാർ അരിനശേഷം അവളെ ആക്രമിക്കുകയുണ്ടായി; എന്നാൽ അവർ പരാജയമടയുന്നതിനു പകരം ആ കാട്ടാളവർഗ്ഗക്കാരുടെ ബുദ്ധിയെയും മനസ്സിനെയും സ്വാധീനപ്പെടുത്തി, അവരിൽ ജ്ഞാനവും സംസ്കാരവും ജീവിതവിശുദ്ധിയും കൈവളർത്തി, യൂറോപ്യൻനാഗരികതയെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. അവളുടെ സന്താനങ്ങളായ രാജാക്കന്മാരും തത്വജ്ഞന്മാരും ശാസ്ത്രകാരന്മാരും, എന്നുവേണ്ട അവളുടെ സഹായത്തിനും ശുശ്രൂഷയ്ക്കുംവേണ്ടി പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വൈദികവർഗ്ഗംതന്നെയും, അവളെ സർവ്വദാ വിശ്വസ്തതയോടെ സേവിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തില്ല; പ്രത്യുത, അവരിൽ നിസ്സാരമല്ലാത്ത ഒരുഗണം തങ്ങളുടെ നിരന്തരമായ എതിർപ്പുകളാലും അബദ്ധങ്ങളായ പ്രബോധനങ്ങളാലും അസാന്മാർഗ്ഗികനടപടികളാലും അവളെ പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ മുറിപ്പെടുത്തുകയും അധഃപതിപ്പിക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കുകയുമാണുണ്ടായത്. എന്നിട്ടും, മേലുദ്ധരിച്ച സാക്ഷ്യങ്ങളിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവിധം, അവൾ സകല മാനുഷികസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും വ്യത്യസ്തമായി ചിരഞ്ജീവിനിയായി നിൽക്കുന്നു എന്ന വസ്തുതതന്നെ അവളുടെ ദൈവസ്ഥാപിതത്വത്തെ വിളിച്ചറിയിക്കുന്നില്ലയോ? അതേ, കത്തോലിക്കസഭയുടെ ചരിത്രം മാത്രം പരിശോധിച്ചാൽ, അവളെ നരകവാതിലുകൾ നിരന്തരം ആക്രമിച്ചിരുന്നെന്നും, എന്നാൽ അതുകൾക്ക് അവളെ അടിപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും, അതിനു കാരണം അവളെ ദൈവമായ ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ചതും നിരന്തരസംരക്ഷണം ചെയ്യുന്നതുമാണെന്നും ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. "എന്റെ സഭയെ ഞാൻ പണിയും; നരക

വാതിലുകൾ അതിനോട് പ്രബലപ്പെടുകയില്ല. ഞാൻ ലോകാവസാനംവരെയും നിങ്ങളോടുകൂടി ഉണ്ടായിരിക്കും."

പ്രിയസഹോദരരെ, ദൈവസ്ഥാപിതമായ ഈ സഭയിൽ ജനിക്കുന്നതിനും, ഈ സഭയിൽ ജീവിക്കുന്നതിനും, ഈ സഭയിൽ തന്നെ മരിക്കുന്നതിനും ഇടവരുന്നതു് എത്ര വലിയഭാഗ്യം! ജഗൽപ്രസിദ്ധനായിരുന്ന ഗിബൺസ് കർദ്ദിനാളിന്റെ വാക്യങ്ങളിൽ ഈ സംഗതി ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളാം.

"പ്രാചീനറോമായിലെ പ്രജാധിപത്യം അത്യന്തതേജസ്സോടുകൂടിയിരുന്ന കാലത്തു്, 'ഞാനൊരു റോമൻ പൌരനാണ്' എന്നു റോമാക്കാർ സാഭിമാനം പറഞ്ഞിരുന്നു. ഒരു റോമാക്കാരന്റെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ സ്ഥാനപ്പേർ ഇതായിരുന്നു. ആ പ്രജാധിപത്യം പഴക്കംകൊണ്ടു പൂജ്യവും, പൂർവികന്മാരുടെ സംഖ്യകൊണ്ടു പ്രബലവും, ഭരണതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ബുദ്ധിവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടു സുപ്രസിദ്ധവും ആയിരുന്നതുകൊണ്ടാണു് അവൻ അതിനെക്കുറിച്ചു് അഭിമാനമുള്ളവനായതു്. ആ സ്ഥിതിക്കു്, പത്തൊൻപതു ശതാബ്ദങ്ങൾ നിലനിന്നിരിക്കുന്നതും, ലോകാവസാനത്തോളം നിലനില്ക്കുവാനുള്ളതും, സകല രാജ്യങ്ങളിലും അനേകകോടി പുത്രന്മാരുള്ളതും, അനേകായിരം മഹാവീരന്മാരുടെയും രക്തസാക്ഷികളുടെയും മാതാവായിരിക്കുന്നതും, നിങ്ങളെ ശ്ലീഹന്മാരോടും പുണ്യവാന്മാരോടും സംഗമിപ്പിക്കുന്നതുമായ പ്രജാധിപത്യത്തിലെ—കത്തോലിക്കസഭയിലെ—ഒരു പൌരനായിരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾ എത്രയധികം അഭിമാനമുള്ളവരായിരിക്കണം? ഭൂമിയിലെ ബന്ധുക്കളിൽനിന്നും മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നും വേർപെട്ടാലും നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും സഭയിൽനിന്നു വേർപെടണമെന്നില്ല. നമ്മെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനായി അവർ എന്നും നമ്മോടുകൂടെയുണ്ടു്. തന്റെ ദിവ്യനാഥൻ ശ്ലീഹന്മാരോടു പറഞ്ഞതുതന്നെ അവർ നമ്മോടും പറയുന്നു. "കണ്ടാലും, ഞാൻ എല്ലാദിവസങ്ങളിലും, ലോകാവസാനത്തോളവും നിങ്ങളോടുകൂടെയുണ്ടു്."

VII.

കത്തോലിക്കസഭയ്ക്ക് അപ്രമാദിതപവരമുണ്ട്.

"He that heareth you heareth me; he that despiseth you despiseth me; He that believeth shall be saved, he that believeth not shall be condemned". (Luke X. 16: Mark XVI. 16.)

"Whatsoever thou shalt bind upon earth, it shall be bound also in heaven: and whatsoever thou shalt loose on earth, it shall be loosed also in heaven". (Math: XVI. 19)

And behold I am with you all days, even to the consummation of the world". (Math: XXVIII. 20)

"നിങ്ങളെ കേൾക്കുന്നവൻ എന്നെ കേൾക്കുന്നു; നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കുന്നവൻ എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നു; വിശ്വസിക്കുന്നവൻ രക്ഷിക്കപ്പെടും; വിശ്വസിക്കാത്തവനോ ശിക്ഷാവിധിയിൽ ഉൾപ്പെടും."

"നീ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതൊക്കെയും സ്വർഗ്ഗത്തിലും കെട്ടപ്പെടും; നീ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതൊക്കെയും സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിക്കപ്പെടും."

"കണ്ടാലും, എല്ലാ നാളുകളിലും, ലോകാവസാനത്തോളവും, ഞാൻ നിങ്ങളോടുകൂടിയുണ്ട്."

ഈ പ്രസംഗത്തിന്റെ അവതാരികയായി, ചെറുപ്പകാലത്തു കണ്ടിട്ടുള്ളതും ഇപ്പോഴും ഓർമ്മയിലിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു കാഴ്ചയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വടക്കേ അതിർത്തിയിലുള്ള പറവൂർ മുതലായ താലൂക്കുകളിൽനിന്നു മുതലെടുപ്പുവക പണം തലസ്ഥാനത്തെ ഖജനാവിലേക്കു കൊണ്ടുപോയിരുന്ന കാഴ്ചയാണു ഞാൻ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. വെള്ളിനാണയങ്ങളും സ്വർണ്ണനാണയങ്ങളും ഉള്ളടക്കി കെട്ടി ഭദ്രമാക്കിയിട്ടുള്ള ഓരോ സഞ്ചിയും തലയിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഏതാനും ചുമട്ടുകാരും, അവരുടെ മുൻപിലും പിൻപിലും പാർശ്വങ്ങളിലും വാളുരിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു്

ഏതാനും പോലീസുകാരും അണിനിരന്നു മെയിൻസെൻടൽ റോഡിൽക്കൂടി കാൽനടയായി പോയിരുന്നു. വഴിമദ്ധ്യേയുള്ള ഓരോ പ്രധാനപോലീസ്സ്റ്റേഷനിലും അവർ വിശ്രമിക്കുകയും, അനന്തരം അവർതന്നെയോ അ സ്ഥലത്തുനിന്നുള്ള വേറേ ചുമട്ടുകാരും പോലീസുകാരുമോ പ്രസ്തുതപണസ്സഞ്ചികളും കൊണ്ടു യാത്രതുടരുകയും, അങ്ങനെ ഏതാനുംദിവസങ്ങൾ കൊണ്ടു തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി ഖജനാവിൽ പണം ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ചുമട്ടുകാർതന്നെയോ മറ്റാരെങ്കിലുമോ വഴിക്കൊരിടത്തുവച്ചും പണസ്സഞ്ചിയിലെ ഉള്ളടക്കത്തിനു യാതൊരുഭംഗവും വരുത്തിയിട്ടില്ലെന്നും, അതു താല്ക്കിൽനിന്നു കൊടുത്തയച്ചപ്പോഴിരുന്നവിധംതന്നെ ഖജനാവിലെത്തുമ്പോഴും ഇരിക്കുന്നുണ്ടെന്നുമുള്ളതിന് എന്തായിരുന്നു ഉറപ്പ്? ആ പണസ്സഞ്ചിയുടെ ഇടവിടാതുള്ള കാവൽക്കാരായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പോലീസുകാർ അവരുടെ ജോലി നിർവ്വിഘ്നം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അവരെ എതിർത്തു പണസ്സഞ്ചികൾക്കു ഭംഗം വരുത്താൻ ജീവനിൽകൊതിയുള്ള വരാരും തുനിയുകയില്ലെന്നുമുള്ള വസ്തുതതന്നെയായിരുന്നല്ലൊ അതിനുറപ്പ്. ഇങ്ങനെ ഒരുറപ്പുമില്ലാതെ, സർക്കാർജീവനക്കാരുടെ ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തോടുകൂടിയ കാവൽക്കൂടാതെ, കേവലം സാധാരണക്കാരായ ചുമട്ടുകാരെമാത്രം ഏല്പിച്ചു താല്ക്കിൽനിന്നും പണസ്സഞ്ചികൾ കൊടുത്തയയ്ക്കുന്നപക്ഷം, അവ നിർദ്ദിഷ്ടസ്ഥലമായ ഖജനാവിൽ അഭംഗമായി എത്തുമെന്ന് എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാം? അവയെ അവിധം കൊടുത്തയയ്ക്കുന്നവർ വളരെ ബുദ്ധിശൂന്യമായി പ്രവർത്തിച്ചുവെന്ന സമ്മതിക്കേണ്ടിവരികയില്ലയോ? കത്തോലിക്കസഭയുടെ അപ്രമാദിത്വവരത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ ഏതാണ്ടു സഹായിച്ചേക്കാവുന്ന ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടാണ് ഈ സംഗതി ഇവിടെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത്.

സഭയുടെ ഉദ്യോഗം.

ദൈവമായ ക്രിസ്തു കത്തോലിക്കസഭയെ സ്ഥാപിച്ചശേഷം, താൻ തുടങ്ങിയ രക്ഷാകരമായ വേല തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്ന

ഉദ്യോഗം അവർക്കു നൽകുകയും, അതിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ അധികാരങ്ങളും അനുഗ്രഹങ്ങളും അവർക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. "സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും സമസ്താധികാരവും എനിക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പിതാവു് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാൻ നിങ്ങളെയും അയയ്ക്കുന്നു. അതിനാൽ നിങ്ങൾ പോയി എല്ലാ ജാതികളെയും പഠിപ്പിക്കുവിൻ. ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളവ സമസ്തവും അനുസരിക്കുവാൻ അവരെ പഠിപ്പിക്കുവിൻ. ജറുസലേമിലും യൂദിയായിൽ എല്ലായിടത്തും സമേരിയായിലും ഭൂമിയുടെ അതിർത്തിവരെയും നിങ്ങൾ എനിക്കു സാക്ഷികളായിരിക്കുവിൻ. ആരെങ്കിലും നിങ്ങളെ കൈക്കൊള്ളാതെയും നിങ്ങളുടെ വചനങ്ങൾ കേൾക്കാതെയുമിരുന്നാൽ ആ വീട്ടിൽനിന്നോ നഗരത്തിൽനിന്നോ പുറപ്പെടുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ പാദങ്ങളിലെ പൊടി തട്ടിക്കളയുവിൻ. ന്യായവിധിദിവസത്തിൽ ആ നഗരത്തെക്കാൾ സോദോമും ഗോമോറായും എന്ന ദേശങ്ങളോട് അധികം ആനുകൂല്യം കാണിക്കപ്പെടും. സഭയെ നിരസിച്ചാൽ അവൻ നിനക്ക് ഒരു പുറജാതിയും ചുങ്കക്കാരനും എന്നപോലെ ആയിരിക്കട്ടെ. വിശ്വസിക്കുന്നവൻ രക്ഷിക്കപ്പെടും. വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നവൻ ശിക്ഷാവിധിയിൽ ഉൾപ്പെടും. നിങ്ങളെ കേൾക്കുന്നവൻ എന്നെ കേൾക്കുന്നു; നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കുന്നവൻ എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നു; എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നവനോ എന്നെ അയച്ചവനെ നിന്ദിക്കുന്നു. ഞാൻ പിതാവിനോട് അപേക്ഷിക്കും; നിങ്ങളോടുകൂടെ എന്നെന്നേയ്ക്കും വസിക്കേണ്ടതിനു മറെറാരു ആശ്വാസപ്രദനെ അവിടുന്നു നിങ്ങൾക്കു തരും. സത്യാത്മാവായ അദ്ദേഹം വരുമ്പോൾ നിങ്ങളെ സത്യമൊക്കയും പഠിപ്പിക്കും. കണ്ടാലും, എല്ലാനാളുകളിലും, ലോകാവസാനത്തോളവും, ഞാൻ നിങ്ങളോടുകൂടിയുണ്ടു്."

ക്രിസ്തുവിന്റെ ഈ വാക്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കുന്ന പക്ഷം, ദൈവമായ അവിടുന്നു സഭയെ—ശ്ലീഹന്മാരെയും ലോകാവസാനംവരെയുള്ള അവരുടെ അനുഗാമികളെയും—ഏ

ല്പിച്ച ഉദ്യോഗവും, അതിന്റെ ശുഭകരമായ നിർവ്വഹണത്തിനു വേണ്ടി നൽകിയ അധികാരങ്ങളും അനുഗ്രഹങ്ങളും, അവ ളുടെ സന്ദേശം അറിയുന്നവർക്ക് അതു സംബന്ധിച്ചുള്ള കർത്ത വ്യവും എന്തെല്ലാമാണെന്നു നമുക്കു വ്യക്തമായും സ്പഷ്ടമായും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. താൻ ലോകത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന രക്ഷാ കരമായ സന്ദേശം ലോകാവസാനംവരെയുള്ള സകല മനുഷ്യ രെയും അറിയിക്കുന്ന ഉദ്യോഗമാണു ക്രിസ്തു തന്റെ സഭയെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സഭ അറിയിക്കുന്ന ആ സന്ദേശം തന്റെ സന്ദേശമായി ഗണിക്കുകയും, അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസത്തോ ടും ഹൃദയപൂർവ്വമായ അനുസരണയോടുംകൂടി അതിനെ സ്വീക രിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് അതറിയാൻ ഇടവരുന്ന സകല മനുഷ്യരോടും അവിടുന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിനു വിപരീതം വരുത്തുന്നതു ദൈവനിന്ദനമെന്ന മഹാപാപമായിരിക്കുമെന്നും, ആ പാപം ചെയ്യുന്നവൻ നിത്യശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരു മെന്നും അവിടുന്ന് ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു. തന്റെ സന്ദേശം താൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളവിധം മനുഷ്യരെ അറിയിക്കണമെന്ന ജോലി വേണ്ടവിധം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ സഭയ്ക്കു സ്വതേ ഉണ്ടാ കാവുന്ന അപ്രാപ്തിയേയും ബലഹീനതയേയും പരിഹരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു താനും തന്റെ "സത്യാത്മാവായ ആ ശ്വാസപ്രദനും" അതിനെ നിരന്തരം സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു മെന്നാണ് അവിടുന്ന് അതിനോടു വാഗ്ദാനംചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഈ മൂന്നു സംഗതികളും ഒരുമിച്ചുചേർത്തു് ആലോചിക്കുന്നതാ യാൽ, കത്തോലിക്കസഭയ്ക്ക് അവകാശവാദംചെ യ്യുന്ന അപ്രമാദിത്വവരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ ഗ ത്യന്തരമില്ല.

ദൈവസഹായം ആവശ്യം.

ക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതും, ലോകാവസാന ത്തോളം മനുഷ്യരെ അറിയിക്കുവാൻ അവിടുന്നു കത്തോലിക്ക സഭയെ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ സന്ദേശത്തിലടങ്ങിയ സിദ്ധാന്ത ങ്ങളുടെ സ്വഭാവം ആലോചിച്ചാൽ, അവയെ അഭേദമായി സൂ

ക്ഷിക്കുന്നതിനും അബദ്ധരഹിതമായി പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും സഭയ്ക്കു സ്വയം സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമായിക്കാണാം. ദൈവം, മനുഷ്യാത്മാവു്, പുണ്യപാപങ്ങൾ, അനന്തരജീവിതം, സ്വർഗ്ഗനരകങ്ങൾ മുതലായി മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയെയും സ്വഭാവത്തെയും ഉദ്ദേശ്യത്തെയും വിവരിക്കുന്നതും, മനുഷ്യരുടെ സകല വിചാരങ്ങളെയും വാക്കുകളെയും പ്രവൃത്തികളെയും നയിക്കുന്നതുമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളാണല്ലൊ പ്രസ്തുത സന്ദേശത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ശതാബ്ദങ്ങൾതോറും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും ഇനിയും ഉണ്ടാകുന്നതുമായ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കിടയിൽക്കൂടി, മാറിമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അബദ്ധങ്ങളായ ശാസ്ത്രവാദങ്ങളുടെയും അസാന്മാർഗ്ഗികങ്ങളായ ജീവിതപ്രമാണങ്ങളുടെയും പ്രവാഹങ്ങൾക്കിടയിൽക്കൂടി, ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങളടങ്ങിയ നിധികുംഭത്തെ അന്യൂനമായും കളങ്കരഹിതമായും ലോകാവസാനത്തോളം വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ സഭാധികാരികളായ മനുഷ്യർക്കു സ്വശക്ത്യാ സാധിക്കുന്നതാണോ? ഗ്നോസ്റ്റിസിസം, ഏര്യനിസം, പെലേജിയനിസം, നെസ്റ്റോറിയനിസം, മോണോഫിസിസം, ജാൻസനിസം, പ്രോട്ടസ്റ്റന്റിസം, ഗാലിക്കനിസം, മോഡണിസം എന്നീ പ്രബലങ്ങളായ അബദ്ധപഠനങ്ങളും അവയുടെ അംസഖ്യങ്ങളായ വകഭേദങ്ങളും ഓരോ കാലങ്ങളിൽ ക്രൈസ്തവലോകത്തെ ആക്രമിക്കുകയും, മഹാപണ്ഡിതന്മാരായിരുന്ന അനവധി ക്രിസ്ത്യാനികൾ, അന്ത്യോഖ്യാ അലക്സാന്ത്രിയാ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ എന്നീ അതിപ്രധാനങ്ങളായ മെത്രാസനങ്ങളെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ചില വൈദികാദ്ധ്യക്ഷന്മാർപോലും, അവയ്ക്കു് അടിപെടുകയും ചെയ്തില്ലയോ? ആധുനികകാലത്തു് അജ്ഞേയവാദം, അനാത്മവാദം, പരിണാമവാദം, സമഷ്ടിവാദം, ജനനനിയന്ത്രണവാദം, സ്വതന്ത്രവിവാഹവാദം എന്നിവയുടെ ശക്തിയേറിയ തള്ളലേറ്റു പരമ്പരാഗതമായ വിശ്വാസസത്യങ്ങളും സാന്മാർഗ്ഗികനിയമങ്ങളും ഇതരക്രിസ്തീയസഭകളിൽപോലും നിലംപതിച്ചുവരുന്നില്ലയോ? തന്റെ സൂക്ഷത്തിനേല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവവെളിപാ

ടാകുന്ന നിക്ഷേപവും വഹിച്ചുകൊണ്ടു ലോകത്തിൽക്കൂടി പ്രയാണം ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ സർവ്വത്ര അനുഭവപ്പെട്ടുന്ന "നരകവാതിലു"കളുടെ ഏതാദൃശമായ ആക്രമണങ്ങളെ സഭ തടുത്തുനിൽക്കണമെങ്കിൽ, ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകവും നിരന്തരവുമായ സഹായം അതിന് ആവശ്യമല്ലയോ? മുൻവിവരിച്ച ഉദാഹരണത്തിൽ, താലൂക്കിൽനിന്നു ഖജനാവിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്ന പണസ്സഞ്ചികളെ സുരക്ഷിതമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു ഗവർമെന്റിൽനിന്നും സ്വന്തം ആളുകളെ കാവൽക്കാരായി ഏർപ്പെട്ടുത്തിയതുപോലെ, തന്റെ സന്ദേശവും വഹിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്ന സഭയേയും ദൈവം തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ എല്ലാവക അബദ്ധങ്ങളിൽനിന്നും കാത്തുരക്ഷിക്കുമെന്നുള്ളതിന് എന്തുണ്ടു സംശയം? "നരകവാതിലുകൾ അതിനോടു പ്രബലപ്പെടുകയില്ല. കണ്ടാലും, എല്ലാനാളുകളിലും, ലോകാവസാനത്തോളവും, ഞാൻ നിങ്ങളോടുകൂടിയുണ്ടു" എന്നുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ വാഗ്ദാനത്തിന് ഇതല്ലാതെ മറ്റെന്താണ് അർത്ഥമുള്ളതു്?

തന്റെ സഭയെ ക്രിസ്തു ഈവിധം സഹായിക്കുമെന്നു നമുക്ക് ഉറപ്പുവിചാരിക്കാൻ വേറൊരു ന്യായമുണ്ടു്. തന്റെ സഭ പഠിപ്പിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളെ സംശയലേശംകൂടാതെ വിശ്വസിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു ക്രിസ്തു ഭയങ്കരമായ ശിക്ഷയിൻകീഴ് എല്ലാമനുഷ്യരോടും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സന്ദേശം അറിയിക്കുന്ന സഭ സാക്ഷാൽ തന്റെ സഭയാണോ എന്നു പരിശോധിക്കാനല്ലാതെ, തന്റെ സഭയാണെന്നു പരിശോധനകൊണ്ടു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സഭ അറിയിക്കുന്ന സന്ദേശം സാക്ഷാൽ തന്റെ സന്ദേശമാണോ എന്ന് ആത്മാന്തരമായി പരിശോധിക്കാൻ അവിടുന്നു മനുഷ്യർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിട്ടില്ല. താൻ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്ന് ഉറപ്പു പറഞ്ഞു തന്റെ സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതെല്ലാം, താൻ നേരിട്ടുപഠിപ്പിച്ചാലെന്നപോലെ, കണ്ണുമടച്ചു വിശ്വസിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാണു ക്രിസ്തുവിന്റെ കല്പനയുടെ സാരം. "വിശ്വസിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടുന്നവൻ രക്ഷപ്രാപിക്കും; വിശ്വ

സിക്കാതിരിക്കുന്നവൻ ശിക്ഷാവിധിയിൽ ഉറപ്പെട്ടും" സഭ നൽകിയ പഠനം ഒരുവേള അബദ്ധമായിപ്പോയാലും (അതു് ഒരിക്കലും സംഭവിക്കയില്ല), ആ അബദ്ധം വിശ്വസിച്ചതിനു മനുഷ്യരെ അവിടുന്നു കുറക്കാരാക്കുകയില്ല; 'കർത്താവേ, സഭയെ വിശ്വസിക്കണമെന്നു നീ കല്പിച്ചു; അതനുസരിച്ചു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. ആ വിശ്വാസം അബദ്ധമായെങ്കിൽ അതിൽ കുറക്കാരൻ ഞാനല്ല, നീയാണ്" എന്നു ക്രിസ്തുവിനോടു് ഒരു വിശ്വാസിക്കു ധൈര്യപൂർവ്വം പറയാൻ കഴിയും. ഇത്ര പരിപൂർണ്ണമായ വിശ്വാസം സഭയുടെ പഠനങ്ങളിൽ മനുഷ്യർക്കുണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണു ക്രിസ്തു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ, സഭയ്ക്കു പഠിപ്പിക്കുന്ന ജോലിയിൽ അശേഷം തെറ്റുപിണയുകയില്ലെന്നു് അവിടുന്നു നമുക്കു് ഉറപ്പുതരുന്നില്ലയോ? ഉറപ്പു തരുന്നതുകൊണ്ടു്, സഭയ്ക്കു് അതിൽ തെറ്റുപിണഞ്ഞാൽ ക്രിസ്തു നമ്മെ വഞ്ചിച്ചു എന്നു വരികയില്ലയോ? ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം ലോകരെ അറിയിക്കുവാൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ—മാപ്പാപ്പാ ഉൾപ്പടെയുള്ള കത്തോലിക്കസഭയിലെ സകലമെത്രാന്മാരും—മറ്റു മനുഷ്യരെപ്പോലെ തെറ്റിപ്പോകാവുന്നവരാകകൊണ്ടു്, അവരുടെ ബുദ്ധിയും ശക്തിയുംപോലെ തന്റെ സന്ദേശത്തെ അവർ അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നുവച്ചു ക്രിസ്തു പിന്മാറിനിന്നാൽ, അവർ തെറ്റുപഠിപ്പിക്കുകയില്ലെന്നു് എന്താണുറപ്പു്? മനുഷ്യസഹജമായ ആ ബലഹീനതയിൽനിന്നു് അവരെ അവിടുന്നു യഥാവസരം രക്ഷിക്കുമെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ അവർ തെറ്റു പഠിപ്പിക്കുകയില്ലെന്നു നമുക്കു ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കാവൂ. അതുകയാൽ തന്റെ സന്ദേശം നമ്മെ അറിയിക്കുന്നതിൽ തെറ്റുവരാതിരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ക്രിസ്തു തന്റെ സഭയെ—കത്തോലിക്കസഭയെ—നിരന്തരം കാത്തുകൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

അപ്രമാദിത്വം എന്നാൽ എന്തു

ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം വരമൊഴിയായി വേദപുസ്തകത്തിലും, വാമൊഴിയായി സഭാപാരമ്പര്യത്തിലുമാണ് അടങ്ങി

യിരിക്കുന്നതു്. ഈ രണ്ടു ഭണ്ഡാഗാരങ്ങളും കത്തോലിക്കസഭയുടെ സൂക്ഷത്തിനും കൈകാര്യത്തിനുമായി ക്രിസ്തു ഏല്പിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുകയാണു്. അവയെ ഭദ്രമായി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, അവയിൽ ക്രിസ്തു നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്ന ദിവ്യപഠനങ്ങളെ ഓരോന്നായി യഥാവസരം ലോകരെ അറിയിക്കുകയുമാണു സഭയുടെ ജോലി. അതിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിനു സഭതന്റെ വേദശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അവർ പ്രസ്തുതഭണ്ഡാഗാരങ്ങൾ തുറന്നുവച്ചു് അവയിലെ ഉള്ളടക്കം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിക്കുകയും, ക്രിസ്തു വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതെന്നു് അവയ്ക്കു സകാരണം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടുന്ന പഠനങ്ങളെ മൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനന്തരം മാപ്പാപ്പായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയുള്ള മെത്രാന്മാരുടെ സംഘം പ്രസ്തുതപഠനങ്ങളെക്കുറിച്ചു വേണ്ട പര്യാലോചനകൾ നടത്തി അവസാനവിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ വിധിയിൽ തെറ്റുണ്ടാകയില്ല, അഥവാ അതു് അപ്രമാദമായിരിക്കും, എന്നാണു കത്തോലിക്കരുടെ വാദം. കുറെക്കൂടി വിശദമായി പറയുന്ന പക്ഷം, എതെങ്കിലും ഒരു സിദ്ധാന്തം ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും അതിനാൽ എല്ലാവരും ഹൃദയപൂർവ്വം വിശ്വസിച്ചു സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നും മേൽവിവരിച്ചവിധം മെത്രാന്മാരുടെ സംഘം അവസാനമായി ചെയ്യുന്ന തീരുമാനം അപ്രമാദമായിരിക്കും; ആ സിദ്ധാന്തം ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുതന്നെയായിരിക്കും. അതു ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലെങ്കിൽ, പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു മെത്രാന്മാരുടെ സംഘം മേൽപ്രകാരം ഒരു തീരുമാനം ചെയ്യാൻ അവിടുന്നു് ഒരിക്കലും സംഗതിവരുത്തുകയില്ല. അതിനാൽ കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കു് അപ്രമാദിതപ്രമുണ്ടെന്നുള്ള വാദത്തിന്റെ അർത്ഥം, വിശ്വാസവും സന്മാർഗ്ഗവും സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ തെറ്റായസിദ്ധാന്തം പഠിപ്പിക്കാൻ സംഗതിവരാത്തവണ്ണം സഭയുടെ അദ്ധ്യാപകസംഘത്തെ—മെത്രാന്മാരുടെ സംഘത്തെ—ക്രിസ്തു പ്രത്യേകവിധം സംരക്ഷിച്ചുകൊള്ളും എന്നാണു്.

ഈ സംരക്ഷയുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു കത്തോലിക്കർക്കുള്ള വിശ്വാസമെന്താണെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിചാരങ്ങളിലും വിധികളിലും അനുമാനങ്ങളിലും മറ്റുമനുഷ്യരെപ്പോലെതന്നെ തെറ്റിപ്പോകാവുന്ന മെത്രാന്മാരുടെ ബുദ്ധിയെ ദൈവം അഭ്യന്തരമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി തെറ്റുവാൻ പാടില്ലാത്തതാക്കിത്തീർക്കുന്നുണ്ടെന്നു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരുപദേശം ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണോ അല്ലയോ എന്നു നിർണ്ണയിച്ചു മെത്രാന്മാർ പ്രസ്താവിക്കേണ്ട അവസാനവിധി ഒരു പുതിയ വെളിപാടുമൂലം ക്രിസ്തു അവരെ അത്ഭുതകരമായി അറിയിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. സ്വന്തം ബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ചു് ഒരു കണക്കു ചെയ്യുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയെ വഴിതെറ്റാതെ ശരിയായ ഉത്തരത്തിലെത്താൻ അദ്ധ്യാപകൻ സഹായിക്കുന്നപോലെ, വേദപുസ്തകത്തിലും സഭാപാരമ്പര്യങ്ങളിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വെളിപാടിനെപ്പറ്റി സ്വബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ചു ചെയ്യുന്ന പഠനങ്ങളിലും പര്യാലോചനകളിലും, അബദ്ധമായ ഒരു വിധി പ്രസ്താവിക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം, മെത്രാന്മാരുടെ ചിന്താഗതികളെയും മറ്റു സാരമായ സാഹചര്യങ്ങളെയും ദൈവം നയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നോ കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നുള്ളൂ. കുറഞ്ഞപക്ഷം ഇത്രയെങ്കിലും സംരക്ഷ ക്രിസ്തു തന്റെ സഭയ്ക്കു നൽകാത്തപക്ഷം, ക്രിസ്തുവിന്റേതാണെന്നു പറഞ്ഞു സഭ അറിയിക്കുന്ന സന്ദേശം യഥാർത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റേതുതന്നെയാണെന്നുള്ളതിന് അവിടുന്നു നമുക്കു ശരിയായ ഉറപ്പു തരുന്നില്ല. ശരിയായ ഉറപ്പു തരാത്ത കാലത്തോളം സഭയുടെ സന്ദേശം തന്റെ സന്ദേശമായി വിശ്വസിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ മനുഷ്യരെ ഭയങ്കരശിക്ഷയിൽകീഴ് ക്രിസ്തു കടമപ്പെടുത്തുമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. എന്നാൽ, "ലോകാവസാനത്തോളം ഞാൻ നിങ്ങളോടുകൂടിയുണ്ട്" എന്ന വാക്യത്തിൽ ക്രിസ്തു തന്റെ സഭയെ തെറ്റായ ഉപദേശങ്ങളിൽനിന്നു സംരക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പു തരുന്നു; "നിങ്ങളെ കേൾക്കുന്ന

വൻ എന്നെ കേൾക്കുന്നു; നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കുന്നവൻ എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നു; വിശ്വസിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കാത്തവൻ ശിക്ഷാവിധിയിൽ ഉൾപ്പെടും" എന്ന വാക്യങ്ങളിൽ തന്റെ സഭയുടെ ഉപദേശങ്ങളെ പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കാൻ ക്രിസ്തു മനുഷ്യരെ ഭയങ്കരശിക്ഷയിൽകീഴ് കടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ മേൽവിവരിച്ച അർത്ഥത്തിലും വിധത്തിലും കത്തോലിക്കസഭയ്ക്ക് അപ്രമാദിതത്വവരമുണ്ടെന്ന് അവശ്യം സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മാപ്പ്വാപ്പായുടെ അപ്രമാദിതത്വം.

സഭയ്ക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന ഈ അപ്രമാദിതത്വവരം മാപ്പ്വാപ്പായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയുള്ള മെത്രാന്മാരുടെ സംഘത്തിൽ മാത്രമല്ല, മാപ്പ്വാപ്പായിൽ തനിച്ചും നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്യങ്ങളിൽനിന്നു കാണാം. "നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതൊക്കെ സ്വർഗ്ഗത്തിലും കെട്ടപ്പെടും; നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതൊക്കെ സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിക്കപ്പെടും" എന്നു പത്രോസിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയുള്ള ശ്ലീഹന്മാരുടെ സംഘത്തോട് അരുളിച്ചെയ്ത ക്രിസ്തുതന്നെ വേറൊരവസരത്തിൽ "നീ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതൊക്കെ സ്വർഗ്ഗത്തിലും കെട്ടപ്പെടും; നീ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതൊക്കെ സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിക്കപ്പെടും" എന്നു പത്രോസിനോടു തനിച്ചും അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ശ്ലീഹന്മാരുടെ സംഘത്തിനു നൽകിയ വാഗ്ദാനം അവരുടെ അനുഗാമികളായി ലോകാവസാനത്തോളം സഭയെ ഭരിക്കുന്ന മെത്രാന്മാരുടെ സംഘത്തിനും നൽകപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ, ആ വാഗ്ദാനമനുസരിച്ചു മെത്രാന്മാരുടെ സംഘം വിശ്വാസവും സന്മാർഗ്ഗവും സംബന്ധിച്ചു ചെയ്യുന്ന അവസാനതീരുമാനം അപ്രമാദമാണെങ്കിൽ, സഭാതലവനായ പത്രോസിനു തനിച്ചു നൽകിയ വാഗ്ദാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരഗാമികളായി ലോകാവസാനത്തോളം സഭയെ ഭരിക്കുന്ന മാപ്പ്വാപ്പാമാർക്കും നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, അതനുസരിച്ചു ഓരോ മാപ്പ്വാപ്പായും

തനിച്ചു വിശ്വാസവും സന്മാർഗ്ഗവും സംബന്ധിച്ചു ചെയ്യുന്ന അവസാനതീരുമാനം അപ്രമാദമാണെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടതല്ലൊ?

"സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോൽ നിനക്കു ഞാൻ തരും;" "എന്റെ ആടുകളെയും കുഞ്ഞാടുകളെയും നീ മേയ്ക്കുക;" "നിന്റെ സഹോദരന്മാരെ നീ ഉറപ്പിക്കുക" എന്നീ വാക്യങ്ങളാൽ ക്രിസ്തു വി. പത്രോസിനു ശ്ലീഹന്മാരുംപ്പടെ സഭയിലുള്ള സകലരുടെയുംമേൽ, അദ്ധ്യാപനസംബന്ധവും ഭരണസംബന്ധവുമായ അധികാരം നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും, തന്മൂലം വി. പത്രോസിന്റെ അനുഗാമിയായ ഓരോ മാപ്പ്ാപ്പായ്ക്കും ശ്ലീഹന്മാരുടെ അനുഗാമികളായ മെത്രാന്മാരുംപ്പടെ സഭയിലുള്ള സകലരുടെയുംമേൽ, അതേ അധികാരംതന്നെ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും മുൻപ്രസംഗത്തിൽ കണ്ടുവല്ലൊ. അദ്ധ്യാപനപരമായ തന്റെ പരമാധികാരം പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടു മാപ്പ്ാപ്പാ തനിച്ചു വിശ്വാസത്തെയോ സന്മാർഗ്ഗത്തെയോ സംബന്ധിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു നിർണ്ണയം ചെയ്താൽ അതു ഹൃദയപൂർവ്വം വിശ്വസിക്കേണ്ടതും സ്വീകരിക്കേണ്ടതും സഭയിലുള്ള സകലരുടെയും കർത്തവ്യമാകയാൽ, ഏതാദ്ദശനിർണ്ണയം അപ്രമാദമല്ലെങ്കിൽ അതു സ്വീകരിക്കുന്ന സഭ ഒന്നാകെ തെറ്റിലുംപ്പെട്ടുകതന്നെചെയ്യും. ഈ സങ്കല്പം, "നരകവാതിലുകൾ അതിനോട് പ്രബലപ്പെടുകയില്ല" എന്ന സഭയെക്കുറിച്ചു ക്രിസ്തു ചെയ്തിട്ടുള്ള വാഗ്ദാനത്തിനു വിപരീതമാണുതാനും. അതിനാൽ സഭാതലവനെന്നനിലയിൽ സഭാംഗങ്ങൾ സകലരും ഹൃദയപൂർവ്വം വിശ്വസിക്കുന്നതിനായി, വിശ്വാസവും സന്മാർഗ്ഗവും സംബന്ധിച്ചു്, മാപ്പ്ാപ്പാ തനിച്ചു് ഒരവസാനനിർണ്ണയം ചെയ്താൽ അതും അപ്രമാദമാണെന്നു് അവശ്യം സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സഭയുടെ അപ്രമാദിത്വത്തിന്റെ അർത്ഥവും സ്വഭാവവും അല്പം മുൻപു വിശദീകരിച്ചുവല്ലൊ. അതേ അർത്ഥവും സ്വഭാവവും തന്നെയാണു മാപ്പ്ാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വത്തിനുമുള്ളതു്. തന്മൂലം മാപ്പ്ാപ്പാമാരുടെ ജീവിതദൃഷ്ടമോ, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം മുതലായി ഇതരവിഷയങ്ങളിൽ അവർക്കുണ്ടായേ

ക്കാവുന്ന അജ്ഞതയോ, സഭയിലെ പരമോപദേഷ്ടാവെന്ന നിലയിലല്ലാതെ വൈദികവിഷയങ്ങളിൽതന്നെയും അവർ പ്രസ്താവിക്കുന്ന വിധികളിൽ വന്നേക്കാവുന്ന പ്രമാദമോ, ഇവയൊന്നും അവക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്ന അപ്രമാദിത്വവരത്തിനു ലവലേശം ബാധകമല്ലതന്നെ.

ചരിത്രസാക്ഷ്യം.

മാപ്പ്പ്പായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയുള്ള മെത്രാന്മാരുടെ സംഘത്തിനു പൊതുവിലും, മാപ്പ്പ്പായ്ക്കു തനിച്ചും, അപ്രമാദിത്വവരമുണ്ടെന്നുള്ള തത്വം തിരുസഭയിൽ ആദികാലംമുതൽ അസ്പഷ്ടമായിട്ടെങ്കിലും വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുപോരികയും, ആ വിശ്വാസം ശതാബ്ദങ്ങൾതോറും പ്രയോഗത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നെന്നു ചരിത്രം സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു സാക്ഷാൽ ദൈവമാണ്; ക്രിസ്തുവിൽ ഒരാളേ ഉള്ളൂ; ക്രിസ്തുവിൽ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളുണ്ട്; എന്നീ തത്വങ്ങളെ ഏഫ്യൂനിസം, നെസ്റ്റോറിയനിസം, എവുത്തിക്കനിസം എന്നീ ഇടത്തുട്ടുകാർ അനുക്രമം നിഷേധിച്ചപ്പോൾ നിഖ്യാ, എഫേസൂസ്, കൽക്കദോനിയാ എന്നീ പട്ടണങ്ങളിൽ മാപ്പ്പ്പായുടെ പ്രതിനിധികളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ മെത്രാന്മാർ സൂനഹദോസുകൂടി പ്രസ്തുത അബദ്ധോപദേശങ്ങളെ ശപിച്ചു സുബദ്ധമായ ഉപദേശങ്ങൾ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തല്ലൊ. ഇപ്രകാരം പ്രസ്തുത സൂനഹദോസുകളിലും അനന്തരകാലങ്ങളിൽ സമ്മേളിച്ച മറ്റു സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസുകളിലും വിശ്വാസവിഷയകമായി മെത്രാന്മാരുടെ സംഘം ചെയ്ത തീരുമാനങ്ങളെമാത്രം ആധാരമാക്കി, ഇന്നയിന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളാണു ക്രിസ്തുവിന്റെ വെളിപാടിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയെന്നു കത്തോലിക്കലോകം ആസകലം ശതാബ്ദങ്ങൾതോറും സമ്മതിച്ചുപോന്നിരുന്നു വസ്തുത സഭയിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരായ മെത്രാന്മാരുടെ സംഘത്തിന് അപ്രമാദിത്വവരമുണ്ടെന്നുള്ള സാർവ്വസാധാരണമായ വിശ്വാസത്തിന്റെ അസന്ദിഗ്ദ്ധമായ ലക്ഷ്യമല്ലയോ?

മാപ്പ്വാപ്പായ്ക്ക് തനിച്ച് അപ്രമാദിത്വവരമുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസവും സഭാചരിത്രത്തിൽ നെടുനീളെ തെളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ട്. വിശ്വാസവും സന്മാർഗ്ഗവും സംബന്ധിച്ച സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസുകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള അവസാനനിർണ്ണയങ്ങൾപോലും, നേരിട്ടോ പ്രതിനിധികൾവഴിയോ, മുൻകൂട്ടിയോ സൂനഹദോസിൽവച്ചോ പിന്നീടെങ്കിലുമോ, മാപ്പ്വാപ്പാ നൽകുന്ന അംഗീകരണത്താൽ മാത്രമേ സഭയെ മുഴുവനും ബന്ധിക്കുവാൻ അധികാരമുള്ളവയായി തീരുകയുള്ളൂ എന്നു സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വിശ്വാസസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇടത്തുട്ടുകാരും കത്തോലിക്കരും തമ്മിൽ തർക്കവാദങ്ങൾ നടന്നിട്ടുള്ളപ്പോൾ, ഏതു വാദമാണു വെളിപാടിനോടു യോജിച്ചതെന്നറിയുന്നതിന് ഇരുകക്ഷികളും ഇതരന്മാരും പ്രയോഗത്തിൽ സ്വീകരിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ള ഏകമാനദണ്ഡവും മാപ്പ്വാപ്പായുടെ അംഗീകരണമാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ തമ്മിലുള്ള വിശ്വാസവിഷയകമായ തർക്കവാദങ്ങൾ അവസാനിപ്പിച്ച് രാജ്യത്തിൽ സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള അക്രൈസ്തവഭരണാധികാരികൾതന്നെയും ഇതേ മാനദണ്ഡത്തെയാണു ശരണീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. മാപ്പ്വാപ്പായുടെ തീരുമാനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആദിമകാലംമുതൽ സഭയിലെങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്ന ഇത്ര പ്രസിദ്ധവും പ്രസ്പഷ്ടവുമായ ബോദ്ധ്യം, ഏതെങ്കിലും ഒരു സിദ്ധാന്തം ക്രിസ്തുവിന്റെ വെളിപാടിൽ പെട്ടതാണോ എന്നു സൂക്ഷ്മമായറിയുന്നതിനു സഭയിലെ പരമോപദേഷ്ടാവിന്റെ നിലയിൽ മാപ്പ്വാപ്പാ തനിച്ചു ചെയ്യുന്ന നിർണ്ണയം തികച്ചും പര്യാപ്തമാണെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യം, മാപ്പ്വാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വത്തിൽ കത്തോലിക്കലോകത്തിനു നിരന്തരമായുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ അവിതർക്കിതമായ ലക്ഷ്യമല്ലയോ?

രണ്ടുംകൂടി എന്തിനു്.

മാപ്പ്വാപ്പായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയുള്ള മെത്രാന്മാരുടെ സംഘത്തിനു പൊതുവിൽ അപ്രമാദിത്വവരമുണ്ടെങ്കിൽ, പിന്നെ മാപ്പ്വാപ്പായ്ക്ക് തനിച്ച് ആ വരമുണ്ടെന്നു കത്തോലിക്കർ വാദി

ക്കുന്നതിന്റെ ആവശ്യമെന്ത്? ഈ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിലല്ലാതെ രണ്ടിലുംകൂടി അപ്രമാദിത്വവരം നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിന്റെ ന്യായമെന്ത്? എന്നൊരു ചോദ്യം ഇവിടെ അസംഗതമല്ല. പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ന്യായം രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളിലും അപ്രമാദിത്വവരം ക്രിസ്തു നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതുതന്നെ. തലവനായ വി. പത്രോസുംപ്പെട്ട അപ്പോസ്തോലസംഘത്തോടു ക്രിസ്തു ചെയ്ത വാഗ്ദാനംതന്നെ വി. പത്രോസിനോടു തനിച്ചും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സുവിശേഷം സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ രണ്ടുസ്ഥാനങ്ങളിലും അവിടുന്ന് അപ്രമാദിത്വവരം നിക്ഷേപിച്ചതിന്റെ ആവശ്യം സഭാചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതുമാണ്. മെത്രാന്മാർ പൊതുവായി പ്രവ്യാലോചനകൾ നടത്തി അവസാനനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള എതുത്തയും സൌകര്യപ്രദവും കാര്യക്ഷമവുമായ മാർഗ്ഗം സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസുകളാണല്ലൊ. എന്നാൽ വിശ്വാസവും സന്മാർഗ്ഗവും സംബന്ധിച്ചു നടക്കുന്ന തർക്കവാദങ്ങൾക്കു മെത്രാന്മാരുടെ സംഘം അവരുടെ തീരുമാനത്താൽ പര്യവസാനം വരുത്തേണ്ട ആവശ്യം നേരിടുമ്പോഴെല്ലാം സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസുകൾ കൂടുവാൻ സാദ്ധ്യമായി എന്നു വരികയില്ല. സഭയുടെ 20 ശതാബ്ദത്തെ ജീവിതകാലത്തിനിടയ്ക്ക് ആകെ 20 സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസുകളേ സമ്മേളിച്ചിട്ടുള്ളൂ. 1869-ൽ ആരംഭിച്ച വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ് അക്കാലത്തെ പ്രതികൂലങ്ങളായ രാഷ്ട്രീയസാഹചര്യങ്ങളാൽ ഉടൻ പിരിച്ചുവിടേണ്ടിവന്നതും, അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ വേറൊരു സൂനഹദോസ് കൂടുന്നതിനു സാദ്ധ്യമാകാതെ ഇരുന്നിട്ടുള്ളതും അനുസ്മരിക്കുമ്പോൾ, മെത്രാന്മാർ യോഗമായിച്ചേർന്ന് ആലോചനകൾ നടത്താനുള്ള മാനുഷികങ്ങളായ വിഷമതകൾ എത്രവളരെയുണ്ടെന്നു കാണാം. അതിനാൽ പരമാധികാരസ്ഥാനത്തുനിന്ന് ഒരവസാനനിർണ്ണയം ആവശ്യമായിവരികയും, എന്നാൽ മെത്രാന്മാരുടെ സംഘത്തിനു യോഗമായിച്ചേർന്ന് ആ കർത്തവ്യം നിർവ്വ

ഹിക്കാൻ അസാദ്ധ്യമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ അപ്രമാദമായ ഒരു വിധി പ്രസ്താവിക്കാൻ കഴിയുന്ന വേറൊരു സ്ഥാനമുണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്പാത്തപക്ഷം ക്രിസ്തന്റെ സഭയുടെ സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്ത മുൻകരുതലുകളും അതിന്റെ ആവശ്യത്തിനു മതിയായവ അല്ലെന്നുവരും ഇക്കാരണത്താലാണു സഭാതലവനു തനിച്ചും അപ്രമാദിത്വവരം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. മാപ്പ്വാപ്പായുടെ അംഗീകരണമുള്ള മെത്രാന്മാരുടെ സംഘം പൊതുവിലും, മാപ്പ്വാപ്പാ തനിച്ചും, ചെയ്യുന്ന അപ്രമാദമായ നിർണ്ണയങ്ങൾക്ക് ആത്യന്തരമായി ഒരേ വിലയാണുള്ളതെങ്കിലും, ആദ്യത്തേതിനു രണ്ടാമത്തേതിനെ അപേക്ഷിച്ചു ബാഹ്യമായ ചില വിശേഷതകളില്ലാതില്ല. കത്തോലിക്കലോകമാസകലമുള്ള മെത്രാന്മാർ മാപ്പ്വാപ്പായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ സമ്മേളിച്ചു ചെയ്യുന്ന തീരുമാനങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷമായ ഒരു വൈപുല്യവും പ്രാബല്യവുമുള്ളതുകൊണ്ടു്, മാപ്പ്വാപ്പാ തനിച്ചു ചെയ്യുന്ന തീരുമാനങ്ങളെക്കാൾ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഹൃദയങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നതിനും, തദ്വാരാ അവരുടെ പരിപൂർണ്ണമായ അനുസരണം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും, അവ തീർച്ചയായും പര്യാപ്തങ്ങളാണു്. ഇങ്ങനെ സഭയിൽ അപ്രമാദിത്വവരം പ്രയോഗിക്കേണ്ട സാധാരണസ്ഥാനമായി മാപ്പ്വാപ്പായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ മെത്രാന്മാരുടെ സംഘത്തെ പൊതുവിലും, അസാധാരണസ്ഥാനമായി മാപ്പ്വാപ്പായെ തനിച്ചും സഭാസ്ഥാപകൻ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

പ്രാചീനലോകവും നവീനലോകവും.

മതപരവും സന്മാർഗ്ഗപരവുമായ വിശ്വാസത്തിലും അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും ക്രിസ്തുവിനു മുൻപും പിൻപുമുള്ള കാലങ്ങളെ താരതമ്യം ചെയ്യുക; ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെയും മറ്റു മതങ്ങളുടെയും, ക്രിസ്തുമതത്തിൽതന്നെ കത്തോലിക്കസഭയുടെയും ഇതരസഭകളുടെയും നിലകളെ താരതമ്യം ചെയ്യുക; എന്നാൽ ഈ അപ്രമാദിത്വവരം ദൈവം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു നൽകിയ അമൂല്യമായ ഒരനുഗ്രഹമാണെന്നു മനസ്സിലാകും. ക്രിസ്തുവിനു മുൻപു

ള്ള കാലങ്ങളിൽ ഭൌതികവും മാനസികവുമായ അഭിവൃദ്ധി യുടെ പാരമ്യത്തെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന രാജ്യങ്ങൾപോലും മതപര മായും സന്മാർഗ്ഗപരമായും എത്രമാത്രം അധഃപതിച്ചിരുന്നു! അന്നത്തെ ലോകം അന്ധവിശ്വാസത്തിലും ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിലും നിമഗ്നമായിരുന്നൊന്നും, ആ പരിതാപകരാവസ്ഥയിൽനിന്നു ജനസാമാന്യത്തെ മോചിപ്പിക്കാൻ മനുഷ്യബുദ്ധിക്കും മനുഷ്യ ശക്തിക്കുമുള്ള അശക്തത വിജ്ഞാനികൾക്കുതന്നെയും ബോദ്ധ്യ മായിരുന്നൊന്നും ചരിത്രം സാക്ഷീകരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രാചീനറോ മാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സുദീർഘചരിത്രം രചിച്ച അവിശ്വാസി യായ ഗിബൺ പറയുന്നതു കേൾക്കുക: "മരണാനന്തരജീവി തത്തെക്കുറിച്ചു മനുഷ്യർക്ക് അഭിവാഞ്ഛയോ പ്രതീക്ഷയോ ഉ ണ്ടെന്നല്ലാതെ, അങ്ങനെയൊരു ജീവിതം തീർച്ചയായുമുണ്ടെന്നു സുവ്യക്തം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ തത്വശാസ്ത്രികളുടെ അത്യൽകൃ ഷ്ടങ്ങളായ ചിന്താവൃത്തികൾക്കു സാദ്ധ്യമായില്ല. അതിനാൽ മനുഷ്യരുടെ ആത്മാക്കൾ ശരീരം വിട്ടശേഷം ചെന്നെത്തേണ്ട തായ അദൃശ്യരാജ്യത്തിന്റെ ആസ്തിക്യത്തെക്കുറിച്ചു ദൃഢമായ ജ്ഞാനം നൽകുന്നതിനും അതിന്റെ സ്ഥിതിഗതികളെ വിവ രിക്കുന്നതിനും ദൈവവെളിപാടല്ലാതെ വേറൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല." അതേ, മതപരവും സന്മാർഗ്ഗപരവുമായ തത്വങ്ങളിൽ എത്തി ച്ചേരുവാൻ സ്വതേ പ്രാപ്തിയുള്ള ബുദ്ധി മനുഷ്യനു നൽകപ്പെ ട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ അനേകം ദുഷ്പ്രേ രണകൾക്കു വശപ്പെട്ട സത്യത്തിന്റെ പന്ഥാവിൽനിന്നു നിരന്തരം വ്യതിചലിക്കുവാൻ ഇടവരുന്നതുകൊണ്ട്, അവനു ദൈവവെളിപാട് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിത്തീരുന്നു. അതു കൊണ്ടത്രേ പ്രാചീനവിജ്ഞാനികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ പ്ലേറോ തന്നെ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കാൻ നിർബന്ധിതനാ യതു്: "മനുഷ്യന് അത്യാവശ്യകങ്ങളായ തത്വങ്ങൾ ആരെ ങ്കിലും പറഞ്ഞുതരുന്നപക്ഷം നമുക്കു പഠിക്കാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. ദൈവം വഴികാണിച്ചുകൊടുത്താലല്ലാതെ ആർക്കും അവയെ പഠിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. . . . . ദൈവത്തോടും മനുഷ്യനോ

ട്ടും നാം വത്തിക്കേണ്ടതു് എങ്ങനെയെന്നു് ആരെങ്കിലും വന്നു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതുവരെ നമ്മാം ക്ഷമിച്ചിരിക്കണം."

ഈ പ്രതീക്ഷാനന്തരണം "പല കാലങ്ങളിലും പല രീതികളിലും പ്രവാചകന്മാർ മുഖേന പണ്ടു പൂർവ്വികന്മാരോടു സംസാരിച്ച ദൈവം അവസാനം ഇക്കാലത്തു തന്റെ പുത്രൻമുഖേന നമ്മോടു സംസാരിച്ചു" എന്നു വിശുദ്ധ പൌലോസ് ശ്ലീഹാ പറയുന്നു. തന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമായ ഇസ്രായേൽക്കാരോട്, ദൈവം തുടരെത്തുടരെ പ്രവാചകന്മാർവഴി പ്രബോധനങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിനാൽ അവർക്കു പ്രാചീനലോകത്തിലെ അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെയും ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിന്റെയും പ്രളയത്തിൽനിന്നു രക്ഷ പ്രാപിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. ആ പ്രവാചകന്മാർവഴി നൽകപ്പെട്ട പഠനങ്ങളെ പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനും പൂർവ്വാധികം പാവനമാക്കുന്നതിനും ഒടുവിൽ ദൈവപുത്രൻതന്നെ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു. മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഉദ്ദേശ്യത്തെയും, അതു സാധിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ മാർഗ്ഗങ്ങളെയും, എതിർശക്തികളെ ജയിക്കേണ്ടവിധത്തെയും മറ്റും കൂടി അവിടുന്നു ലോകത്തിനു് ഉപദേശങ്ങളും നൽകി. പ്രസ്തുതോപദേശങ്ങളും പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തിയതിനോടുകൂടി ഒരു നവീനലോകം ആവിർഭ്രതമായി; വ്യക്തികൾക്കും കുടുംബങ്ങൾക്കും സമുദായങ്ങൾക്കും സമാധാനവും ഐശ്വര്യവും സംസിദ്ധമായി; സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സാഹോദര്യം എന്നീ ആദർശങ്ങളും സർവ്വത്ര പ്രബലങ്ങളായി. ഇങ്ങനെ യഥാർത്ഥമായ മതവിശ്വാസവും യഥാർത്ഥമായ സാന്മാർഗ്ഗികപ്രമാണവും യൂറോപ്പിലെങ്ങും സംസ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും, അവയുടെ പ്രകാശം ലോകത്തിലാകമാനം പ്രതിഫലിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഏകവ്യത്യസ്തം.

എന്നാൽ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറ് മതവിപ്ലവം ഈ സുഭഗാവസ്ഥയ്ക്കു സാരമായ ഉടവുവരുത്തി. ക്രിസ്തു

വിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കുകയും, കാലത്തിന്റെ പരിവർത്തനങ്ങൾക്ക് അതീതമായിനിന്ന് അവയെ ലോകത്തിനു യഥായോഗ്യമായും പ്രമാദരഹിതമായും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുവന്ന കത്തോലിക്കസഭയുടെ അദ്ധ്യാപനപരമായ പരമാധികാരത്തെ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാർ നിഷേധിച്ചു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശം മുഴുവനും ബൈബിളിൽമാത്രമാണു നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നും, ഓരോരുത്തനും സ്വമനോധർമ്മമുപയോഗിച്ച് അതിലെ ഉള്ളടക്കം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണെന്നും അവർ സിദ്ധാന്തിച്ചു. തൽഫലമായി ക്രിസ്തുമതം അനേകം ഗണങ്ങളായി പിരിയുകയും, പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ വിശ്വാസവും സന്മാർഗ്ഗവും ക്രിസ്തുവിന്റേതായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടുപോരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഇന്നു കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കു പുറമേയുള്ളവരുടെ ചിന്താഗതി പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്; അതു മിക്കവാറും പ്രാചീനകാലത്തിലേതിനോടു സമീപിച്ചിരിക്കുകയാണ്; ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തിനു മുൻപുണ്ടായിരുന്ന അജ്ഞാനമതം (പേഗനിസം) ഒരു നവീനവേഷംകെട്ടി (നെയോപേഗനിസം) രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുവരികയാണ്; തന്മൂലം ദൈവവിശ്വാസംപോലും ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽനിന്നു ദിനംപ്രതി മറഞ്ഞും, ദുർമ്മാർഗ്ഗപ്രവാഹത്തിന്റെ അലയടി സർവ്വത്ര പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

കത്തോലിക്കസഭ മാത്രമേ ഈ ദുരവസ്ഥയ്ക്കു വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നുള്ളൂ. അപ്പൊസ്തോലകാലങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തുവിന്റെ അതേ ഉപദേശങ്ങൾതന്നെ, മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ട അതേ വിശ്വാസവും സന്മാർഗ്ഗവും തന്നെ, ആ സഭ ഇന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നു. സഭാംഗങ്ങൾ അവയെ ഇന്നു പൂർവ്വാധികം തീക്ഷ്ണമായ വിശ്വാസത്തോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുകയും ഹൃദയംഗമമായ നിഷ്ഠയോടുകൂടി അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു ഈ വ്യത്യാസത്തിനുള്ള കാരണമെന്ത്? കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കുള്ള അപ്രമാദിത്വമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. "കാലങ്ങൾ മാറുന്നതോടുകൂടി നമ്മളും മാറുന്നു" എന്ന അബദ്ധാഭി

പ്രായത്തിനു വശംവദരായി മറു മതങ്ങളും മറു ക്രൈസ്തവ വിഭാഗങ്ങളും ദൈവവിശ്വാസത്തിൽനിന്നും സന്മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കുമ്പോൾ, അപ്രമാദവരമുള്ള കത്തോലിക്കസഭ നിശ്ചലമായിനിന്നുകൊണ്ട്, "ദൈവമായ കർത്താവു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇപ്രകാരമാണു്" എന്നു് അസന്ദിഗ്ധമായ ഭാഷയിൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിനെതിരായി ഭൂതകാലങ്ങളിലുണ്ടായ എല്ലാ അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും മൂലപ്രമാണങ്ങളടക്കിക്കൊണ്ടു 'മോഡേണിസം' എന്ന ഇടത്തൂട്ടു കാട്ടുതീപോലെ യൂറോപ്പിൽ പരക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, അന്നു വാണിരുന്ന ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ 10-ാംപീയൂസു് മാപ്പാപ്പാ പ്രൌഢഗംഭീരമായ ഒരു തിരുവെഴുത്തുമൂലം അതിന്റെ അബദ്ധം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും, അതിൽനിന്നു നിഭാംഗങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ട നിബന്ധനകൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തതിനാൽ, ആ വിഷവായു കത്തോലിക്കലോകത്തെ സാരമായി ബാധിച്ചില്ല. വിവാഹത്തെയും അതിന്റെ ചുമതലകളെയും സംബന്ധിച്ചു് ആധുനികലോകത്തിൽ പ്രചരിച്ചുവരുന്ന അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളാൽ കത്തോലിക്കർ വഴിതെറ്റിപ്പോകാൻ ഇടയുണ്ടായേക്കുമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, ഇന്നു ഭാഗ്യവാനായി വാഴുന്ന പതിനൊന്നാം പീയൂസു് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഒരു തിരുവെഴുത്തുമുഖേന ആ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവകല്പന എന്തെന്നു വിശദമായി അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ജനനനിയന്ത്രണത്തെക്കുറിച്ചു ലാംബത്തിൽ കൂടിയ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു് മെത്രാന്മാരുടെ അവ്യക്തവും അനിശ്ചിതവുമായ അഭിപ്രായപ്രകടനവും, മാപ്പാപ്പാ തിരുമനസ്സിലെ സുവ്യക്തവും സുനിശ്ചിതവുമായ പ്രഖ്യാപനവും തമ്മിൽ എത്രയോ അന്തരം! ജനനനിയന്ത്രണം സദാചാരവിരുദ്ധമാണോ എന്നു് ഇതരമതക്കാരും ഇതരസഭക്കാരും സംശയിക്കുമ്പോൾ, അതു് അനുഭവത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരുവക കൊലപാതകംതന്നെയാണെന്നും, അതിനാൽ അതു യാതൊരു കാരണത്താലും അനുവദനീയമല്ലെന്നും കത്തോലിക്കർക്കു ദൃഢബോദ്ധ്യമുണ്ടായിരിക്കുന്നു.

അമൂല്യമായ അനുഗ്രഹം.

ഇക്കാരണങ്ങളാൽ കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അപ്രമാദിതപദവം ദൈവത്തിന്റെ അമൂല്യമായ ഒരനുഗ്രഹമാണെന്നുള്ളതിന് എന്താണു സംശയം? അനേകവഴികൾ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടുന്ന സ്ഥലത്തു വന്നുനിന്നു നേർവഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ഒരാളുണ്ടായിരിക്കുന്നതും, ആ ആൾ ആ വിഷയത്തിൽ പ്രമാദരഹിതനായിരിക്കുന്നതും യാത്രക്കാർക്ക് ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമല്ലയോ? മാർഗ്ഗദർശിയുടെ ഉപദേശം യാത്രക്കാരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വിഘാതമാണെന്നു സുബുദ്ധിയുള്ളവർ ആക്ഷേപിക്കുമോ? അഗാധമായ ഒരു നദിക്കു വിലങ്ങെയുള്ള പാലത്തിന്റെ ഇരുവശവും ഇരുമ്പഴികൾകൊണ്ട് അടച്ചു കെട്ടിയിരിക്കുന്നതു് അതിന്മേൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്നവർക്ക് ഒരനുഗ്രഹമല്ലയോ? പാന്ഥന്മാർക്കു പാലത്തിൽ സ്വൈരമായി വിഹരിക്കുന്നതിന് അതൊരു തടസ്സമാണെന്നുള്ള ആക്ഷേപം ബുദ്ധിശൂന്യമല്ലയോ? ഇപ്രകാരംതന്നെ സത്യവും നീതിയും ഇന്നതാണെന്ന് അപ്രമാദമായി അറിയിക്കുന്ന അധികാരസ്വരം മനുഷ്യബുദ്ധിക്കോ മനുഷ്യമനസ്സിനോ പ്രതിബന്ധമാണെന്നല്ല, വലിയൊരു സഹായമാണെന്നാണു വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

ഇതരമതങ്ങളിലും ഇതരസഭകളിലും ജനിച്ചു വളരുകയും, അനന്തരം കത്തോലിക്കസഭയിലെ അപ്രമാദമായ അധികാരത്തിനു സ്വമനസാ വിധേയരാകുകയും ചെയ്ത മഹതീമഹാന്മാരെല്ലാം തങ്ങൾ "പ്രക്ഷുബ്ധമായ സമുദ്രത്തിൽനിന്നു പ്രശാന്തമായ തുറമുഖത്തു ചെന്നെത്തി"യെന്ന കർദ്ദിനാൾ ന്യൂമാന്റെ ഭാഷയിൽ ഏറ്റുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതേ, പ്രിയസഹോദരരെ, അപ്രമാദമായ കത്തോലിക്കസഭയിൽ ജീവിക്കുന്ന നമ്മൾ സംശയങ്ങളുടെയും അസമാധാനത്തിന്റെയും തിരമാലകൾക്കിടയിൽ മുങ്ങിപ്പോകാൻ ഇടവരാതെ, ദൃഢമായ ബോദ്ധ്യത്തിന്റെയും പരിപൂർണ്ണസമാധാനത്തിന്റെയും തുറമുഖത്തു് അഭയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുകയാണു്. അമൂല്യമായ ഈ അനുഗ്രഹത്തിനു ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുവിൻ. അതു നഷ്ടപ്പെടാതി

രിക്കാൻ ദൈവത്തെ പ്രാത്ഥിക്കുവിൻ. ഒരു കുഞ്ഞു് അതിന്റെ മാതാവിനെ എന്നപോലെ, അപ്രമാദിതപവരമുള്ള സഭാമാതാവിനെ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ. "നിങ്ങൾ കൊച്ചുകുട്ടികളെപ്പോലെ ആയില്ലെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല".

അനുഭവസാക്ഷി.

കേരളത്തിൽ ഒരു ഹിന്ദുവായി ജനിച്ചു വളരുകയും, അനന്തരം ആംഗ്ലിക്കൻസഭയിൽക്കൂടി കത്തോലിക്കസഭയെ അഭയംപ്രാപിക്കയും ചെയ്ത 'സ്റ്റീഫൻ നാരായണൻ' എന്ന ഒരു സഹൃദയൻ തന്റെ സ്വയംകൃതമാനസാന്തരചരിത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വാക്യങ്ങൾ ഈ പ്രകൃതത്തിൽ നിങ്ങൾ കേൾക്കേണ്ടതുതന്നെയാണു്.

"ഞാൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ കുടുക്കിൽനിന്നു വിമുക്തനാകയും രക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഞാൻ 'കുഴപ്പങ്ങളുടെ നഗരത്തിൽ'നിന്നും 'അടിമത്വത്തിന്റെ കാരാഗൃഹ'ത്തിൽനിന്നും വിമോചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ യഥാർത്ഥമായ സുവിശേഷസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പ്രാപിക്കയും, പാലും തേനുമൊഴുകുന്ന നാട്ടിൽ എത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പാപഭ്രഷ്ടമായ ഈ ലോകത്തിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള സ്വഭാവാതീതമായ ഒരു ദിവ്യസഭയുണ്ടെന്നും, ഉപദേശങ്ങളിലും അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും അതു് ഇതു പരിപൂർണ്ണയും ആദർശയോഗ്യയുമാണെന്നും ഞാൻ മുമ്പു് ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല.

"ഞാൻ കത്തോലിക്കസഭയിൽ ചേരുവാൻ തീർച്ചയാക്കിയതു് എന്റെ സ്വന്തം യുക്തിയുടെ ശാസനയാലാണു്. കത്തോലിക്കനായശേഷം ആ സഭയുടെ അപ്രമാദമായ അധികാരത്തെ ഞാൻ എന്റെ ഏക മാർഗ്ഗദർശിയായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ പെറമ്മയെ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ ശിശുവിനെപ്പോലെ ആയിരുന്നു. ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തിൽ തന്റെ മാതാവിനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു് ഒരു

കൂട്ടിക്കു അതിന്റെ സ്വന്തം യുക്തിയാലല്ലാതെ കഴികയില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ അമ്മയെ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുകിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാലുടനെ ശിശു അവരെ ആശ്ലേഷിക്കുകയും, പൂർണ്ണമായ ആത്മത്യാഗത്തോടും മനോവിശ്വാസത്തോടുംകൂടെ അവരുടെ തീരുമാനങ്ങളെ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു ചെറിയ ശിശുവിനെപ്പോലെ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കണമെന്നു ഞാൻ വളരെ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ എന്റെ യഥാർത്ഥമായ അമ്മയെ എനിക്കു കണ്ടുകിട്ടുകയും, ഞാൻ എന്റെ ശരീരത്തേയും ആത്മാവിനേയും മനസ്സിനേയും ബുദ്ധിയേയും അത്യന്തം നന്ദിയോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടെ അവർക്കു സമർപ്പിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അനേകകൊല്ലം അലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു നടന്നശേഷം തന്റെ അന്ത്യത്തിൽ എത്തുന്ന ഒരു മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ പരമാനന്ദമയമായ സ്ഥിതിയെ വർണ്ണിപ്പാൻ മനുഷ്യഭാഷയ്ക്കു കഴിവില്ല.

"കത്തോലിക്കസഭയിൽ ഞാൻ സംതൃപ്തി തേടുന്നതു് ആ സഭയുടെ ആശ്ചര്യാവഹവും എന്നാൽ മാനുഷികവുമായ സംഘടനയാലാണെന്നു് ആംഗ്ലിക്കർ പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ കത്തോലിക്കസഭയെ ഞാൻ ഇന്നു കാണുംവിധം അവരും കാണേണ്ടതിനു്, ദൈവവരപ്രസാദം എന്റെ കണ്ണുകൾ തുറന്നപോലെ അവരുടെ കണ്ണുകളും തുറക്കണമെന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. മറെറല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും ഐക്യത്തിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുന്നുവെങ്കിലും ഐക്യത്തെ പ്രാപിക്കുന്നില്ലെന്നും, അവർ നിരാശയാൽ കേവലം ബാഹ്യവും അയഥാർത്ഥവുമായ ഒരൈക്യത്തെ മാത്രമാണു പാലിച്ചു പോരുന്നതെന്നും, വളരെ ജനപ്പെരുപ്പമുണ്ടെങ്കിലും ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ ഐക്യം കത്തോലിക്കസഭയിൽ മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നും ഞാൻ സ്പഷ്ടമായി കാണുമ്പോൾ, നമ്മുടെ കർത്താവു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത സ്നേഹത്തിന്റേയും ഐക്യത്തിന്റേയും അരുപി അവളിൽ മാത്രമേയുള്ളുവെന്നു് എങ്ങിനെ ഞാൻ പരസ്യമായി സമ്മതിക്കാതിരിയ്ക്കും? 2000 കൊല്ലമായി നിലനിന്നുവരുന്നതും, അനവധി ദ്രോഹ

ങ്ങൾ ഏറ്റവിട്ടും ക്ഷതി തട്ടാത്തതും, മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ അനേകം സാമ്രാജ്യങ്ങളുടേയും രാജ്യങ്ങളുടേയും ജനനനാശങ്ങളെ കണ്ടിട്ടുള്ളതും, ക്രിസ്തീയലോകത്തിലെ പകുതിയോളം ആളുകളുടെ—അജ്ഞരുടെയും അക്ഷരാഭ്യാസമില്ലാത്തവരുടെയും മാത്രമല്ല, ലോകത്തിലേക്ക് അത്യന്തം ബുദ്ധിമാന്മാരായവരുടേയും—മനസ്സിനേയും ഹൃദയത്തേയും അന്തഃകരണത്തേയും രാഷ്ട്രീയാധികാരമൊന്നുംകൂടാതെ തന്റെ അനുസരണത്തിനു കീഴാക്കിയിരിക്കുന്നതുമായ ഒരധികാരകേന്ദ്രം കാണുമ്പോൾ, എങ്ങനെ ഞാൻ അതു ദിവ്യസ്ഥാപിതമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതേയും അതിനെ തല കുനിച്ചു നമസ്കരിക്കാതേയും ഇരിക്കും? സാന്മാർഗ്ഗികപ്രമാണങ്ങളെ പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടും ആധുനികധർമ്മാർഗ്ഗങ്ങളെ നിന്ദ്യം ശപിച്ചുകൊണ്ടും കത്തോലിക്കസഭമാത്രം നില്ക്കുന്നതായും, മറ്റുള്ള ക്രിസ്തീയസഭകളെല്ലാം ആധുനികദുഷ്ടമനോഭാവങ്ങളെ ആദരിക്കയൊ അല്ലെങ്കിൽ 'സഹിഷ്ണുത' എന്ന കപടഭാവത്തിൽ അവയെ കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കയൊ ചെയ്യുന്നതായും കാണുകയും, കത്തോലിക്കസഭ മാത്രമേ വേദപുസ്തകത്തെ മുഴുവൻ അഭംഗമായി സൂക്ഷിക്കുന്നുള്ളുവെന്നും, ക്രിസ്തുവും ആദിമസഭാപിതാക്കന്മാരും പഠിപ്പിച്ച സിദ്ധാന്തങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു സംരക്ഷിക്കുന്നുള്ളുവെന്നും കാണുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ആ കത്തോലിക്കസഭയിൽ ഞാൻ എങ്ങനെ ബദ്ധപ്പെട്ടുപോയി ചേരാതെയിരിക്കും? അവൾ മാത്രമേ സത്യത്തിൽ കത്തോലിക്കയായുള്ളുവെന്നും, അവൾ മാത്രമേ ഓരോ വർഗ്ഗത്തിലുമുള്ള ഓരൊ മനുഷ്യന്റേയും ബുദ്ധിയേയും മറ്റു സർവ്വശക്തികളേയും പൂർണ്ണമായി സംതൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നുള്ളുവെന്നും കാണുമ്പോൾ, ഞാൻ എങ്ങിനെ ഓടിച്ചെന്ന് അവളെ എന്റെ സത്യമാതാവായി വരിച്ചു് ആശ്ലേഷിക്കാതെയിരിക്കും? ഞാൻ കണ്ട സ്വർഗ്ഗീയകാഴ്ച എനിക്കു നഷ്ടമാകാതിരിപ്പാനും, എനിക്കിപ്പോൾ ലഭ്യമായിരിക്കുന്ന അവകാശങ്ങൾക്കും സന്തോഷങ്ങൾക്കും ഉചിതമായ വിധത്തിൽ ഞാൻ ഇഹലോകജീവിതം നയിപ്പാനും ദൈവം സംഗതിയാക്കട്ടെ."

പ്രിയ സഹോദരരെ, മതപരിവർത്തനംചെയ്ത കത്തോലിക്കരായവർ സഭാമാതാവിനെ ഇത്ര വിശ്വാസത്തോടും സ്നേഹത്തോടും അനുസരണയോടുംകൂടി ഗണിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ജന്മനാ കത്തോലിക്കരായ നാം ലജ്ജിതരാകേണ്ടതാണ്. 'കണ്ണുള്ളപ്പോൾ കണ്ണിന്റെ കാഴ്ച അറിയുന്നില്ല'. സഭയെ നമുക്കു ഹൃദയപൂർവ്വം സ്നേഹിക്കാം; അതിന്റെ സർവ്വവിധക്ഷേമങ്ങൾക്കായി നമുക്കു നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കാം; മാപ്പാപ്പാ, മെത്രാന്മാർ എന്നീ സഭാധ്യക്ഷന്മാരുടെ കല്പനകളെയും ഉപദേശങ്ങളെയും നമുക്കു സന്തോഷസമേതം നിർവ്വഹിക്കാം; നമ്മുടെ ജീവിതമാതൃകയാലും അഭിമുഖസംഭാഷണങ്ങളാലും പരോപകാരപ്രവൃത്തികളാലും അക്രൈസ്തവരെയും അകത്തോലിക്കരെയും സഭാമാതാവിന്റെ മടിയിലേയ്ക്ക് ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്യാം.

As a child who has lost himself, he knows not where, far from home, returns weeping and weary to his mother's breast, so after long wandering in darkness, seeking for truth, but finding no rest because I could find no certainty, I have at length come, tired out with profitless labour, to find repose and consolation within that temple whose eternal gates are ever open to invite the weary and erring pilgrim to enter in. . .,

I have accepted the invitation; I have entered in; and within I have found, not the mutilated limbs of truth, but the glorious virgin herself (that is, truth), in all her celestial radiance. **Frederick Lucas, M. P.**

In the Church I have found an over-deepening peace, a freedom ever widening, a genuine and a fruitful method for theological thonght, and a truth which brightens more and more into the perfect day.

Sir Aubrey De Vere, the distinguished poet.

VIII.

കത്തോലിക്കവിശ്വാസം യുക്തിയുക്തമാകുന്നു.

For this was I born, and for this came I into the world: that I should give testimony to the Truth. (John XVIII. 37)

The church of the living God, the pillar and ground of the truth. (I Tim: III. 15)

Amen I say to you unless you be converted, and become as little children, you shall not enter into the kingdom of heaven. (Math. XVIII. 3)

"സത്യത്തിനു സാക്ഷി നൽകുന്നതിനായി ഞാൻ ജനിച്ചിരിക്കുന്നു; ഇതിന്നായി ഞാൻ ഈലോകത്തിൽ വരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു."

"സജീവനായ ദൈവത്തിന്റെ സഭ സത്യത്തിന്റെ തൂണും അടിസ്ഥാനവും (ആകുന്നു.)"

"സത്യമായി ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു: നിങ്ങൾ മനസ്സുതിരിഞ്ഞു ശിശുക്കളെപ്പോലെ ആകുകയില്ലെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല."

ബാലവിദ്യാർത്ഥികൾ "ഗുണനപ്പട്ടിക" (Multiplication Table) എന്നൊന്നു സ്കൂളുകളിൽ പഠിക്കാറുണ്ടല്ലൊ. ഒന്നുമുതൽ പതിനാറുവരെയോ മറേറാ ഉള്ള സംഖ്യകൾ പെരുക്കിയാൽ കിട്ടുന്നഫലം എത്രയെന്ന് അതിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, അതു ഹൃദിസ്ഥമാക്കിവച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് ആ സംഖ്യകൾ സ്വയമായി പെരുക്കി ക്ലേശിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഇപ്രകാരംതന്നെ പണം കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന ബാങ്കു മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ തുകകൾ ഉടനടികണക്കാക്കുന്നതിനു മാർഗ്ദർശകമായി "റെഡി റെക്കണർ" എന്നൊരു പട്ടിക ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. മുൻകൂട്ടി പരിശോധിച്ചു യാതൊരു തെറ്റുമില്ലെന്നു സ്വയം ഉറപ്പുവരുത്തിയല്ല, പ്രസ്തുത അശേഷം തെറ്റില്ലാത്തവയാണെന്നു കണ്ണുമടച്ചു വിശ്വസിച്ചാണ് ഈ പട്ടികകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. എങ്കിലും ആ വിശ്വാസം അന്ധമാണെന്ന് ആരും

ആക്ഷേപിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പ്രസ്തുത പട്ടികകളിൽ തെറ്റില്ലെന്നു കണക്കറിയാവുന്ന സകലരും ഏകകണ്ഠമായി സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പൊതുജനസമ്മതി അക്കാര്യത്തിൽ അപ്രമാദമാകയാൽ അതിനെ ആധാരപ്പെടുത്തി പട്ടികകളെ വിശ്വസിക്കുന്നതു ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ പ്രവൃത്തിയാണ്. പട്ടികകളെ വിശ്വസിക്കുകയില്ലെന്നും, സ്വന്തം പരിശോധനയാൽ ശരിയാണെന്നു ബോദ്ധ്യംവന്നശേഷമേ അവയെ മാർഗ്ഗദർശകമായി സ്വീകരിക്കുകയുള്ളുവെന്നും ഒരാൾ ശഠിക്കുന്നതായാൽ, ആ മനുഷ്യനെ ബുദ്ധിശൂന്യനെന്നു ലോകം തീർച്ചയായും ആക്ഷേപിക്കും. പഠനവിഷയത്തിൽ ഗുണനപ്പട്ടികയെയും, പണം കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിൽ റെഡി റെക്കണർ എന്ന പട്ടികയെയും എപ്രകാരം മനുഷ്യർ കണ്ണുമടച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നുവോ, അപ്രകാരം മതവിഷയത്തിൽ കത്തോലിക്കസഭയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ദൈവമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതിൽ കത്തോലിക്കസഭയ്ക്ക് അപ്രമാദിത്വമുണ്ടെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കേ, ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചതെന്നു പറഞ്ഞു സഭ അറിയിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളെ കണ്ണുമടച്ചു വിശ്വസിക്കുകയാണു ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ പ്രവൃത്തി. അവയെ സ്വന്തം ബുദ്ധിയുപയോഗിച്ചു പരിശോധിക്കണമെന്നും, പരിശോധനാഫലമായി അവയുടെ ആഭ്യന്തരമായ സത്യവത്വം ബോദ്ധ്യംവരണമെന്നും, അല്ലാതെ അവയെ വിശ്വസിക്കുകയില്ലെന്നും ശഠിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ബുദ്ധിശൂന്യനാണെന്ന് ആക്ഷേപിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ ശാഠ്യം സാധാരണക്കാരിൽ മാത്രമല്ല, മഹാപണ്ഡിതന്മാരിൽ തന്നെയും ആക്ഷേപാർഹമായിരിക്കും. അപ്രമാദമെന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുള്ള പൊതുസമ്മതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മേൽപ്പറഞ്ഞ പട്ടികകളെ പണ്ഡിതപാമരവ്യത്യാസമെന്യേ സകലമനുഷ്യരും വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെ, കത്തോലിക്കസഭയുടെ അപ്രമാദിത്വവരത്തെ ആസ്പദമാക്കി ആ സഭയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ വിശ്വസിക്കാൻ എത്ര മഹാപണ്ഡിതന്മാർക്കും ന്യായമുണ്ട്.

വിശ്വാസത്തിന്റെ ആധാരം

കത്തോലിക്കസഭ അപ്രമാദിത്വവരമുപയോഗിച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഇന്നിന്നവയാണെന്നു സഭയുടെ അംഗീകൃതങ്ങളായ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നറിയാം. എന്നാൽ എടവകകളിലുള്ള ജനങ്ങളും ആ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ സാധാരണ പഠിക്കുന്നതു വൈദികരിൽ നിന്നാണ്; വൈദികർ പഠിപ്പിക്കുന്നതു് ആ സിദ്ധാന്തങ്ങളെത്തന്നെയാണോയെന്നു അവരുടെ മേൽ അധികാരമുള്ള മെത്രാന്മാരും, മെത്രാന്മാരുടെ മേൽനോട്ടം ശരിയായിരിക്കുന്നുണ്ടോയെന്നു സഭാതലവനായ മാപ്പ്വാപ്പായും ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുതസിദ്ധാന്തങ്ങളും പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഒരു വൈദികനു തെറ്റു പിണഞ്ഞാൽ അതു മെത്രാനും, മെത്രാനു തെറ്റുപിണഞ്ഞാൽ അതു മാപ്പ്വാപ്പായും തിരുത്തുന്നു. മാപ്പ്വാപ്പായ്ക്കു തനിച്ചു് അപ്രമാദിത്വമുള്ളതുകൊണ്ടു്, പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തങ്ങളും പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു തെറ്റുപിണയുകയുമില്ല. തനിക്കുപിണഞ്ഞ തെറ്റു തിരുത്താതെ ശാഠ്യത്തോടുകൂടി അബദ്ധം പഠിപ്പിക്കാൻ ഒരു വൈദികൻ തുനിയുന്നപക്ഷം അദ്ദേഹത്തെ മെത്രാനും, ഒരു മെത്രാൻ തുനിയുന്നപക്ഷം അദ്ദേഹത്തെ മാപ്പ്വാപ്പായും സഭയിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതുമാണ്. അങ്ങനെ പ്രകൃതവിഷയത്തിൽ വൈദികരുടെ വാക്കു മെത്രാന്റെ വാക്കിന്റെയും, മെത്രാന്റേതു മാപ്പ്വാപ്പായുടെ വാക്കിന്റെയും, മാപ്പ്വാപ്പായുടേതു ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്കിന്റെയും പ്രതിധ്വനിയായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ വൈദികന്റെ വാക്കു വിശ്വസിക്കുന്നവൻ ദൈവമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്കിനെയാണു വിശ്വസിക്കുന്നതു്. തെറ്റില്ലാത്തതെന്നു് ഇത്രയധികം ഉറപ്പുള്ളതായി ലൌകികവ്യാപാരങ്ങളിൽ വേറൊരു വിശ്വാസവുമില്ലതന്നെ. ലൌകികമായ മറ്റു വിശ്വാസങ്ങളെല്ലാം കേവലം മനുഷ്യരുടെ വാക്കിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ളവയാണ്; ഒരു കത്തോലിക്കന്റെ മതവിശ്വാസമാകട്ടെ, അവസാനത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ വാക്കുകളെ ആധാരമാക്കിയുള്ളതാകുന്നു.

സിദ്ധാന്തങ്ങൾ രണ്ടുവക

കത്തോലിക്കസഭ അപ്രമാദിതപ്രമാണമുപയോഗിച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങൾ രണ്ടുവകയുണ്ട്: ഒന്നു സ്വാഭാവികം (Natural), മറ്റേതു സ്വഭാവാതീതം (Supernatural). മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ അബദ്ധരഹിതമായ വ്യാപാരത്താൽ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു സ്വയം കണ്ടുപിടിക്കാവുന്ന തത്വങ്ങളും വസ്തുതകളുമാണു സ്വാഭാവികങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ; ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക വെളിപാടുവഴിയായിമാത്രം മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അറിയാൻ കഴിയുന്ന തത്വങ്ങളും വസ്തുതകളും സ്വഭാവാതീതങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളാകുന്നു. ദൈവാസ്തിക്യം പ്രകൃതിയുടെ ആസ്തിക്യത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു സ്വയം കണ്ടുപിടിക്കാവുന്ന വസ്തുതയാകയാൽ അതു സ്വാഭാവികസിദ്ധാന്തമാണ്. ഏക ദൈവത്തിൽ —ഏക സ്വഭാവമുള്ള ദൈവത്തിൽ (One in Nature) — മൂന്ന് ആളുകൾ (Three Persons) ഉണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ദൈവവെളിപാടുകൊണ്ടുമാത്രം അറിയാൻ കഴിയുന്നതാകയാൽ അതു സ്വഭാവാതീതസിദ്ധാന്തമാകുന്നു. മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു സ്വയം കണ്ടുപിടിക്കാവുന്നതും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ചില സിദ്ധാന്തങ്ങൾ വിശിഷ്യ വെളിപാടുവഴിയായും നാം അറിഞ്ഞുവെന്നുവരാം. ഉദാഹരണമായി, മനുഷ്യന് അഭൗതികമായ ഒരാത്മാവുണ്ടെന്ന് അവന്റെ മാനസികവ്യാപാരങ്ങളെ ശരിയായി പരിശോധിച്ചാൽ നമുക്കു കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയും. അതേസമയംതന്നെ മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ആസ്തിക്യം വെളിപാടുവഴിയായും നാം അറിയുന്നുണ്ട്.

ദൈവാസ്തിക്യം, ദൈവത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ, മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ആസ്തിക്യം, അതിന്റെ ആഭ്യാത്മികത്വവും അനശ്വരത്വവും, മരണാനന്തരജീവിതം, മതത്തിന്റെ ആവശ്യകത, പുണ്യപാപങ്ങൾ, പരത്തിൽ അവയ്ക്കുള്ള സമ്മാനവും ശിക്ഷയും എന്നിങ്ങനെയുള്ള വസ്തുതകളും തത്വങ്ങളും ഏറക്കുറെ മനുഷ്യബുദ്ധികൊണ്ടു കണ്ടുപിടിക്കാവുന്നവയാണ്. എങ്കിലും അവയും ക്രിസ്തീയവെളിപാടിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. ഒരു ശിഷ്യനു

വളരെനാളത്തെ പരിശ്രമവും അന്വേഷണവുംകൊണ്ടു പ്രാപിക്കാവുന്ന ജ്ഞാനം ഗുരുമുഖത്തുനിന്ന് എളുപ്പത്തിലും സുവ്യക്തമായും ലഭിക്കാവുന്നപോലെ, മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു വളരെ ശ്രമപ്പെട്ടു സ്വയം കണ്ടുപിടിക്കാവുന്ന പ്രസ്തുത സംഗതികൾ എളുപ്പത്തിലും അബദ്ധരഹിതമായും നമുക്ക് എത്തുപെടുന്നതിനു വേണ്ടി ദൈവം വെളിപാടുവഴിയായി നമ്മെ അറിയിച്ചുതന്നിരിക്കുകയാണ്. എങ്കിലും ഒരു കത്തോലിക്കന്റെ വിശ്വാസത്തിനു പ്രത്യേകം വിഷയമായിരിക്കുന്നതു സ്വഭാവാതീതസിദ്ധാന്തങ്ങളാകയാൽ അവയെ സാമാന്യമായി അല്പം വിവരിക്കുന്നതു് ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

അധഃപതനം

ദൈവം ആദ്യമനുഷ്യനായ ആദത്തെ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ അവനു മനുഷ്യപ്രകൃതിക്ക് അനുയോജ്യമായ ദാനങ്ങൾ മാത്രമല്ല നൽകിയിരുന്നതു്. അവന്റെ ആത്മാവിനെ പ്രകൃത്യതീതവും ദൈവത്തിന്റെ ഏതാണ്ടൊരംശവുമായ പ്രസാദവരം (Sanctifying Grace) എന്ന ദാനത്താൽ അലങ്കരിക്കുകയും, അതുവഴിയായി അവനെ ദൈവദാസനെന്ന സൃഷ്ടിസഹജമായ നിലയിൽനിന്നും ദൈവപുത്രനെന്ന ഉൽകൃഷ്ടപദവിയിലേയ്ക്കു് ഉയർത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആദത്തിനു നൽകിയ ഈ പ്രസാദവരം അയാളുടെ സന്താനങ്ങളായ സകല മനുഷ്യർക്കും മാതൃഗർഭത്തിൽ വച്ചുതന്നെ നൽകി അവരെയും ദൈവപുത്രപദവിയിലേയ്ക്കുയർത്തണമെന്നും, അങ്ങനെ ആദവും സന്താനസമ്പ്രദായവും ഈ ലോകജീവിതത്തിനുശേഷം ദൈവത്തെ പ്രകൃത്യതീതമായവിധത്തിൽ നേരിട്ടുകണ്ടു നിത്യമായി ആനന്ദിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. എന്നാൽ അതിന്റെ പൂർത്തീകരണം ഒരു വ്യവസ്ഥയോടുകൂടിയതായിരുന്നു. ദൈവം ആദത്തിന് ഒരു കല്പന നൽകി. മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ തലവനും പ്രതിനിധിയുമെന്ന നിലയിൽ ആദം കല്പന അനുസരിക്കുന്നപക്ഷം അയാൾക്കും സന്താനങ്ങൾക്കും ഇഹത്തിൽ പ്രസാദവരം നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കയും പരത്തിൽ പ്രകൃത്യതീതമായ ദൈ

വദർശനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നും, പ്രത്യുത കല്പന ലംഘിക്കുന്നപക്ഷം അതിനു ശിക്ഷയായി ആദത്തിനും സന്താനങ്ങൾക്കും പ്രസ്തുതദാനങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുകയും ഇഹത്തിലും പരത്തിലും മഹാദുരിതങ്ങൾ നേരിടുകയും ചെയ്യുമെന്നുമായിരുന്നു ദൈവനിശ്ചയം. നിർഭാഗ്യവശാൽ ആദം ദൈവകല്പനയെ ലംഘിച്ചു. അതിനു ശിക്ഷയായി ആദത്തിനു പ്രസാദവരം നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനും, അയാളുടെ സന്താനങ്ങളെല്ലാം പ്രസാദവരരഹിതരായി ജനിക്കുന്നതിനും, തന്നിമിത്തം പരത്തിൽ പ്രകൃത്യതീതമായ ദൈവദർശനം അവർക്കു നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നതിനും സംഗതിയായി. മാത്രമല്ല, മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ ഘടനയ്ക്കുതന്നെ ആഭ്യന്തരമായ ഒരു ഉടവുതട്ടി. സ്വതേ സത്യത്തെ പ്രാപിക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു പല പ്രതിബന്ധങ്ങൾനിമിത്തം ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമായി; സ്വതേ നന്മ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മനുഷ്യമനസ്സ് പല പ്രലോഭനങ്ങൾക്കും വശപ്പെട്ട പല പ്പോഴും സാക്ഷാൽ തിന്മയായതിനെ വരിക്കുമെന്നായി; കർത്തവ്യമിന്നതെന്നു പ്രബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആഭ്യാത്മികവശവും അതനുഷ്ഠിക്കാൻ വൈമനസ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ശാരീരികവശവും തമ്മിലുള്ള ആഭ്യന്തരസമരത്തിന് അവന്റെ അന്തരംഗം വിധേയമായി. ഇപ്രകാരം അത്യന്തം പരിതാപകരമായ ഒരധഃപതനമാണ് ആദത്തിന്റെ പാപത്താൽ മനുഷ്യവംശത്തിനു സംഭവിച്ചത്.

പരിത്രാണനം

എന്നാൽ ദൈവം തന്റെ കാരുണ്യാതിരേകത്താൽ മനുഷ്യവംശത്തെ ഈ നിർഭാഗ്യാവസ്ഥയിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. തന്റെ കല്പനയെ ലംഘിച്ചുകൊണ്ടു തന്നോടു ചെയ്ത അപരാധത്തിനു മനുഷ്യൻ തക്കപരിഹാരം അനുഷ്ഠിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടാൻ ദൈവം നീതിബോധത്താൽ പ്രേരിതനാണല്ലൊ. അപരിമിതനായ ദൈവത്തോടുള്ള അപരാധം ഒരുവിധത്തിൽ അപരിമിതമാകയാൽ തൽപരിഹാര

വും അപരിമിതമായിരിക്കണം. പരിമിതനായ മനുഷ്യന അപരിമിതപരിഹാരം ചെയ്യുവാൻ എങ്ങനെ സാധിക്കും? ദൈവകാരുണ്യം അതിനൊരുമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചു. ദൈവം തന്നെ:—ഏക ദൈവസ്വഭാവമുള്ള പിതാവ്, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവ് എന്ന മൂന്നാളുകളിൽ രണ്ടാമത്തെ ആളായ പുത്രൻ—മനുഷ്യസ്വഭാവം സ്വീകരിച്ച് രണ്ടാമത്തെ ആദം, അഥവാ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ തലവനും പ്രതിനിധിയും ആയിത്തീരുന്നതിനും, ആ നിലയിൽ അവരുടെ പാപത്തിന പരിഹാരം ചെയ്യുന്നതിനും തീർച്ചയാക്കി. മനുഷ്യവംശത്തെ പാപത്തിൽനിന്ന രക്ഷിക്കാൻ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച ഈ ദൈവപുത്രനാണ യേശുക്രിസ്തു. ആദത്തിന്റെ പാപത്താൽ മനുഷ്യവംശം അധ:പതിച്ച നിമിഷത്തിൽതന്നെ അവരെ ആ ഭീകരാവസ്ഥയിൽനിന്നുദ്ധരിക്കാനുള്ള രക്ഷകനെ ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ഈ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തെ മനുഷ്യവർഗ്ഗം, വിശിഷ്യ ദൈവത്താൽ പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഇസ്രായേൽജനം, പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ ദൈവം നിശ്ചയിച്ച കാലമായപ്പോൾ ഒരു നിത്യകന്യകയായ പരിശുദ്ധമറിയത്തിന്റെ ഗർഭത്തിൽ ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യനായി അവതരിക്കുകയും, ബേത്ലഹം നഗരത്തിലെ ഒരു തൊഴുക്കൂട്ടിൽ പാതിരാത്രിസമയം അത്ഭുതകരമായവിധം ജാതനാകുകയും ചെയ്തു.

ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തു സ്വതേ ദൈവസ്വഭാവമുള്ള ആളാകകൊണ്ടു യഥാർത്ഥമായ ദൈവമാകുന്നു; പരിശുദ്ധകന്യകമറിയത്തിന്റെ ഗർഭത്തിൽനിന്ന നിശ്ചിതകാലത്തു മനുഷ്യസ്വഭാവം സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ട് അവിടുന്ന യഥാർത്ഥമായ മനുഷ്യനുമാകുന്നു; അതിനാൽ ക്രിസ്തു ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും സ്വകീയമായുള്ള ഏക ദൈവ ആളാണ്. പ്രവൃത്തികളുടെ മാഹാത്മ്യവും വിലയും അവ നിർവ്വഹിക്കുന്ന ആൾക്ക് അനുരൂപമായിരിക്കകൊണ്ട്, ദൈവിക ആളായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവികമായ പ്രവൃത്തികൾക്കു മാത്രമല്ല, മാനുഷികമാ

യ പ്രവൃത്തികൾക്കും ദൈവികമായ മാഹാത്മ്യവും വിലയുമുണ്ട്. രണ്ടാമത്തെ ആദം, അഥവാ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ തലവനും പ്രതിനിധിയും, എന്ന നിലയിൽ അവിടുന്നു മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പാപഭാരം മുഴുവൻ സ്വന്തം ചുമലിൽ വഹിക്കുകയും, തന്റെ മാനുഷികമായ ആത്മാവിലും ശരീരത്തിലും സ്വമനസാ അവർണ്ണനീയ ദണ്ഡനങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു കുരിശിൽ തൂങ്ങി സ്വജീവനെ ആ പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരമായി പിതാവായ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. ക്രിസ്തു യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനായിരുന്നുകൊണ്ടു പ്രസ്തുതബലി അർപ്പിച്ചതിനാൽ പിതാവായ ദൈവം അതിനെ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ബലിയായി സ്വീകരിച്ചു; ബലി അർപ്പിച്ച ക്രിസ്തു അപരിമിതനായ ദൈവിക ആളും ആയിരുന്നതിനാൽ അർപ്പണത്തിനു അപരിമിതമായ വിലയും കല്പിച്ചു; അങ്ങനെ ഒന്നാമത്തെ ആദത്തിന്റെ പാപത്താൽ മനുഷ്യവംശം ദൈവത്തോടു ചെയ്ത അപരിമിതമായ അപരാധത്തിനു രണ്ടാമത്തെ ആദമായ ക്രിസ്തു അപരിമിത പരിഹാരം അനുഷ്ഠിക്കുകയുണ്ടായി. തന്മൂലം ഏതൊരു പ്രകൃത്യതീതമായ നിലയിൽനിന്നു മനുഷ്യവംശം അധഃപതിച്ചുവോ ആ നിലയിലേയ്ക്കു അവിടുന്നു അവരെ സമുദ്ധരിക്കുകയും, അവർക്കു ഇഹത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രസാദവരവും പരത്തിൽ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട പ്രകൃത്യതീത ദൈവദർശനഭാഗ്യവും വീണ്ടും പ്രാപിക്കുന്നതിനു സംഗതിവരുത്തുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ അദൃശ്യശരീരം (Mystical Body)

മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിനു മുൻപുണ്ടായിരുന്ന ദൈവനിശ്ചയപ്രകാരം, ആദത്തിനു നൽകിയ പ്രകൃത്യതീതജീവനും ദൈവപുത്രത്വസ്ഥാനവും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുകയും, അതുവഴി, ശിരസ്സിനോടു് അംഗങ്ങളെന്നവണ്ണം, അദ്ദേഹത്തോടു് ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സകലമനുഷ്യർക്കും ലഭിക്കുന്നതിനു് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. ആദത്തിന്റെ പാപത്താൽ നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രസ്തുതാവകാശം ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിഹാരപ്രവൃത്തിമൂലം അവർക്കു വീണ്ടും ലഭിക്കുകയുണ്ടാ

യി. എങ്കിലും അതു് അവക്കു നൽകുന്ന രീതിയിൽ ദൈവം ഒരു വലിയ വ്യത്യാസം വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പ്രകൃത്യതീതജീവനും ദൈവപുത്രത്വസ്ഥാനവും ആദ്യംമുഖേന മനുഷ്യക്കു നൽകുന്നതു് അവർ മാതൃഗർഭത്തിൽ ഉല്പാദിക്കുന്ന നിമിഷത്തിലും ഉല്പാദനമാ ത്രേണയും ആകുമായിരുന്നേനേ. എന്നാൽ പ്രസ്തുതദാനങ്ങൾ രണ്ടാമത്തെ ആദമായ ക്രിസ്തുമുഖേന മനുഷ്യക്കു നൽകുന്നതു വേറൊരു രീതിയിലായിരിക്കണമെന്നു ദൈവം തിരുമനസ്സായി. ശിരസ്സിനോടു് അംഗങ്ങളെന്നപോലെ ക്രിസ്തുവിനോടു സ്വമന സ്സാ ഐക്യപ്പെടുകയും, ശിരസ്സിൽനിന്നും ജീവച്ഛക്തി അംഗ ങ്ങളിലേയ്ക്കു പ്രവഹിക്കുന്നതുപോലെ ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു പ്രസാ ദവരം തങ്ങളിലേയ്ക്കു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യക്കു പ്രകൃത്യതീതജീവനും ദൈവപുത്രത്വസ്ഥാനവും ലഭിക്കുകയുള്ളു വെന്ന വ്യവസ്ഥ ചെയ്യപ്പെട്ടു. എന്നുമാത്രമല്ല, ശിരസ്സിനെ യും അംഗങ്ങളെയും തമ്മിൽ സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യ ശരീരത്തിൽ ഉടൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നപോലെ ക്രിസ്തുവിനോടു മനുഷ്യരെ ആദ്ധ്യാത്മികമായി സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിനു് ആദ്ധ്യാ ത്മികമായ ഒരു സ്ഥാപനമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും, ശിരസ്സിൽ നിന്നു് ഉടലിൽക്കൂടി അംഗങ്ങളിലേയ്ക്കുന്നപോലെ ക്രിസ്തുവിൽ നിന്നു് ആ സ്ഥാപനത്തിൽക്കൂടി വേണം പ്രകൃത്യതീതജീവൻ മനുഷ്യരിലേയ്ക്കു പ്രവഹിക്കാനെന്നും വ്യവസ്ഥയുണ്ടു്. ക്രിസ്തുവി നും മനുഷ്യക്കും മദ്ധ്യേ നിൽക്കുന്ന പ്രസ്തുതസ്ഥാപനമാണു കത്തോലിക്കസഭ.

ക്രിസ്തുവും സഭയും തമ്മിൽ ശിരസ്സും ഉടലും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമുണ്ടു്. ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തു ഭ്രാതൃകവസ്തുവായ മാനുഷികശരീരത്തെ സ്വീകരിച്ചതിനും പുറമേ ധാർമ്മികവസ്തു വായ സഭാശരീരത്തെയും തന്നോടു ചേർത്തു ബന്ധിക്കുകയും, തന്റെ മാനുഷികശരീരംമുഖേന മനുഷ്യവംശത്തെ പരിത്രാ ണനം ചെയ്തപോലെ തന്റെ സഭാശരീരംമുഖേന ആ പരി ത്രാണനത്തിന്റെ ഫലം മനുഷ്യക്കു് അനുഭവയോഗ്യമാക്കിത്തീ ർക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പരിത്രാണനത്തി

ന്റെ ഫലം തന്നിൽനിന്നു തന്റെ സഭാശരീരത്തിൽക്കൂടിവേണം മനുഷ്യരിലേയ്ക്കു പ്രവഹിക്കാനെന്നു ക്രിസ്തു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ, ആ ഫലത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏവനും സഭയുടെ അംഗമായിരുന്നേ മതിയാവൂ. ഇതാണു "കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കുപുറമേ രക്ഷയില്ല" എന്ന പ്രമാണവാക്യത്തിന്റെ ആധാരം.

"സഭയ്ക്കുപുറമെ രക്ഷയില്ല"

ഈ വാക്യത്തിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സകലകത്തോലിക്കരും നിത്യരക്ഷ പ്രാപിക്കുമെന്നും, സകല അക്രൈസ്തവരും അകത്തോലിക്കരും നിത്യനാശമനുഭവിക്കുമെന്നും ഇതിനർത്ഥമില്ല. മനുഷ്യശരീരത്തിനെന്നപോലെ സഭാശരീരത്തിനും പുറവശവും അകവശവുമുണ്ട്. സഭയുടെ പുറവശം, അഥവാ ശരീരം, മാർപ്പാപ്പായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയുള്ള മെത്രാന്മാരും അവരുടെ കീഴുള്ള വൈദികരും അവൈദികരും ഉൾപ്പെട്ട ദൃശ്യസംഘമാണ്. സഭയുടെ അകവശം, അഥവാ ആത്മാവ്, ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു സഭയിലേക്കു സദാ പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രസാദവരസഞ്ചയമാകുന്നു. പ്രസാദവരം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും തദവസ്ഥയിൽ മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ നിത്യരക്ഷ പ്രാപിക്കും; അല്ലാത്തവൻ അതു പ്രാപിക്കയില്ല. തന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ട ദൈവകല്പനകളെല്ലാം അനുസരിക്കുന്നവനു പ്രസാദവരം ലഭിക്കും; അതിലൊന്നെങ്കിലും അനുസരിക്കാത്തവന് അതു ലഭിക്കുകയില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിത്രാണനഫലം അനുഭവിക്കുകയും അങ്ങനെ നിത്യരക്ഷ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ സഭയുടെ ശരീരത്തിലും ആത്മാവിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നാണു ദൈവകല്പന. കത്തോലിക്കസഭ എന്ന ദൃശ്യസംഘത്തിന്റെ അംഗമായിരിക്കണമെന്നുള്ള ദൈവകല്പന അറിയാത്തതിനാലോ, ആ ദൃശ്യസംഘമാണു ക്രിസ്തുവിന്റെ സത്യസഭയെന്നു മനസ്സിലാകാത്തതിനാലോ അതിന്റെ അംഗമാകാതിരിക്കുകയും, എന്നാൽ തനിക്കറിവുള്ള മറ്റു ദൈവകല്പനകളെല്ലാം അനുസരിക്കു

കയും ചെയ്യുന്ന അക്രൈസ്തവർക്കും അകത്തോലിക്കർക്കും പ്രസാദവരം ലഭിക്കുന്നതാണ്. നേരേമറിച്ച്, കത്തോലിക്കസഭയെന്ന ദൃശ്യസംഘത്തിന്റെ അംഗമാണെങ്കിലും, തനിക്കറിവുള്ള ഏതെങ്കിലുമൊരു ദൈവകല്പന അനുസരിക്കാത്ത കത്തോലിക്കനു പ്രസാദവരം ലഭിക്കയില്ല. അതിനാൽ കത്തോലിക്കസഭയുടെ ആത്മാവിലെങ്കിലും ഉൾപ്പെടാത്തവർക്ക് അനുപാധികമായും, അതിന്റെ ശരീരത്തിൽ ഉൾപ്പെടാത്തവർക്ക് സോപാധികമായും നിത്യരക്ഷ നഷ്ടപ്പെട്ടുമെന്നാണു പ്രസ്തുത വാക്യത്തിന്റെ സാരം.

ക്രമാശകൾ

ശിരസ്സായ ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു നിഗ്മിക്കുന്ന പ്രകൃത്യതീത ജീവനെ മനുഷ്യരിലേയ്ക്കു പ്രവഹിപ്പിച്ച് അവരെ അവിടുത്തെ അവയവങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന് അവിടുന്നു കത്തോലിക്കസഭയെ തന്റെ ഉടലായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. സഭയ്ക്ക് ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു സഹായമാർഗ്ഗങ്ങളായി ക്രിസ്തു ചില പ്രത്യേകകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇവയാണു ക്രമാശകർ (Sacraments). ആദത്തിൽനിന്നു പിതൃവകാശമായി സകലമനുഷ്യർക്കും സിദ്ധിക്കുന്നതും, അവരുടെ ആത്മാക്കളെ അവ മാതൃഗർഭത്തിൽവച്ചു ശരീരത്തോടു സംയോജിക്കുന്ന നിമിഷത്തിൽ കളങ്കപ്പെടുത്തുന്നതുമായ ഉത്ഭവപാപത്തിൽനിന്നും (Original Sin), ഗുണദോഷവിവേചനപ്രാപ്തിക്കുശേഷം സ്വയം വല്ല പാപവും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ (Personal Sin) അവയിൽനിന്നും മനുഷ്യരെ മോചിക്കുന്നതിനും തൽഫലമായി അവർക്കു പ്രസാദവരം നൽകി അവരെ ദൈവപുത്രരും ക്രിസ്തുവിന്റെ സഹോദരരുമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ക്രമാശയാകുന്ന ജ്ഞാനസ്നാനം (Baptism). ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചവർ എപ്പോഴെങ്കിലും പാപം പ്രവർത്തിക്കുകയും അങ്ങനെ പ്രസാദവരം നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്താൽ, ആ പാപത്തിന്റെ മോചനത്തിനും പ്രസാദവരത്തിന്റെ പുനഃസ്വീകരണത്തിനുമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ക്രമാശയാ

ണ കുമ്പസാരം (Confession). ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച വരെ സത്യവിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടുത്തുന്നതിനും, പാപത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രലോഭനങ്ങളെ അവർ ജയിക്കുകയും അങ്ങനെ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽ ലഭിച്ച പ്രസാദവരം നഷ്ടമാക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുംവേണ്ടി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ക്രമാശയാണ് ആദ്യത്തെ ഒപ്പുശ്രമ (Confirmation). ക്രിസ്തു മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പാപപരിഹാരാർത്ഥം കുരിശിൽകിടന്ന് അർപ്പിച്ച ബലിയുടെ സ്മാരകവും ആവർത്തനവുമായ ദിവ്യബലിയും, ക്രിസ്തുവിന്റെ സജീവശരീരത്തെ അത്ഭുതകരവും അദൃശ്യവുമായവിധത്തിൽ ആത്മാവിന്റെ ഭക്ഷണമായി ഉപയോഗിക്കാൻ ഇടവരുത്തുന്ന ക്രമാശയുമായിട്ടാണ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയെ (Eucharist) സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ക്രൈസ്തവസ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ ദാമ്പത്യബന്ധത്തിനു ക്രിസ്തുവും സഭയും തമ്മിലുള്ള പരിശുദ്ധമായ ഐക്യത്തോട് ആനുരൂപ്യം നൽകി അതിനെ പ്രകൃത്യതീതമായ നിലയിലേയ്ക്കുയർത്തുന്നതിനും, വൈവാഹികജീവിതത്തിന്റെ കർത്തവ്യങ്ങളെ വിശ്വസ്തതാപൂർവ്വം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ ആവശ്യമായ ദൈവസഹായങ്ങൾ ദമ്പതിമാർക്കു യഥാവസരം ലഭിക്കുന്നതിനുമുള്ള മാർഗ്ഗമായി ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ക്രമാശയാണ ക്രിസ്തീയവിവാഹം (Matrimony). മരണാസന്നനായ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു വല്ല പാപങ്ങളും ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയ്ക്കു വിമോചനവും അവന്റെ ആത്മശരീരങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസവും നൽകാനുള്ള ക്രമാശയാകുന്നു ഒടുവിലത്തെ ഒപ്പുശ്രമ (Extreme Unction). പ്രസ്തുതക്രമാശകർമ്മം ക്രിസ്ത്യാനികർമ്മം കൊടുക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ചില ആളുകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു ക്രിസ്തു തന്റെ സഭയെ അധികാരപ്പെടുത്തുകയും, ആ ദിവ്യശുശ്രൂഷാഫലപ്രദമായി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന് അവരെ തന്റെ നിത്യപൌരോഹിത്യത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാക്കണമെന്ന് അവിടുന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതു സാധിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമായി ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ക്രമാശയാണ ക്രിസ്തീയ പൌരോഹിത്യം (Christian Priesthood).

ക്രിസ്തു സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്കയും, വാഗ്ദാനപ്രകാരം അവിടുന്നയച്ച പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദിവ്യജ്ഞാനങ്ങൾ അപ്പൊസ്തോലന്മാർ അത്ഭുതകരമായവിധം സ്വീകരിക്കുകയുംചെയ്തനിമിഷംമുതൽ കത്തോലിക്കസഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിത്രാണനവേല തുടരുകയും, അതിന്റെ ഫലം മനുഷ്യർക്ക് അനുഭവയോഗ്യമാക്കിത്തീർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തുവരികയാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം അവൾ അപ്രമാദമായി മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ അറിയിക്കുന്നു. അതു സ്വീകരിച്ചു ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക് അവൾ ജ്ഞാനസ്നാനംനൽകി അവരെ ക്രിസ്തുവിന്റെ അവയവങ്ങളാക്കുകയും അങ്ങനെ അവിടുത്തെ പ്രകൃത്യതീതജീവൻ അവരുടെ ആത്മാക്കളിലേക്ക് ഒഴുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനന്തരം മൻപിലത്തെ ഒപ്രശ്രുമയാൽ അവരെ ആ അവസ്ഥയിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നു. ജീവിതകാലത്തിൽ അവർ എപ്പോഴെങ്കിലും എത്ര മഹാപാപങ്ങൾതന്നെയുംചെയ്ത ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു വേർപെട്ടാലും, അവയെക്കുറിച്ചു പരമാർത്ഥമായി പശ്ചാത്തപിക്കുന്നപക്ഷം, കൂദാശാരംഭവഴി അവയ്ക്കു മോചനം നൽകി, അവരെ വീണ്ടും ക്രിസ്തുവിനോടു യോജിപ്പിച്ചു്, നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രകൃത്യതീതജീവൻ അവർക്കു വീണ്ടും നൽകുന്നു. പ്രസ്തുത ജീവൻ അവരിൽ വളർത്തുന്നതിനു ക്രിസ്തുവിന്റെ മാംസരക്തങ്ങൾ അവരുടെ ആത്മാക്കൾക്കു പോഷണമായിക്കൊടുക്കുന്നു. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമമോ വൈദികശ്രുശ്രൂഷയോ ഇവയിലേതെങ്കിലും യഥേഷ്ടം തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ അവരെ അനുവദിക്കുകയും, ആ ജീവിതമുറ സഫലമാക്കാൻ വേണ്ട ഉപദേശങ്ങളും ദിവ്യസഹായങ്ങളും അതാതിനു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ക്രമാശകൾവഴി അവർക്കു നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒടുവിൽ അവർ രോഗാതുരരായി ഇഹലോകം വിട്ടുപോകേണ്ട വിഷമഘട്ടത്തിലെത്തുമ്പോൾ മരണശയ്യക്കരികേനിന്നു്, അവരെ സകലപാപങ്ങളിൽനിന്നും മോചിച്ചു്, സദുപദേശങ്ങളാലും സാന്ത്വനവാക്കുകളാലും അവരെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി, അവരുടെ ആത്മാ

ക്കളെ ദൈവത്തുക്കരങ്ങളിൽ സമർപ്പിക്കുന്നു. അനന്തരം അവരുടെ മൃതശരീരത്തെ—ദൈവത്തിന്റെ പ്രസാദവരത്താലും ക്രിസ്തുവിന്റെ മാംസരക്തങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള പോഷണത്താലും വിശുദ്ധീകൃതമായിരുന്ന ആത്മാവിന്റെ ആലയത്തെ—ഭക്തി ബഹുമാനപുരസ്സരം അവർ ഭൂതാനം ചെയ്യുകയും, ലോകാവസാനത്തിൽ അതു വീണ്ടും സ്വാത്മാവിനോടു യോജിച്ചു സജീവവും മഹനീയവുമായിത്തീരുമെന്ന് ഉറപ്പുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏവംവിധമാണു കത്തോലിക്കസഭാമാതാവു് സ്വസന്താനങ്ങളെ ശിശുത്തൊട്ടിമുതൽ ശവക്കുഴിവരെയും ഇടവിടാതെ പരിചരിച്ചുവരുന്നതു്.

എന്നാൽ ഈ മാതൃസ്നേഹം ഇവിടെയും അവസാനിക്കുന്നില്ല; അതു പരലോകത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു് അവിടെയും യഥായോഗ്യമായ പരിലാളനകളും പരിചരണങ്ങളും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിത്രാണനഫലം തങ്ങൾക്കു് ഉപയോഗയോഗ്യമാക്കിത്തീർത്തവർ മരണാനന്തരം അനന്തമായ സ്വർഗ്ഗഭാഗ്യം അനുഭവിക്കും; ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു ലഭിച്ചതും മരണസമയത്തു കൈവിടാതിരുന്നതുമായ പ്രകൃത്യതീതജീവൻ അവരുടെ ആത്മാക്കളെ പ്രകൃത്യതീതമായ ദൈവദർശനത്തിനു യോഗ്യമാക്കും; പാപലേശംകൂടാതെയും പ്രസാദവരസമ്പൂർണ്ണരായുമാണു് ഈലോകം വിട്ടതെങ്കിൽ അവർ നേരെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കും. ലഘുവായ വല്ല പാപങ്ങളോടുകൂടിയോ, ചെയ്ത പാപങ്ങൾക്കു തക്ക പരിഹാരം ഇഹത്തിൽവച്ചുതന്നെ സമ്പൂർണ്ണമായനുഷ്ഠിക്കാതേയോ ആണു മരിച്ചതെങ്കിൽ, അവർ പരത്തിലൊരിടത്തു് ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും കാലികശിക്ഷ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തശേഷമേ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ ആ ശുദ്ധീകരണം ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിനും ശിക്ഷാകാലം കുറയ്ക്കുന്നതിനും ഇഹത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന സഭാമാതാവിനും അവളുടെ സന്താനങ്ങൾക്കും മതകർമ്മങ്ങളാലും മറ്റു ത്യാഗപ്രവൃത്തികളാലും സാധിക്കുന്നതാകയാൽ, അവർ അനുദിനം ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുകയും സന്താനങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിർവ്വഹിപ്പിക്കുകയും

ചെയ്യുന്നു. സഭയിൽ പ്രവേശിച്ചു ദൈവദർശനഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുന്നതൻറെ മക്കളെ സഭ നിത്യം വാഴ്ത്തുന്നു. ലോകത്തിലുള്ളവർക്കുവേണ്ടി തൻറെ മുൻപിൽ അവർക്കു മദ്ധ്യസ്ഥംവഹിക്കാമെന്നു ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ സഭയും സന്താനങ്ങളും അവരോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു പ്രസാദവരം കൈക്കൊള്ളാതെയും തന്മൂലം സഭയുടെ ആത്മാവിൽ ഉൾപ്പെടാതെയും മരിച്ചവർക്കു ക്രിസ്തുവിൻറെ പരിത്രാണനഫലത്തിനു്—പ്രകൃത്യതീതമായ ദൈവദർശനഭാഗ്യത്തിനു്—അവകാശമില്ല. യൂദാസു് ഇസ്കറിയോത്തിനെപ്പോലെ ഒരു ദൈവകല്പനയെ മനഃപൂർവ്വം ലംഘിച്ചു ദൈവത്തോടു് എതിർത്തു ജീവിച്ചവർക്കു മരണാനന്തരം നരകശിക്ഷ നൽകപ്പെടും. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിനോടൊപ്പം കുരിശിൽതൂക്കപ്പെട്ട പശ്ചാത്താപനിമഗ്നനായ "കള്ള"നെപ്പോലെ അന്ത്യനിമിഷത്തിലെങ്കിലും 'ദൈവമേ, എൻറെ പാപം ക്ഷമിക്കേണമേ' എന്നു മനസ്സുകൊണ്ടെങ്കിലും പറയാൻ സന്നദ്ധതയുള്ളവനെ, സകല മനുഷ്യരുടെയും നിത്യരക്ഷയെ കാംക്ഷിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി തൻറെ ഭിവ്യകുമാരനെ നമുക്കായി നൽകുകയും ചെയ്ത കരുണാവാരിധിയായ ദൈവം ഒരിക്കലും കൈവിടുകയില്ല. ഈ ദൃഢവിശ്വാസമുള്ളതുകൊണ്ടു സഭ മരണമടഞ്ഞ തൻറെ സന്താനങ്ങളിൽ ഒരുവനെക്കുറിച്ചും നിരാശയുള്ളവളായിരിക്കുന്നില്ല; അവരെല്ലാവരുടെയും ആത്മശാന്തിക്കായി അവൾ എന്നും പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

"രഹസ്യങ്ങൾ" (Mysteries)

അപ്രമാദിതപ്രവരമുള്ള കത്തോലിക്കസഭ ക്രിസ്തു വെളിപ്പെടുത്തിയതായി ലോകരെ പഠിപ്പിക്കുന്ന സ്വഭാവാതീതങ്ങളായ പ്രധാനസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ഒരു സാമാന്യവിവരണമാണു് ഇപ്പോൾ നൽകിയതു്. ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ചിലതു് അത്യന്തം ദുർഗ്രാഹ്യങ്ങളാണെന്നു്, അവയുടെ ആഭ്യന്തരസ്വഭാവം മനുഷ്യർക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാത്തവിധം അത്ര നിഗൂഢമാണെന്നു്, സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ ആ വസ്തുത അവയുടെ വിശ്വാ

സ്വതയുള്ള് അങ്ങപോലും ഉടവുതട്ടിക്കാൻ ന്യായമില്ല. പദാത്ഥം (Matter), ശക്തി (Force), ജീവൻ (Life), ചിന്ത (Thought) എന്നിങ്ങനെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നമുക്കു നിത്യാനുഭവമുള്ള കാര്യങ്ങളുടെ ആന്തരമായ സ്വഭാവം വലിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാക്കുപോലും മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാത്തവിധം നിഗൂഢമല്ലയോ? എന്നവെച്ച് അവയുടെ അസ്തിത്വം നാം നിഷേധിക്കുന്നുണ്ടോ? നിഷേധിക്കുന്നതു യുക്തിയുക്തമാകുമോ? മാത്രമല്ല, ആ നിഷേധത്തിൽ ഒരു വലിയ യുക്തിശൂന്യത അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നുമുണ്ട്. തനിക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതൊന്നും യഥാർത്ഥമല്ലെന്നു വാദിക്കുന്നവൻ തന്റെ ഗ്രഹണശക്തിയെ സകല തത്വങ്ങളുടെയും വസ്തുക്കളുടെയും മാനദണ്ഡമായി പരിഗണിക്കുന്നു. അപരിമിതനായ ദൈവത്തിലും അവിടുത്തോടു സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നവയിലും എന്തെല്ലാം തത്വങ്ങളും വസ്തുതകളുമുണ്ടാകാം? സ്വഭാവത്താൽതന്നെ അല്പബുദ്ധിയായ മനുഷ്യന്റെ പരിമിതമായ ഗ്രഹണശക്തിയെ അവ എത്രയധികം കവിഞ്ഞിരിക്കാനാണു ന്യായമുള്ളതു്? ഇതിനുപുറമെ, ദൈവം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു തന്റെ തിരുക്കുമാരൻവഴി ഒരു വെളിപാടു നൽകുകയും അവർ അതു വിശ്വസിച്ചു തന്റെ നേർക്കുള്ള ബഹുമാനം കാണിക്കണമെന്ന് ആജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ ഗ്രഹണശക്തിയെക്കവിയുന്ന തത്വങ്ങളും വസ്തുതകളും അതിലുണ്ടായിരിക്കുന്നതിൽ ആശ്ചര്യമുണ്ടോ? നേരേമറിച്ചു ദൈവവെളിപാടിൽ ആവകയൊന്നും ഇല്ലെന്നു വരുന്നതല്ലയോ ആശ്ചര്യാവഹമായിരിക്കുക?

ത്രിത്വം, മനുഷ്യാവതാരം മുതലായ പല സ്വഭാവാതീത സിദ്ധാന്തങ്ങളിലും പൂർവ്വാപര വിരോധമുണ്ടെന്നു ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നുണ്ടു് ദൈവത്തിൽ ഒരേ ഒരു സ്വഭാവമുള്ള മൂന്നാളുകളുണ്ടെന്നും, ക്രിസ്തു ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവുമുള്ള ഒരേ ഒരാളാണെന്നും പറയുന്നതിൽ എന്താണു പൂർവ്വാപര വിരോധം? സ്വഭാവം (Nature), ആൾ (Person) എന്നിപ്പദങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ആശയങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നവയാണ്. സ്വഭാവം

എന്ന പദം പ്രവൃത്തികൾക്കാധാരമായിരിക്കുന്ന മൂലതത്വത്തെയും (Principle), ആധം എന്ന പദം ആ തത്വത്തെയും അതിൽ നിന്ന് ഉൽഭ്രതമാകുന്ന പ്രവൃത്തികളെയും തൽഫലമായി സംഭവിച്ചു വച്ചിരിക്കയും, അവയ്ക്ക് ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വേറൊരു തത്വത്തെയുമാണ് കുറിക്കുന്നതു്. ഈ തത്വങ്ങൾ രണ്ടും മനുഷ്യനിൽ ഓരോന്നുവീതമേയുള്ളുവെങ്കിലും, ആശയത്തിലും (Concept) തൽഫലമായി സത്തയിലും (Reality) വ്യത്യസ്തങ്ങളാകകൊണ്ട് അവ എല്ലാജീവികളിലും എല്ലാ സ്ഥലത്തും ഒന്നുവീതമേ ഉണ്ടായിരിക്കാവൂ എന്നുള്ള നിർബന്ധത്തിന് ആഭ്യന്തരമായി യാതൊരു ന്യായവുമില്ല. അതിനാൽ മൈവത്തിൽ സ്വഭാവം ഒന്നും ആധം മൂന്നും, ക്രിസ്തുവിൽ സ്വഭാവം രണ്ടും ആധം ഒന്നുമാണുള്ളതെന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ പൂർവ്വാപര വിരോധമില്ല. സ്വഭാവാതീതങ്ങളായ മറ്റു സിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഇങ്ങനെ പറയാവുന്നതാണ്. ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങളെല്ലാം കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നതു ദൈവമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്ക് ആധാരമാക്കിയാകയാൽ ഉർഗ്രാഹ്യത അവയുടെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്ക് അശേഷം ബാധകമായിരിക്കുന്നില്ല. പ്രകൃതിവ്യാപാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഉർഗ്രാഹ്യങ്ങളായ, മനുഷ്യർക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ആഭ്യന്തരസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ, അനേകം സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ വാക്കുപ്രമാണിച്ചു ലോകം വിശ്വസിക്കുന്നെങ്കിൽ, പ്രകൃത്യതീതവ്യാപാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്തുതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ സർവ്വജ്ഞനും സത്യസ്വരൂപിയുമായ ദൈവത്തിന്റെ വാക്കിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി എന്തുകൊണ്ടു വിശ്വസിച്ചുകൂടാ?

ഗുണഫലങ്ങൾ

വൃക്ഷത്തിന്റെ ഗുണാഗുണങ്ങളും ഫലത്തിൽനിന്നറിയേണ്ടതാണല്ലൊ. "കത്തോലിക്കസഭയിലെ സ്വാഭാവികങ്ങളും സ്വഭാവാതീതങ്ങളുമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളും പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള ഫലങ്ങളുടെ സ്വഭാവമെന്തു? മനുഷ്യബുദ്ധിയിൽ അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളായ വിചാരങ്ങളും ഉളവാക്കുന്നതിനും, മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ അതി

പരിശുദ്ധങ്ങളായ വികാരങ്ങളും ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിനും, മനുഷ്യമനസ്സിനെ അതിമഹത്തായ പ്രവൃത്തികളിലേക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനും, അങ്ങനെ മനുഷ്യജീവിതത്തെ—വ്യക്തികളുടെയും കുടുംബങ്ങളുടെയും സമുദായങ്ങളുടെയും ജീവിതത്തെ—അതിമഹനീയമായ പദത്തിലേയ്ക്കുയർത്തുന്നതിനും ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങളും എത്രയധികം പര്യാപ്തങ്ങളാണെന്ന് ആലോചിക്കുവിൻ. മനുഷ്യന് ആദ്ധ്യാത്മികവും അനശ്വരവുമായ ഒരാത്മാവുണ്ടെന്നും, അതു ദൈവസാദൃശ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതും ദൈവദർശനഭാഗ്യമനുഭവിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതുമാണെന്നും, ആദിമമനുഷ്യന്റെ പാപത്താൽ നേരിട്ട അധഃപതനത്തിൽനിന്ന് അതിനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനായി ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു തന്റെ മാനുഷികജീവൻ ബലിയർപ്പിച്ചെന്നും, ആ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ഉപദേശങ്ങളും വിശ്വസിച്ചും സഹായങ്ങളും സ്വീകരിച്ചും മാതൃകയനുസരിച്ചും ജീവിക്കുന്നപക്ഷം ആത്മാവിനു സനാതനമായ പരമാനന്ദം കരഗതമാകുമെന്നുമുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളോളം മനുഷ്യബുദ്ധിയിൽ ഉൽകൃഷ്ടചിന്തകളും ഉളവാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായി മറെറന്തുണ്ടാകാം? ദൈവം സ്നേഹമൂർത്തിയാണെന്നും, സ്നേഹംമൂലമാണ് അവിടുന്നു മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും, ആദിമനുഷ്യന്റെ പാപത്താൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗം അധഃപതിച്ചപ്പോൾ ദൈവം വീണ്ടും സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതനായി മനുഷ്യാവതാരം സ്വീകരിച്ചു രക്ഷകനായി വന്നെന്നും, ആ ദിവ്യരക്ഷകൻ പാപത്തിനു പരിഹാരംചെയ്തു അവരെ തന്റെ സഹോദരരും ദൈവത്തിന്റെ ദത്തുപുത്രരും ദൈവരാജ്യമായ സ്വർഗ്ഗത്തിനു അവകാശികളുമാക്കിത്തീർത്തെന്നും, തന്മൂലം ആദ്യൻമുതൽ ചണ്ഡാളൻവരെയുള്ള സകലമനുഷ്യരും ഏകോദരസഹോദരന്മാരേക്കാൾ അടുത്ത ബന്ധമുള്ളവരാണെന്നുമുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളോളം മനുഷ്യരിൽ അതിപാവനങ്ങളായ വികാരങ്ങളും ഉത്തേജിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമായി മറെറന്തുണ്ടാകാം? മനുഷ്യന്റെ ജീവിതോദ്ദേശ്യം തന്റെ പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ കല്പനകളും ഉപദേശങ്ങളും സസ്നേഹം അനുവർത്തിക്കുന്നതാണെന്നും, ആ

ഉദ്ദേശ്യം നിവൃഹിക്കുന്ന തോതനുസരിച്ചു് അവക്കു് ഇഹത്തിൽ പരിപൂർണ്ണതയും പരത്തിൽ നിത്യാനന്ദവും പ്രാപിക്കാവുന്നതാണെന്നും, അതിന്റെ നിവൃഹണാർത്ഥം ആവശ്യമായ സകലസഹായങ്ങളും ദിവ്യരക്ഷകൻവഴി ദൈവം ധാരാളമായി നൽകുന്നതാണെന്നും, അതു നിവൃഹിക്കാതെവരുന്നതു മനുഷ്യന്റെ കുറ്റകരമായ അനിഷ്ടമോ അലസതയോ കൊണ്ടേ ആയിരിക്കൂ എന്നും, അങ്ങനെ ദൈവകല്പനകളെ നിരസിക്കുന്നപക്ഷം പരത്തിൽ നിത്യശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നുമുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളോളം മനുഷ്യമനസ്സിനെ അതിമഹത്തായ പ്രവൃത്തികൾക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുവാനും അധർമ്മത്തിൽനിന്നു നിവർത്തിപ്പിക്കുവാനും പര്യാപ്തമായി മറെറന്തുണ്ടാകാം?

വിശുദ്ധർ

ചരിത്രത്തിൽ ഒന്നു കണ്ണോടിക്കുന്നപക്ഷം പ്രസ്തുതസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കുള്ള ഈ ഉദ്ധാരകശക്തി കേവലം ഊഹലോകത്തിൽ നിലകൊള്ളുകയല്ല, പ്രത്യുത യഥാർത്ഥലോകത്തിൽ പ്രവൃത്തിരൂപേണ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നുകാണാം. ഇതിനു പ്രസ്പഷ്ടമായ ലക്ഷ്യം കത്തോലിക്കസഭയിലെ വിശുദ്ധരാണ്. കത്തോലിക്കസഭ വിശുദ്ധരുടെ ജനയിത്രിയാണെന്ന് അതിന്റെ ഇതഃപര്യന്തമുള്ള ചരിത്രം ഇടവിടാതെ തെളിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാപ്രായത്തിലും, എല്ലാവർഗ്ഗത്തിലും, എല്ലാജാതിയിലും, എല്ലാജീവിതാവസ്ഥയിലും, എല്ലാതൊഴിലിലുമുൾപ്പെട്ട അസംഖ്യം വിശുദ്ധർ കത്തോലിക്കസഭയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവരെല്ലാവരും "ലോകത്തിനു ദീപവും ഭ്രമിക്ക ലവണവു"മായിരുന്നു. അവരുടെ ജീവിതവും സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതവും തമ്മിൽ അജഗജാന്തരമുണ്ട്. ഓരോ വിശുദ്ധനും പാപത്തെ പരിപൂർണ്ണമായി വെറുക്കുകയും, സുഖസൌകര്യങ്ങളെ തീരെ പരിത്യജിക്കുകയും, പരോപകാരാർത്ഥം ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്യുകയും, ഉപദ്രവങ്ങളെ ക്ഷമാപൂർവ്വം സഹിക്കുകയും, കഷ്ടപ്പാടുകളെ ഹൃദയപൂർവ്വം വരിക്കുകയും, ദേഹവിയോഗത്തെ സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

യഥാർത്ഥമായ സ്വാതന്ത്ര്യവും, യഥാർത്ഥമായ സമത്വവും, യഥാർത്ഥമായ സാഹോദര്യവും അവരുടെ ജീവിതത്തിലാണു പ്രകടമായി പ്രകാശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സെൻറ് സ്റ്റനിസ്ലാവോസിനെപ്പോലെ നിഷ്കളങ്കനായ ബാലനെയോ, സെൻറ് ആഞ്ഞസിനെപ്പോലെ നിർമ്മലയായ ബാലികയേയോ, സെൻറ് അലോഷ്യസിനെപ്പോലെ ആത്മസംയമനം അഭ്യസിച്ച യുവാവിനെയൊ, സെൻറ് സിസീലിയായെപ്പോലെ ചാരിത്രശുദ്ധിയുള്ള യുവതിയേയോ, സെൻറ് റീത്തായെപ്പോലെ ക്ഷമാശീലയായ ധർമ്മപത്നിയേയോ, സെൻറ് മോനിക്കായേപ്പോലെ പുത്രവാത്സല്യമുള്ള മാതാവിനെയൊ, സെൻറ് ഫ്റാൻസിസ് സേവിയറേപ്പോലെ വിശാലഹൃദയനായ പുരുഷരത്നത്തെയൊ, സെൻറ് ടെരീസായെപ്പോലെ ധീരമനസ്കയായ മഹിളാരത്നത്തിനെയോ, സെൻറ് സെബാസ്റ്റ്യനെപ്പോലെ ശൂരനായ യോദ്ധാവിനെയൊ, സെൻറ് ജോവാൻ ഒഫ് ആർക്കിനെപ്പോലെ സ്വരാജ്യപ്രണയമുള്ള വനിതാതിലകത്തെയോ, സെൻറ് തോമസ് അകിനാസിനെപ്പോലെ കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ ചിന്തകനെയൊ, സെൻറ് ആൽബർട്ടസ് മാഗ്നസിനെപ്പോലെ ആശ്ചര്യപാത്രമായ പണ്ഡിതനെയൊ, സെൻറ് ലൂയിസിനെപ്പോലെ പ്രജാവത്സലനായ രാജാവിനെയൊ, സെൻറ് എലിസബത്തിനെപ്പോലെ മാതൃകായോഗ്യയായ രാജകുമാരിയേയോ, ബ്ളസഡ് ഡോൺബോസ്കോയെപ്പോലെ യഥാർത്ഥമായ സമസ്യഷ്ടിസ്നേഹിയേയൊ, ഫാദർ ഡാമിയനെപ്പോലെ നിസ്വാർത്ഥനായ ദീനദയാലുവിനേയോ ഇന്നു ഭൂമുഖത്തു മറെറവിടെ, മറേറതുമതത്തിൽ, കണ്ടെത്താൻകഴിയും? കത്തോലിക്കസഭയിലെ വിശുദ്ധർ ഏതേതു ജീവിതാവസ്ഥ സ്വീകരിച്ചവരായിരുന്നോ, അതിൽ അവർ ആദർശപുരുഷരായി പ്രശോഭിച്ചിരുന്നു. ഇതിൻെറ കാരണമെന്തു്? കത്തോലിക്കസഭ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളും അവർ നൽകുന്ന പരിശുദ്ധങ്ങളായ ക്രമോപദേശകളുമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. അവർ ആ സിദ്ധാന്തങ്ങളനുസരിച്ചു ചിന്തിച്ചു; ആ ചിന്താഗതിയനുസരിച്ചു വികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചു; തദനുസരി

ണം പ്രവൃത്തികളെ ക്രമീകരിച്ചു: തദർത്ഥം സഭ നൽകുന്ന ക്ലേശകളെയും മറ്റു സഹായമാർഗ്ഗങ്ങളെയും സ്വീകരിക്കുകയും അവയെ യഥായോഗ്യം ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു.

സ്വന്തകുറവുകൾ

പ്രസ്തുതസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും ക്ലേശകർക്കും ഇപ്രകാരം ആശ്ചര്യാവഹമായ വിശുദ്ധീകരണശക്തിയുണ്ടെങ്കിൽ, എന്തുകൊണ്ട് എല്ലാ കത്തോലിക്കരും വിശുദ്ധരാകുന്നില്ല? അസംഖ്യം കത്തോലിക്കർ എന്തുകൊണ്ട് അകത്തോലിക്കരെയും അക്രൈസ്തവരെയുംകാൾ അശുദ്ധമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നു? അതു് അവരുടെ സ്വന്തം കുറവുകൊണ്ടല്ലാതെ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും ക്ലേശകളുടെയും ന്യൂനതകൊണ്ടല്ല. ഔഷധത്തിന്റെ ഗുണമറിയുന്നതു് അതു വൈദ്യവിധിയനുസരിച്ചു് ഉപയോഗിക്കുന്നവരിൽ നിന്നല്ലയോ? അശേഷം ഉപയോഗിക്കാത്തവരിൽനിന്നോ, ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും വേണ്ട പഥ്യം ആചരിക്കാത്തവരിൽനിന്നോ ആണോ? മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കാൻ രക്ഷകനായവതരിച്ച ദൈവം സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്നതും, ഭൂമിയിൽ വിതരണം ചെയ്യുവാൻ തന്റെ സഭയെ ഏല്പിച്ചതുമായ സിദ്ധൌഷധമാണു പ്രസ്തുതസിദ്ധാന്തങ്ങളും ക്ലേശകളും. അവയെ സ്വീകരിക്കുന്നവരിൽ ചിലർമാത്രം അവയെ വേണ്ടവിധം ഉപയോഗിക്കുന്നു; അവർ വിശുദ്ധരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ബാക്കിയുള്ളവരിൽ പലരും അതു ലാഘവായും അല്പാല്പമായി പഥ്യമാചരിച്ചും ഉപയോഗിക്കുന്നു; അതനുസരിച്ചു് അവർ ഏറക്കുറെ വിശുദ്ധീകരണം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു് അശേഷം ഉപയോഗിക്കാതെയൊ, അതിനു പഥ്യമായി വിധിച്ചിരിക്കുന്ന ആചാരങ്ങൾ അശേഷം അനുഷ്ഠിക്കാതെയൊ ഇരിക്കുന്നവർ തീരെ അശുദ്ധരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. എന്നാൽ അവർതന്നെയും എപ്പോഴാണൊ അതു വേണ്ടവിധം ഉപയോഗിച്ചും വിധിയനുസരിച്ചുള്ള പഥ്യമാചരിച്ചും തുടങ്ങുന്നതു്, അപ്പോൾ മുതലും അതു തോതിലും വിശുദ്ധീകരണം പ്രാപിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. 'ജ്ഞാനധ്യാനം' (Spiritual Retreat)

എന്നറിയപ്പെടുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികകമ്മപരിപാടി ഒരു കത്തോലിക്കന്റെ ജീവിതരീതിക്ക് ഏതാദ്ദേശമായ മാറ്റം വരുത്താൻ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള മാർഗ്ഗമാണ്. ആ കമ്മപരിപാടി യഥായോഗ്യം അനുസരിക്കുകയും, അതു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന രീതിയിൽ ജീവിതം തുടരുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു വിശുദ്ധീകരണം അനായാസേന പ്രാപിക്കാവുന്നതാണ്. മഹാപാപികൾപോലും ഈ ജ്ഞാനധ്യാനമാർഗ്ഗേണ മഹാവിശുദ്ധരായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിൽ ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള ധ്യാനപ്രസ്ഥാനം കത്തോലിക്കരായ മുതലാളികളുടെയും തൊഴിലാളികളുടെയും ജീവിതരീതിയിൽ ഗുണകരമായ വലിയ മാറ്റം വരുത്തിവരുന്നുണ്ട്. മാനുഷികശക്തിയുടെ പരിമാണം മനുഷ്യകീടങ്ങളിൽ നിന്നല്ല, മനുഷ്യരത്നങ്ങളിൽനിന്നാണു കണക്കാക്കേണ്ടതു്. അതുപോലെ കത്തോലിക്കസഭയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും ക്രമാശകളുടെയും വിശുദ്ധീകരണശക്തിയുടെ പരിമാണം അധമരായ കത്തോലിക്കരിൽനിന്നല്ല, ഉത്തമരായ കത്തോലിക്കരിൽ നിന്നുവേണം നിർണ്ണയിക്കുവാൻ. ഉത്തമകത്തോലിക്കർ കത്തോലിക്കസഭയിലെ വിശുദ്ധരത്നം.

കത്തോലിക്കമതസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ സന്മാർഗ്ഗപരമായ ഈ ഉദ്ധാരകശക്തി വ്യക്തികളുടെയും സമുദായങ്ങളുടെയും ജാതികളുടെയും ജീവിതമുറകളിൽ എത്രവലിയ വ്യത്യാസം വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നറിയാൻ ക്രിസ്തുവിനുമുൻപും പിൻപുമുള്ള ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതിഗതികളെ താരതമ്യംചെയ്താൽ മതിയാകുന്നതാണ്. വിഗ്രഹാരാധന, വിഷയലമ്പടതപം, സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തിന്റെ നികൃഷ്ടാവസ്ഥ, ശിശുവധം, അടിമത്തം, യുദ്ധത്തിൽ തടവുകാരായി പിടിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ ദയനീയാവസ്ഥ, രാജാക്കന്മാരുടെയും മറ്റു രാഷ്ട്രാധിപന്മാരുടെയും ക്രൂരഭരണം എന്നിതുകളാൽ ക്രിസ്തുവിനുമുൻപുള്ള ലോകം ഉമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു ആണ്ടുകിടന്നിരുന്നില്ലയൊ? തൽസംബന്ധമായ ആദർശങ്ങളിലും നടപടികളിലും ക്രിസ്തുവിനു പിൻപുള്ള ലോകത്തിൽ എത്രമഹത്തായ മാറ്റമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഈ മാറ്റത്തിനു കാരണം കത്തോലിക്ക

മതസിദ്ധാന്തങ്ങളല്ലാതെ മറെറന്താണു്? അവിശ്വാസിയായ 'ലെക്കി'(Lecky) എന്ന പ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥകാരൻ 'European Morals' എന്ന തന്റെ കൃതിയിൽ ഈ വിഷയത്തെ പുരസ്കരിച്ചു പലേടത്തായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ചിലതു കേൾക്കുക:—

ലെക്കിയുടെ സാക്ഷ്യം

"മതത്തെയും സാന്മാർഗ്ഗികസംസ്കാരത്തെയും കൂട്ടിയിണക്കുക എന്നതാണു ക്രിസ്തുമതം സാധിച്ചിട്ടുള്ള മഹത്തായ പ്രവൃത്തികളിൽ ഏറവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്. ആ മതം എല്ലാപെയ്ഗൻ മതങ്ങൾക്കും വ്യത്യസ്തമായി നിന്നുകൊണ്ടു്, സാന്മാർഗ്ഗികപ്രമാണങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതു് അതിന്റെ വൈദികരുടെ പ്രധാനോദ്യോഗമായി നിശ്ചയിക്കുകയും, സാന്മാർഗ്ഗികജീവിതം പരിചയിപ്പിക്കുന്നതു് അതിന്റെ ആരാധനക്രമങ്ങളുടെ പ്രഥമോദ്ദേശ്യമായി കല്പിക്കുകയും, സാന്മാർഗ്ഗികമനഃസ്ഥിതിയോടുകൂടിവേണം അതിനോടുള്ള കർത്തവ്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുവാനെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു.....

"നാഗരികമായും സന്മാർഗ്ഗപരമായും ഒരു വൈദികൻ തന്റെ ഇടവകയിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന സ്വാധീനശക്തി; അറിവില്ലാത്തവരെ പഠിപ്പിക്കുകയും, തെറിപ്പോകുന്നവരെ നേർവഴിയിൽ നടത്തുകയും, ദുഃഖിതരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും, സാംക്രമികരോഗങ്ങളുടെ ഭയങ്കരതയോടു് എതിരിടുകയും, മരണസമയത്തെ പരിശുദ്ധമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന നിഷ്കപടവും നിസ്വാർത്ഥവും ആഭ്യന്തരഹിതവുമായ ഭക്തിതീക്ഷ്ണത; കാമക്രോധാദി ദുർവികാരങ്ങളെ ഉപശമിപ്പിക്കുകയും, ആചാരമര്യാദകളെ മാർഗ്ഗവൽപ്പെടുത്തുകയും, അന്തേവാസികളെ ഉൽകൃഷ്ടചിത്തരും ശുദ്ധഹൃദയരുമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു പരിമിതമായ തന്റെ പ്രവൃത്തിരംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം അവലംബിക്കുന്ന അസംഖ്യം മാർഗ്ഗങ്ങൾ; ഇവയെല്ലാം സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷകനു പ്രത്യക്ഷങ്ങളാണെങ്കിലും ചരിത്രരേഖകളിൽ അത്രത്തോളംതന്നെ സ്ഫുടികസ്ഫുടതയോടെ പ്രകാശിച്ചു

കാണുന്നില്ല; തന്മൂലം ചരിത്രമെഴുതുന്നവർ അവയെ നിരന്തരം വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു.....

"സാന്മാർഗ്ഗികഗുണങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുകയെന്നതു പ്രധാനോദ്ദേശ്യമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും, മരണാനന്തരസമ്മാനശിക്ഷകളെപ്പറ്റിയുള്ള സിദ്ധാന്തത്താലും, സംഘടനാബലത്താലും, നിസ്വാർത്ഥമായ ഉത്സാഹം ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യത്താലും മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെമേൽ അന്യാദൃശമായ ആധിപത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു മതസിദ്ധാന്തസംഹിതയ്ക്കു തദനുയായികളെ പരിശുദ്ധിയുടെ അത്യുന്നതപടിയിലേയ്ക്കുയർത്തുവാൻ സാധിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. ക്രിസ്തുൻസമുദായം യൂറോപ്പിൽ സംസ്ഥാപിതമായ കാലംമുതൽ ഏകദേശം ഇരുനൂറു സംവത്സരത്തേയ്ക്ക് അതു സാന്മാർഗ്ഗികപരിശുദ്ധിയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചിരുന്നെന്നും, ആ പരിശുദ്ധിയോടു കിടപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷവും അതിനെ ദീർഘകാലത്തേയ്ക്ക് അതിശയിക്കുവാൻ യാതൊന്നിനും സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുമുള്ളതിൽ അശേഷം സംശയത്തിനിടയില്ല.....

"മതപീഡനകാലത്തുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പോലെ അത്ര അഗാധവും പരിശുദ്ധവുമായ സ്നേഹത്താൽ പരസ്പരം ബദ്ധരായ അംഗങ്ങളോടുകൂടിയ യാതൊരുസമുദായവും ഭൂമുഖത്തു് ഒരിക്കലും സ്ഥിതിചെയ്തിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു മിക്കവാറും തീച്ചയാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പോലെ ദുഷ്കർമ്മങ്ങളോടുള്ള എടപാടുകളിൽ അത്രയധികം വിവേകപൂർവ്വമായ കരുണ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും, പാപത്തോടുള്ള നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായ വിരോധവും പാപിയോടുള്ള നിസ്സീമമായ സ്നേഹവും അത്ര ഭംഗിയായി സമ്മേളിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും, തന്മൂലം ഏറ്റവും വലിയ ദുർവൃത്തന്മാരെ അത്രയധികം വിജയപൂർവ്വം സമുദ്ധരിക്കുകയും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതുമായ യാതൊരു സമുദായവും ഒരിക്കലും സ്ഥിതിചെയ്തിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു മിക്കവാറും തീച്ചയാണ്..... തടവുകാരായി പിടിക്കപ്പെട്ടവരെ അടിമത്വത്തിൽനിന്നു മോചിക്കുന്നതിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുപോലെ അത്ര നിരന്തരമായും മനോഹരമായും മറെറാരു പരസ്നേഹപരമായ

രൂപത്തിലും കത്തോലിക്കസഭയുടെ ഗുണോല്പാദകശക്തി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല."

കത്തോലിക്കമതസിദ്ധാന്തങ്ങളും അവയെ സ്വീകരിച്ച ലോകത്തിൽ ഉളവാക്കിയ ഗുണഫലങ്ങളെ ഒരു പണ്ഡിതന്റെ വാക്യങ്ങളിൽ സംക്ഷേപിക്കാം. "യൂറോപ്പിലെ ചിന്താസഞ്ചയത്തെ രൂപവൽക്കരിച്ച പ്രവർത്തകശക്തികളിൽ ഏറ്റവും മഹത്തായതു കത്തോലിക്കസഭയാണ്. പ്രാചീനലോകത്തിലെ സാഹിത്യവിജ്ഞാനത്തെ നാശഗർത്തത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചതു സഭയാണ്. ഉത്തരദേശങ്ങളിൽനിന്നും മദ്ധ്യോന്മത്തരായി പാഞ്ഞുവന്ന അപരിഷ്കൃതജനതതിയെ മര്യാദ പഠിപ്പിച്ചു സംസ്കരിച്ചതു സഭയാണ്. യൂറോപ്പിലെ നമ്മുടെ വിജ്ഞാനകേന്ദ്രങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചതും സഭതന്നെ. സുകുമാരകലകളിലും ശില്പവിദ്യയിലും ഏറ്റവും മനോഹരവും ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ നിർമ്മാണങ്ങളും നടത്തുന്നതിനുവേണ്ട കല്പനാശക്തികളെ ലോകത്തിനു പ്രദാനംചെയ്തിട്ടുള്ളതും സഭയാകുന്നു. രാജ്യനിയമം, വിദ്യാഭ്യാസം, സുകുമാരകല, ശില്പവിദ്യ, എന്നുവേണ്ട ആധുനികജീവിതത്തിലെ ഏതുവശംനോക്കിയാലും, അവയെല്ലാം ഏതെങ്കിലുമൊരുകാലത്തു കത്തോലിക്കസഭയാൽ രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നുകാണാം."

യുക്തിയുക്തത

ഇപ്രകാരം കത്തോലിക്കമതം എത്രയും യുക്തിയുക്തമാകയാൽ, മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ താത്വികവും പ്രായോഗികവുമായി ഏറ്റവും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതാകയാൽ, അതിനെ ശരിയായി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ അതിൽ ഹൃദയപൂർവ്വം വിശ്വസിക്കയും അതനുസരിച്ചു ജീവിതം ക്രമപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആരംഭംമുതൽ പ്രോട്ടസ്റ്റാൻ്റ്മതവിപ്ലവംവരെ യൂറോപ്പ് മിക്കവാറും കത്തോലിക്കമതമാണല്ലോ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്. ആ ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രസിദ്ധന്മാരായ ചിന്തകന്മാരും, പണ്ഡിതന്മാരും, വാഗ്മികളും, കവികളും, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരും, ദേശസ

ഞ്ചാരികളും, യുദ്ധവീരന്മാരും കത്തോലിക്കരായിരുന്നു. അവരിൽ പലരും കത്തോലിക്കമതത്തെ ക്രൂരമർഷമായി പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്; ആ മതത്തിനു സജീവൻ ബലികഴിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. കത്തോലിക്കമതം അന്ധവിശ്വാസസമുച്ചയമാണെന്നും, വിജ്ഞാനസൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾ അതിലെ അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തെ പലായനം ചെയ്യിക്കുമെന്നും ശത്രുപക്ഷത്തുനിന്ന് ഉച്ചൈസ്വരം ഉൽഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന ഈ നൂറാണ്ടിൽതന്നെ പണ്ഡിതലോകത്തിൽ ഗണ്യമായ സ്ഥാനം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള എത്രയോ മഹാന്മാർ അവരുടെ നിഷ്പക്ഷമായ അന്വേഷണത്താലും നിരന്തരമായ പഠനത്താലും കത്തോലിക്കസഭയിൽ മാത്രമേ ബുദ്ധിയുടെ ബോദ്ധ്യവും ഹൃദയത്തിനു സമാധാനവും ലഭിക്കയുള്ളുവെന്നു കണ്ടുപിടിക്കയും, തൽഫലമായി ലൌകികമായ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ സഹിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയും കത്തോലിക്കസഭയെ പ്രതിദിനമെന്നോണം ആശ്ലേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

18-ാം നൂറാണ്ടിലെ ഒരു വലിയ ശാസ്ത്രാന്വേഷണകുശലനായിരുന്ന വോൾട്ടാ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നകാലത്ത് ഒരിക്കൽ സിസേറി എന്നൊരു വൈദികൻ ആസന്നമരണനായ ഒരു മനുഷ്യന് അന്ത്യക്രിയാശ നൽകുവാനായി ചെന്നു. പാപത്തെക്കുറിച്ചു പശ്ചാത്തപിച്ചു ദൈവത്തിൽ ശരണംപ്രാപിക്കുന്നതിനു വൈദികൻ ആ മനുഷ്യനെ ഉപദേശിച്ചിട്ടു യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. വലിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം കത്തോലിക്കമതത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവരാണെന്നും, അതുകൊണ്ടു താനും അതിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്നും അയാൾ പറഞ്ഞു. അവസാനം, വോൾട്ടാ ഒരു ഉത്തമകത്തോലിക്കനല്ലേ എന്നു വൈദികൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ, അതു തെളിയിച്ചാൽ താനും കത്തോലിക്കനായിക്കൊള്ളാമെന്ന് അയാൾ സമ്മതിച്ചു. ഉടനെ വൈദികൻ വിവരത്തിനു വോൾട്ടായ്ക്ക് ഒരു കത്തെഴുതുകയും, അതിനു വോൾട്ടാ ഇപ്രകാരം മറുപടി അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. "ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന മതത്തോട്ട്, അതായതു റോമൻ കത്തോലിക്കമതത്തോട്ട്, ഉള്ള എന്റെ സത്യമായ വി

ശാസത്തെക്കുറിച്ചു് ആക്ഷേ സംശയിക്കാൻകഴിയും? ഞാൻ ജനിച്ചതും വളർന്നതും വിദ്യാഭ്യാസംചെയ്തതും ആ മതത്തിൽ തന്നെ. ഞാൻ അകമേയും പുറമേയും വിശ്വസിക്കുന്ന മതവും അതുതന്നെ. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ, വിശിഷ്യ കത്തോലിക്കാ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ, കർത്തവ്യങ്ങളിൽ പലതും ഞാൻ നിർവ്വഹിക്കാതിരിക്കയും അങ്ങനെ അപരാധിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകകൃപയാൽ എന്റെ മനസ്സാക്ഷിപ്രകാരം മതവിശ്വാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് ഒരിളക്കവുമുണ്ടായിട്ടില്ല. മേൽപറഞ്ഞ ന്യൂനതകൊണ്ട് ആക്കേങ്കിലും എന്റെ വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചു സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ദൂരീകരിക്കാനായി ഞാൻ ഇതാ ഒരിക്കൽക്കൂടി വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു. കത്തോലിക്കമതം സത്യമായതും തെറ്റിപ്പോകാൻ പാടില്ലാത്തതുമായ ഏകസത്യമതമാണെന്നാകുന്നു എന്റെ വിശ്വാസം. ഇതു ഞാൻ സകലരോടും ഏറ്റുപറയുന്നു. ആ മതത്തെ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വേരുന്നിച്ചതിനു ഞാൻ എന്നും ദൈവത്തോടു നന്ദിയുള്ളവനായിരിക്കും. ഈ മതത്തിൽ ജീവിക്കുവാനും മരിക്കുവാനും ഞാൻ എത്രയും ഉറപ്പായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ വിശ്വാസം ദൃഢീകരിക്കുവാൻ എല്ലാ മാനുഷികമാർഗ്ഗങ്ങളെയും ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഭാശത്രുക്കളുടെ ആക്ഷേപങ്ങളെ ഞാൻ വായിക്കുകയും, വിശ്വാസത്തിന് അനുകൂലവും പ്രതികൂലവുമായ ന്യായങ്ങളെയെല്ലാം ചർച്ചചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കത്തോലിക്കമതം സാധാരണബുദ്ധികൾക്കുപോലും പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കാൻ പറ്റുന്നതാണ്. ദുർഗുണങ്ങളാലും ഐന്ദ്രിയമോഹങ്ങളാലും അശുദ്ധമാക്കപ്പെടാത്ത ഏതൊരു ഹൃദയത്തിനും ആ മതത്തെ സ്നേഹിക്കാതെയും മാനിക്കാതെയും കഴികയില്ല. ഈ പ്രഖ്യാപനം ഗുണത്തിനായി ഭവിക്കട്ടെ." അതേ, അതു ഗുണത്തിനായിത്തന്നെഭവിച്ചു. കത്തു വായിച്ചുകേട്ടയുടൻ രോഗി മാനസാന്തരപ്പെട്ട് അന്ത്യക്രിയാസ്വീകരിച്ചു.

കൌച്ചി (Cauchy) എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ വാക്കുകളിൽ ഈ പ്രസംഗം ഞാൻ ഉപസംഹരിക്കട്ടെ:—

"ഞാൻ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയാകുന്നു. അതിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നാൽ, ടൈക്കോ ബ്രാഹി (Tycho Brahi), കൊപ്പർണിക്കസ് (Copernicus), ഡെക്കാർട്ട് (Descartes), ന്യൂട്ടൻ (Newton), ഫെർമൽ (Fermal), ലെബ്നിറ്റ്സ് (Lebinitz), പാസ്കൽ (Pascal), ഗ്രിമാൾഡി (Grimaldi), എവ്വർ (Euler), ഗുഡ്ലിൻ (Gudlin), ബോസ്കോവിച്ച് (Boscovitch), ജർഡിൽ (Gerdil) എന്നിവരോടുകൂടി; ഭൂതകാലത്തിലെ അഗ്രഗണ്യന്മാരായ സകല ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരോടും, പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരോടും, ക്ഷേത്രഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരോടുംകൂടി ഞാൻ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇവരിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തോടുകൂടി ഞാൻ ഒരു കത്തോലിക്കനായിരിക്കുന്നു; എന്റെ വിശ്വാസത്തിനുള്ള ന്യായം പറയാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനാണ്. എന്റെ മതബോദ്ധ്യം പരമ്പരാസിദ്ധമായ മുൻവിധികളുടെ ഫലമല്ല; പ്രത്യുത ക്ലേശകരമായ പരിശോധനയുടെ ഫലമാകുന്നു. കൊർണെയിൽ (Corneille), റേസിൻ (Racine), ല ബ്രൂയേർ (La Bruyere), ബോസ്വേ (Bossuet), ബൂർദലൂ (Bourdaloue), ഫേനെലൺ (Fenelon) എന്നിവരോടും; ആധുനികകാലത്തെ എത്രയും പ്രസിദ്ധന്മാരായവരോടും; പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിലും തത്വശാസ്ത്രത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും ഏറ്റവുമധികം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവരോടും; നമ്മുടെ (വിദ്വൽ) സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധന്മാരായ അംഗങ്ങളോടുംകൂടി ഞാൻ ഒരു നിഷ്കപടനായ കത്തോലിക്കനായിരിക്കുന്നു. റൂഫിനി (Ruffini), ഹെയ് (Hauy), ലേനെക് (Laennec), ആംപേർ (Ampere), പെല്ലെറിയേ (Pellelier), ഫ്രേസിനെ (Freycinet), കൊരിയോളിസ് (Corriolis) എന്നിങ്ങനെയുള്ള നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ പണ്ഡിതന്മാരുടെ വാക്കുകളിലും പ്രവൃത്തികളിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അഗാധങ്ങളായ മതബോധ്യങ്ങളിൽ ഞാൻ ഭാഗഭാക്കായിരിക്കുന്നു".

IX.

കത്തോലിക്കമതനിഷേധം യുക്തിയുക്തമല്ല, യുക്തിശൂന്യമാണ്.

"Sit down before fact as a little child, be prepared to give up every preconceived notion" **(Thomas Huxley)**

"Nobody is less rational than the Rationalist. His conclusions are not founded on reason but represent the emotional product of the parochial complex"
(Arnold Lunn)

"വസ്തുതകളുടെ മുൻപിൽ ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെ ഇരിക്കുവിൻ; സ്വസങ്കല്പിതങ്ങളായ സകലമുൻവിധികളെയും പരിത്യജിക്കാൻ സന്നദ്ധരായിരിക്കുവിൻ."

"'യുക്തിവാദി'കളേപ്പോലെ അത്ര യുക്തിഹീനരായി മറ്റാരുമില്ല. അവരുടെ അനുമാനങ്ങൾ യുക്തിയെ ആധാരമാക്കിയിട്ടുള്ളതല്ല, പ്രത്യുത ഹ്രസ്വമനഃസ്ഥിതിയിൽനിന്നു ജാതമായ വികാരങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളാണ്".

"അർനോൾഡ് ലൺ" (Arnold Lunn) എന്നു പേരുള്ള ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥകാരൻ ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുമുൻപു കത്തോലിക്കസഭയിൽ ചേരുകയുണ്ടായി. ആ സംഭവത്തിന് ഏകദേശം ഒരു കൊല്ലം മുൻപ്, ലണ്ടൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജിലെ ഫിലോസഫി പ്രൊഫസരായ മി. സിറിൽ ജോഡ് എന്ന അജ്ഞേയവാദിയുമായി "ക്രിസ്തുമതം യഥാർത്ഥമോ" എന്ന വിഷയത്തെ പുരസ്കരിച്ച് അദ്ദേഹം ലേഖനമാർഗ്ഗേണ ഒരു വാദപ്രതിവാദം നടത്തുകയും, അനന്തരം അവരിരുവരും യോജിച്ച് ആ ലേഖനങ്ങൾ ഒരു ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. ഈ വാദപ്രതിവാദമദ്ധ്യേ മി. ലൺ തന്റെ ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു:—

എന്തുകൊണ്ട് ക്രിസ്ത്യാനിയായി

"ഞാനൊരു ക്രിസ്ത്യാനിയാണ്. എന്നാൽ അതിനു കാരണം ഞാനൊരു ക്രിസ്ത്യാനിയായി വളർത്തപ്പെട്ടതല്ല. പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ഞാൻ ക്രിസ്തുമതം ഉപേക്ഷിച്ചു. അനന്തരം ഹക്സ്ലി, ഹെക്കൽ, ബ്രാഡ്ലാ ആദിയായ അജ്ഞേയവാദസംസ്ഥാപകന്മാരുടെ കൃതികൾ വായിക്കുന്നതിനു ഞാൻ വളരെക്കാലം ചിലവഴിച്ചു. എന്നാൽ ഏറെത്താമസിയാതെ ഈ യുക്തിവാദികളുടെ യുക്തിവാദത്തിൽ എനിക്കു സംശയമായി. "വിക്ടോറിയൻ" (19-ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ പൂർവ്വാർത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന) ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു പ്രപഞ്ചനിയമങ്ങളുടെ അപ്രതിഹതമായ അദ്വൈതയിൽ എങ്ങനെ കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്ന്, പ്രകൃത്യാ വിശ്വാസവിമുഖനായിരുന്ന ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. "അത്ഭുതങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നില്ല" എന്നുള്ള വിക്ടോറിയൻ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിന് എനിക്കു യാതൊരു തെളിവും കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. 'സ്പിരിച്ച്വലിസം' എന്ന ആത്മികവ്യാപാരങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു നടന്നതായി പറയപ്പെട്ടിരുന്ന ചില അസാധാരണസംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഒരു പരശോധന കഴിക്കണമെന്നു തന്നോടു ചെയ്യപ്പെട്ട അഭ്യർത്ഥനയെ അലക്ഷ്യമാക്കിയതിൽ ഹക്സ്ലി പ്രദർശിപ്പിച്ച ശാസ്ത്രീയജിജ്ഞാസാരാഹിത്യം എന്നെ വല്ലാതെ അന്ധാളിപ്പിച്ചു. പ്രകൃത്യതീതസംഭവങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന് ആധാരങ്ങളായി ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തെളിവുകൾ തൃപ്തികരങ്ങളല്ലെന്നു ന്യായങ്ങളാൽ സ്ഥാപിക്കുന്നപക്ഷം അവയെ ഒന്നടങ്കം അവിശ്വാസ്യങ്ങളായിത്തള്ളാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമായിരുന്നു; എന്നാൽ പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തിന് അനുയോജ്യമല്ലെന്നുള്ള ഏകകാരണത്താൽ ആ തെളിവുകളെ അവിശ്വാസ്യങ്ങളായി തള്ളാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമായിരുന്നില്ല. . . . അന്ധവും അകാരണവുമായ വിശ്വാസം എനിക്ക് അശേഷം ആവശ്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു യുക്തിവാദികളിൽ എനിക്കു ബോദ്ധ്യമില്ലാതായത്. തെളിയിക്കാൻ അവർ തയാറില്ലാത്ത

സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ അവക്കുള്ള ശിശുസഹജമായ വിശ്വാസം; പുരോഗമനത്തിന്റെ (Progress) ഗത്യന്തരമില്ലായ്കയിലും, പരിണാമത്തിന്റെ (Evolution) മാന്ത്രികമായ ഫലോൽപാദനശക്തിയിലും, മനുഷ്യമനസ്സു സ്വതന്ത്രമല്ലെന്നും എങ്കിലും മനുഷ്യർ സന്മാർഗ്ഗം അനുസരിക്കേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളും പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധങ്ങളല്ലെന്നുള്ള ബോധത്തിലും, പ്രകൃതിനിയമങ്ങളും അലംഘ്യങ്ങളാണെന്നുള്ള വാദത്തിലും അവക്കുള്ള വിശ്വാസം; ഇവ എന്നെ അത്യന്തം അസ്വസ്ഥചിത്തനാക്കി. ഇങ്ങനെ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നോടി രക്ഷപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണു ഞാൻ ഇത്ര പെട്ടെന്നു ക്രിസ്തുമതത്തിലേയ്ക്കു പിന്തിരിയാൻ സംഗതിയായതു്. ഞാൻ ആ മതത്തെ വീണ്ടും പരിശോധിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, അതിലെ സിദ്ധാന്തസംഹിത വിശ്വാസത്തെയല്ല, പ്രത്യുത യുക്തിയേയാണു പ്രഥമത: ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നതെന്നു് എനിക്കു കാണുമാറായി. ഉൽകൃഷ്ടമാനസരായ അനാത്മവാദികളുടെ (Materialists) നിയമസംഹിതയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ക്രിസ്തീയനിയമസംഹിത അതിനാധാരമായിരിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തസംഹിതയോടു യുക്തിയുക്തമായ ബന്ധമുള്ളതാണെന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായി. ദൈവാസ്തിക്യത്തെയും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തെയുംകുറിച്ചു ഞാൻ പരിശോധന നടത്തുകയും, തൽഫലമായി കേവലം യുക്തിമാർഗ്ഗേണ ക്രിസ്തുമതത്തിലെ പ്രധാനസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം എനിക്കു ബോധപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ക്രിസ്തുമതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ ബോദ്ധ്യങ്ങളും ബുദ്ധിയുടെ സ്വാഭാവികമായ പ്രവർത്തനത്തിൽനിന്നു ജാതമായിട്ടുള്ളതാണു്. ഒരു കൊലപാതകക്കേസ്സിന്റെ വിസ്താരം നടത്തിയശേഷം, കൊലപാതകം ചെയ്തതു് ഇന്നയാളാണെന്നു ജൂറിമാർ വിധിപറയുന്നതു് ഏതൊരു ബോദ്ധ്യത്താലാണോ, അതേതരം ബോദ്ധ്യമാണു് എനിക്കു ക്രിസ്തുമതത്തെക്കുറിച്ചും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്."

എന്തുകൊണ്ടു കത്തോലിക്കനായി.

ക്രിസ്തുമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചു സാമാന്യമായി ഏതാണ്ടുശബോദ്ധ്യമുണ്ടായശേഷം മി. ലൺ കത്തോലിക്കമതത്തെക്കു

റിച്ചു പ്രത്യേകമായി പരിശോധനകൾ നടത്തി. അതിന് അവലംബിച്ച പ്രധാനമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഒരു വാദപ്രതിവാദംതന്നെയായിരുന്നു. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുമതത്തിൽനിന്നു മാനസാന്തരപ്പെട്ട കത്തോലിക്കസഭയിൽ ചേർന്നു വൈദികപട്ടം സ്വീകരിക്കുകയും, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആധുനികകത്തോലിക്കസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ അദ്വിതീയസ്ഥാനം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഫാദർ റൊണാൾഡ് നോക്സ് എന്ന പണ്ഡിതനുമായി കത്തോലിക്കമതത്തിൻറെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ പുരസ്കരിച്ച് അദ്ദേഹം ലേഖനമാർഗ്ഗേണ ഒരു വാദപ്രതിവാദം നടത്തി. അതിനെക്കുറിച്ചും തദനന്തരം താൻ കത്തോലിക്കമതം സ്വീകരിച്ചതിനെക്കുറിച്ചും തൻറെ മാനസാന്തരചരിത്രം വിവരിച്ച് "Now I See" എന്ന അഭിധാനത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു:—

"റോമയിലേയ്ക്കുള്ള (കത്തോലിക്കസഭയിലേയ്ക്കുള്ള) എൻറെ പ്രയാണത്തിൻറെ ഓരോ ദശയിലും വികാരങ്ങൾ (Emotions) യുക്തിയെ ശക്തിയായി എതിർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. കത്തോലിക്കമതത്തോടുള്ള ഇഷ്ടമല്ല, ഭൌമികവാദത്തോടുള്ള (Secularism) അനിഷ്ടമാണു റോമയിലേക്കുള്ള പന്ഥാവിലേയ്ക്ക് എൻറെ പാദങ്ങളെ ആദ്യമായി തിരിച്ചതു്. തങ്ങളുടെ കത്തോലിക്കമതസ്വീകരണത്തിന് (അവിശ്വാസികളായ) ഹെക്കൾ, ബ്രാഡ്ലാ എന്നിവരോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ, കത്തോലിസഭയുടെ വലിയ സഹായകന്മാരായിരിക്കുന്ന ഈ മാന്യന്മാരുടെ ശവകുടീരത്തിങ്കൽ പുഷ്പമഞ്ജരി ചാർത്തേണ്ടകാലം ആസന്നമായിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ആധുനികലോകഗുരുക്കന്മാരിൽനിന്നു കഴിയുന്നത്ര പഠിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ഞങ്ങൾ പലരും സത്യത്തിലേയ്ക്കു പിന്തിരിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ഈ മാന്യന്മാർ തുടങ്ങിയ നല്ല വേല മി. എച്ച്. ജി. വെൽസ്, പ്രൊഫസർ ജൂലിയൻ ഹക്സ്ലി എന്നിവർ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു . . . .

"അനാത്മവാദത്തോടു കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കുള്ള നിന്ദനം അത്യുത്സാഹപൂർവ്വം ഏറ്റുപാടുന്നതിനു ഞാൻ സന്നദ്ധനായിരു

ന്നെങ്കിലും, അവളുടെ പ്രത്യേകസിദ്ധാന്തങ്ങളും എനിക്ക് ആ കഷ്ണീയമായിരുന്നില്ല. പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സിദ്ധാന്തം എനിക്കു നിരർത്ഥകമായിത്തോന്നി. അവളുടെ ദൈവശാസ്ത്രം എനിക്കു പിടിച്ചില്ല. നരകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കത്തോലിക്കപ്രബന്ധങ്ങളിൽ എനിക്കു വെറുപ്പായി. ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കാളും, (അവർ ഇടത്തുട്ടുകാരായി ഗണിക്കുന്ന) ആരിയൻകാരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളാണ് എനിക്ക് ഇഷ്ടകരമായിരുന്നതു്. കുമ്പസാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സിദ്ധാന്തത്തിലും എനിക്കു വിരോധം തോന്നി. ഇങ്ങനെ സഭയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളും എനിക്കു ആകർഷണീയങ്ങളല്ലായിരുന്നെങ്കിലും പ്രകൃത്യതീത സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് അവ നൽകുന്ന സാക്ഷ്യങ്ങളുടെ ശേഖരം എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ ഗാഢമായി പതിഞ്ഞിരുന്നു. മറ്റു ക്രൈസ്തവസഭകളും സന്ദേഹപൂർവ്വം പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ അവയും അചഞ്ചലമായ നിശ്ചയത്തോടുകൂടി പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ഒരു മനുഷ്യനും ഒരിക്കലും സംസാരിച്ചിട്ടില്ല എന്നു (ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി) പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് അവളുടെ കാര്യത്തിൽ യഥാർത്ഥമാണെന്ന്, അസ്വാസ്ഥ്യത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിലും, എനിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. അതിനാൽ തന്റെ സാമാന്യമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ഇത്ര സ്പഷ്ടമായി യുക്തിയുക്തത പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന സഭ തന്റെ പ്രത്യേക സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ, ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നപോലെ, അത്ര യുക്തിശൂന്യയാകാമോ എന്നു ഞാൻ ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പരിശോധിക്കാമെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി, എന്റെ പ്രതിക്രുദ്ധഭാവം അധികവും അജ്ഞാനത്താലും തെറ്റിദ്ധാരണയാലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് എനിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു.

യുക്തിയുടെ ശാസനയാൽ.

"ഫാദർ നോക്കുസുമായുള്ള വാദപ്രതിവാദം എന്റെ അബദ്ധധാരണകളും നീങ്ങുന്നതിനു സഹായിച്ചുവെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണു്. ആ ലേഖനങ്ങളും എഴുതിക്കയച്ചതി മുന്നോട്ട

പോകുംതോറും ക്രിസ്തുശാസ്ത്രം (Christology) സംബന്ധിച്ചു ണ്ടായിരുന്ന എന്റെ ധാരണകൾ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് എനിക്കു കാണാമായിരുന്നു. കത്തോലിക്കരുടെ ഗുണകാംക്ഷിയാകുന്നതു് എത്ര വളരെ നല്ലതെന്നു് എനിക്കു തോന്നി. കത്തോലിക്കമതം സത്യമാണെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കണമെങ്കിൽ, അതിൽ ചേരാതെ വെളിയിൽനിന്നു് അതിനെ ശത്രുനിരോധനം ചെയ്യാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു എന്റെ പക്ഷം. സഭയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടു സാമാന്യമായി അനുഭാവമുള്ളവരും, എന്നാൽ അതിന്റെ നിയമങ്ങളും മുഴുവനും അനുസരിക്കാൻ ചുമതലപ്പെടാത്തവരുമായ "അസോഷ്യേറ്റു് മെംബർ" എന്നൊരുതരം അംഗങ്ങൾക്കു സഭയിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു് എനിക്കു് അഭിപ്രായമുണ്ടായി. സഭ ചില വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്യുന്നപക്ഷം അതിൽ ചേരാൻ ഞാൻ തയാറായിരുന്നു. മാസത്തിലൊരിക്കൽ കുമ്പസാരം കണ്ടാൽ മതിയെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതു് ഒരു ന്യായമായ വിട്ടുവീഴ്ചയാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അതിനിടയിൽ, താത്വികവും സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ സകലമാനബന്ധങ്ങളുടെയും നശീകരണത്തെ എതിർക്കാൻ കഴിയുന്ന ഏക സൈന്യത്തിൽ ചേരേണ്ടതു് എന്റെ കർത്തവ്യമാണെന്നുള്ള അസ്വാസ്ഥ്യത്തോടുകൂടിയ ബോധത്തെ തടുത്തുനിൽക്കുവാൻ എനിക്കു പ്രയാസമായിത്തീർന്നു. അനിശ്ചിതവും അവ്യവസ്ഥിതവുമായ അഭിപ്രായങ്ങളോടുകൂടിയ ആധുനികലോകത്തിലെ കുഴപ്പങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപെടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കു പാരക്കെട്ടിനു തുല്യം അഭയസ്ഥാനമായി നിലകൊള്ളുന്നതു ക്രമീകൃതമായ കത്തോലിക്കമതമാകുന്നു. ഏതാട്ടശന്യായങ്ങളാണു കത്തോലിക്കസഭയിൽ ചേരുവാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്.

"മാനസികമായി പറയുന്നപക്ഷം എന്റെ മാനസാന്തരം കത്തോലിക്കരായ എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരുടെ സഹായസഹകരണങ്ങളുടെയും, കത്തോലിക്കമതത്തിനു് അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായുമുള്ള ന്യായങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മവും ക്രമകൃഷവും അവധാന

പൂർവ്വമായ പരിശോധനയുടെയും ഫലമാണ്. ഫാദർ നോക്സിനോടും മി. ജോഡിനോടും നടത്തിയ വാദപ്രതിവാദങ്ങളാൽ ഏതാദ്ദശപരിശോധന നടത്താൻ ഞാൻ നിർബന്ധിതനായി. ഞാൻ ചെയ്തപോലെ കത്തോലിക്കമതത്തെ പ്രതിഷേധിച്ച് ഒരു കത്തോലിക്കനോടും, സാമാന്യമതതത്വങ്ങളെ ആദരിച്ച് ഒരു അവിശ്വാസിയോടും ഒരു കൊല്ലക്കാലം മുഴുവനും വാദപ്രതിവാദം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണു കത്തോലിക്കമതപരിശോധനയ്ക്കുള്ള ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ മാർഗ്ഗം. ഫാദർ നോക്സുമായുള്ള വാദങ്ങളിൽ എന്നെ അത്യധികം അഭിനന്ദിച്ച ഒരു ആംഗ്ലിക്കൻസഭാംഗം ഞാൻ കത്തോലിക്കസഭയിൽ ചേർന്നുവെന്നു കേട്ടപ്പോഠം വളരെ പരിഭ്രാന്തചിത്തനായി. അദ്ദേഹം എന്റെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയെ സംശയിച്ചുവെന്നു തീർച്ചയാണ്. എന്നിൽ കാപട്യം ആരോപിക്കുവാൻ തയ്യാറില്ലാത്തവർ ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ഞാൻ കണ്ണു തുറന്നുപിടിച്ചുകൊണ്ടാണു കത്തോലിക്കസഭയിൽ പ്രവേശിച്ചതെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

"ലോകസംസ്കരണത്തിൽ പ്രധാനപ്രവർത്തകയായിരുന്ന ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ (കത്തോലിക്കസഭയുടെ) ചരിത്രവും തത്വശാസ്ത്രസംഹിതയും മൊത്തമായിട്ടെങ്കിലും പഠിച്ചിരിക്കേണ്ടതു സംസ്കാരപരമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരംശമായി ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. നിരീശ്വരന്മാർതന്നെയും, അവർ സംസ്കാരം അർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഈ പഠനം ആവശ്യമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. എന്നാൽ വാസ്തവസ്ഥിതി എത്ര ശോചനീയം! യൂറോപ്പിനു നാഗരികതയെ പ്രദാനം ചെയ്ത ആ സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള എത്രയും പ്രാഥമികങ്ങളായ വസ്തുതകൾ പഠിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർ എത്ര തുച്ഛം! അവളുടെ മതസിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവർക്കുള്ള ധാരണകൾ എത്രയും അബദ്ധങ്ങളാണെന്ന് ആരെങ്കിലും തെളിയിച്ചുകൊടുത്താൽ അവയെക്കുറിച്ച് അല്പംപോലും കുണ്ഠിതം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവർ അതിലും തുച്ഛം! മനുഷ്യരുടെ ഇത്രവളരെ അജ്ഞതയ്ക്കു വിഷയീഭൂതമായിരിക്കുന്ന മറെറാരു

സ്ഥാപനവും ആധുനികലോകത്തിലില്ല; മറെറാരു സ്ഥാപനത്തെയും അവർ ഇത്രയധികം വിശ്രുതമാക്കിക്കാണിക്കാൻ സന്നദ്ധരായിരിക്കുന്നില്ല; മറെറാരു സ്ഥാപനത്തിൻെറയും സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ അവർ ഇത്രവളരെ താല്പര്യക്കുറവു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നില്ല. . . . . കത്തോലിക്കസഭയെക്കുറിച്ചുള്ള എത്രയും പ്രാഥമികമായ വസ്തുതയെ—സഭ അതിൻെറ അവകാശവാദങ്ങളെ യുക്തിയിൽനിന്നുള്ള ന്യായങ്ങളാലാണു തെളിയിക്കുന്നതെന്ന വസ്തുതയെ—ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളെയും ആധുനികചിന്തകന്മാരുടെ ഗണത്തിൽ എനിക്ക് ഇതേവരെ കണ്ടെത്തുവാൻ യോഗമുണ്ടായിട്ടില്ല. . . . റാഷണലിസത്തിൻെറ (യുക്തിവാദത്തിൻെറ) ഒരു നിർവ്വചനം റാഷണലിസ്റ്റ് പ്രസ്സ് അസോസിയേഷൻെറ മെമ്മൊറാണ്ടത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ട്. "യുക്തിവാദത്തെ ഇങ്ങനെ നിർവ്വചിക്കാം: യുക്തിയുടെ ആധിപത്യത്തെ പരിപൂർണ്ണമായി സ്വീകരിക്കുന്നതും, അനുഭവംകൊണ്ടു ന്യായീകരിക്കപ്പെടുന്നതിനും അകാരണങ്ങളും അധികാരപ്രോക്തങ്ങളുമായ സങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രങ്ങളായിരിക്കുന്നതിനും പര്യാപ്തമായ തത്വശാസ്ത്രത്തിൻെറയും സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രത്തിൻെറയും ഒരു സംഹിതയെ സംസ്ഥാപിക്കുന്നതുമായ മനഃസ്ഥിതിയാകുന്നു യുക്തിവാദം". ഒരു കത്തോലിക്കനു നിസ്സന്ദേഹം സ്വീകരിക്കാവുന്ന ഒരു നിർവ്വചനം യുക്തിവാദത്തിനു നൽകിയിരിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ പ്രസ്തുത അസോസിയേഷനെ അനുമോദിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കത്തോലിക്കൻ യുക്തിയുടെ ആധിപത്യത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നവനാണ്. കത്തോലിക്കതത്വശാസ്ത്രം "അനുഭവംകൊണ്ടു ന്യായീകരിക്കാവുന്നതാണെ"ന്നു് അവനു ബോധമുണ്ട്. കത്തോലിക്കവിശ്വാസം "അകാരണങ്ങളും അധികാരപ്രോക്തങ്ങളുമായ സങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമാണെ"ന്നു് അവൻ അവിതർക്കിതമായി സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്. സഭയുടെ അധികാരം അകാരണമല്ലെന്നുമാത്രമല്ല, യുക്തിജന്യമായ ന്യായങ്ങളാൽ നീതീകരിക്കപ്പെടാവുന്നതുമാണ്.

"സാധാരണമായി ജനങ്ങൾ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ കത്തോലിക്കസഭയുടെ അവകാശവാദങ്ങളെ ഒരു കത്തോലിക്കൻ തെളിയിക്കുന്നതു വിശ്വാസത്തെയൊ അധികാരത്തെയൊ ആധാരമാക്കിയുള്ള ന്യായങ്ങളാലല്ല. അവൻ ഒന്നാമതായി ദൈവാസ്തിക്യത്തെ യുക്തിജന്യമായ ന്യായങ്ങളാൽ സ്ഥാപിക്കുന്നു. അനന്തരം പുതിയനിയമത്തെ കേവലം ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥമെന്നനിലയിൽ പരിശോധിക്കുകയും, അതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന ചരിത്രസംഭവങ്ങളിൽനിന്ന് ഉൽഭ്രതമാകുന്ന സുപ്രധാനമായ പ്രശ്നത്തിനു തൃപ്തികരമായ സമാധാനം കണ്ടെത്തണമെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനം യഥാർത്ഥമായിരിക്കണമെന്നു യുക്തിയുക്തം അനുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തു ഒരു സഭയെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ആ സഭയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കുമാത്രമേയുള്ളുവെന്നും അവൻ യുക്തിയെ ആധാരമാക്കി വാദിക്കുന്നു. അധികാരത്തിൽ അവനുള്ള വിശ്വാസത്തിനു തെളിവായി അധികാരത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടുത്തിയുള്ള ന്യായങ്ങൾ അവൻ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. അപ്രമാദിത്വവരമുള്ള ഒരു സഭയുടെ അസ്തിക്യത്തെ യുക്തിജന്യമായ ന്യായങ്ങളാൽ സ്ഥാപിച്ചതിന്റെശേഷമേ ആ സഭയുടെ തീരുമാനത്തിന് അവൻ സ്വാഭിപ്രായത്തെ വിധേയമാക്കുന്നുള്ളൂ. ദൈവത്തിന്റെ സന്ദേശം അറിയിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ അവൻ സഭയ്ക്ക് ആ വിധേയത്വം നൽകുന്നുമുള്ളൂ. മറ്റു കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം സ്വാഭിപ്രായത്തെ അഭംഗുരമായി അവൻ പാലിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു."

അജ്ഞേയവാദത്തിൽനിന്നു യുക്തിമാർഗ്ഗേണ പ്രയാണം ചെയ്തു കത്തോലിക്കസഭയുടെ മടിയിൽ വന്നെത്തിയ ആളാണു താനെന്നു മി. ലൺ ഏറ്റുപറയുന്നു. കാൽ ശതാബ്ദത്തേയ്ക്കു നീണ്ടുനിന്ന ആ പ്രയാണത്തിനിടയിൽ അവിശ്വാസികളും അകത്തോലിക്കരുമായ ചിന്തകന്മാരുടെ പ്രമാണപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിഷ്പക്ഷബുദ്ധ്യാ വായിക്കുകയും, അവരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ യുക്തിയെ മാനദണ്ഡമാക്കി അവധാനപൂർവ്വം പരിശോ

ധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് അവയിലെല്ലാം യുക്തിരാഹിത്യവും അജ്ഞതയും അവാസ്തവപ്രസ്താവനകളുമാണു താൻ കണ്ടെത്തിയതെന്നും, നേരെമറിച്ചു യുക്തിയുടെ ആധിപത്യവും അബദ്ധരഹിതമായ ജ്ഞാനവും കത്തോലിക്കമതസിദ്ധാന്തങ്ങളിലാണു തനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. വികാരങ്ങൾക്കോ മൻവിധികൾക്കോ അശേഷം പ്രവേശനം കൊടുക്കാതെ, യുക്തിയെമാത്രം ആധാരമാക്കി, ഇതു ദീർഘവും വിസ്തൃതവുമായ അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും, ഒടുവിൽ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ, കർത്തവ്യബോധത്താൽമാത്രം പ്രേരിതനായി, കത്തോലിക്കസഭയുടെ അധികാരത്തിനു തലകുനിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്ത ഈ പണ്ഡിതന്റെ അനുഭവസാക്ഷ്യം അമൂല്യമല്ലയോ?

കത്തോലിക്കമതത്തിന്റെ യുക്തിയുക്തതയെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം ഇതിനുപരിചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളുടെ ഒരു രത്നച്ചുരുക്കമാകയാൽ അതിനെക്കുറിച്ച് ഇനി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. അവിശ്വാസികളുടെയും അകത്തോലിക്കരുടെയും നിലയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം നൽകിയിട്ടുള്ള സാക്ഷ്യത്തെ, അവർ പ്രായേണ കൊണ്ടുവരാറുള്ള ഏതാനും ചില വാദമുഖങ്ങൾ എടുത്തുകാണിച്ച് ഉദാഹരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇന്നാട്ടിലെ അവിശ്വാസികളും അകത്തോലിക്കരും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലുള്ളവരുടെ ആക്ഷേപങ്ങളെ മിക്കവാറും പകർത്തി എഴുതുകമാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും, ആ എഴുത്തുകളാണല്ലോ പാശ്ചാത്യരുടേതിനേക്കാളധികം നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നത്. അതിനാൽ അവയിൽനിന്ന് ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

'യുക്തിവാദി'യും അത്ഭുതങ്ങളും.

'യുക്തിവാദി' മാസികയിൽ അത്ഭുതങ്ങളെക്കുറിച്ച് എഴുതിയിരുന്ന ഒരു ഭാഗം കേട്ടാലും: "പ്രകൃതിയുടെ പ്രവർത്തനശക്തിയെ കവിഞ്ഞു യാതൊരു സംഭവവും ലോകത്തിൽ നടക്കുന്നില്ലെന്നും നടന്നിട്ടില്ലെന്നും യുക്തി

വാദികൾ പറയുന്നു. മതചരിത്രം ഇത്തരം അത്ഭുത ങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇതുകളെ സൂ ക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചതിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ നിഷ്പക്ഷവാദികൾ ഇതുകളെ രണ്ടായി തരംതിരി ച്ചിരിക്കുന്നു. ചിലതു യഥാർത്ഥത്തിൽ അത്ഭുതങ്ങ ളല്ല. മനുഷ്യരുടെ അജ്ഞതപമോ കാപട്യമോ നി മിത്തം ഇതുകളെ അവർ പ്രകൃത്യതീതമായ അത്ഭു തങ്ങളാണെന്ന് അബദ്ധമായി ഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. മറ്റു ചില അത്ഭുതങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവി ച്ചവയല്ല. അതുകൾ ചരിത്രങ്ങളല്ല, വെറും വ്യാജ ങ്ങളാണ്. ലൂർദ്ദിൽ തിക്കിത്തിരക്കിക്കൂടുന്ന രോ ഗികളിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ ശതമാനം സുഖം പ്രാപി ച്ചതായി പറയുന്നുണ്ട്. ഈ സുഖപ്രാപ്തി പ്രകൃത്യ തീതമായ അത്ഭുതമല്ലെന്നും, മനശ്ശാസ്ത്രസംബന്ധ മായും ശാരീരികമായും അതിനു പ്രകൃത്യനുസരണ മായ ന്യായം ഉണ്ടെന്നും ഇക്കാര്യത്തിൽ സൂക്ഷ്മാന്വേ ഷണം നടത്തിയ വിദഗ്ധന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള താണ്. ഒന്നോ രണ്ടോ ശതമാനം ആളുകൾ അ ത്ഭുതകരമായവിധത്തിൽ സുഖംപ്രാപിച്ചെങ്കിൽ, 98 ശതമാനം ആളുകൾ ഭഗ്നാശരായി മടങ്ങിപ്പോ കുന്നതു വലിയൊരു അത്ഭുതമായി ഗണിക്കേണ്ടതാ ണ്. ഇതെല്ലാം മതനേതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ കോ ശസ്ഥിതിയെ നന്നാക്കാനും ജനങ്ങളെ മതച്ചങ്ങല യിൽ പൂട്ടിയിടാനും ചെയ്യുന്ന വിദ്യയാണെന്ന് ഏ വർക്കുമറിയാം. പത്തിരുപതു വർഷം പള്ളുരുത്തി മാതാവിന്റെ അനുഗ്രഹംമൂലം സുഖം പ്രാപിക്കു വാൻ അനേകം രോഗികൾ അവിടെ തിക്കിത്തിര ക്കി കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ബിഷോപ്പിന് ഈ വക യിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ ലക്ഷം ഉറുപ്പിക ലഭിച്ചെന്ന് അ ന്നു കത്തോലിക്കർതന്നെ പറയുകയുണ്ടായി. കുറെക്ക

ഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആളുകളുടെ വരവു തീരെ നിന്നുപോയി. . . . ഇതുപോലെതന്നെയാണു ലൂർദ്ദിലെ അത്ഭുതവും. ദൂരംനിമിത്തം അതിനെ കുറെക്കൂടി മോടിപിടിപ്പിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം".

അത്ഭുതങ്ങളുടെ സംഭവ്യത, അത്ഭുതങ്ങൾ നടന്നിട്ടുള്ള വസ്തുത, ക്രിസ്തു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള അത്ഭുതങ്ങൾ, ലൂർദ്ദിൽ നടക്കുന്ന അത്ഭുതകരങ്ങളായ രോഗശമനങ്ങൾ, അവയെ സംബന്ധിച്ചു വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞസംഘം നടത്തിയിട്ടുള്ള പരിശോധനകൾ, ലൂർദ്ദിലെയും പള്ളുരുത്തി മുതലായ മറ്റു തീർത്ഥസ്ഥലങ്ങളിലെയും രോഗശമനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം, എന്നീ വിഷയങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചു മുൻപ്രസംഗങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതികളോടു 'യുക്തിവാദി'യിലെ പ്രസ്തുതാഭിപ്രായം താരതമ്യം ചെയ്യുക. (58 മുതൽ 100 വരെ പുറങ്ങൾ നോക്കുക). അപ്പോൾ അത്ഭുതങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ എത്രമാത്രം യുക്തിഹീനതയും, അവാസ്തവപ്രസ്താവവും, അന്യായമായ ദോഷാരോപണവും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം.

'യുക്തിവാദി' മാസികയുടെ മാനേജർ ഒരിക്കൽ അച്ചടിപ്പിച്ചുവിട്ട ഒരു ചെറിയ വിജ്ഞാപനത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കേൾക്കണമൊ?

> "ജനങ്ങൾ പട്ടക്കാർ പറയുന്നതു കണ്ണുംപൂട്ടി വിശ്വസിക്കാതെ സ്വന്തം ബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ചു മതവിശ്വാസങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ പട്ടക്കാരുടെ മതത്തിനു പിന്നെ നിലയില്ല. . . . . 'നിങ്ങൾക്കു മതത്തെപ്പറ്റി സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിക്കാൻ അധികാരമില്ല; ഞങ്ങൾ പറയുന്നതുമാത്രം വിശ്വസിച്ചു തുപ്പിപ്പെട്ടുകൊൾക.' എന്നാണു പട്ടക്കാർ അൾമേനികളോടു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം".

ദൈവാസ്തിക്യംമുതൽ കത്തോലിക്കസഭയുടെ അപ്രമാദിത്വംവരെയുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളെ യുക്തിയിൽനിന്നുള്ള ന്യായങ്ങ

ളാണോ കത്തോലിക്കർ ഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നും, അങ്ങനെ അപ്രമാദിത്വവരമുള്ളതെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ തായി അറിയിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളെയാണോ കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നതെന്നും ഇതേവരെ ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമായിരിക്കേ, 'യുക്തിവാദി'യിലെ പ്രസ്തുത പ്രസ്താവന തികച്ചും അവാസ്തവമല്ലയോ? കത്തോലിക്കപ്പട്ടക്കാരെക്കുറിച്ച് അതിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ദോഷാരോപണം അക്ഷന്തവ്യമല്ലയൊ?

യുക്തിവാദിയും സൃഷ്ടികർമ്മവും

കത്തോലിക്കസഭയുടെ "വിശ്വാസപ്രമാണ"ത്തെ അപഹസിച്ചു വേറൊരു "യുക്തിവാദി" എഴുതിയിട്ടുള്ള ലേഖനത്തിലെ ഒരു ഭാഗം കേൾക്കുക:—

> "ഇദ്ദേഹം (ദൈവം) അനേകകോടി കാലമായി യാതൊരു ജോലിയും ചെയ്യാതെയിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒന്നു സൃഷ്ടിച്ചുകളയാമെന്നു തീച്ചയാക്കി. എന്തിന്? അദ്ദേഹത്തിനു വല്ല ഗുണസിദ്ധിക്കായിട്ടോ? അല്ല. അദ്ദേഹം പരിപൂർണ്ണഭാഗ്യവാനാണ്. കുറെ മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ച് അവർക്കു തന്റെ പ്രതാപം ഒന്നു കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാനായിരിക്കുമോ? അതല്ല. അഹങ്കാരമായ ആ നികൃഷ്ടോദ്ദേശ്യം അദ്ദേഹത്തെ തീണ്ടുകയില്ല. തന്റെ ഭാഗ്യത്തിൽ ഒരംശം, യാതൊരു ശ്രമവുമെന്യെ തനിക്കു സ്വയമേവ കൈവന്ന ആ പരമഭാഗ്യത്തിന്റെ ഒരു നിഴൽ, ഒരു പരീക്ഷയിൽ വിജയികളായിരിക്കുന്ന ചിലർക്കുകൂടി കൊടുത്തേക്കാമെന്നുള്ള ഉദാരബുദ്ധിയായിരുന്നുവോ അദ്ദേഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചതു്? അതുമാകയില്ല. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഈ പരോപകാരതൃഷ്ണ അദ്ദേഹത്തിന് അനേകകോടികാലം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അതു പ്രായോഗികപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരാതിരുന്നതു് ഒന്നുകിൽ അസൂയകൊണ്ടാകണം; അല്ലെങ്കിൽ വിജയപ്രാപ്തിയിലുള്ള ആശങ്കകൊണ്ടായിരി

ക്കണം. ഇതു രണ്ടും ചിന്ത്യമല്ല. പോകട്ടെ, 'നിശയാൽ ശശിയെന്നോണം' പ്രപഞ്ചാരിഷ്ടതകളാൽ തന്റെ പ്രതാപത്തെ പൂർവ്വാധികം പ്രശോഭിപ്പിക്കുവാനോ അദ്ദേഹം സൃഷ്ടികർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചതു്? ഒരിക്കലുമല്ല. അത്ര വലിയ ഒരു നികൃഷ്ടകർമ്മം അദ്ദേഹത്തിൽ ആരോപിക്കുന്നതു് ഏറ്റവും അനുചിതമത്രേ. അദ്ദേഹത്തിനു സ്തുതിപാഠകന്മാരായി കുറെ ആളുകൾ ഉണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ഒരു മോഹമുണ്ടായിരുന്നോ? സ്തുതിപാഠകം കേട്ടാൽ ഉടനെ അല്ലെങ്കിൽ കുറച്ചു കഴിയുമ്പോളെങ്കിലും മുഷിച്ചൽ തോന്നാത്തവരായി മനുഷ്യരിൽതന്നെ അധികംപേരില്ലാതിരിക്കെ രാപ്പകൽ "പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ" എന്നിങ്ങനെ തന്റെ കീഴ്ജീവനക്കാർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന അസംഖ്യത അദ്ദേഹം കാമിക്കുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. പിന്നെ എന്തിനു്, ആരും ആവശ്യപ്പെടാതെ, അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടു? ഇതൊന്നും ഞാൻ ആലോചിക്കാതെ എല്ലാം യുക്തിക്കു ചേർന്നതാണെന്നു വിശ്വസിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ "രഹസ്യ"മെന്നൊരു കുഴിയുണ്ടാക്കി എല്ലാ സംശയങ്ങളും അതിലിട്ടു മൂടണം. സംശയംതന്നെ പിശാചിന്റെവകയാണെന്നു വിശ്വസിക്കണം. എന്നിട്ടു് ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചു പരിപാലിക്കുന്ന പിതാവായ ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കണം".

ഡാവ്വിനും ഹക്സ്ലിയും.

അവിശ്വാസികൾ ദൈവത്തെയും ദൈവകാര്യങ്ങളെയും കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ സാധാരണമായി പ്രയോഗിക്കാറുള്ള ജുഗുപ്സാവഹമായ ഹാസ്യരസത്താൽതന്നെ കേൾക്കാൻ കൊള്ളാത്തതായ ഈ വാക്യങ്ങളിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന യുക്തിഹീനത എത്ര ഭീമമാണെന്നു സൂക്ഷിക്കുക. ദൈവം മനുഷ്യനെ

സൃഷ്ടിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്നു നമുക്കു സൂക്ഷ്മമായി അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതുകൊണ്ടു ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് ഇവിടെ യുക്തിവാദം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഒരു സംഗതിയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതുകൊണ്ട് ആ സംഗതിയുടെ അസ്തിക്യം നിഷേധിക്കാമെന്നുള്ള വാദം എത്ര യുക്തിഹീനമായിരിക്കുന്നു! ഈ വാദമനുസരിച്ചു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതോദ്ദേശ്യമെന്തെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവർക്കു മനുഷ്യന്റെ അസ്തിക്യംതന്നെ നിഷേധിക്കാമല്ലൊ. അപരിമേയനായ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഉദ്ദേശ്യം സൂക്ഷ്മമായറിയാൻ പരിമിതബുദ്ധിയായ മനുഷ്യനു സാധിക്കണമെന്നുള്ള മോഹംതന്നെ എത്ര അബദ്ധം! ഈ യുക്തിവാദി ഒരു "വിശ്വാസപ്രമാണ"മായി സ്വീകരിക്കുന്ന പരിണാമവാദത്തിന്റെ സ്ഥാപകന്മാരിലൊരാളായ ഡാർവിൻ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടികർമ്മത്തെക്കുറിച്ചു പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം സ്മരണീയമാണ്:— "ഈ വിഷയം മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയാത്തവിധം അത്ര അഗാധമാണെന്ന് എനിക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ട്. ഒരു നായ് സൂട്ടന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിധിപറയുവാൻ ഇതിലധികം ശക്തനാണ്." സൂട്ടന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ അറിയുന്നില്ലെന്ന കാരണത്താൽ സൂട്ടന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളുടെയും അസ്തിക്യത്തെ നിഷേധിക്കാൻ ഒരു നായ് (അതിനു ബുദ്ധി നൽകപ്പെട്ടുന്നപക്ഷം) തീച്ചയായും മുതിരുകയില്ല. സൃഷ്ടികർമ്മത്തിന്റെ സാദ്ധ്യതയെക്കുറിച്ചു ഹക്സ്ലി—പ്രസ്തുത യുക്തിവാദി മുകെപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന അജ്ഞേയവാദത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ—പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ ഉദ്ധരണീയമാണ്: "സൃഷ്ടികർമ്മത്തെ അതിന്റെ സാധാരണ അർത്ഥത്തിൽ ബുദ്ധികൊണ്ടു വിചാരിക്കാൻ പരിപൂർണ്ണമായും കഴിയുമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ പ്രപഞ്ചം സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നും, അതിനു മുൻപു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ഏതോ ഒരു വസ്തുവിന്റെ മനോവൃത്തിയുടെ ഫലമായി അതു ഭവിച്ചതാ

ണെന്നും വിചാരിപ്പാൻ ഞാൻ ഒരു പ്രയാസവും കാണുന്നില്ല. ദൈവവിശ്വാസത്തിനെതിരായി യുക്തിയിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന ന്യായങ്ങളും, ദൈവമുണ്ടെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്ന പക്ഷവും സൃഷ്ടികർമ്മം അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കാണിപ്പാൻ കൊണ്ടുവരുന്ന ന്യായങ്ങളും യുക്തിയിൽ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തവയാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം." അജ്ഞേയവാദത്തിന്റെയും പരിണാമവാദത്തിന്റെയും സ്ഥാപകന്മാർപോലും പ്രസ്തുത യുക്തിവാദിയുടെ യുക്തിവാദരീതിയേയും അഭിപ്രായങ്ങളെയും ഖണ്ഡിക്കുന്നില്ലയോ?

യുക്തിവാദിയും തിന്മയും.

വേറൊരു ഉദാഹരണംകൂടി ഉദ്ധരിച്ച് ഈ ഭാഗം സമാപിപ്പിക്കാം:

> ". . . . തിന്മ ഒന്നുകിൽ ദൈവം ഉണ്ടാക്കിയതു്, അല്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമായുണ്ടായതു് എന്നുവരാതെ കഴികയില്ല. ലോകത്തിൽ തിന്മ സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ദൈവവിശ്വാസിക്കു സമാധാനം പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധത്തിലാണ്. ദൈവം കാരുണ്യമൂർത്തിയും, സർവ്വജ്ഞനും, സർവ്വശക്തനുമാണെന്നു പറയുന്ന ആളോടു ലോകത്തിൽ വേദന, അരിഷ്ടത, ക്രൂരം, ദാരിദ്ര്യം എന്നിതുകൾ നിത്യം കാണുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ മേൽ പറഞ്ഞ ലക്ഷണങ്ങൾക്കു യോജിച്ചതാണോ എന്നു ചോദിക്കുമ്പോൾ അയാൾ ഉത്തരം മുട്ടി മിഴിക്കുന്നതു കാണാം."

ലോകത്തിൽ കാണുന്ന നാനാവിധമായ തിന്മ ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തെയും ലക്ഷണങ്ങളെയും നിഷേധിക്കാനോ സംശയിക്കാനോ കാരണമാകുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ഈ വാദവും യുക്തിക്കും വസ്തുതകൾക്കും വിരുദ്ധമല്ലയോ? മനുഷ്യനു സൽപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാനും ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാതിരിക്കാനുമുള്ള ശക്തിയുണ്ടെന്നും, ആ സ്വാതന്ത്ര്യശക്തിയെ

ദുർവ്വിനിയോഗംചെയ്യു പാപം അഥവാ ധാർമ്മികമായ തിന്മ (Moral Evil) ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അതിന് അവൻതന്നെയാ ണുത്തരവാദിയെന്നും നമ്മുടെ നിത്യാനുഭവം തെളിയിക്കു ന്നു. വേദന, അരിഷ്ടത, ദാരിദ്ര്യം എന്നീ പ്രകൃതിപരമായ തിന്മ (Physical Evil) പലപ്പോഴും മനുഷ്യൻതന്നെ അവന്റെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളാൽ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതാണെന്നും നമുക്കറിയാം. മനുഷ്യന്റെ യാതൊരുവക കുറവുംകൂടാതെയുള്ള പ്രകൃതിപര മായ തിന്മകൾ പ്രകൃതിശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനഫലമായുണ്ടാ കുന്നതാണെന്നും, അവയെ ദൈവം നേരിട്ട് ഉല്പാദിപ്പിക്കുകയ ല്ല, പ്രത്യുത പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ അവിടുന്നു തടയുന്നില്ലെന്നു മുള്ള അർത്ഥത്തിൽ അനുവദിക്കുക മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതെന്നും, ആ തിന്മകൾ ഈ ലോകജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യനു ദോഷകാരണമായി തീരുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പരലോകത്തിലേയ്ക്കുള്ള അവന്റെ ആകമാനജീവിത ത്തിനു ഗുണകരമാകാതിരിക്കുകയില്ലെന്നും സുബദ്ധമായി ചി ന്തിച്ചാൽ നമുക്കു നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കാം.

പലതരം യുക്തിഹീനത

ഇങ്ങനെ മതവിശ്വാസത്തിനെതിരായി യുക്തിവാദികൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ആക്ഷേപങ്ങളെ പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം അവയിൽ പലതരം യുക്തിഹീനത മുഴച്ചുനില്ക്കുന്നതായി ക്കാണാം. ഒന്നാമതായി, അവർ അപൂർണ്ണജ്ഞാനവും അബദ്ധ മായ ജ്ഞാനവും തമ്മിൽ വിവേചിക്കുന്നില്ല. അപരിമിതനാ യ ദൈവത്തെപ്പറ്റി പരിമിതനായ മനുഷ്യനുള്ള ജ്ഞാനം അപൂർണ്ണമാണെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് ആ ജ്ഞാനം അബദ്ധമാകുന്നതെങ്ങനെ? ഒരു വസ്തുവിനെ ക്കുറിച്ച് അതിന്റെ ഫോട്ടോയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ജ്ഞാനം, വസ്തുവിനെ നേരിട്ടുകണ്ടാൽ ലഭിക്കുന്ന ജ്ഞാനത്തോടു താരത മ്യപ്പെടുത്തുന്നപക്ഷം, അപൂർണ്ണമായിരിക്കും. എന്നുവച്ച് ആ ജ്ഞാനം അബദ്ധമാണോ? രണ്ടാമതായി, ഒരു വസ്തുതയുടെ യോ തത്വത്തിന്റെയോ അസ്തിക്യവും, അവയുടെ അഭ്യന്തര

സ്വഭാവവും തമ്മിൽ യുക്തിവാദികൾ വിവേചിക്കുന്നില്ല. യുക്തിയും വെളിപാടുംവഴി പ്രകൃത്യതീതമായ പല വസ്തുതകളുടെയും തത്വങ്ങളുടെയും അസ്തിക്യം നാം അറിയുന്നുണ്ട്. അതേസമയംതന്നെ അവയുടെ ആഭ്യന്തരമായ സ്വഭാവം നമുക്ക് അജ്ഞാതമായിരിക്കുന്നു. അവയുടെ സ്വഭാവം അജ്ഞാതമാകയാൽ അസ്തിക്യവും അജ്ഞാതമാണെന്നു വരുന്നുണ്ടോ? ഉദാഹരണമായി, ദൈവം മനുഷ്യനാകുന്നതു് എങ്ങനെയെന്ന് അറിയാത്തതുകൊണ്ടു ദൈവം മനുഷ്യനായി എന്ന വസ്തുതയെ തെളിവുണ്ടായിട്ടും നിഷേധിക്കുന്നതു മൌഢ്യമല്ലയോ? പ്രകൃതിയിൽതന്നെ ജീവൻ, ബുദ്ധി മുതലായ പല ശക്തികളുടെയും അസ്തിക്യം നാം അറിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ ആഭ്യന്തരസ്വഭാവം നമുക്കു് അജ്ഞാതമല്ലയോ? മൂന്നാമതായി, രണ്ടു വസ്തുതകളെയോ തത്വങ്ങളെയോ കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനത്തെയും, അവ രണ്ടിനുമുള്ള പരസ്പരയോജ്യതയെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനത്തെയും യുക്തിവാദികൾ വിവേചിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യമനസ്സിനു സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന ശക്തിയുണ്ടെന്ന് അനുഭവം തെളിയിക്കുന്നു. ആ മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സകലപ്രവൃത്തികളും ദൈവം മുൻകൂട്ടി കാണുന്നുണ്ടെന്നു യുക്തിയും തെളിയിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവ രണ്ടും യഥാർത്ഥവസ്തുതകളാണെന്നു നമുക്കറിയാം. എന്നാൽ അവ രണ്ടിനെയും എങ്ങനെ യോജിപ്പിക്കണമെന്ന്—മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രമായി ചെയ്യാനിരിക്കുന്നവയെ ദൈവം എങ്ങനെ മുൻകൂട്ടി കാണുന്നുവെന്ന്—നമുക്കു സൂക്ഷ്മമായി അറിഞ്ഞുകൂടാ. അതറിയാത്തതുകൊണ്ട്, യഥാർത്ഥമാണെന്നു സകാരണം അറിയുന്ന പ്രസ്തുത വസ്തുതകളെ നിഷേധിക്കുകയോ സംശയിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു ശരിയാണോ? മനുഷ്യനു ശാരീരികാംശവും ആദ്ധ്യാത്മികാംശവും ഉണ്ടെന്നും, ഇവ രണ്ടും പരസ്പരബന്ധത്തോടുകൂടിയാണു വർത്തിക്കുന്നതെന്നും അനുഭവത്തിൽനിന്ന് എല്ലാവരും അറിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പരസ്പരമുള്ള ആ ബന്ധത്തിന്റെയും വർത്തനത്തിന്റെയും സ്വഭാവം ആർക്കറിയാം?

നാലാമതായി, വസ്തുതകളെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവയിൽനിന്നു സിദ്ധാന്തങ്ങളെ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനു പകരം,

സിദ്ധാന്തങ്ങളെ കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് അവയോടു യോജിക്കുന്നില്ലെന്ന കാരണത്താൽ വസ്തുതകളെ നിഷേധിക്കുന്നതും യുക്തിവാദികൾ ചെയ്യുന്ന വേറൊരബദ്ധമാണു്. ക്രിസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനുമായ ഏകവ്യക്തി (ആൾ) ആണു്; അവിടുന്നു് ഒരു മതസഭയെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്; ആ സഭയ്ക്കു തന്റെ സന്ദേശം വഹിക്കുന്ന ഉദ്യോഗം നൽകുകയും അതു ശരിയായി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ അപ്രമാദിത്വവരം പ്രദാനംചെയ്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്; പ്രസ്തുത സഭ കത്തോലിക്കസഭയാണു്; എന്നീ സംഗതികൾ വസ്തുതകളാകുന്നു. ചരിത്രപരവും അനുഭവവേദ്യവുമായ മറ്റു വസ്തുതകളെപ്പോലെ ഇവയും ചരിത്രരേഖകളാലും മാനുഷികസാക്ഷ്യങ്ങളാലും യഥാർത്ഥങ്ങളാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്. ആ സ്ഥിതിക്കു് അവയെ സ്വീകരിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്. അതിനുശേഷം അവയ്ക്കു യോജിക്കുന്ന വിധത്തിൽ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ രൂപവൽകരിക്കണം. എന്നാൽ യുക്തിവാദികൾ ആദ്യമായി സിദ്ധാന്തങ്ങൾ രൂപവൽകരിക്കുന്നു. ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിക്കുക, ദൈവം തന്റെ സന്ദേശവാഹിയായി രുനിക്കും മനുഷ്യർക്കും മദ്ധ്യേ ഒരു സ്ഥാപനം ഏർപ്പെടുത്തുക, ദൈവം മനുഷ്യർക്കു് അപ്രമാദിത്വം നൽകുക, ഇതെല്ലാം അസാദ്ധ്യങ്ങളും അസംബന്ധങ്ങളുമാണെന്നു് അവർ കണ്ണടച്ചു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു; അനന്തരം ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെയും മാനുഷികസാക്ഷ്യങ്ങളെയും, അവ അത്തരം അസംബന്ധങ്ങളെ ഉൾകൊള്ളുന്നവയാണെന്നുള്ള കാരണം പറഞ്ഞു്, അവിശ്വാസ്യങ്ങളായി തള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ യുക്തിവാദരീതി എത്ര അബദ്ധം! എത്ര അശാസ്ത്രീയം! ശാസ്ത്രം സ്വീകരിക്കുന്നതും സ്വീകരിക്കേണ്ടതുമായി ഹക്സ്ലി തന്നെ വ്യവസ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള യുക്തിവാദരീതി നോക്കുക: "വസ്തുതയുടെ മുൻപിൽ ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെ ഇരിക്കണം; എല്ലാ മുൻനിർണ്ണയങ്ങളും പരിത്യജിക്കാൻ ഒരുക്കമുണ്ടായിരിക്കണം; പ്രകൃതിയെ മാർഗ്ഗദർശിയായിവരിച്ചു് ഏതു് അഗാധങ്ങളിലേയ്ക്കും അതിനെ വിനയപൂർവ്വം അനുഗമിക്കണം; അല്ലാത്തപക്ഷം നിങ്ങൾക്കു് ഒരു ജ്ഞാനവും ലഭിക്കയില്ല." ഈ രീതി

അനുസരിച്ചാണല്ലൊ പ്രകൃതിശാസ്ത്രസൌധങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈഥർ (Ether) എന്ന "സൂക്ഷ്മവായു"വിന്റെ കാര്യം ആലോചിക്കുക. അടുത്തകാലംവരെ അതിനെ ശാസ്ത്രലോകം മിക്കവാറും ഏകകണ്ഠമായി സ്വീകരിച്ചുപോന്നു. പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന വെളിച്ചത്തിന്റെ അനുചലനങ്ങളെ (Vibrations of Light) ശരിയായി വ്യാഖ്യാനിക്കണമെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചമാസകലം വ്യാപിക്കുന്നതും, സകല പദാർത്ഥങ്ങളിലും ഉൾപ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നതും, എന്നാൽ മറ്റെല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങളെക്കാളും സാന്ദ്രത (Density) കുടിയതും, എങ്കിലും ഉരവ് (Friction) അശേഷമില്ലാത്തതുമായ ഒരു വസ്തു പ്രപഞ്ചത്തിലുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ മതിയാവൂ എന്ന ന്യായത്താലാണല്ലൊ സർ ഒലിവർ ലോഡ്ജ് (Sir Oliver Lodge) തുടങ്ങിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഈഥറിന്റെ അസ്തിക്യം സമ്മതിച്ചതു്. സർവ്വവ്യാപകത്വം, അത്യന്തമായ സാന്ദ്രത, ഉരവില്ലായ്മ എന്നിവ സാധാരണക്കാരുടെ ബുദ്ധിക്കു പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ ലക്ഷണങ്ങളാണെങ്കിലും, അവയെ ഈഥറിൽ ആരോപിക്കുവാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മടിക്കുന്നില്ല. സ്പഷ്ടമായും ശാസ്ത്രീയമായും ചിന്തിച്ചാൽ പ്രസ്തുത ലക്ഷണങ്ങളിൽ പൂർവ്വാപരവിരോധം കാണുകയില്ലെന്നും, ഇതു അസാധാരണവും ദുർഗ്രഹവുമായ ഒരു വസ്തുവിന്റെ അസ്തിക്യത്തെ തങ്ങൾ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു വെളിച്ചത്തിന്റെ അനുചലനം ഒരു യഥാർത്ഥവസ്തുതയാണെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യത്തിന്റെ നിർബന്ധത്താലാണെന്നും അവർ സമാധാനം പറയുന്നു. അതേ; വസ്തുതയെ നിഷേധിച്ചുകൂടാത്തതുകൊണ്ടു് അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി യുക്തിപൂർവ്വം രൂപവൽകരിക്കപ്പെട്ട സിദ്ധാന്തത്തെ, അതു ദുർഗ്രഹമാണെങ്കിലും, എല്ലാവരും സ്വീകരിച്ചു; അല്ലാതെ സിദ്ധാന്തം ദുർഗ്രഹമാണെന്നുള്ള കാരണം പറഞ്ഞു് ആരും വസ്തുതയെ നിഷേധിച്ചില്ല. ഇതുപോലെ പ്രപഞ്ചത്തിലും ചരിത്രത്തിലുമുണ്ടെന്നു നിഷേധിച്ചുകൂടാത്തതായ ചില വസ്തുതകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു ദൈവാസ്തിക്യം, ദൈവലക്ഷണങ്ങൾ, ദൈവ

സൃഷ്ടി, ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം, കത്തോലിക്കസഭാ സ്ഥാപനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള സ്വാഭാവികവും സ്വഭാവാതീതവുമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ കത്തോലിക്കർ സ്വീകരിക്കുന്നതു്. വസ്തുതകൾ യഥാർത്ഥങ്ങളാണോയെന്നും, അവയെ ശരിയായി വ്യാഖ്യാനിക്കണമെങ്കിൽ പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തങ്ങളെ അവശ്യം സ്വീകരിക്കണമോയെന്നും, മൻവിധികളെല്ലാം മാറ്റിവച്ചും, അതാതിനു നൽകപ്പെട്ടുന്ന തെളിവുകൾ പരിശോധിച്ചും, വിധി പറയുകയാണു ശരിയായ യുക്തിവാദിയുടെ കർത്തവ്യം. എന്നാൽ തദ്വിപരീതമാണു നമ്മുടെ യുക്തിവാദികൾ അവലംബിക്കുന്ന നയം. ലോകത്തിൽ കാണുന്ന സകല കഷ്ടതകളും സാക്ഷാൽ തിന്മകളാണെന്നു വൃഥാ സങ്കല്പിച്ചു്, ആ തിന്മകളും ദൈവാസ്തിക്യവും തമ്മിലുള്ള യോജ്യത ദുർഗ്രഹമാണെന്നുള്ള കാരണം പറഞ്ഞു്, അവർ ദൈവാസ്തിക്യത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു; അപ്രകാരംതന്നെ, അത്ഭുതങ്ങൾ അസംഭവ്യങ്ങളാണെന്നു കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിച്ചു്, അത്ഭുതങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഭാഗങ്ങൾ സങ്കല്പകഥകളാണെന്നു വാദിച്ചു്, അവർ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വവും കത്തോലിക്കസഭയുടെ ദൈവസ്ഥാപിതത്വവും തത്സംബന്ധമായ മറ്റു സിദ്ധാന്തങ്ങളും നിഷേധിക്കുന്നു. ഹക്സ്ലിയുടെ വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ, വസ്തുതകളുടെ മുൻപിൽ അവർ ശിശുക്കളെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നില്ല; സകല മുൻനിർണ്ണയങ്ങളും പരിത്യജിക്കാൻ അവർ ഒരുക്കമില്ല; പ്രകൃതിയെ മാർഗ്ഗദർശിയായി വരിച്ചു്, ഏതു് അഗാധങ്ങളിലേയ്ക്കും അതിനെ അനുഗമിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ അത്യന്തം അശാസ്ത്രീയമായ രീതി അവലംബിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്, കത്തോലിക്കമതവിശ്വാസം എത്രയും യുക്തിയുക്തമാണെങ്കിലും, അതു പ്രാപിക്കുവാനോ പ്രാപിച്ചശേഷം സൂക്ഷിക്കാനോ 'യുക്തിവാദി'കൾക്കു സാധിക്കുന്നില്ല.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസത്തിൽനിന്നു് അവിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കു് അധഃപതിച്ച ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും പണ്ഡിതന്മാരുടെയും മാനസികചരിത്രം ഈ വസ്തുതയ്ക്കു് ഉത്തമസാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഗിബൺ

പ്രാചീനറോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അവസാനകാലത്തെ ചരിത്രം വിവരിക്കുന്ന "Decline and Fall of the Roman Empire" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായി പ്രസിദ്ധിനേടിയ ഗിബൺ (Gibbon) എന്ന പണ്ഡിതനെക്കുറിച്ചു നിങ്ങളിൽ പലരും കേട്ടിരിക്കാം. താൻ കത്തോലിക്കമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അവിശ്വസിച്ച കാരണം കാണിച്ച് അദ്ദേഹംതന്നെ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

> "വസ്തുഭേദസിദ്ധാന്തത്തിന് (അപ്പവും വീഞ്ഞും ക്രിസ്തുവിന്റെ മാംസരക്തങ്ങളായി മാറുന്നുവെന്ന സിദ്ധാന്തത്തിന്) എതിരായി താത്വികമായ ഒരു ന്യായം കണ്ടുപിടിച്ചതിൽ എനിക്കുണ്ടായ ആനന്ദപാരവശ്യം ഞാൻ ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നുണ്ട്. അതെന്തെന്നാൽ, (ക്രിസ്തുവിന്റെ) യഥാർത്ഥസാന്നിദ്ധ്യത്തെ പ്രഖ്യാപിപ്പിക്കുന്നതായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുന്ന ബൈബിൾവാക്യത്തിന് അനുകൂലസാക്ഷിയായി നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ഒന്ന്—കണ്ണ്—മാത്രമേയുള്ളൂ; നേരേമറിച്ച് (പ്രസ്തുത) യഥാർത്ഥസാന്നിദ്ധ്യത്തിനു തന്നെ പ്രതികൂലമായി നമ്മുടെ മൂന്ന് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ—ദർശനം, സ്പർശനം, രസനം—സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. റോമാസഭയിലെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽപ്പെട്ട പല സിദ്ധാന്തങ്ങളും സ്വപ്നസമാനം അപ്രത്യക്ഷങ്ങളായി. . . . ഈ ഘട്ടത്തിൽ എന്റെ മതപരമായ അന്വേഷണങ്ങൾ ഞാൻ നിർത്തിവയ്ക്കുകയും, കത്തോലിക്കരും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരും പൊതുവിൽ സ്വീകരിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും രഹസ്യങ്ങൾക്കും അസ്പഷ്ടമായ വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഞാൻ സമ്മതം നൽകുകയും ചെയ്തു."

വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥസാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തത്തിനെതിരായി ഈ പണ്ഡിതൻ

അത്യാഹ്ളാദപൂർവ്വം കണ്ടുപിടിച്ചതും, കത്തോലിക്കമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഒന്നാടങ്കം നിഷേധിക്കുന്നതിനു മാത്രമല്ല, മതപരമായ അന്വേഷണം നിറുത്തിവയ്ക്കുന്നതിനുപോലും അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതുമായ ന്യായം എത്ര ബാലിശമാണെന്ന് ആലോചിക്കുക. താൻ "കണ്ടുപിടിച്ച" ഈ സംഗതി 500 സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുൻപു വിശുദ്ധ തോമസ് അകപിനാസ് പരിശുദ്ധ കുബ്ബാനയെ പരാമർശിച്ചു രചിച്ചതും, *"Adoro Te Devote"* എന്നു തുടങ്ങുന്നതും, അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ ലത്തീൻ കത്തോലിക്കപ്പള്ളികളിൽ നിത്യവും പാടിവരുന്നതുമായ ഒരു സ്തോത്രഗീതത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്ന് ഈ പണ്ഡിതൻ അറിഞ്ഞില്ല! *"Visus, Gustus, Tactus in Te fallitur—sed Auditu solo tuto creditur"*. 'ദർശനവും, രസനവും, സ്പർശനവും നിന്നെ (ക്രിസ്തുവിനെ) കാണാൻ അശക്തങ്ങളാണ്; എന്നാൽ ശ്രവണംകൊണ്ടുമാത്രമാണു ഞങ്ങൾ ഈ സിദ്ധാന്തം വിശ്വസിക്കുന്നത്' എന്നു പ്രസ്തുത ഗീതത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'ക്രമാശചെയ്യപ്പെട്ട' (Consecrated) അപ്പവീഞ്ഞുകളിൽ നിറം, രുചി, മുതലായ അവയുടെ പ്രത്യക്ഷങ്ങളായ ഗുണങ്ങൾ (Accidents) യാതൊരു ഭേദഗതിയുംകൂടാതെ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവ ഏതൊരു 'സാധനത്തെ' (Substance) പൊതിഞ്ഞുനിന്നിരുന്നുവോ ആ (അപ്പവീഞ്ഞുകളുടെ) സാധനം ക്രിസ്തുവിന്റെ മാംസരക്തങ്ങളുടെ സാധനമായി മാറിയിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തത്തിനു കത്തോലിക്കർക്കുള്ള ഏക ആധാരം ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്കാണ്. ദൈവമായ ക്രിസ്തുവിനു പ്രസ്തുത "വസ്തുഭേദം" വരുത്താൻ ശക്തിയുണ്ടെന്നും, താൻ ആ ശക്തി പ്രയോഗിച്ചു വസ്തുഭേദം വരുത്തുന്നുണ്ടെന്ന് അവിടുന്ന് ഉറപ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും തെളിയുന്ന സ്ഥിതിക്ക് എന്തുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തത്തിൽ വിശ്വസിച്ചുകൂടാ? ഇതൊന്നും അറിയാതെയോ ആലോചിക്കാതെയോ കത്തോലിക്കമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ആകമാനം നിഷേധിക്കുന്നതിനും മതപരമായ അന്വേഷണം നിറുത്തിവയ്ക്കുന്നതിനും ചാടിപ്പുറപ്പെട്ട

ഗിബൺ, അദ്ദേഹം എത്രതന്നെ പണ്ഡിതനായാലും, മൃഷ്ടത യാണെ പ്രവർത്തിച്ചതെന്ന് എങ്ങനെ സമ്മതിക്കാതിരിക്കും? അതിനാൽ ഗിബൺ വിശ്വാസത്തിൽനിന്ന് അവിശ്വാസത്തി ലേക്ക് അധഃപതിക്കാൻ കാരണം, ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആദിമ ചരിത്രത്തിൽ നടത്തിയ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ല ഭിച്ച ജ്ഞാനമോ, അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിച്ചെയ്ത യു ക്തിവാദമോ അല്ല; പ്രത്യുത, കത്തോലിക്കരുടെ മതസിദ്ധാന്ത ങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെയും അവയുടെ ആധാരങ്ങളെയും കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അജ്ഞതയും, സ്വസങ്കല്പസൃഷ്ടങ്ങളാ യ അഭിപ്രായങ്ങളോടു യോജിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള കാരണത്താൽ വസ്തുതകളെ നിഷേധിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ച യു ക്തിശൂന്യതയുമാണെന്ന പ്രസ്പഷ്ടമല്ലയൊ?

റെനാൻ

ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം തുടങ്ങിയുള്ള ക്രിസ്തുമതത്തിലെ മൌലികസിദ്ധാന്തങ്ങളെ നിഷേധിച്ച് അവിശ്വാസത്തിലേക്ക് അധഃപതിച്ച വേറൊരു പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതനാണല്ലൊ റെ നാൻ. ഈ വിശ്വാസത്യാഗത്തിന്റെ യഥാർത്ഥകാരണമെ ന്തെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം വാക്കുകളിൽനിന്നു ഗ്രഹി ക്കാവുന്നതാണ്.

> "ഞങ്ങളും തമ്മിൽ (റെനാനും ബർതെലോ എ ന്ന അവിശ്വാസിയായ ഒരു സ്നേഹിതനും തമ്മിൽ) മൈത്രീബന്ധം ആരംഭിച്ചപ്പോളും ക്രിസ്തുമതത്തോ ടുള്ള സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളും ഞാൻ കൈവെടിഞ്ഞി രുന്നില്ല. തന്റെ പിതാവിൽനിന്നു ലഭിച്ച ക്രിസ്തുമ തവിശ്വാസത്തിന്റെ കുറെ അവശിഷ്ടം ബർതെ ലോയുടെ പക്കലുമുണ്ടായിരുന്നു. പൂർവ്വസംഭവങ്ങളെ അനുസ്മരിക്കുമാത്രം ചെയ്യുന്ന ഞങ്ങളുടെ മാനസി കകോടിയിലേക്കു വിശ്വാസത്തിന്റെ ഈ അവശി ഷ്ടങ്ങളെ തള്ളിമാറ്റുന്നതിന് ഏതാനും മാസമേ വേണ്ടിവന്നുള്ളൂ. ലോകത്തിൽ സർവ്വത്രും ഏകവർണ്ണ

മയമാണെന്നും, പ്രകൃത്യതീതമോ താൽക്കാലികമോ ആയ യാതൊരു പ്രത്യേകവെളിപാടുമുണ്ടായിരിക്കുന്നില്ലെന്നുമുള്ള പ്രസ്താവം ഞങ്ങളുടെ ആത്മാവിൽ സഗാഢം പതിയുകയുണ്ടായി. മനുഷ്യരുടേതൊഴിച്ചു സ്വതന്ത്രമായ മറ്റു യാതൊരു മനസ്സും ഗണ്യമായവിധം പ്രപഞ്ചത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള സ്പഷ്ടവും ശാസ്ത്രീയവുമായ അഭിപ്രായം 1846-ലെ ആദ്യമാസങ്ങൾമുതൽ ഞങ്ങളിൽ അചഞ്ചലമായ നങ്കൂരമുറപ്പിച്ചു. അതിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നും ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും വിട്ടുമാറിയിട്ടില്ല."

മനുഷ്യമനസ്സൊഴിച്ചു മറ്റു യാതൊരു മനസ്സും പ്രപഞ്ചത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലെന്ന്,—എന്നുവച്ചാൽ, പ്രപഞ്ചത്തിലെ നിശ്ചിതങ്ങളായ വ്യാപാരങ്ങളിൽ ദൈവം ഒരിക്കലും കടന്നു പ്രവർത്തിച്ചു് അത്ഭുതങ്ങൾ ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന്,—23-ാം വയസ്സിൽ റെനാനും 18-ാം വയസ്സിൽ ബർതെലോയും നിസ്സന്ദേഹം വിശ്വസിക്കാൻ തുടങ്ങി. അക്കാലത്തിനുശേഷമാണു ചരിത്രപരമായും ശാസ്ത്രപരമായും പല പര്യവേക്ഷണങ്ങളും നടത്തി ആ വിഷയങ്ങളിൽ അവർ പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതിനാൽ റെനാൻ ക്രിസ്തുമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചു് അവിശ്വാസിയായിത്തീരാൻ കാരണം, പ്രസ്തുത പര്യവേക്ഷണങ്ങളാൽ ലഭിച്ച ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനമല്ല, പ്രത്യുത അത്ഭുതങ്ങൾ അസംഭവ്യങ്ങളാണെന്നുള്ള മുൻവിധിയാണെന്നു കാണാം.

"സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഒരു ഭാഗം കെട്ടുകഥകളാണെന്നു പ്രസ്പഷ്ടമാകുന്നു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവ അത്ഭുതങ്ങളും പ്രകൃത്യതീതകാര്യങ്ങളുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. . . . സുവിശേഷങ്ങൾ ചരിപൂർണ്ണവിശ്വാസത്തെ അർഹിക്കുന്നവയല്ലെന്നു തെളിവുസഹിതം ബോദ്ധ്യം വന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടല്ല, അവയിൽ അത്ഭുതങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ്, സുവിശേഷങ്ങൾ കെട്ടുകഥകളാണെന്നു ഞാൻ

പറയുന്നതു്. അവയിൽ ചരിത്രവും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു വരാം; എന്നാൽ അവയിലുള്ളതു മുഴുവനും ചരിത്രമല്ല" എന്നു റെനൊൻ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്തുത മൻവിധിക്കു് ഉത്തമസാക്ഷ്യമാണല്ലൊ. ഇവിടെയും ഹക്സ്ലിയുടെ ഭാഷയിൽ പറയുന്നപക്ഷം, റെനൊൻ വസ്തുതകളുടെ മുൻപിൽ ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെ ഇരുന്നില്ല; സകല മുൻനിർണ്ണയങ്ങളും പരിത്യജിക്കാൻ ഒരുക്കമുള്ളവനായിരുന്നില്ല; തന്നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തോലിക്കമതത്യാഗം യുക്തിശൂന്യതയുടെ ഫലമാണെന്നുള്ളതിനു് എന്താണു സംശയം? അക്ഷന്തവ്യമായ അജ്ഞത പണ്ഡിതന്മാരുടെ കാര്യത്തിൽപോലും കത്തോലിക്കമതത്യാഗത്തിനു കാരണമായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന വസ്തുതയും റെനൊൻ നല്ലൊരുദാഹരണമാണു്. ബൈബിളിലെ സൃഷ്ടിവിവരണത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന "ഭൌമിക പറുദീസാ," "വിലക്കപ്പെട്ട ഫലം" എന്നിവയെ വിശ്വസിക്കുവാൻ തനിക്കു് അസാദ്ധ്യമാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചശേഷം റെനൊൻ ഇങ്ങനെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു: "ഈ സംഗതികളിൽ ഒന്നിനെക്കുറിച്ചുപോലും പാരമ്പരാഗതമായ ഉപദേശങ്ങളിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കുന്ന ഒരുവനും കത്തോലിക്കസഭയുടെ അംഗമായിരുന്നുകൂടാ." ഇത്തരം അജ്ഞത ഒരു പണ്ഡിതനിൽ, അതും ഏതാനും വർഷം കത്തോലിക്കവേദശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ വിനിയോഗിച്ച ഒരു പണ്ഡിതനിൽ, അക്ഷന്തവ്യമല്ലയോ? ബൈബിളിലെ ആദ്യപുസ്തകത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള സൃഷ്ടിവിവരണത്തിൽ രണ്ടു സംഗതികൾ മാത്രമേ ഒരു കത്തോലിക്കൻ അവശ്യം വിശ്വസിക്കേണ്ടതായി കത്തോലിക്കസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നുള്ളു. (1) പ്രപഞ്ചം (വസ്തുവും ശക്തിയും) ദൈവം ശൂന്യതയിൽനിന്നു് ഉണ്ടാക്കിയതാണു്; മനുഷ്യാത്മാവു് അവിടുന്നു നേരിട്ടു ശൂന്യതയിൽനിന്നു സൃഷ്ടിച്ചതാണു്. (2) ആദ്യമനുഷ്യൻ ദൈവപ്രമാണം ലംഘിച്ച പാപത്തിൽ പതിക്കയും ആ അധഃപതനം മനുഷ്യവംശത്തെ ആകമാനം ബാധിക്കുകയും ചെയ്തു. സഭയുടെ ഈ നില റെനൊൻ അറിഞ്ഞതേയില്ല.

ഇത്തരം യുക്തിശൂന്യവും അടിസ്ഥാനരഹിതവുമായ മുൻവിധിയാൽ കളങ്കിതമായ ബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ചു റെനാൻ എഴുതിയതും, എന്നാൽ അനേകം ആളുകളെ അവിശ്വാസത്തിൽ നിപതിപ്പിക്കാൻ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഉപകരിച്ചതുമായ "ഈശോയുടെ ജീവചരിത്രം" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു ജോർജ് എലിയട്ട് എന്ന പണ്ഡിത ഇപ്രകാരം വിധിയെഴുതിയതിൽ എന്താണാശ്ചര്യം? "റെനാന്റെ ഈശോ ധാർമ്മിക ലോകത്തിലെ ഒരു പ്രകൃതിവിരുദ്ധസത്വമാണ്. (a moral monstrosity).... ആ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെക്കുറിച്ചു് എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ബഹുമാനം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു." ലുത്താർഡ് (Luthardt) എന്ന പണ്ഡിതൻ പറയുന്നു: "ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ, തൽക്കർത്താവു സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള പലസ്തീനായിലെ സ്ഥലവിവരണങ്ങൾ മാത്രമേ യഥാർത്ഥങ്ങളായുള്ളൂ; ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഭാഷാരീതി മാത്രമേ മനോഹരമായുള്ളൂ. ബാക്കി സമസ്തവും അവയുടെ അന്തസ്സാരവിഹീനതയും അഭക്തിയും നിമിത്തം ഏതാദ്ദശവിഷയങ്ങളിൽ പരിജ്ഞാനമുള്ള വർക്കും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും ഒരുപോലെ അടിക്കടി അരുചിങ്ങളായിരിക്കുന്നു."

ഡാർവ്വിൻ.

പരിണാമവാദികളായ യുക്തിവാദികൾ പ്രധാനാചാര്യനായി പൂജിക്കുന്ന ഡാർവിൻ അവിശ്വാസിയാകാൻ കാരണമെന്തെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം:—

> "എന്റെ വിശ്വാസം പരിത്യജിക്കാൻ എനിക്കു വളരെ വൈമനസ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സംഗതി നിസ്സന്ദേഹമാണ്. സുവിശേഷങ്ങളിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവയെല്ലാം യഥാർത്ഥമാണെന്ന് എത്രയും ശ്രദ്ധാർഹമായവിധത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗപ്പെടുന്ന തരത്തിൽ (വല്ല രേഖകളും) ബഹുമാന്യരായ റോമാക്കാർ തമ്മിൽ എഴുതിയ

തായ പഴയ കത്തുകളൊ, വല്ല കയ്യെഴുത്തുഗ്രന്ഥങ്ങളൊ, റോമായിലെ പോംപേ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടുന്നതായി ഞാൻ പലപ്പോഴും ദിവാസ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നതു് എനിക്കു് ഇപ്പോഴും നല്ല ഓർമ്മയുണ്ടു്. എന്നാൽ എന്റെ ഭാവനാശക്തിക്കു സച്ചരിതവിഹാരം അനുവദിച്ചുകൊണ്ടു്, എനിക്കു ബോദ്ധ്യം വരുത്താൻ മതിയാവുന്ന തെളിവുകളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു് അധികമധികം ദുഷ്കരമാണെന്നു ഞാൻ കണ്ടു. ഇങ്ങനെ അവിശ്വാസം വളരെ മന്ദഗതിയിലാണു് എന്നിൽ നഴഞ്ഞുകയറിയതെങ്കിലും, ഒടുവിൽ അതു പരിപൂർണ്ണതയിലെത്തിച്ചേർന്നു. ഗതി വളരെ മന്ദമായതുകൊണ്ടു യാതൊരു അസഹ്യതയും എനിക്കു് അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. . . . മുപ്പതു വയസ്സുവരെയോ തദനന്തരമോ പലതരം കാവ്യങ്ങൾ—മിൽട്ടൻ, ഗ്രേ, ബൈറൺ, വേഡ്സ്വർത്തു്, കോൾറിഡ്ജ്, ഷെല്ലി എന്നിവരുടെ കൃതികൾ—എനിക്കത്യന്തം രസപ്രദങ്ങളായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾപോലും ഷേക്സ്പീയരുടെ കൃതികൾ, ചരിത്രനാടകങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും, വായിക്കുന്നതു് എനിക്കു വളരെ സന്തോഷകരമായിരുന്നു. പണ്ടു ചരിത്രങ്ങൾ വളരെയധികവും സംഗീതം അതിലധികവും സന്തോഷം എനിക്കു നൽകിയിരുന്നെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ (67-ാം വയസ്സിൽ) വളരെ വർഷങ്ങളായിട്ടു് എനിക്കു പദ്യകാവ്യത്തിന്റെ ഒരു വരിപോലും വായിക്കുക അസഹ്യമാണു്. ഷേക്സ്പീയർ വായിക്കുവാൻ ഞാൻ ഈയിടെ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. എന്നാൽ ഛർദ്ദിയുണ്ടാകുമോയെന്നു തോന്നത്തക്കവിധം അതെനിക്കു് അത്ര രസശൂന്യമായിരുന്നു. ചരിത്രങ്ങളിലും സംഗീതങ്ങളിലുമുള്ള രസവും എനി

ക്ക മിക്കവാറും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സംഗീതം എനിക്ക രസപ്രദമാകുന്നതിനുപകരം ഞാൻ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്ന ജോലിയിൽ ശക്തിയുക്തം ചിന്താകൊട്ടക്കുന്നതിന് എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയാണു പ്രായേണ ചെയ്യുന്നതു്. എന്റെ ബുദ്ധിശക്തി (പ്രകൃതി) വസ്തുക്കളുടെ ശേഖരങ്ങളിൽനിന്നു പൊതുനിയമങ്ങളെ കടഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഏതോ ഒരു യന്ത്രമെന്നപോലെ ആയിത്തീർന്നെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടു് ഉൽകൃഷ്ടരസങ്ങൾക്ക് ആശ്രയസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന മസ്തിഷ്കത്തിലെ ആ പ്രത്യേകവിഭാഗം മരവിച്ചുപോയതെങ്ങനെയെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല."

യൌവനകാലത്തു സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിശ്വാസ്യതയെ തെളിയിക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഭാവനാശക്തിയെയും ദിവാസ്വപ്നങ്ങളെയുമാണു താൻ ആശ്രയിച്ചതെന്നും, ശാസ്ത്രവിഷയത്തിൽ പര്യവേഷണങ്ങൾ ചെയ്യുവന്നതിന്റെ ഫലമായി തന്റെ ബുദ്ധി ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ വികാരങ്ങൾക്കും രസങ്ങൾക്കും അസ്പൃശ്യമായിത്തിന്നുവെന്നും ഡാവ്വിൻതന്നെ സമ്മതിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, മതവിശ്വാസം അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുമാറുകയും അവിശ്വാസം മന്ദഗതിയിലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ പിടിക്രൂട്ടുകയും ചെയ്യുതിൽ എന്താണത്ഭുതം? "ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചതിന്റെശേഷം, അവ മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അതീതമാണെന്നും, അവയെപ്പറ്റി എത്ര കുറച്ചു ചിന്തിക്കുന്നുവോ അത്രയും നല്ലതാണെന്നുമുള്ള അനുമാനത്തിലാണ് ഞാൻ എത്തിച്ചേർന്നതു്" എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നതിൽനിന്നു മതവിഷയം തന്റെ ചിന്താപരിധിയിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം അശേഷം നിഷ്കാസനം ചെയ്തുവെന്നും കാണുന്നു. അതിനാൽ ഡാവ്വിന്റെയും മതവിശ്വാസം നശിക്കുവാൻ കാരണം സയൻസിനോടോ മറേറതെങ്കിലും ശാസ്ത്രത്തിനോടോ അതിനുള്ളതായി അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ച വിരുദ്ധത

യൊന്നുമല്ല, പ്രത്യുത സംഗീതം, കലാവിദ്യ എന്നിവയിലെപ്പോലെതന്നെ മതത്തിലും വിരക്തി ജനിപ്പിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനഃസ്ഥിതിയും, തന്മൂലം മതാന്വേഷണത്തിൽ അദ്ദേഹം നിരന്തരം പ്രദർശിപ്പിച്ച വിമുഖതയുമാണെന്നു തെളിയുന്നില്ലയൊ?

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളെ വിട്ടുകൊണ്ട് ഇന്നാട്ടിലേയ്ക്കു ദൃഷ്ടി തിരിക്കുന്നപക്ഷം, കത്തോലിക്കരായി ജനിച്ചു വളർന്നുപോന്ന വല്ലവരും അവിശ്വാസത്തിൽ നിപതിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെയും കാരണം മേല്പറഞ്ഞതുതന്നെയാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഒരു പുരാതനകത്തോലിക്കകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു്, കത്തോലിക്കവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചു്, കത്തോലിക്കസാഹചര്യങ്ങളിൽ വളർന്നുവന്ന ഒരു യുവാവു് അവിശ്വാസികളുമായുണ്ടായ സമ്പർക്കത്താലോ അവരുടെ ക്ഷുദ്രകൃതികളുടെ പാരായണത്താലോ എന്തോ നിർഭാഗ്യവശാൽ അവിശ്വാസിയായിത്തീരുന്നതിനും തന്മൂലം സഭാഭ്രഷ്ടിനു വിധേയനാകുന്നതിനും സംഗതിയായി. വിശ്വാസത്തിനെതിരായ തന്റെ വാദങ്ങളെ ഉള്ളടക്കി ആ യുവാവു് (സ്വന്തം പേരു വച്ചല്ലെങ്കിലും) എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒന്നു കണ്ണോടിക്കുന്നപക്ഷം, മതത്തെക്കുറിച്ചു പൊതുവിലും കത്തോലിക്ക വിശ്വാസാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകിച്ചും എത്രയെത്ര അബദ്ധധാരണകളും കയുക്തികളുമാണു് ആ യുവാവിന്റെ മനസ്സിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചിരുന്നതെന്നു കാണാൻ വിഷമമില്ല. ഉദാഹരണാർത്ഥം അതിലെ ചില വാചകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

"ഒരു കോഴിമുട്ടയുടെ ഉള്ളിൽ എങ്ങനെ കോഴിക്കുട്ടി ഉരുവാകുന്നുവെന്നോ, അതും പോകട്ടെ ഒരു നിസ്സാരമായ പുല്ലിന്റെ ഇഴ എങ്ങനെ അങ്കുരിക്കുന്നെന്നുംകൂടി അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത മനുഷ്യകീടങ്ങൾ—അതെ, ആ വൈദികകോമരങ്ങൾ—പ്രകൃതി സൃഷ്ടിയുടെ രഹസ്യങ്ങളും ഉദ്ദേശങ്ങളും ദൈവത്തിന്റെ നിറവും ഗുണവും ലക്ഷണങ്ങളും, ദൈവം ഒറ്റയാണെങ്കിലും മുന്നു പോറു(?)കളോടുകൂടിയതാണെന്നുംകൂടി ഒരു ശസ്ത്രക്രിയാവിദഗ്ദ്ധനേപോലും വെല്ലുന്ന കൃത്യതയോടെ പടാത്തിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ

മനുഷ്യധാർഷ്ട്യത്തിന്റെ അതിരില്ലായ്മയേയും ഡംഭത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയേയും, "ഉദരനിമിത്തം ബഹ്വകൃതവേഷ"ത്തേയും പററിയുള്ള ഓമ്മയാണ് ഒരുവനു മനസ്സിൽ വരുന്നതു്." ദൈവത്തെയും ദൈവരഹസ്യങ്ങളെയും കുറിച്ചു കത്തോലിക്ക വൈദികർ പ്രസംഗിക്കുന്ന സ്വഭാവാതീതതത്വങ്ങളും എതുയുക്തിയുക്തങ്ങളായിരിക്കെ, (മുൻപ്രസംഗങ്ങളിൽ ഇതു തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ) അതു് അറിയാതെയൊ അവഗണിച്ചൊ കത്തോലിക്കവൈദികരെ നീചനീചം അധിക്ഷേപിച്ചു ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഈ പ്രസ്താവത്തിൽ 'മനുഷ്യധാർഷ്ട്യ'ത്തിന്റെ അതിരില്ലായ്മയും ഡംഭിന്റെ പരമകാഷ്ഠയും തന്നെയാണു തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതു്.

"ഒരുവനു് അർഹതയില്ലാത്തതു വെറും അപേക്ഷകൊണ്ടുമാത്രം അവനു കൊടുക്കുവാൻ സർവ്വനീതിമാനാണെന്ന നിങ്ങളം (ദൈവവിശ്വാസികളം) ഘോഷിക്കുന്ന ഒരു ദൈവത്തിനു് എങ്ങനെ സാദ്ധ്യമാകുന്നുവെന്നും, ഒരുവനു ലഭിക്കുവാൻ അർഹതയുള്ളതാണെങ്കിൽ അപേക്ഷകൊണ്ടുള്ള പ്രത്യേകസാദ്ധ്യമെന്താണെന്നുമാണു് എനിക്കു മനസ്സിലാകാത്തതു്" എന്നാണു് അപേക്ഷയെ (Prayer) അപലപിച്ചു പ്രസ്തുത യുവാവു വാദിക്കുന്നതു്. അപേക്ഷയുടെ സാദ്ധ്യതയിൽ അന്തർഭൂതമായിരിക്കുന്ന യുക്തി തനിക്കു മനസ്സിലാകാത്തതുകൊണ്ടു് "അപേക്ഷ അനാവശ്യവും സമയദുർവ്യയവും മാത്രമാണു്. അതു മതാന്ധത്തെ ലോകത്തു നാട്ടിനിറുത്തുന്നതിനുള്ള മതവ്യാപാരികളുടെ മായാശൃംഖലയാണു്. ജനതതിയെ മതത്തിൽ ബന്ധിച്ചിടുന്നതിനുള്ള വലിയ ആലാസ്സുകയറാണു്" എന്നു് ഈ യുക്തിവാദി നിരങ്കുശം അനുമാനിക്കുന്നു. കോഴിമുട്ടകം ഉരുവാകുന്നതും പുല്ലിന്റെ ഇഴ അങ്കുരിക്കുന്നതും എങ്ങനെയെന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത മനുഷ്യകീടങ്ങൾക്കു ദൈവവും മനുഷ്യാത്മാക്കളും തമ്മിലുള്ള മാനസികമായ സംസർഗ്ഗമാകുന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെ ആഭ്യന്തരസ്വഭാവം മനസ്സിലാകാത്തതിൽ ആശ്ചര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതും; കോഴിമുട്ട ഉരുവാകുന്നതും പുല്ലിന്റെ ഇഴ അ

ങ്കരിക്കുന്നതും എങ്ങനെയെന്ന മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്നവച്ചു് ആ പ്രകൃതിവ്യാപാരങ്ങളെ നിഷേധിക്കാൻ മുതിരാത്ത മനുഷ്യകീടങ്ങൾ, പ്രാർത്ഥനയുടെ ആന്തരസ്വഭാവവും സാദ്ധ്യതയും മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്നവച്ചു് ആ വ്യാപാരത്തെ നിഷേധിക്കാൻ മുതിരുന്നതും; ഇതെല്ലാം ഡംഭിന്റെയും യുക്തിഹീനതയുടെയും പരമകാഷ്ഠയല്ലയൊ?

"അദ്ദേഹത്തിനു സമനായ ഒരാളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിപ്പാൻ പോലും സാദ്ധ്യമല്ല" എന്ന യുക്തിവാദികൾ ഏകകണ്ഠമായി ആരെ പ്രശംസിക്കുന്നുവൊ ആ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവച്ചരിത്രം തന്നെ പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു. അവിടുന്നു നിരന്തരം പ്രാർത്ഥനയിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നതുപോലെ, തന്റെ ശിഷ്യന്മാരും ഇടവിടാതെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നു് അവിടുന്നു ശക്തിയുക്തം പ്രബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തദനുസരണം അവിടുത്തെ ശിഷ്യന്മാരായി ഇക്കഴിഞ്ഞ രണ്ടായിരം വത്സരങ്ങൾക്കിടയിൽ ജീവിച്ചിട്ടുള്ള കോടികോടി മനുഷ്യരത്നങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനയെ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ താങ്ങായി സ്വീകരിച്ചുപോന്നിട്ടുമുണ്ടു്. പ്രാർത്ഥനയെ തങ്ങൾ എത്രത്തോളം വിലമതിക്കയും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നോ അത്രത്തോളം വിജയവും വിശുദ്ധിയും ജീവതമത്സരത്തിൽ തങ്ങൾക്കു കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു് അവർ ഏകസ്വരത്തിൽ വിളിച്ചുപറയുന്നുമുണ്ടു്. ഇതെല്ലാം നമ്മുടെ ചുറ്റും നടന്നിട്ടുള്ളതും നടക്കുന്നതുമായ വസ്തുതകളാണു്; കോഴിക്കുട്ടി ഉരുവാകുന്നതുപോലെയും പുല്ലിന്റെ ഇഴ അങ്കുരിക്കുന്നതുപോലെയും ഇതെല്ലാം അനിഷേധ്യങ്ങളായ വസ്തുതകളാണു്. നിഷ്ണാതനായ പ്രസ്തുത യുവാവു് ഹക്സ്ലിയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു് ഈ "വസ്തുതകളുടെ മുൻപിൽ ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെ ഇരിക്കുകയും, സ്വയംസങ്കല്പിതങ്ങളായ സകലമുൻവിധികളെയും പരിത്യജിക്കുകയു"മാണു ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു്. അതു ചെയ്യാഞ്ഞതിനാൽ, ആ മനഃസ്ഥിതിയുടെ അഭാവത്താൽ, ധാഷ്ട്യത്തിന്റെ അതിരില്ലായ്മയും ഡംഭിന്റെ പരമകാഷ്ഠയും കാരണത്താൽ, മറ്റു പല ചിന്തകന്മാരെയും പണ്ഡിതന്മാരെ

യുംപോലെ ഈ പാവപ്പെട്ട യുവാവ് അവിശ്വാസത്തിൽ നിപതിച്ചു.

റൂസ്സോയുടെ സാക്ഷ്യം.

അവിശ്വാസികളായ ചിന്തകന്മാരിലും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിലും പ്രായേണ തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന ഈ ദുഷിച്ച മനഃസ്ഥിതിയെ അവിശ്വാസിയായ റൂസോ തന്നെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു കേൾക്കുക:- "ഞാൻ നമ്മുടെ തത്വജ്ഞന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്; ഞാൻ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്; അവരുടെ നാനാതരങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഞാൻ പരിശോധിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടിടത്തോളം അവരെല്ലാം അഹങ്കാരികളാണ്; എന്തും ഉറപ്പിച്ചുപറയുവാൻ മടിയില്ലാത്തവരാണ് (Positive); സന്ദേഹവാദം (scepticism) പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന വേളയിൽതന്നെ സന്ദേഹരഹിതമായി പ്രസ്താവം ചെയ്യുന്നവരാണ് (Dogmatising); സർവ്വജ്ഞത ഭാവിക്കുന്നവരും യാതൊന്നിനും തെളിവു നൽകാത്തവരും പരസ്പരം പരിഹസിക്കുന്നവരുമാണ്; അവർ ഈ പരിഹാസത്തിൽമാത്രം യോജിക്കുന്നു; അതിൽ അബദ്ധരഹിതരായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. . . . പരന്മാരിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ചിന്തിക്കുകയെന്നതാണ് അവർ സർവ്വപ്രധാനമായി ഗണിക്കുന്നതു്. അവർ വിശ്വാസികളുടെ മദ്ധ്യേ നാസ്തികരായും, നാസ്തികരുടെ മദ്ധ്യേ വിശ്വാസികളായും വർത്തിക്കുന്നു. അതുകയാൽ അവരിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു മാറുവിൻ. പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുകയാണെന്നുള്ള നാട്യത്തിൽ അത്യന്തം നിരാശാജനകമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ വിതയ്ക്കുന്നവരും, പ്രതിപക്ഷികളുടെ സന്ദേഹരഹിതങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളെ അതിശയിക്കത്തക്കവിധം അത്ര ഉറപ്പായും സന്ദേഹരഹിതമായും തങ്ങളുടെ സന്ദേഹവാദത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരുമായ ഇക്കൂട്ടരിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുവിൻ. വിജ്ഞന്മാർ തങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു നടിച്ചുകൊണ്ട് അധികാരപ്രമത്തരായി തങ്ങളുടെ വിധികൾക്ക് അവർ നമ്മെ വിധേയരാക്കുകയും, പ്രപഞ്ച

വസ്തുക്കളുടെ യഥാർത്ഥകാരണങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു സ്വകപോല കല്പിതങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ നമ്മുടെ സ്വീകരണത്തിനു സമർപ്പിക്കാൻ അവർ ഇച്ഛിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യവംശം പൂജ്യമായി ഗണിക്കുന്ന സമസ്തവും അവർ നിലംപതിപ്പിക്കുന്നു; മൂലച്ഛേദം വരുത്തുന്നു; ചവിട്ടിമെതിക്കുന്നു. ദുഃഖിതന്മാർക്ക് അവർ സഹിക്കുന്ന കഷ്ടതകളിൽ ഏകാശ്വാസമായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നതു യാതൊന്നോ അതു് അവരിൽനിന്നും, ധനവാന്മാർക്കും പ്രബലന്മാർക്കും അവരുടെ ദുർവ്വികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ ഉപയുക്തമാകുന്നതു യാതൊന്നോ അതു് അവരിൽനിന്നും ഇക്രൂട്ടർ അപഹരിക്കുന്നു. ദുഷ്കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചു പശ്ചാത്താപപരമായും സൽക്കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ആശ്വാജനകമായുമുള്ള സകലചിന്തകളെയും മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽനിന്നും പിഴുതുകളയുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നിട്ടും തങ്ങൾ ലോകോപകാരികളാണെന്നു സ്വയം അഭിമാനിക്കുവാൻ അവർ മടിക്കുന്നില്ല. 'സത്യം മനുഷ്യർക്ക് ഒരിക്കലും ഉപദ്രവകാരിയല്ല' എന്നവർ പറയുന്നുണ്ടു്. അതു് അവരെപ്പോലെ എനിക്കും ബോദ്ധ്യമാണു്. എന്നാൽ ആ ബോദ്ധ്യംകൊണ്ടു് ഒരു സംഗതി തെളിയുന്നുണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു; അവർ പഠിപ്പിക്കുന്നതു സത്യമല്ലെന്നതന്നെ."

ഇന്നാട്ടിലെ യുക്തിവാദികളുടെ ലേഖനങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും ഈ വാക്യങ്ങളിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായം അക്ഷരംപ്രതി ശരിയാണെന്നു തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. മനുഷ്യർ സ്വജീവിതത്തെക്കാൾ വിലമതിക്കുന്ന മതപരമായ സകലത്തെയും അവർ അപഹസിക്കുന്നു; ദുഃഖപൂർണ്ണമായ ഈ ജീവിതത്തിൽ മനുഷ്യർക്ക് ഏകാവലംബമായിരിക്കുന്ന ദൈവവിചാരത്തേയും പരലോകഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആശയേയും ജനഹൃദയങ്ങളിൽനിന്നു് അവർ പിഴുതുകളയുന്നു. ധനമോഹം, അധികാരപ്രമത്തത, വിഷയാസക്തി എന്നീ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളിൽനിന്നു മനുഷ്യരെ അകറ്റിനിർത്തുവാൻ പര്യാപ്തമായ ആദ്ധ്യാത്മിക ചിന്തകളെ അവർ മനുഷ്യബോധത്തിൽനിന്നു പലായനം

ചെയ്യിക്കുന്നു. ഏവംവിധം ധ്വംസനപരമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പ്രകാശനത്താലും പ്രചാരണത്താലും അവർ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു സാക്ഷാൽ ഉപദ്രവകാരികളായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്മൂലം യുക്തിവാദികളുടെ കൃതികൾ മനസ്സിരുത്തി വായിക്കുകയും അവയിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വിഷം കണ്ടറിയുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി അനേകം പണ്ഡിതന്മാർ ദൈവത്തിങ്കലേയ്ക്കും അവിടുന്ന് ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള മതത്തിലേയ്ക്കും പിന്തിരിയുന്നതിൽ എന്താണ് ആശ്ചര്യം? മിസ്റ്റർ ലണ്ണിന്റെ ശ്രദ്ധേയമായ വാക്യങ്ങൾ ഒരിക്കൽക്കൂടി ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. "ഭൌതികവാദത്തോടുള്ള അനിഷ്ടമാണു റോമയിലേയ്ക്കുള്ള പന്ഥാവിലേക്ക് എന്റെ പാദങ്ങളെ ആദ്യമായി തിരിച്ചത്. തങ്ങളുടെ കത്തോലിക്കമതസ്വീകരണത്തിന്, (അവിശ്വാസികളായ) ഹെക്കൽ, ബ്രാഡ്ലാ എന്നിവരോടു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ, 'കത്തോലിക്കസഭയുടെ വലിയ സഹായകന്മാരായിരിക്കുന്ന ഈ മാന്യന്മാരുടെ ശവകുടീരത്തിങ്കൽ പുഷ്പമഞ്ജരി ചാർത്തേണ്ട കാലം ആസന്നമായിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ആധുനികലോകഗുരുക്കന്മാരിൽനിന്നു കഴിയുന്നത്ര പഠിക്കാനുള്ള ശ്രമത്താൽ ഞങ്ങൾ പലരും സത്യത്തിലേയ്ക്കു പിന്തിരിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഈ മാന്യന്മാർ തുടങ്ങിയ വേല മിസ്റ്റർ എച്ച്. ജി. വെൽസ്, പ്രൊഫസർ ജൂലിയൻ ഹക്സ്ലി എന്നിവർ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു."

അനുഭവസാക്ഷ്യം.

അനേകകാലം അവിശ്വാസിയായി ജീവിച്ചശേഷം മാനസാന്തരപ്പെട്ട കത്തോലിക്കമതം സ്വീകരിച്ച ജോൺ എൽ. സ്റ്റൊഡ്ഡാർട്ട് എന്ന പണ്ഡിതൻ "പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലം കത്തോലിക്കസഭയിൽ" (Twelve Years In The Catholic Church) എന്ന തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ, അവിശ്വാസിയായിരുന്ന കാലത്തുള്ള തന്റെ ചില അനുഭവങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ പ്രസംഗം ഉപസംഹരിക്കാം:

"പ്രോട്ടസ്റ്റൻറ് വേദവിദ്യാലയത്തിൽവച്ചു തന്നെയും എനിക്കു ലഭിച്ച മതവിദ്യാഭ്യാസം തീരെ ആഴമില്ലാത്തതും കേവലം മാമൂലനുസരിച്ചുള്ളതുമായിരുന്നതിനാൽ എൻെറ മതവിശ്വാസം വേരുറച്ചില്ല. അതിനാൽ കഴിഞ്ഞ നൂറാണ്ടിൻെറ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ പ്രവഹിച്ചിരുന്ന സന്ദേഹവാദത്തിൻേറയും ഉപരിവിമർശത്തിൻേറയും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പേരുപറഞ്ഞുള്ള എതിർപ്പിൻേറയും ശക്തിക്കു് എൻെറ വിശ്വാസം അടിപ്പെടുകയും ഞാൻ അടിമറിഞ്ഞു സന്ദേഹവാദസമുദ്രത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിലേയ്ക്കു് ഒഴുകിപ്പോകയും ചെയ്തു. ഏകദേശം 40 കൊല്ലക്കാലത്തേയ്ക്കു് എനിക്കു് അതിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ടുപോരാൻ സാധിച്ചില്ല. റോമൻ കത്തോലിക്കസഭയിലെ അധികാരപൂർവ്വമായ ഉപദേശകസംഘംപോലെയുള്ള ജീവരക്ഷായന്ത്രം എനിക്കു് അന്നു ലഭിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ആ ദുഷ്ടാവസ്ഥയിൽനിന്നു മോചനം പ്രാപിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങനെ ഒന്നു് എനിക്കന്നു ലഭിച്ചില്ല. വാസ്തവത്തിൽ കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കെതിരായി നടത്താറുള്ള പ്രചാരണപ്രസ്ഥാനത്താൽ എൻെറ മനസ്സു തീരെ ദൂഷിക്കയും തന്നിമിത്തം ക്രിസ്തുവിൻെറ ഉപദേശങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കാനും പഠിപ്പിക്കാനും നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ മഹനീയസ്ഥാപനത്തെ ഞാൻ അഗണ്യമായി തള്ളുകയുമാണുണ്ടായതു്. ഒരൊറ്റ കത്തോലിക്കഗ്രന്ഥം പോലും ഞാൻ അന്നു വായിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു കത്തോലിക്കവൈദികനോടുപോലും ഞാൻ സംഭാഷിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു കത്തോലിക്ക മതപ്രസംഗവും ഞാൻ കേട്ടിരുന്നില്ല. കത്തോലിക്കനായ ഒരു സ്നേഹിതൻപോലും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിരീക്ഷണത്താലോ പഠനത്താലോ നിത്യപരിചയത്താലോ റോമൻ കത്തോലിക്കസഭയെക്കുറിച്ചു് എനിക്കു യാതൊരു ജ്ഞാനവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. . . . അനന്തരം ഒരു വലിയ ചങ്ങാടം എത്തിപ്പിടിച്ചു. 'മോശയുടെ അബദ്ധങ്ങൾ' എന്നു് അബദ്ധമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു പതാകയും വഹിച്ചു് ഒരു ഗണം യുക്തിവാദികളാണു് ആ ചങ്ങാടം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്.

അതിലെ യാത്രക്കാർ പലതരക്കാരായിരുന്നു. . . . എങ്കിലും അവരെല്ലാവരും എന്തിനേയൊ ലക്ഷ്യമാക്കി പോകുന്നവരായിരുന്നു. ചിലരുടെ ഉദ്ദേശ്യം ജീവോല്പത്തിയെ പ്രാണശുക്ലം (Protoplasm) എന്ന വസ്തുവിൽ കണ്ടെത്തുവാൻ; മറ്റു ചിലരുടേതു ബൈബിളിൽ അബദ്ധങ്ങൾ തേടിപ്പിടിക്കാൻ. ഇവർ ഒരബദ്ധം കണ്ടെത്തിയെന്നു ഭ്രമിക്കുമ്പോൾ സന്തോഷത്താൽ അട്ടഹസിക്കുന്നുണ്ടു്. വേറെ ചിലരുടെ ഉദ്ദേശ്യം പുരോഹിതന്മാർക്കും മറ്റു മതശുശ്രൂഷകന്മാർക്കും ആക്ഷേപകരമായ റിപ്പോർട്ടുകൾ വർത്തമാനപത്രങ്ങളിൽനിന്നു ശേഖരിക്കുവാൻ. എന്നാൽ ഇവരെല്ലാവരുടേയും പ്രധാനമായ ഒരുദ്ദേശ്യം യാതൊരിടത്തെയെങ്കിലും മനുഷ്യൻ കുരങ്ങിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നു തെളിയിക്കുന്നതായി ഇതേവരേയും കണ്ടുകിട്ടാത്ത പരിണാമച്ചങ്ങലയിലെ ആ കണ്ണി (the missing link) കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നാണു്. അതിന്റെ അവശിഷ്ടം കണ്ടുകിട്ടാവുന്നപക്ഷം അവർ അതിനുവേണ്ടി ജീവൻ ബലികഴിപ്പാൻ തയ്യാറാണു്. ഏതായാലും Pithecanthropus Erectus എന്നറിയപ്പെട്ടുന്നതോ മറ്റുതരത്തിൽപെട്ടതോ ആയ കുരങ്ങുവർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട പൂർവ്വികന്മാരുടെ സന്താനങ്ങളാണു തങ്ങളെന്നു് അനിഷേധ്യമായ തെളിവുകളാൽ സ്ഥാപിക്കണമെന്നു് അവർക്കു് അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ സ്ഥാപിക്കുന്നപക്ഷം മനുഷ്യസൃഷ്ടി, ആദത്തിന്റെ പാപം, മനുഷ്യാവതാരം, പരിത്രാണം എന്നീ ക്രിസ്തുമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ മുഴുവനും കെട്ടുകഥകളായി തിരസ്കരിക്കപ്പെടാമല്ലൊ.

"ഈ ചങ്ങാടത്തിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയുണ്ടായിരുന്നു. . . അവയുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഡാർവിന്റെ "മനുഷ്യോല്പത്തി" (Decent of Man), പേയിനിന്റെ "യുക്തികാലം" (Age of Reason), റെനാനിന്റേയും സ്ട്രാസിന്റേയും കൃതികളുടെ ഇംഗ്ലീഷു് പരിഭാഷകൾ, എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അനേകം വാദപ്രതിവാദപരമായ ലഘുലേഖകളും ഞാൻ കണ്ടുവെന്നു പറയേണ്ടല്ലൊ. സാധാരണസംഭാഷണങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതും പ്രതിയോ

ഗിയെ പെട്ടെന്ന് ഉത്തരം മുട്ടിക്കുന്നതുമായ ആയുധങ്ങളായി ഇങ്കർസോളിന്റേയും മറ്റു സ്വതന്ത്രചിന്തകന്മാരുടേയും പ്രസംഗങ്ങളും അതിലുണ്ടായിരുന്നു. . . . . ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരേയും അവരുടെ കൃതികളേയും അനുസ്മരിക്കുമ്പോൾ എന്നെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുന്നതെന്താണെന്നു പറയാം. ബൈബിൾ വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നും ദൈവത്തേയും ആത്മാവിനേയും പരലോകത്തേയുംകുറിച്ചു നമുക്കു യാതൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടെന്നും വാദിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന അവരുടെ എല്ലാ ലേഖനങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസ്താവങ്ങളും ഞങ്ങൾ നിശ്ചഞ്ചലമായി വിശ്വസിക്കാൻ തയ്യാറായിരുന്നുവെന്നുള്ളതുതന്നെ.

"ക്രിസ്തുമതത്തിനു വിരോധമായിട്ടുള്ള എന്തു സംബന്ധവും ഞങ്ങൾക്കു സ്വീകാര്യമായിരുന്നു. സത്യാസത്യങ്ങൾക്ക് ഒരു മാനദണ്ഡമേ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചവരെ സത്യജ്ഞാനമുള്ളവരും യോജിക്കാത്തവരെ ഭ്രാന്തന്മാരുമായി ഞങ്ങൾ ഗണിച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ഇതെല്ലാം ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയാണു ചെയ്തതെങ്കിലും ഞങ്ങൾക്ക് അബദ്ധം പറ്റിയിട്ടില്ലെന്നുള്ള എല്ലാറ്റിലും വലിയ ആ അബദ്ധത്തിൽ, ഞങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു.

"മനുഷ്യന്റെ വിഡ്ഢിത്തത്തിന്റേയും അഹങ്കാരത്തിന്റേയും ഏറ്റവും വലിയ ലക്ഷ്യം പ്രപഞ്ചത്തെ അളക്കേണ്ടതു തന്റെ ബുദ്ധികൊണ്ടാണെന്നോ, താൻ അറിയുകയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യാത്ത ഒന്നും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നില്ലെന്നോ ഉള്ള ബോദ്ധ്യമാകുന്നു. മൊണ്ടേഗ് എന്ന ബുദ്ധിമാനായ ആ വൃദ്ധസന്ദേഹവാദിയുടെ പ്രസ്താവം എത്ര വാസ്തവം! "കോതമ്പുകതിരുകൾക്കുണ്ടാകുന്ന അനുഭവം തന്നെയാണു ചിലപ്പോൾ സാക്ഷാൽ ബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യർക്കും ഉണ്ടാകുന്നതു്. കതിരുകൾ ഉള്ളിൽ കാമ്പില്ലാത്തപ്പോൾ നേരെ മേലോട്ടു വളർന്ന് അഹങ്കാരപൂർവ്വം തല ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു; അവ മൂത്തു കാമ്പുമുറ്റുമ്പോൾ വിനയത്തോടുകൂടി തല താഴ്ത്തുന്നു."

X.

മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ വിശ്വസിക്കാം, മനസ്സില്ലെങ്കിൽ അവിശ്വസിക്കാം.

" Faith is the gift of God." **(Eph: II. 8.)**

" God forbid that our submission to all that is of faith, should prevent us from searching and asking the reason of what we believe". **(St. Augustine)**

"Although infidelity is in the understanding, its cause is in the will" **(St. Thomas Acquinas)**

"The inquiry after the living God must of necessity be a prayer as well as an inquiry" **(Karl Adam)**

''വിശ്വാസം ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാകുന്നു.''

''വിശ്വസിക്കുവാനുള്ള കാരണങ്ങളും അന്വേഷിക്കുകയും ചോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു വിശ്വാസസത്യങ്ങളുടെ സ്വീകരണം നമ്മെ വിരോധിക്കുന്നില്ല.''

''അവിശ്വാസത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടം ബുദ്ധിയാണെങ്കിലും അതിന്റെ കാരണമിരിക്കുന്നതു മനസ്സിലാണ്.''

''സജീവനായ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം അവശ്യം പ്രാർത്ഥനാപരമായ അന്വേഷണമായിരിക്കണം.''

ലൂർദ്ദിൽ ദൈവമാതാവിന്റെ തീർത്ഥത്തിൽവച്ചു കഴിഞ്ഞകൊല്ലമുണ്ടായ ഒരത്ഭുതരോഗശമനത്തെക്കുറിച്ചു പത്രങ്ങളിൽ വായിക്കുകയുണ്ടായി. ബൽജിയംകാരിയായ ഒരു യുവതിക്കു മൂത്രാശയസംബന്ധിച്ച് ഒരു കഠിനരോഗം പിടിപെട്ടു. ഒരു ഡോക്ടരുടെ വേലക്കാരിയായിരുന്ന ഈ രോഗിണിയെ പല വൈദ്യവിദഗ്ധന്മാരും ചികിത്സിച്ചിട്ടും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ ആ ഡോക്ടർ അവളെ ടൂർണ്ണേത്രപതയിൽ നിന്നുള്ള തീർത്ഥസംഘമൊരുമിച്ചു ലൂർദ്ദിലേക്കയയ്ക്കുകയും, തീ

ത്ഥസംഘം മടങ്ങുന്നതിന് അല്പം മുൻപു ഗ്രോട്ടോയിൽ നടത്തിയ അവസാനപ്രാർത്ഥനാകർമ്മവേളയിൽ അവർ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞതു സുഖം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ലൂർദിൽവച്ച് അത്ഭുതകരമായവിധം രോഗശമനം പ്രാപിച്ചതായി ഗണിക്കപ്പെട്ടവർ അവിടെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള വൈദ്യശാസ്ത്രസംഘത്തിന്റെ മുൻപാകെ ഒരു കൊല്ലത്തിനുശേഷം പരിശോധനാർത്ഥം ഹാജരാകണമെന്ന് ഒരു നിശ്ചയമുണ്ട്. അതനുസരിച്ചു പ്രസ്തുതയുവതി ഇക്കൊല്ലം മേയ് മാസത്തിൽ അവിടെ എത്തി. ഇംഗ്ലണ്ട്, ബൽജിയം, സ്വിറ്റ്സർലൻഡ്, ഫ്രാൻസ് എന്നീ രാജ്യക്കാരായി അകത്തോലിക്കർ ഉൾപ്പടെയുള്ള പന്ത്രണ്ടു ഡോക്ടർമാർ ബ്യൂറോയിൽ സമ്മേളിച്ച് ഈ യുവതിയുടെ രോഗശമനത്തെക്കുറിച്ചു പരിശോധന നടത്തി. രോഗിണിയായിരുന്ന യുവതിയെ ശമനത്തിനു മുൻപും പിൻപും പരിശോധിച്ചിട്ടുള്ള വൈദ്യവിദഗ്ധന്മാരുടെ ശാസ്ത്രീയമായ റിപ്പോർട്ടുകൾ യോഗത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ച ഡോക്ടർ വെല്ലെ വായിച്ചു. അനന്തരം അവർ അവളെ പല ക്രോസ്സ് ചോദ്യങ്ങൾക്കും മറ്റു പരീക്ഷണങ്ങൾക്കും വിധേയയാക്കി. ഒടുവിൽ ഡോക്ടർ വെല്ലെ തന്റെ സഹപരീക്ഷകന്മാരോടായിട്ടു ചോദിച്ചു: "ഈ രോഗശമനം സ്വാഭാവികകാരണങ്ങളാൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണോ?" "അല്ല" എന്ന് അവർ മറുപടി പറഞ്ഞു. അതിനുശേഷം അവർ ഓരോരുത്തരും രോഗശമനത്തെ സാക്ഷീകരിക്കുന്ന പ്രമാണത്തിൽ ഒപ്പുവച്ചു. ഈ ഡോക്ടർമാരിൽ ഒരാൾ, ഒരിംഗ്ലീഷുകാരൻ, അത്ഭുതരോഗശമനത്തിൽ അവിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവിടെ ആഗതനായത്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം തന്നെയും തന്റെ മുൻപിൽ ഹാജരാക്കപ്പെട്ട വസ്തുതകളെ നിഷേധിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ "ഈ രോഗശമനം പ്രകൃത്യനുരൂപമായ കാരണങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടായതല്ല" എന്നു സമ്മതിച്ചു പറഞ്ഞു. "അങ്ങനെയെങ്കിൽ ലൂർദിലെ (അത്ഭുത) രോഗശമനങ്ങളെ നിങ്ങൾ ഇനി അവിശ്വസിക്കുകയില്ലല്ലോ" എന്ന് ഒരു പത്രലേഖകൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ ഈ

ഡോക്ടർ അതിനു മറുപടിയായി തന്റെ ഉരം ചലിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. അദ്ദേഹം അവയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്നതാൽപര്യം. പ്രസ്തുതയുവതിയുടെ രോഗശമനം യഥാർത്ഥമാണെന്നും പ്രകൃത്യനുസരണമായ ശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനമല്ല അതിനു കാരണമെന്നും അവിതർക്കിതമായ ലക്ഷ്യങ്ങളാൽ തെളിഞ്ഞിരിക്കേ, തെളിവ് അനിഷേദ്ധ്യമാണെന്നു പൂർണ്ണമായി ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിരിക്കേ, ആ ശമനം പ്രകൃത്യതീതശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനത്താലുണ്ടായതാണെന്നും തന്മൂലം അതു സാക്ഷാൽ അത്ഭുതമാണെന്നും വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഈ ഡോക്ടർക്ക് എന്തു ന്യായമാണുള്ളതു്?

ഇത്തരം അവിശ്വാസം ആധുനികരിൽ മാത്രമല്ല കാണപ്പെടുന്നതു്. അവിശ്വസിക്കാൻ യാതൊരു ന്യായവുമില്ലെങ്കിലും അവിശ്വസിക്കുന്ന മനഃസ്ഥിതി ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യരിലും സ്പഷ്ടമായി കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അതിനു പലേ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും നാം വായിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ ഒന്നു—വിശുദ്ധ യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം 9-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള സംഭവം—ഞാൻ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. ജന്മനാ കുരുടനായ ഒരു ഭിക്ഷുവിനെ ക്രിസ്തു തന്റെ സഞ്ചാരമദ്ധ്യേ ഒരിക്കൽ സുഖപ്പെടുത്തി. അവൻ അന്ധനായിരുന്ന ഭിക്ഷാടനം ചെയ്യുന്നതു കണ്ടിട്ടുള്ളവരും അയൽവാസികളും ഇതു പൊട്ടന്നാണവെ അവന്റെ കണ്ണിനു കാഴ്ച ലഭിച്ചതിൽ അത്ഭുതപ്പെട്ടു്, "നിന്റെ അക്ഷികൾ എങ്ങനെ തുറക്കപ്പെട്ടു" എന്നു ചോദിച്ചു. "യേശു എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ആൾ ചെളിയുണ്ടാക്കി എന്റെ നേത്രങ്ങളെ പൂശുകയും 'സീലോയിലെ കുളത്തിൽ പോയി കഴുകുക' എന്നാജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്തു; ഞാൻ പോയി കഴുകി" എന്നവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവർ അവനെ ഫാരിസേയരുടെ അടുത്തു കൊണ്ടുചെന്നു. അവനു കാഴ്ച ലഭിച്ചതെങ്ങനെയെന്നു ചോദിച്ച ഫാരിസേയരോടും അവൻ അതേ മറുപടി പറഞ്ഞു. അവർക്ക് അതു വിശ്വാസമായില്ല. അതിനാൽ അവർ അവന്റെ

മാതാപിതാക്കന്മാരെ അതുളയച്ചുവരുത്തി. അവൻ അവരുടെ പുത്രനാണോ? അവൻ ജന്മനാ അന്ധനായിരുന്നോ? അവനു കാഴ്ച ലഭിച്ചതെങ്ങനെ? എന്നെല്ലാം ചോദിച്ചു. അവൻ തങ്ങളുടെ പുത്രനാണെന്നും, അവൻ ജന്മനാ അന്ധനായിരുന്നെന്നും, എന്നാൽ അവന് ഇപ്പോൾ കാഴ്ച ലഭിച്ചതെങ്ങനെയെന്ന് അവനോടുതന്നെ ചോദിച്ചറിയേണ്ടതാണെന്നും അവർ മറുപടി പറഞ്ഞു. ക്രിസ്തു അവനെ അത്ഭുതകരമായി സുഖപ്പെടുത്തിയ വിവരം അവർക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാഞ്ഞിട്ടല്ല, ക്രിസ്തുവിനെ ഏറ്റുപറഞ്ഞാൽ ഫാരിസേയർ അവരെ സഭയിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കുമെന്ന ഭയന്നിട്ടാണ് അവനോടുതന്നെ ചോദിച്ചറിയുവാൻ അവർ പറഞ്ഞതു്. ഫാരിസേയർ അവനെ വീണ്ടും വരുത്തി പിന്നെയും ചോദ്യംചെയ്തു. ക്രിസ്തു അവനെ സുഖപ്പെടുത്തിയെന്നു പറയുന്നതു ശാബത്തു് നാളിലാകയാൽ അവിടുന്നു ശാബത്തുനിയമം ലംഘിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, അങ്ങനെ നിയമലംഘനം ചെയ്യുന്ന പാപിയായ ക്രിസ്തുവിന് അത്ഭുതകരമായി രോഗം ശമിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുമുള്ള ന്യായങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അവർ അവനെ ക്രാസ്സ് ചെയ്തു. ജന്മനാ കുരുടനായ തനിക്കു കണ്ണിൽ ചെളിപുരട്ടി ക്രിസ്തു കാഴ്ച നൽകിയെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണെന്നും, ആ വസ്തുത ഇല്ലാതാക്കാൻ യാതൊരു ന്യായത്തിനും സാധിക്കുകയില്ലെന്നുമായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി. മാത്രമല്ല, പാപിക്ക് അത്ഭുതം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള അവരുടെ ന്യായത്താൽതന്നെ, തനിക്കു അത്ഭുതകരമായി കാഴ്ച നൽകിയ ക്രിസ്തു പാപിയല്ല, പ്രത്യുത "ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ളവനാണു്" എന്ന് അവൻ സമർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. വാസ്തവം നിഷേധിക്കാനോ വാദത്തിൽ ജയിക്കാനോ സാധിക്കാഞ്ഞ ഫാരിസേയർ അതിനു സാക്ഷ്യംവഹിച്ച ആ സാധുവിനെ സഭയിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിച്ചുവെന്നേ പറയേണ്ടൂ. ഈ അവിശ്വാസികളെക്കുറിച്ച് "അവർ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അന്ധന്മാരായിരിക്കുന്നു" എന്നാണു ക്രിസ്തു വിധിപറഞ്ഞതു്. വിശ്വസിക്കാൻ മതിയായ ന്യായമുണ്ടായിട്ടും

അവർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല എന്ന താൽപര്യം. ഇത്തരം അവിശ്വാസത്തിന്റെ കാരണമെന്തെന്ന് ഈ പ്രസംഗത്തിൽ നമുക്ക് ആലോചിക്കാം.

ജ്ഞാനമാർഗ്ഗങ്ങൾ.

മനുഷ്യബുദ്ധി സത്യം അന്വേഷിക്കുന്നതിനും സത്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനും പ്രകൃത്യാ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയാണല്ലൊ. സത്യം പ്രാപിക്കുകയെന്ന പറഞ്ഞാൽ സംഗതികൾ സ്വകീയസ്വഭാവമനുസരിച്ചു ബുദ്ധിയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. ഈ പ്രതിബിംബമാണു യഥാർത്ഥജ്ഞാനം. സംഗതികളെ സ്വകീയസ്വഭാവമനുസരിച്ചു ബുദ്ധിയുടെ മുൻപിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന മാർഗ്ഗത്തെ തർക്കശാസ്ത്രത്തിൽ തെളിവ് (Evidence) എന്നു വിളിക്കുന്നു. അതിനാൽ സത്യപ്രാപ്തിയുടെ, അഥവാ യഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തിന്റെ, ലക്ഷ്യവും മാനദണ്ഡവുമായിരിക്കുന്നതു തെളിവാണ്. തെളിവിന്റെ സ്വഭാവം വിവിധമാകാവുന്നതനുസരിച്ചു ജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിലും വൈവിദ്ധ്യമുണ്ടാകാം.

(1) ജ്ഞാനത്തിനു വിഷയമാകുന്ന സംഗതികളിൽതന്നെ അതിന്റെ തെളിവ് അടങ്ങിയിരിക്കാം. ഉദാഹരണത്തിനു, 'രണ്ടും രണ്ടും നാല്' എന്ന തത്വമെടുക്കുക. 'ഒന്ന്' എന്ന അക്കം നാലെണ്ണം കൂട്ടുമ്പോളാണല്ലൊ 'നാല്' എന്ന അക്കമുണ്ടാകുന്നതു്. (1+1+1+1=4). ആ നാലെണ്ണംതന്നെ രണ്ടു ജോഡിയായി വിഭാഗിക്കുന്നതാണു 'രണ്ടും രണ്ടും' (1+1)+(1+1). അതിനാൽ 'രണ്ടും രണ്ടും' എന്നു പറയുന്നതും 'നാല്' എന്നു പറയുന്നതും ഒന്നുതന്നെയാണെന്ന് അവയുടെ വിശകലനംകൊണ്ടുതന്നെ വിശദമാകുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ ഒരു വൃക്ഷത്തെ നോക്കിക്കൊണ്ട് 'ഇതൊരു വൃക്ഷമാണ്' എന്നൊരാൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. 'ഇതു്' എന്ന സർവ്വനാമത്താൽ കൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന വസ്തുവിൽ വൃക്ഷസഹജമായ ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടെന്നാണ് ആ പ്രസ്താവത്തിന്റെ താൽപര്യം. പ്രസ്തുത ലക്ഷണങ്ങളും പ്രേക്ഷകന്റെ നേത്രങ്ങളുംകൂ സ്വയം പ്രത്യക്ഷ

പ്പെട്ടതിനാൽ ഇവിടെയും ജ്ഞാനത്തിന്റെ തെളിവു ജ്ഞാനവിഷയത്തിൽതന്നെയാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ജ്ഞാനത്തിനു് 'അഭിമുഖജ്ഞാനം' (Direct Knowledge) എന്നു പേർ പറയുന്നു. ബുദ്ധിക്കു യാതൊരു വികല്പമോ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു യാതൊരു അസ്വാസ്ഥ്യമോ ഇല്ലാത്തപ്പോൾ നമ്മുടെ അഭിമുഖജ്ഞാനം പ്രായേണ യഥാർത്ഥമായിരിക്കും.

(2) ജ്ഞാനത്തിന്റെ തെളിവു ജ്ഞാനവിഷയത്തിൽനിന്നല്ലാതെ ബാഹ്യമാർഗ്ഗേണ ലഭിച്ചുവെന്നു വരാം. പുക കാണുന്നോടത്തു തീയുണ്ടെന്നും, വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സസ്യത്തിനു ജീവനുണ്ടെന്നും, വസ്തുക്കൾ മുകളിൽനിന്നു കീഴ്പ്പോട്ടു വീഴുന്നതുകൊണ്ടു പ്രകൃതിയിൽ ആകർഷണശക്തിയുണ്ടെന്നും നാമറിയുന്നു. എന്നാൽ ഇവിടെ തീയും ജീവനും ആകർഷണശക്തിയും നാം നേരിട്ടറിയുന്നില്ല; നേരിട്ടറിയുന്ന മറ്റു വസ്തുക്കളിൽനിന്നുള്ള അനുമാനത്താലാണ് അവയെ അറിയുന്നതു്. ഇവിടെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ തെളിവു് അനുമാനമാണ് (Reasoning). ഇത്തരം ജ്ഞാനത്തിനു 'പരോക്ഷജ്ഞാനം' (Indirect Knowledge) എന്നു പേർ പറയുന്നു. വേറൊരുതരം തെളിവുമൂലവും പരോക്ഷജ്ഞാനമുണ്ടാകാം. ഇന്ത്യൻ തീർത്ഥയാത്രാസംഘം റോമിൽ ചെന്നു മാപ്പാപ്പായെ മുഖംകാണിച്ചുവെന്നും, ഭ്രൂകമ്പത്താൽ പാറ്റ്നായിൽ ഭയങ്കരനാശം നേരിട്ടെന്നും നാമെല്ലാവരും അറിയുന്നുണ്ടല്ലൊ. മറ്റാളുകൾ പത്രമുഖേനയും മറ്റും വഹിച്ചിട്ടുള്ള സാക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഈ അറിവു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇവിടെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ തെളിവു് 'പരസാക്ഷ്യം' ആകുന്നു (Human Testimony). ഭൂതകാലചരിത്രം മുഴുവനും ഇങ്ങനെ പരസാക്ഷ്യമാർഗ്ഗേണ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പരോക്ഷജ്ഞാനമാണ്. അനുമാനം യുക്തിപൂർവ്വമായും അബദ്ധരഹിതമായും ചെയ്യുന്നപക്ഷം അതു വഴിക്കു ലഭിക്കുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചു സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ സാക്ഷികൾ സത്യസന്ധന്മാരും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ചു ശരിയായ അറിവുള്ളവരുമാണെങ്കിൽ അതു വഴിക്കു

ലഭിക്കുന്ന ജ്ഞാനവും യഥാർത്ഥമാകാതെ കഴികയില്ല. ഏവംവിധം അഭിമുഖമായും പരോക്ഷമായുമുള്ള തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സംസിദ്ധമാകുന്നതാണു നമുക്കുള്ള സകല ജ്ഞാനവും. തെളിവുകളുടെ സാധുതയിൽ യാതൊരു ന്യൂനതയുമില്ലെന്നു കണ്ടാൽ ജ്ഞാനത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചു പിന്നെ ബുദ്ധിക്കു യാതൊരു സംശയവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ബുദ്ധിയിൽ ഉല്പന്നമാകുന്ന സംശയരഹിതമായ ഈ അവസ്ഥാവിശേഷമാണു 'ബോദ്ധ്യം' (Certitude).

വിശ്വാസം.

പരസാക്ഷ്യത്തെ ആധാരമാക്കി നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ബോദ്ധ്യമാകുന്നു 'വിശ്വാസം' (Faith). അതിനാൽ വിശ്വാസമെന്നതു തക്ക തെളിവുകൂടാതെ കേവലം അന്ധമായി ബുദ്ധിയിലുണ്ടാകുന്ന ബോദ്ധ്യമാണെന്നുള്ള ധാരണ അശേഷം അബദ്ധമാണ്. ശരിയായ വിശ്വാസം ശരിയായ തെളിവിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ബോദ്ധ്യമാകുന്നു. ആ തെളിവു വിഷയവിശകലനത്താലോ, ഇന്ദ്രിയമാർഗ്ഗേണയോ, അനുമാനം വഴിക്കോ അല്ലാതെ പരന്മാരുടെ സാക്ഷ്യംമുഖേന ലഭിക്കുന്നു എന്ന ഒരു വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ. ഇഹത്തിലെ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ വിശ്വാസത്തിനു സർവ്വപ്രധാനമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. താത്വികവും പ്രായോഗികവുമായ നമ്മുടെ ജ്ഞാനത്തിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും കേവലം വിശ്വാസമാണ്. ഭൂതകാലങ്ങളിൽ നടന്നിട്ടുള്ളതും വിദൂരദേശങ്ങളിൽ നടക്കുന്നതുമായ ഏതു സംഭവത്തെക്കുറിച്ചും, എന്നല്ല പല പ്രകൃതിവ്യാപാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുതന്നെയും, വിശ്വാസത്താലല്ലാതെ മറ്റു മാർഗ്ഗേണ നമുക്കു ജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കാവതല്ല. ബാങ്കിൽ പണം നിക്ഷേപിക്കുക, രോഗത്തിൽ വൈദ്യസഹായം തേടുക, വ്യവഹാരത്തിൽ വക്കീലിനെ കൂട്ടുപിടിക്കുക, തീബോട്ടിലും തീവണ്ടിയിലും ബസ്സിലും യാത്രചെയ്യുക എന്നിങ്ങനെ നാം ജീവനെയും ആരോഗ്യത്തെയും ധനത്തെയും പണയപ്പെടുത്തിച്ചെയ്യുന്ന സകല പ്രവൃത്തികളിലും എടപാടുകളിലും വിശ്വാസമാണു നമുക്ക് ഏകാധാരം. ജ്ഞാനമാർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നു

വിശ്വാസത്തെ പരിത്യജിക്കുന്നപക്ഷം നമുക്കു ജീവസന്ധാരണം തീച്ചയായും അസാദ്ധ്യമായിരിക്കും. അത്ര അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു സ്ഥാനമാണു നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ വിശ്വാസത്തിനുള്ളതു്.

വിശ്വാസം ചിലപ്പോൾ പിഴച്ചുപോയേക്കാം. തന്മൂലം ഭീമമായ നാശത്തിന് അതു ഹേതുവായേക്കാം. എന്നാൽ അക്കാരണത്താൽ "ഞാൻ ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കുകയില്ല" എന്നു് ഒരുവനും നിശ്ചയിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ആ നിശ്ചയം അപ്രായോഗികവും അസംബന്ധവുമായിരിക്കും. മറ്റു ജ്ഞാനമാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ വിശ്വാസത്തെയും ശരിയായി പരിശോധിച്ചുവേണം സ്വീകരിക്കാൻ. നാം ആരെ, ഏതുകാര്യത്തിൽ, വിശ്വസിക്കുന്നുവോ അവർ ആ കാര്യത്തിൽ ശരിയായ പരിജ്ഞാനമുള്ളവരാണോ? ജ്ഞാനം സാരമായ ഭേദഗതിക്രമാതെ നമുക്കു നൽകുവാൻ അവർ പ്രാപ്തിയും സത്യസന്ധതയുമുള്ളവരാണോ? പ്രകാരാന്തരേണ പറഞ്ഞാൽ, അവരുടെ വാക്കു പ്രമാണിച്ചു നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന ജ്ഞാനം നാം നേരിട്ടു കാണുകയോ ചിന്തിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ലഭിക്കുന്നതുപോലെ അത്ര യഥാർത്ഥമായിരിക്കുമോ? എന്നിങ്ങനെ പരിശോധിച്ചുവേണം വിശ്വാസത്തെ സ്വീകരിക്കുവാൻ. സാക്ഷികഥകൾക്കു പ്രസ്തുതയോഗ്യതകളുണ്ടെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ അവരെ വിശ്വസിച്ചേ മതിയാവൂ. ആ വിശ്വാസം സർവ്വഥാ ബുദ്ധിപൂർവ്വകവും, അതിനെ നിരാകരിക്കുന്നതു് അശേഷം ബുദ്ധിശൂന്യവുമായിരിക്കും.

മതവിശ്വാസം.

മനുഷ്യരുടെ സാക്ഷ്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ലൌകികകാര്യങ്ങളും യുക്തിപൂർവ്വം വിശ്വസിക്കാമെങ്കിൽ, ദൈവസാക്ഷ്യത്തെ ആധാരമാക്കി മതകാര്യങ്ങളും എന്തുകൊണ്ടു വിശ്വസിച്ചുകൂടാ? മനുഷ്യർ സ്വതേ വഞ്ചിക്കപ്പെടാവുന്നവരും വഞ്ചിക്കാവുന്നവരുമാണു്. എന്നാൽ ദൈവമാകട്ടെ, ആ ന്യൂനതയിൽ നിന്നു പരിച്ഛേദം സ്വതന്ത്രനാണു്. തന്മൂലം മനുഷ്യർ സാക്ഷീകരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളേക്കാൾ അധികം ഉറപ്പോടും സംശയരഹി

തമായും ദൈവം സക്ഷീകരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ വിശ്വസിക്കാൻ ന്യായമില്ലയോ? "മനുഷ്യരുടെ സാക്ഷ്യം നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നെങ്കിൽ ദൈവത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം അതിലുമുപരിയാണ്" എന്നുള്ള വി. യോഹന്നാന്റെ പ്രസ്താവം എത്ര വാസ്തവം! എന്നല്ല, ഒരു കാര്യം ദൈവം സാക്ഷീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ അതു് ഏറ്റവും ഉറപ്പായും സംശയരഹിതമായും അവശ്യം വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനത്തെയും സത്യസന്ധതയെയും അവഗണിക്കുകയാണെന്നുവരും. ഇതു ദൈവനിന്ദനമെന്ന മഹാപാപമാകയാൽ മതവിശ്വാസം (Divine Faith) നമ്മുടെ കർത്തവ്യമായിഭവിക്കുന്നു. ഈ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കാത്തവർക്കു ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കയില്ല. ഇതുകൊണ്ടാണു്, "വിശ്വാസംകൂടാതെ ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണു്" എന്നു വിശുദ്ധ പൌലോസു് പറയുന്നതു്. ദൈവമുണ്ടെന്നും, ക്രിസ്തു മനുഷ്യാവതാരംചെയ്ത ദൈവമാണെന്നും, അവിടുന്നു സ്ഥാപിച്ചതാണു കത്തോലിക്കസഭയെന്നും, ക്രിസ്തു വെളിപ്പെടുത്തിയവ പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആ സഭയ്ക്കു തെറ്റു പിണയുകയില്ലെന്നും യുക്തിമാർഗ്ഗേണ തെളിഞ്ഞാൽ (മുൻപ്രസംഗങ്ങളിൽ ഇതു തെളിയിക്കുന്നവയാണല്ലൊ) സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു ദൈവം പഠിപ്പിക്കുന്നു എന്നു സമ്മതിച്ചേ മതിയാവൂ. അതിനാൽ സഭയുടെ വാക്കു ദൈവത്തിന്റെ വാക്കാണെന്നു പ്രകൃതിവ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നും ചരിത്രത്തിൽനിന്നും നാം യുക്തികൊണ്ടു് അറിയുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വാക്കിൽ അജ്ഞതയോ വഞ്ചനയോ അസാദ്ധ്യമാകയാൽ, സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതാണു യുക്തിയും വിശ്വാസവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം. യുക്തിയോടുകൂടി ചിന്തിക്കുകയും അന്വേഷണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നവർ മതവിശ്വാസത്തിൽ ചെന്നെത്താതെ നിവൃത്തിയില്ല.

യുക്തിയും വിശ്വാസവും.

യുക്തിയും വിശ്വാസവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചു വ്യക്തിക്കാൻ സൂനഹദോസു് പഠിപ്പിക്കുന്നതു് ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഉ

ശ്യമാണ്. "കത്തോലിക്കസഭ എല്ലാക്കാലത്തും നിരന്തരമായി സമ്മതിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളതും സമ്മതിച്ചുപോരുന്നതുമായ അഭിപ്രായമെന്തെന്നാൽ, മൂലത്തിലും വിഷയത്തിലും ഭിന്നങ്ങളായിരിക്കുന്ന രണ്ടുതരം ജ്ഞാനം നമുക്കുണ്ട്; ഒന്ന യുക്തികൊണ്ടും മറേറതു വിശ്വാസത്താലും സിദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവ മൂലത്തിൽ ഭിന്നങ്ങളായിരിക്കുന്നത്. യുക്തികൊണ്ടു പ്രാപിക്കാവുന്ന സംഗതികൾക്കു പുറമേ നിഗ്രൂഢങ്ങളായ സംഗതികൾ (Mysteries) ദൈവത്തിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതുകൊണ്ടും, നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിനായി ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയെങ്കിലല്ലാതെ നമുക്ക് അവയെ അറിയാൻ സാധിക്കാത്തതിനാലുമാണ പ്രസ്തുത രണ്ടുതരം ജ്ഞാനവും വിഷയത്തിൽ ഭിന്നങ്ങളായിരിക്കുന്നത്. . . . . വിശ്വാസം യുക്തിക്കു അതീതമാണെങ്കിലും വിശ്വാസത്തിനും യുക്തിക്കും തമ്മിൽ യഥാർത്ഥമായ യാതൊരു വിയോജ്യതയുമുണ്ടായിക്കൂടാ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുഷ്യർക്കു ദിവ്യരഹസ്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തി വിശ്വാസദീപം നൽകിയ അതേ ദൈവംതന്നെയാണ് അവർക്കു യുക്തിദീപം പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ദൈവം ദൈവവെളിപാടിനെയൊ, സത്യം സത്യത്തെയൊ നിഷേധിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണല്ലൊ. . . . . വിശ്വാസത്തിനും യുക്തിക്കും തമ്മിൽ ഒരിക്കലും വിയോജ്യത ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്നു മാത്രമല്ല, അവ പരസ്പരം സഹായിക്കുന്നവയുമാണ്. ശരിയായ യുക്തി വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളെ തെളിയിക്കുന്നു; വിശ്വാസദീപത്താൽ പ്രകാശിതമാകുമ്പോൾ അതു ദൈവകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനത്തെ വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുപോലെതന്നെ വിശ്വാസം യുക്തിയെ അബദ്ധത്തിൽനിന്നു കാത്തുരക്ഷിക്കുകയും വിവിധജ്ഞാനം നൽകി പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്നിമിത്തം തിരുസഭ കലകളുടെയും ശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും പഠനത്തെ വിരോധിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അതിനെ ആദരിക്കുകയും അനേകായിരം മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു."

സഭയുടെ ഈ ഉപദേശം വേദപുസ്തകസാക്ഷ്യങ്ങൾക്കും വേദശാസ്ത്രാദിപ്രായങ്ങൾക്കും എതുയും യോജിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. "ദൃതവിശ്വാസി അല്പബുദ്ധിയാണു്" എന്നു എക്ലെസിയാസ്റ്റിക്കസ് എന്ന ബൈബിൾ വിഭാഗത്തിലും, "എല്ലാ അരൂപിയേയും വിശ്വസിക്കരുതു്; പ്രത്യുത അരൂപികൾ ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ളതാണോ എന്നു പരിശോധിക്കുക; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അനേകം വ്യാജപ്രവാചകന്മാർ ലോകത്തിലേയ്ക്കു് പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്" എന്നു വിശുദ്ധ യോഹന്നാനും, "പ്രവചനങ്ങളെ അവഹേളിക്കരുതു്; പ്രത്യുത എല്ലാ കാര്യങ്ങളും പരിശോധിക്കുവിൻ, നല്ലതു മുറുകെപ്പിടിക്കുവിൻ" എന്നു വിശുദ്ധ പൌലോസും, "നിങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതീക്ഷയുടെ (വിശ്വാസത്തിന്റെ) ന്യായം ചോദിക്കുന്ന ഏവരേയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ നിങ്ങൾ സന്നദ്ധരായിരിക്കണം" എന്നു വിശുദ്ധ പത്രോസും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "വിശ്വസിക്കാനുള്ള ന്യായം കണ്ടല്ലാതെ വിശ്വസിക്കുവാൻ ബുദ്ധി സന്നദ്ധമാകുകയില്ല" എന്നു വേദശാസ്ത്രകോവിദനായ വിശുദ്ധ തോമ്മാ അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുൻപു് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഈ വാക്യം അദ്ദേഹത്തേക്കാൾ അനേകം ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുൻപു്, വിശുദ്ധ ആഗുസ്തീനോസു് ചെയ്ത പ്രസ്താവത്തിന്റെ ഒരു ആവർത്തനം മാത്രമാണു്. ഈ സഭാപിതാവു പറയുന്നു: "തിരുസഭ വിശ്വാസം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടു്. വിശ്വസിക്കാൻ വളരെയധികം ന്യായങ്ങൾ, അത്യന്തം പ്രബലങ്ങളായ ന്യായങ്ങൾ, ഉള്ളതുകൊണ്ടാണു തന്റെ ദിവ്യോപദേശങ്ങളെ വിശ്വസിക്കുകയും വിനയപൂർവ്വം അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു സഭ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. അതിനാൽ അനുപാധികവും അന്ധവും അയുക്തികവുമായ വിശ്വാസം ആവശ്യപ്പെടുന്നുവെന്നോ, വിശ്വാസമുണ്ടാകുന്നതിനുവേണ്ടി ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ശുഭകരമായ രീതിയിൽ സ്വന്തം യുക്തി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളവരെ അവരുടെ വിശ്വാസത്തെ പൂർവ്വാധികം വിനയപൂർവ്വമെന്നു മാത്രമല്ല പൂർവ്വാധികം ബുദ്ധിപൂർവ്വകവും ആക്കുന്നതിനായി യുക്തിമാർഗ്ഗം തുടരുന്നതിൽ വിരോധിക്കുന്നുവെന്നോ ഉള്ള

അപരാധം സഭയുടെമേൽ ആരോപിക്കരുതു്. വിശ്വാസസത്യങ്ങൾക്കെല്ലാം നാം കീഴ്പ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു വിശ്വസിക്കാനുള്ള ന്യായങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അന്വേഷണങ്ങളും ചോദ്യങ്ങളും ചെയ്യുവാൻ നമുക്കു് അവകാശമില്ലെന്നു പറയുന്നതു ദൈവത്തിനു ചേരാത്തതാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നാം യുക്തിവാദം ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തവരാണെങ്കിൽ, നമുക്കു വിശ്വാസമുണ്ടാകാൻ നിവൃത്തിയില്ല."

എന്തുകൊണ്ടു വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

യുക്തിയും വിശ്വാസവും തമ്മിൽ ഇത്ര ഗാഢമായ ബന്ധമുണ്ടെങ്കിൽ, പ്രകൃതിവ്യാപാരങ്ങളെയും ലോകചരിത്രത്തെയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള യുക്തിജന്യമായ ന്യായങ്ങളിന്മേലാണു വിശ്വാസം അടിയുറച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, പ്രകൃതിനിരീക്ഷകന്മാരായ എല്ലാ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാരും എന്തുകൊണ്ടു വിശ്വാസികളാകുന്നില്ല? എന്നൊരു ചോദ്യമാണു് ഈ ഘട്ടത്തിൽ നമ്മെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതു്. ഈ ചോദ്യം രണ്ടായി വിഭാഗിച്ചുകൊണ്ടു്, ഒരു ദൈവമുണ്ടെന്നും അവിടുന്നു് ഒരു വെളിപാടു നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും അതു് അപ്രമാദമായി ലോകരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു കത്തോലിക്കസഭയാണെന്നുമുള്ള യുക്തിജന്യമായ ബോദ്ധ്യം സത്യാന്വേഷികളെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും കൈവരാത്തതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു് ആദ്യമായി പരിശോധിക്കാം.

കാണാത്തതിനു രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ടാകാമല്ലൊ. ഒന്നെങ്കിൽ കാഴ്ചയ്ക്കു വിഷയമായ വസ്തുവില്ല; അല്ലെങ്കിൽ കാഴ്ചയ്ക്കു ശക്തിയുള്ള കണ്ണില്ല. ഏതു വസ്തുവിനെയും ഏതു കണ്ണിനും കാണാൻ സാധിക്കുമോ? ഒരു കെട്ടിടം കാണാൻ കഴിയുന്ന കണ്ണുകൊണ്ടെല്ലാം ഒരു കരടു കാണാൻ കഴിയുമോ? വസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവവും കണ്ണിന്റെ സ്വഭാവവും തമ്മിൽ ആനുരൂപ്യമുണ്ടെങ്കിലേ ശരിയായ കാഴ്ചയുണ്ടാകയുള്ളു. ഈ പ്രമാണം കണ്ണിന്റെയോ മറ്റിന്ദ്രിയങ്ങളുടെയോ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനുള്ള എല്ലാ ശക്തികളുടെ കാര്യത്തിലും സാ

ധുവാണ്. അരിസ്റ്റോട്ടൽ, പ്ലേറോ മുതലായ പ്രാചീനചിന്ത കന്മാർതന്നെ ഈ പ്രമാണത്തിന്റെ സാധുതയെ സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്ഷേത്രഗണിതം, ബീജഗണിതം മുതലായ അഭൌതിക ശാസ്ത്രവകുപ്പുകളിൽ പ്രാവീണ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ബുദ്ധിക്കു പ്രായോഗികജീവിതവകുപ്പുകളിലെ ഭൌതികകാര്യങ്ങളെയൊ, സാഹിത്യവകുപ്പുകളിലെ രസാത്മകതത്തെയൊ അവയുടെ സ്വകീയസ്വഭാവമനുസരിച്ചു പ്രാപിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നതിൽ ആശ്ചര്യമില്ലെന്ന് അവർ പറയുന്നു. കഴിഞ്ഞ പ്രസംഗത്തിൽ ഞാൻ ഉദ്ധരിച്ച ഡാറ്റിന്റെ അനുഭവംതന്നെ ഇതിന് ഉദാഹരണമാണല്ലൊ. അനേകകാലം പ്രകൃതിവ്യാപാരങ്ങളുടെ നിരീക്ഷണപരീക്ഷണങ്ങളിൽ വ്യാപൃതമായി, വസ്തുതകളിൽ നിന്നു നിയമം കടഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഏതാണ്ടൊരു യന്ത്രംപോലെ ആയിത്തീർന്ന തന്റെ ബുദ്ധിക്കു ഷേക്സ്പീയർ തുടങ്ങിയ കവിവര്യന്മാരുടെ കൃതികളിൽ യാതൊരു രസവും കണ്ടെത്താൻ സാധിച്ചില്ലെന്ന് അദ്ദേഹംതന്നെ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഏതുതരം വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് അന്വേഷണം നടത്തുന്നുവോ, ഏതുതരം സത്യത്തെ ആരായുന്നുവോ, ആ തരത്തിന് അനുരൂപമായവിധത്തിൽ ബുദ്ധിയെ ഒരുക്കുകയും നയിക്കുകയും ചെയ്യണം. അല്ലാത്തപക്ഷം ഉദ്യമം തീച്ചയായും വിഫലീഭവിക്കും.

പ്രാർത്ഥനാപരമായ അന്വേഷണം.

ദൈവത്തെയും അവിടുത്തെ വെളിപാടിനെയുംകുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം ഇതരശാസ്ത്രീയാന്വേഷണങ്ങളിൽനിന്നു നിശ്ശേഷം ഭിന്നമാണ്. മനുഷ്യനു ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധവും ഇതരവസ്തുക്കളോടുള്ള ബന്ധവും തമ്മിൽ എത്ര ഭിന്നതയുണ്ടൊ, അത്ര ഭിന്നത അവ രണ്ടിനെയുംകുറിച്ച് അവൻ നടത്തുന്ന അന്വേഷണങ്ങൾക്കും തമ്മിലുമുണ്ട്. ദൈവം എന്നൊരാൾ ഇല്ലെന്നു ശാസ്ത്രീയമായി തെളിയിക്കാൻ അസാദ്ധ്യമാകകൊണ്ട് അവിശ്വാസികൾ പ്രായേണ ദൈവാസ്തിക്യത്തെ താത്വികമായി നിഷേധിക്കുന്നില്ല; പ്രായോഗികമായി നിഷേധിക്കുകയൊ, താത്വികമായി സംശയിക്കുകയൊ ആണു ചെയ്യുന്നതു്. ദൈവമുണ്ടെന്നു

ള്ളതിനു ശാസ്ത്രീയമായ തെളിവുകളില്ലെന്നു പറയുന്ന അജ്ഞേയവാദികളാണ് (Agnostics) അവിശ്വാസികളിൽ അധികവും. അതിനാൽ ദൈവാസ്തിക്യം ഒരു സംഭവ്യത (Possibility) ആണെന്നു സുബുദ്ധിയുള്ളവരെല്ലാം സമ്മതിച്ചേ മതിയാവൂ. സംഭവ്യമായ ദൈവാസ്തിക്യം സംഭ്രതമാണോ (Actual) എന്നായിരിക്കണം ഏതു് അവിശ്വാസിയുടെയും അന്വേഷണത്തിന്റെ ആരംഭം. ദൈവശബ്ദംകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതു മനുഷ്യന്റെ സ്രഷ്ടാവും പരമയജമാനനും പരമാനന്ദത്തിന്റെ നിദാനവുമായ ഒരാളാകയാൽ അവിടുത്തെ ആസ്തിക്യത്തെയും വെളിപാടിനേയുംകുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം, ചൊവ്വയിൽ മനുഷ്യരുണ്ടോ, എറുമ്പു് എത്ര ജാതിയുണ്ടു്, എന്നീ അന്വേഷണംപോലെ അലക്ഷ്യതാഭാവത്തിലും വികാരരഹിതമായും കർത്തവ്യബോധംക്രൂടാതെയും ചെയ്യേണ്ട ഒന്നല്ല. എന്റെമേൽ ശിക്ഷാരക്ഷാകർതൃത്വം വഹിക്കുന്ന ഒരാൾ വിദേശത്തിൽ ഉണ്ടെന്നും, അദ്ദേഹത്തെ എനിക്കു നേരിട്ടു കാണാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആസ്തിക്യത്തിനു ധാരാളം ലക്ഷ്യങ്ങൾ എന്റെ ചിന്താവിഷയമായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും, അദ്ദേഹം എന്റെ നാട്ടിൽവന്നു ഞാനുംക്രൂടി അനുസരിക്കേണ്ടതായ ചില സന്ദേശങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും ഒരു കിംവദന്തി എന്റെ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ എത്തിയാൽ, അതു വാസ്തവമാണെന്നു മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരായ പലരും പറഞ്ഞാൽ, ആ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ നടത്തുന്ന അന്വേഷണം എപ്രകാരമായിരിക്കണം? എന്റെ ബുദ്ധിയുടെയും മനസ്സിന്റെയും ഹൃദയത്തിന്റെയും സകലശക്തികളും ഉപയോഗിച്ചു്, എന്റെ ജോലിയും വിശ്രമവും മറ്റു സമസ്തവും ഉപേക്ഷിച്ചു്, വളരെ ശ്രദ്ധയോടും താൽപര്യത്തോടും സൂക്ഷ്മതയോടുംക്രൂടി ഞാൻ അന്വേഷിക്കണം. അദ്ദേഹം എന്തുകൊണ്ടു് എന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നില്ല? എന്തുകൊണ്ടു സ്വന്തം ദൂതന്മാരെ നേരിട്ടയച്ചു് എന്നെ സന്ദേശം അറിയിച്ചില്ല? അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആസ്തിക്യത്തെയും സന്ദേശത്തെയുംകുറിച്ചുള്ള ലക്ഷ്യ

ങ്ങൾ ആരുടെയും ബോദ്ധ്യത്തെ അപഹരിക്കത്തക്കവിധം അത്ര സ്പഷ്ടമായി എടുത്തുകൊണ്ടു പ്രകാശിക്കുന്നില്ല? എന്നെല്ലാം എനിക്കു യുക്തിവാദം ചെയ്യാമോ? അതോ, അദ്ദേഹം നൽകിയിട്ടുള്ളതായി പറയുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങൾ എളിമയോടും അഭിവാഞ്ഛയോടും മുമ്പത്തെബോധത്തോടുംകൂടി പരിശോധിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹിതമറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യേണമോ? ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ, ദൈവത്തെയും അവിടുത്തെ വെളിപാടിനെയുംകുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം എത്രമേൽ ഭക്തിപരവും ഹൃദയപൂർവ്വകവും സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗസമ്പൂർണ്ണവുമായിരിക്കണം. കാർ്ൽ ആഡം എന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ ആധുനികവേദശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറയുന്നു: "ദൈവികമായ കാര്യങ്ങളുടെ സംഭാവ്യത, എത്ര വിദൂരമായിത്തന്നെയും, ചിന്താവിഷയമാകുമ്പോൾ പാപത്തിനു വിധേയനായ മനുഷ്യസൃഷ്ടി അവയുടെ നേരേ അവലംബിക്കേണ്ട ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ ഏക നില വിനയാന്വിതവും ഭക്തിപരവുമായ അന്വേഷണമാകുന്നു. ഈ അന്വേഷണമാകട്ടെ ശാസ്ത്രീയജിജ്ഞാസയുടെ ഫലമാകരുതു്; പ്രത്യുത പരിത്രാണവും പരമാനന്ദവും തനിക്കു് ആവശ്യമാണെന്നും അതു പ്രാപിക്കാൻ സ്വശക്ത്യാ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുമുള്ള ബോധത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നതായിരിക്കണം. . . . സജീവനായ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം പ്രാർത്ഥനാപരമായ അന്വേഷണമായിരിക്കണം. 'കർത്താവേ, എന്റെ അവിശ്വാസം നീങ്ങാൻ സഹായിക്കേണമെ'. മറ്റു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, പുരുഷാത്മകനായ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം ഒരിക്കലും കേവലം യുക്തിയുടേതുമാത്രമായിരിക്കരുതു്. അതു ധാർമ്മികവും മതപരവുമായ ഒരു മനോവൃത്തിയായിരിക്കണം. തന്മൂലം അതിന്റെ സ്വഭാവം പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങളിലും മറ്റും സമാദരിക്കപ്പെടുന്ന ഇതരങ്ങളായ അന്വേഷണങ്ങളുടേതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണു്. സജീവനായ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു കേവലം ബുദ്ധിമാത്രമുപയോഗിച്ചു ചെയ്യുന്ന അന്വേഷണം അഭക്തിയാലും അശുദ്ധിയാലും കളങ്കിതവും ത

ന്നിമിത്തം മാഗ്ഭ്രംശത്തിനു വിധേയവുമാണ്. സജീവനായ ഒരു ദൈവം യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അവിടുത്തെ സന്നിധിയെ പ്രാപിക്കുവാൻ എനിക്കുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം പ്രാർത്ഥനാപരമായ വിചിന്തനമാകുന്നു; കുറേക്കൂടി ശരിയായി പറഞ്ഞാൽ, ചിന്താപരമായ പ്രാർത്ഥനയാകുന്നു. അവിടുത്തെ സന്നിധിയിലേക്ക് ഇതല്ലാതെ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ലതന്നെ."

അവിശ്വാസികളുടെ അന്വേഷണരീതി.

എന്നാൽ എല്ലാ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരും പ്രകൃതിവ്യാപാരങ്ങളിലും ലോകചരിത്രത്തിലും ദൈവത്തെയും അവിടുത്തെ വെളിപാടിനെയുംകുറിച്ചു നടത്തിവരുന്ന അന്വേഷണം ഏതാദ്ദശമാണോ? "ദൈവം എന്നൊരാളുണ്ടെങ്കിൽ അവിടുന്ന്, എനിക്ക് ആത്മാവെന്നൊരു വസ്തുവുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ, രക്ഷിക്കണമേ" എന്ന പ്രാർത്ഥനയെങ്കിലും അവിശ്വാസികളായ എല്ലാ സത്യാന്വേഷകന്മാരുടെയും ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തുനിന്നു സദാ ഉയരുന്നുണ്ടോ? മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ പരിമിതത്വവും മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ചാപല്യവും മനുഷ്യശക്തിയുടെ ദുർബലതയും ബോധപ്പെട്ട്, വിനയത്തോടും ഉത്തരവാദിത്വബുദ്ധിയോടും സൂക്ഷ്മതയോടുംകൂടിയാണോ എല്ലാവരും അന്വേഷണം നടത്തുന്നതു്? രോഗി വൈദ്യനെയും, ദരിദ്രൻ ധനവാനെയും, ഭൃത്യൻ യജമാനനെയും അന്വേഷിക്കുന്നതിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന കൃത്യബോധവും അഭിവാഞ്ഛയും ആത്മപരിത്യാഗവും എല്ലാ സത്യാന്വേഷകന്മാരിലും കാണുന്നുണ്ടോ? ഇല്ലെന്നു സധൈര്യം മറുപടി പറയാം. കർത്തിനാം സുമാൻ പറയുന്നതു പോലെ "ഒരു ദൈവവെളിപാട് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു് ഉൽകണ്ഠയോടുകൂടി അന്വേഷിക്കുന്നതിനു പകരം ഗൃഹത്തിൽ സ്വസ്ഥമായിരിക്കാനാണു പലരുടേയും വാസന. തങ്ങൾക്കു യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുംകൂടാതെ അതിന്റെ തെളിവുകൾ താനേ തങ്ങളുടെ പക്കൽ എത്തിക്കൊള്ളുമെന്നാണു് അവരുടെ പ്രതീക്ഷ. അവർ അഭ്യർത്ഥകന്മാരേപ്പോലെയല്ല, ന്യായാധിപന്മാരെപ്പോലെയാണു വർത്തിക്കുന്നതു്." അതേ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിലും

പണ്ഡിതന്മാരിലും ഒരു ഗണം ഭൌതികജീവിതത്തിൽ നിമഗ്നരായി ദൈവത്തെയോ അവിടുത്തെ വെളിപാടിനെയോ കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുകപോലും ചെയ്യുന്നില്ല; വേറൊരു ഗണം അവയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അശേഷം ഉൽസുകയോ ക്ലേശിച്ചു് അന്വേഷിക്കാൻ സന്നദ്ധതയോ ഇല്ലാത്തവരും, അവയുടെ ലക്ഷണങ്ങളും ന്യായങ്ങളും താനേവന്നു തങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടുത്താൻ കാത്തിരിക്കുന്നവരുമാണു്; മൂന്നാമതൊരു ഗണം അന്വേഷണം നടത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അതിന്റെ രീതിയൊന്നു വേറേയാണു്. ന്യായാധിപൻ കുറ്റാരോപണം ചെയ്യപ്പെട്ടവരുടെ കേസുകളെ വിചാരണചെയ്യുംപോലെയാണു് അവർ ദൈവത്തെയും അവിടുത്തെ വെളിപാടിനെയുംകുറിച്ചു് അന്വേഷണം നടത്തുന്നതു്. അവർ സ്വന്തം ബുദ്ധിയേയും മനസ്സിനേയും സംഭവ്യമായ സകലത്തിനും മാനദണ്ഡമായി കല്പിച്ചുകൊണ്ടു് അതിനു് അനുയോജ്യമായവയെന്നു തോന്നുന്നവയെ സ്വീകരിക്കുകയും അല്ലാത്തവയെ, അവ എത്രതന്നെ ന്യായങ്ങളാലും ലക്ഷ്യങ്ങളാലും തെളിയിക്കപ്പെട്ടാലും, നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏവംവിധം ഭൌതികമാത്രമായ മനഃസ്ഥിതിയാലും ക്ലേശാനുഭവവിമുഖതയാലും അഹങ്കാരാന്ധതയാലും പല ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരും ദൈവത്തെയും അവിടുത്തെ വെളിപാടിനെയും കുറിച്ചു പ്രകൃതിവ്യാപാരങ്ങളിലും ലോകചരിത്രത്തിലും നടത്തുന്ന അന്വേഷണം വിഫലങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു. "വിഷയാസക്തനായ മനുഷ്യൻ ദൈവാത്മാവിയെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല" എന്നുള്ള വിശുദ്ധ പൌലോസിന്റെയും "ദൈവരാജ്യം ബലത്തിനു വിധേയമാണു്; ബലവാന്മാർ അതിനെ കരസ്ഥമാക്കും;" "പരസ്പരം മഹത്വം സ്വീകരിക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കു് എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയും" എന്നുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെയും വാക്യങ്ങൾ എത്ര സാർത്ഥകമായിരിക്കുന്നു!

ഭൌതികകാര്യങ്ങളിൽനിന്നു് ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിലേയ്ക്കു ബുദ്ധിയെ ഉയർത്തുന്നതും, ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളെ ഉൽക

ണ്ടയോട്ടം ക്ലേശമനുഭവിച്ചും അന്വേഷിക്കാനും അഹങ്കാരം വെടിഞ്ഞു വിനയം കൈവരിക്കുവാനും ബുദ്ധിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും മനസ്സിന്റെ പ്രവൃത്തിയാണ്. അതിനാൽ ദൈവത്തെയും ദൈവവെളിപാടിനെയുംകുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ ബുദ്ധിയെ വേണ്ടവിധം നയിക്കുകയും, സംഗതികളെ സ്വകീയസ്വഭാവമനുസരിച്ചു ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ അതിനു നേരിട്ടുന്ന സകലപ്രതിബന്ധങ്ങളെയും നീക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു മനസ്സാണ്. ഇക്കാരണത്താലാണ് "അവിശ്വാസത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടം ബുദ്ധിയാണെങ്കിലും അവിശ്വാസത്തിന്റെ കാരണമിരിക്കുന്നതു മനസ്സിലാണ്" എന്നു വേദപാരംഗതനായ വിശുദ്ധതോമ്മാ സമർത്ഥിക്കുന്നതു്. ദൈവാസ്തിക്യം, ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം, കത്തോലിക്കസഭയുടെ ദിവ്യസ്ഥാപിതത്വം, അതിന്റെ അപ്രമാദിത്വം, എന്നിങ്ങനെ വിശ്വാസത്തിനു് അടിസ്ഥാനമായ സംഗതികളുടെ തെളിവുകളും ന്യായങ്ങളും പരിശോധിച്ചു് അവ സ്വീകരിക്കുകയൊ നിഷേധിക്കുകയൊ ചെയ്യേണ്ടതു ബുദ്ധിയുടെ കൃത്യമാണ്. എന്നാൽ ആ കൃത്യനിർവ്വഹണം യഥാവിധി ചെയ്യുന്നതിനു ബുദ്ധിക്കു് ആ സംഗതികളോടും അവയുടെ തെളിവുകളോടും ന്യായങ്ങളോടും സമുചിതമായ ഒരു പ്രത്യേക നിലയുണ്ടായിരിക്കണം. ബുദ്ധിയെ ഈ നിലയിൽ നിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകയൊ അതിൽനിന്നു വ്യതിചലിപ്പിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നതു മനസ്സിന്റെ പ്രവൃത്തിയാകയാൽ, വിശ്വാസവും അവിശ്വാസവും ബുദ്ധിയിലാണു കൂടികൊള്ളുന്നതെങ്കിലും അവയുടെ കാരണം മനസ്സിലാണിരിക്കുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ധാർമ്മികവും മതപരവുമായ വസ്തുതകളേയും തത്വങ്ങളേയും ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞു് അവയെക്കുറിച്ചു ബോദ്ധ്യം കൈവരുത്തുന്നതു ബുദ്ധിയുടെ പ്രവൃത്തിയാണെങ്കിലും, ബോദ്ധ്യത്തിലെത്താൻ സാധിക്കാത്തവിധം ബുദ്ധിയെ വ്യഭിചരിപ്പിക്കുന്നതിനു മനസ്സിനു ശക്തിയുണ്ടെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു പ്രാചീന മാനവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം കേൾക്കണമോ? പ്ലേറോ പറയുന്നു:

"ആത്മാവിനെ (ആത്മികശക്തികളെ) എത്രയും സുകരവും ശുഭകരവുമായ മാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിടുന്നതിലാണു സകല സാമർത്ഥ്യവുമിരിക്കുന്നതു്. ആത്മാവിനു ദർശനശക്തി പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു് എങ്ങനെയെന്നല്ല ചിന്താവിഷയം. ദർശനശക്തി അതിനു പണ്ടേതന്നെയുണ്ടു്. എന്നാൽ ആ ശക്തി തെറ്റായവഴിക്കു തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതു ശരിയായവഴിക്കു ദർശിക്കുന്നില്ല. . . . ജ്ഞാനശക്തിയുടെ കഴിവിനു് ഒരിക്കലും കുറവുവരുന്നില്ല. അതിനെ തിരിച്ചുവിടുന്ന വഴിയുടെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചു് അതു് ഉപകാരപ്രദമോ ഉപദ്രവകരമോ ആയിരിക്കുമെന്നേയുള്ളൂ." ഈ തത്വത്തെ അദ്ദേഹംതന്നെ ഇപ്രകാരം വിശദീകരിക്കുന്നു: "പഠിച്ച കള്ളന്മാർ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം എത്രയധികമാണെന്നു നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ലയോ? അവരുടെ ആത്മാവിനെ ഏതു വിഷയത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിട്ടിരിക്കുന്നുവോ അവയെ അതു് എത്ര സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടിയാണു ഗ്രഹിക്കുന്നതു്? അതിന്റെ ദർശനത്തിനു യാതൊരു ദൌർബ്ബല്യവുമില്ല. പ്രത്യുത, അവർ അതിനെ തങ്ങളുടെ ദുഷ്ടമായ ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യത്തിനു ബലാൽകാരേണ ഉപകരണമാക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ ദർശനം എത്രയധികം സൂക്ഷ്മതയുള്ളതാകുന്നോ അത്രയധികം ഉപദ്രവകരവുമാകുന്നു. ഇതു പരമാർത്ഥമാണു്. എന്നാൽ ഇതേ ആത്മാക്കളെത്തന്നെ ശൈശവത്തിൽ എടുത്തു്, ഭൌതികമായ ദുർമ്മോഹങ്ങളാൽ വന്നടിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന അഴുക്കുകളെല്ലാം അവയിൽനിന്നു വടിച്ചുമാറ്റുക; ഭക്ഷ്യപേയാദികളും മറ്റിതുപോലുള്ള ആനന്ദവിഷയങ്ങളും ദുർവഹമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ള ഭാരത്തിൽനിന്നു് അവയെ സ്വതന്ത്രമാക്കുക; അധോമുഖമായി അപഭ്രഷ്ടവസ്തുക്കളെ ദർശിക്കത്തക്കവണ്ണം ആത്മാവിനെ അമർത്തിവച്ചിരിക്കുന്ന ഘനം എടുത്തുകളയുക; തൽഫലമായി അതേ ആത്മാക്കളുടെ അതേ ദൃഷ്ടി പ്രസ്തുത പ്രതിബന്ധങ്ങളിൽനിന്നു വിമുക്തമായി സത്യമായവയിലേയ്ക്കു തിരിയുന്നപക്ഷം അതു് അവയെ ദർശിക്കും; ഇപ്പോഴം തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നാവശ്യത്തുള്ള വസ്തുക്കളെ എത്ര സൂക്ഷ്മതയോടു

ക്കുടി ദർശിക്കുന്നുവോ അതു സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടിത്തന്നെ അപ്പോഠം അവയെ ദർശിക്കും."

മതപരമായ സത്യാന്വേഷണത്തിൽ മനസ്സിനു ബുദ്ധിയുടെമേലുള്ള നിയന്ത്രണം ഇവിടെയും അവസാനിക്കുന്നില്ല. മനസ്സിന്റെ പ്രേരണയും നേതൃത്വവുമനുസരിച്ചു പ്രാർത്ഥനാപരമായ അന്വേഷണം നടത്തുന്നതിന്റെ ഫലമായി, ദൈവം ഒരു വെളിപാടു നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും അതു ലോകരെ അബദ്ധരഹിതമായി പഠിപ്പിക്കുന്നതു കത്തോലിക്കസഭയാണെന്നുമുള്ള ബോദ്ധ്യത്തിൽ ബുദ്ധി എത്തിച്ചേരുമെന്നു തീർച്ചയാണു്. എന്നാൽ ആ ബോദ്ധ്യം അപ്രതിഹതമല്ല. ആ ബോദ്ധ്യം കരഗതമായവൻ അവശ്യം കത്തോലിക്കസഭയുടെ അധികാരനുകത്തിനു തലകുനിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നില്ല. കാരണം പറയാം. അഭിമുഖമോ പരോക്ഷമോ ആയ തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സംഗതികളുടെ സ്വകീയസ്വഭാവമനുസരിച്ചു ബുദ്ധിയിലുണ്ടാകുന്ന പ്രതിബിംബമാണു ജ്ഞാനമെന്നും, അങ്ങനെ ലഭിക്കുന്ന ജ്ഞാനം യഥാർത്ഥമാണെന്നുകാണുമ്പോഠം ബുദ്ധിയിൽ ഉല്പന്നമാകുന്ന സംശയരഹിതമായ അവസ്ഥാവിശേഷമാണു ബോദ്ധ്യമെന്നും മുൻപു വിശദീകരിച്ചുവല്ലൊ. ജ്ഞാനത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം തെളിവിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടു്, തെളിവിന്റെ വൈവിദ്ധ്യമനുസരിച്ചു ബോദ്ധ്യവും വിവിധമായിരിക്കും.

ബോദ്ധ്യം മൂന്നുതരം.

ജ്ഞാനവിഷയത്തിൽതന്നെ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതും, തന്മൂലം അതിന്റെ വിശകലനംകൊണ്ടുതന്നെ പ്രകാശിക്കുന്നതുമായ തെളിവിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ബോദ്ധ്യം അപ്രതിഹതമാകുന്നു. അത്തരം തെളിവുകൾ കാലദേശാദി ആഗന്തുകങ്ങളായ സകല സാഹചര്യങ്ങൾക്കും, എന്നുവേണ്ട പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾക്കുതന്നെയും അതീതമാണു്. അത്തരം തെളിവിൽ ഏതൊരു പിശകും ഉണ്ടാകുക അസാദ്ധ്യമാണെന്നും, അതിനാൽ സംശയത്തിനു യാതൊരു പഴുതുമില്ലെന്നും ബുദ്ധി കാണുന്നു. ത

ന്നിമിത്തം അത്തരം തെളിവുകണ്ടാലുടൻ അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ജ്ഞാനത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം സമ്മതിക്കാൻ ബുദ്ധി നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. "രണ്ടും രണ്ടും നാല്" എന്നതു യഥാർത്ഥമാണെന്നു ബുദ്ധിക്കു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. ഈ ഇനത്തിൽപെട്ട ബോദ്ധ്യത്തെ കത്തോലിക്കതത്വശാസ്ത്രത്തിൽ "ആനപിക്ഷികബോദ്ധ്യം" (Metaphysical Certitude) എന്നു വിളിക്കുന്നു. മൂലപ്രമാണങ്ങളിൽനിന്നു വിശകലനപരമായ അനുമാനങ്ങളാൽ കെട്ടിപ്പൊക്കുന്ന അങ്കഗണിതം ക്ഷേത്രഗണിതം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ മനുഷ്യർക്കുള്ള ബോദ്ധ്യം ആനപിക്ഷിക ബോദ്ധ്യമാണ്. തെളിവും ബോദ്ധ്യവും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യതയാൽ പ്രസ്തുതശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പണ്ഡിതലോകത്തിൽ യാതൊരഭിപ്രായവ്യത്യാസവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല.

പ്രകൃതിവ്യാപാരങ്ങളുടെ നിശ്ചിതമായ ഐകരൂപ്യത്തിൽനിന്നു പ്രകാശിക്കുന്ന തെളിവിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള രണ്ടാമതൊരുതരം ബോദ്ധ്യമുണ്ട്. പ്രകൃതിയുടെ വ്യാപാരക്രമം ഇന്നുകാണുന്ന ഏകരീതിയിൽ നാളെയും നടക്കുമെന്നു മനുഷ്യർക്ക് എങ്ങനെയൊ ഉറപ്പുള്ളതുകൊണ്ട്, അത്തരം തെളിവിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ബോദ്ധ്യവും അപ്രതിഹതമാണ്. ഉദാഹരണമായി "നാളെ സൂര്യൻ കിഴക്കുദിച്ചു പടിഞ്ഞാറസ്തമിക്കു"മെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആർക്കും അതു ബോദ്ധ്യമായിരിക്കും. നാളെ സൂര്യൻ ഇല്ലാതായേക്കുമെന്നോ, അഥവാ നാളത്തെ സൂര്യനും ഭൂമിയും തമ്മിലുള്ള നില ഇന്നത്തേതിൽനിന്നു ഭിന്നമായേക്കാമെന്നോ ഉള്ളതു കേവലം ഒരു സംഭവ്യതയായി പരിച്ഛേദം നമുക്കു നിഷേധിച്ചുകൂടെങ്കിലും, ആ സംഭവ്യതയെ ആധാരമാക്കി നാളത്തെ സൂര്യോദയത്തെക്കുറിച്ചു് ആരും സംശയിക്കുകയില്ല. ഇത്തരം ബോദ്ധ്യത്തെ കത്തോലിക്കതത്വശാസ്ത്രത്തിൽ "പ്രാപഞ്ചികബോദ്ധ്യം"(Physical Certitude)എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഭാവിഗ്രഹനിലകളെയും സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ ഗതികളെയും മറ്റും കുറിച്ചുള്ള ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പ്രവചനങ്ങളിൽ സാമാന്യേന നമുക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ടല്ലൊ. തെളിവും

ബോദ്ധ്യവും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യതയാൽ ഇവയെക്കുറിച്ചും പണ്ഡിതലോകത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാണാറില്ല.

സത്യമോ അസത്യമോ പറയുന്നതിൽ മനുഷ്യസ്വഭാവം പ്രകൃത്യാ അനുവർത്തിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന തെളിവിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ളതാണു മൂന്നാമത്തെതരം ബോദ്ധ്യം. മനുഷ്യൻ പ്രകൃത്യാ സത്യവാദിയാണു്. ഏറ്റവും വലിയ അസത്യവാദിപോലും ഒരസത്യം പറയുന്നതിനിടയ്ക്കു് ആയിരം സത്യംപറയുന്നുണ്ടെന്നു ജയിംസ് മിൽ എന്ന പണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു. മനസ്സിലുള്ളതു് അതേവിധം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനാണു മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിദത്തമായ വാസന. അതിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കണമെങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക പ്രേരണകളുണ്ടായിരിക്കണം. ഏതാട്ടശപ്രേരണകളൊന്നുമില്ലാതിരിക്കയും, ഉള്ള പ്രേരണകളെല്ലാം വ്യതിചലനത്തിനു പ്രതിക്കൂലമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ അസത്യം പറയുക പ്രകൃതിവിരുദ്ധമാണു്. അപ്രകാരംതന്നെ നാനാവിധസ്വഭാവത്തൊട്ടും പരിതഃസ്ഥിതികളോടുകൂടിയ അനേകമാളുകൾ ഒരുമിച്ചു് ഒരസത്യം പറയുക അസംഭവ്യമാണു്; അഥവാ പറഞ്ഞാൽ പൂർവ്വാപരവൈരുദ്ധ്യം അവരുടെ പ്രസ്താവങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടുകയും, അതുവഴി അസത്യം ക്രമേണ തീച്ചയായും വെളിപ്പെട്ടുകയുംചെയ്യും. ഏവംവിധം മനുഷ്യരുടെ പ്രകൃതിദത്തമായ നടപടികളിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന തെളിവിനെ ആധാരമാക്കിയുള്ള ബോദ്ധ്യത്തെ 'ധാർമ്മികബോദ്ധ്യം' (Moral Certitude) എന്നു വിളിക്കുന്നു.

ധാർമ്മികബോദ്ധ്യം അപ്രതിഹതമല്ല.

ധാർമ്മികബോദ്ധ്യം ഇങ്ങനെ പ്രയോഗത്തിൽ മറ്റു രണ്ടിനം ബോദ്ധ്യംപോലെതന്നെ പ്രാബല്യമുള്ളതാണെങ്കിലും തത്വത്തിൽ അപ്രതിഹതമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതിനു് ആധാരമായിരിക്കുന്ന തെളിവു്—സത്യവാദിതത്വത്തിൽ മനുഷ്യർ പ്രകൃത്യാ അവലംബിക്കുന്നതായി മുൻപ്രസ്താവിച്ച നിയമം—തത്വത്തിൽ അലംഘനീയമല്ല. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനായിരിക്കു

ന്നകാലത്തോളം അസത്യം പറയാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവനാണെന്നും, ആ സ്വാതന്ത്ര്യം അവൻ വിവാഭകാര്യത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെന്ന് എത്രയും ഖണ്ഡിതമായി പറയാൻ ആക്കും സാധിക്കുകയില്ലെന്നും, തന്മൂലം പരസാക്ഷ്യത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള ജ്ഞാനത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചു സന്ദേഹത്തിനു വഴിയുണ്ടെന്നും വേണമെങ്കിൽ ഒരാൾക്കു വാദിക്കാം. ആ സന്ദേഹം നിഷ്ക്ലേഷം നീങ്ങിയെങ്കിലേ ജ്ഞാനം യഥാർത്ഥമാണെന്നു സമ്മതിക്കാൻ ബുദ്ധി സ്വയം നിർബന്ധിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ അതു നീങ്ങുക സാദ്ധ്യമല്ലതന്നെ. "രണ്ടും രണ്ടും നാല്" എന്ന തത്വത്തിൽ വല്ല സന്ദേഹവുമുണ്ടെങ്കിൽ, ആ അക്കങ്ങളെ വിശകലനംചെയ്യ ബുദ്ധിക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു സന്ദേഹം നിഷ്ക്ലേഷം നീക്കാം. "സൂര്യൻ ഉദിക്കുകയും അസ്തമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" എന്ന വസ്തുതയിൽ വല്ല സന്ദേഹവുമുണ്ടെങ്കിൽ, അതു നേത്രങ്ങൾക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു സന്ദേഹം നിഷ്ക്ലേഷം നീക്കാം. എന്നാൽ "നെപ്പോളിയൻ വാട്ടർലൂവിൽവച്ചു യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിക്കപ്പെട്ടു" എന്ന ഭൂതകാലസംഭവത്തിൽ വല്ല സന്ദേഹവുമുണ്ടെങ്കിൽ, സംഭവം ബുദ്ധിക്കോ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കോ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ അസാദ്ധ്യമാകയാൽ സന്ദേഹം നിൽക്കുകതന്നെചെയ്യും.

എന്നു വരികിലും ധാർമ്മികബോദ്ധ്യം സാക്ഷാൽ ബോദ്ധ്യമാണെന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവനും അനുദിനം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ മുക്കാലെ മുണ്ടാണിഭാഗവും പരസാക്ഷ്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ധാർമ്മികബോദ്ധ്യത്താലാണു ഭരിക്കപ്പെടുന്നതു്. നീതിന്യായക്കോടതികളിലെ സകല തീരുമാനങ്ങളും ധാർമ്മികബോദ്ധ്യത്തിന്റെ ഫലങ്ങളാണു്. സത്യവും ന്യായവും കണ്ടുപിടിച്ചു ധനമാനാദി സ്വത്തുക്കൾ ഒരാളിൽനിന്നെടുത്തു മറെറാരാൾക്കു കൊടുക്കുന്നതിനും, കുറ്റാരോപണം ചെയ്യപ്പെട്ടവരെ വിസ്തരിച്ചു തടവിനോ കൊലയ്ക്കോ വിധിക്കുന്നതിനും കോടതികൾക്കുള്ള ആധാരം ധാർമ്മികബോദ്ധ്യം മാത്രമാണു്. വ്യക്തികളുടെയും സമുദായങ്ങളുടെയും രാഷ്ട്ര

ങ്ങളുടെയും പരസ്പരമുള്ള സകല ഏർപ്പാടുകളിലും ധാർമ്മിക ബോദ്ധ്യമാണ് ഏകാവലംബം. ധാർമ്മികബോദ്ധ്യത്തിൽ മേൽ വിവരിച്ചവിധം സന്ദേഹത്തിനു വഴിയുണ്ടെങ്കിലും, ആ സന്ദേഹം നിശ്ലേഷം നീക്കാൻ അസാദ്ധ്യമാണെങ്കിലും, അതെല്ലാം അവഗണിച്ചു മനുഷ്യവർഗ്ഗം ആ ബോദ്ധ്യം നിരന്തരം സ്ഫീകരിക്കുന്നതിനും അതിനെ ആധാരമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും മടിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള വസ്തുതതന്നെ അതിന്റെ സാധുതയ്ക്ക് ഉത്തമ സാക്ഷ്യമാകുന്നു.

മിഥ്യാസന്ദേഹങ്ങൾ.

സന്ദേഹം യഥാർത്ഥമോ മിഥ്യയോ ആകാം. ജ്ഞാനത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു മതിയായ തെളിവില്ലാത്തതുമൂലം ബുദ്ധിയിൽ ഉണ്ടാവിക്കുന്ന സന്ദേഹം യഥാർത്ഥമായിരിക്കും. തന്മൂലം അതിനെ അവഗണിച്ചു ബുദ്ധി സമ്മതം നൽകരുതു്. ജ്ഞാനത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു മതിയായ തെളിവുണ്ടെങ്കിലും, ജ്ഞാനവിഷയം അഭിമുഖമായി ദർശിക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാലോ, അതിന്റെ വിവിധവിഭാഗങ്ങളുടെ പരസ്പരബന്ധം പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാത്തതിനാലോ ഉണ്ടാകുന്ന സന്ദേഹം മിഥ്യയായിരിക്കും. തന്നിമിത്തം അതിനെ അവഗണിച്ചു ബുദ്ധി സമ്മതം നൽകേണ്ടതാണ്. എന്റെ വസതിക്ക് അഭിമുഖമായുള്ള ഒരു ഗൃഹത്തിൽ രണ്ടു നായ്ക്കളുണ്ട്. അവയെ കാണുകയോ അവയുടെ കുര കേൾക്കുകയൊ ചെയ്താൽ ആരും ഭയസ്സവശാകും. സന്ദർശകന്മാർ ഗൃഹത്തിന്റെ വാതിൽക്കൽ ചെന്നുകഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കും നായ്ക്കൾ അലറിക്കൊണ്ടു ചാടിവരികയായി. പിറകേ വേലക്കാരൻ വന്ന്, "ഭയപ്പെടേണ്ട; നായ്ക്കൾ കടിക്കയില്ല; കുരയ്ക്കുകയേയുള്ളൂ; കയറിവരാം" എന്നൊക്കെ ഉറപ്പുപറഞ്ഞാലും ചില സന്ദർശകന്മാർ ഭയവിഹ്വലരായി ഒഴിഞ്ഞുമാറി നിൽക്കും. നായ്ക്കൾ കടിക്കുകയില്ലെന്നു സന്ദർശകന്മാരുടെ ബുദ്ധി എന്തുകൊണ്ടു വിശ്വസിക്കുന്നില്ല ? മതിയായ തെളിവില്ലാഞ്ഞിട്ടാണോ ? നായ്ക്കൾ കടിക്കുമെങ്കിൽ, കടിക്കുകയില്ലെന്നു വേലക്കാരനും ഗൃഹനായകനും ഉറപ്പുപറയുകയില്ലെന്നു സന്ദ

ശ്കന്മാർക്കറിയാം. കടിക്കുകയില്ലെന്നു ഗൃഹത്തിലുള്ളവക്ക് അനുഭവംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളതുപോലെ അത്ര ഉറപ്പുള്ള ബോദ്ധ്യം അവരുടെ വാക്കിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സന്ദശ്കന്മാക്കും ഉണ്ടാകാൻ ന്യായമില്ലയോ? അങ്ങനെ ബോദ്ധ്യമുണ്ടാകുകയും അതനുസരിച്ച് അവർ ഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതല്ലേ യുക്തിപൂർവ്വകമായ പ്രവൃത്തി? വേലക്കാരനെയും ഗൃഹനായകനെയും വിശ്വസിക്കാൻ വേണ്ടുവോളം ന്യായമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, അവരുടെ വാക്കിൽ ബോദ്ധ്യമില്ലാതെ സന്ദശ്കന്മാർ സംശയത്തിനു് അധീനരായിരിക്കുകയും ഭയവിഹ്വലരായി ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയും ചെയ്യുന്നതു ബുദ്ധിശൂന്യമല്ലയോ? അതിനാൽ നായ്ക്കൾ കടിക്കുമെന്നുള്ള അവരുടെ സന്ദേഹം മിഥ്യയാണെന്നും, മിഥ്യാസന്ദേഹംമൂലമാണു് അവരുടെ ബുദ്ധി യാഥാർത്ഥ്യം സമ്മതിക്കാൻ വൈമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതെന്നും, ആ സന്ദേഹത്തെ ബുദ്ധി അവഗണിക്കേണ്ടതാണെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ഏതാദൃശങ്ങളായ സന്ദേഹങ്ങൾ പലപ്പോഴും അന്ധമായ വികാരങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളാണു്. നായ്ക്കളുടെ സിംഹസദൃശമായ ആകൃതി കാണുകയും ഗർജ്ജനതുല്യമായ കുരകേൾക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അവ കഴുത്തിൽ ചാടിപ്പിടിക്കുമെന്നുള്ള ഭയം സന്ദശ്കന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വയം സംജാതമാകുകയും, ആ വികാരം അവരുടെ ബുദ്ധിയെ ആച്ഛാദനം ചെയ്യുകയുമുണ്ടായി. വികാരത്തെ മുൻപിൽനിന്നു തള്ളിമാറ്റിയെങ്കിലേ അവരുടെ ബുദ്ധിക്കു വേലക്കാരന്റെയും ഗൃഹനായകന്റെയും വാക്കുകളുടെ വില ശരിയായി മതിക്കാനും, നായ്ക്കൾ കടിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചു ബോദ്ധ്യമുണ്ടാകുവാനും സാധിക്കയുള്ളൂ. വികാരത്തെ തള്ളിമാറ്റുന്ന കൃത്യം ബുദ്ധിയുടേതല്ല; പ്രത്യുത മനസ്സിന്റേതാണു്. മനസ്സു് ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുകയും, തെളിവുകളിൽ ശരിയായി ദൃഷ്ടിപതിക്കത്തക്കവിധം ബുദ്ധിയെ നയിക്കുകയും ചെയ്താൽ യാഥാർത്ഥ്യം ബോദ്ധ്യപ്പെടും.

ധാർമ്മികമായ ബോദ്ധ്യം മറ്റു രണ്ടുതരം ബോദ്ധ്യംപോലെതന്നെ തെളിവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാബല്യമുള്ള

താണെങ്കിലും, വികാരങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റും ജാതമാകുന്ന മിഥ്യാ സന്ദേഹങ്ങൾമൂലം ബോദ്ധ്യം യഥാർത്ഥമാണെന്നു സമ്മതിക്കാൻ ബുദ്ധിക്കു വൈമുഖ്യമുണ്ടാകാറുണ്ടെന്നും, ആ വൈമുഖ്യം മാററി ബുദ്ധിയെക്കൊണ്ടു സമ്മതം കൊടുപ്പിക്കാൻ മനസ്സിനു ശക്തിയുണ്ടെന്നുമുള്ള വസ്തുത നമ്മുടെ നിത്യാനുഭവത്തിൽപെട്ട താണെന്നു കാണിക്കാനാണു ഞാൻ, ബാലിശമെന്നു തോന്നിയേക്കാവുന്ന, പ്രസ്തുതോദാഹരണം ഉദ്ധരിച്ചതു്. ദൈവമുണ്ടെന്നും അവിടുന്നു് ഒരു വെളിപാടു നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും, അതു കത്തോലിക്കസഭയിലാണു നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നതെന്നുമുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്താശീലനായ മനുഷ്യനു ധാർമ്മികബോദ്ധ്യം സാദ്ധ്യമാണെന്നു കഴിഞ്ഞ പ്രസംഗങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. പോരെങ്കിൽ അജ്ഞേയവാദംമുതൽ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറ് ഹൈചർച്ച് വരെയുള്ള മതപരമായ നാനാനിലകൾ പരിത്യജിച്ചു കത്തോലിക്കസഭയുടെ അപ്രമാദിത്വത്തിനു വിധേയരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള അനേകായിരം പണ്ഡിതന്മാർ അതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ആ ബോദ്ധ്യം സംസിദ്ധമായാൽ മാത്രം പോരാ, വികാരജന്യങ്ങളായ മിഥ്യാസന്ദേഹങ്ങൾ അതിൻെറ ശക്തിയെ ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ ദൂരീകരിക്കാൻ മനസ്സു പരിശ്രമിക്കുകയും വേണം.

മനസ്സിൻെറ കർത്തവ്യം.

പ്രാർത്ഥനാപരമായ സത്യാന്വേഷണത്തിൻെറ ഫലമായി കത്തോലിക്കസഭയുടെ ദൈവസ്ഥാപിതത്വവും അപ്രമാദിത്വവും ബോദ്ധ്യപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ മതവിശ്വാസക്ഷേത്രത്തിൻെറ പടിവാതിൽക്കൽ എത്തുന്നതേയുള്ളൂ. അതിനുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിൽനിന്നു് അയാളെ പല മിഥ്യാസന്ദേഹങ്ങളും തടഞ്ഞുനിർത്തിയേക്കാം. കത്തോലിക്കസഭയുടെ അവകാശവാദം യഥാർത്ഥമാണെന്നു ബോദ്ധ്യമുണ്ടെങ്കിലും, ആ ബോദ്ധ്യത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തത്തക്ക ഒരു ന്യായവും കാണുന്നില്ലെങ്കിലും, തൻെറ അന്വേഷണത്തിലും ചിന്താസരണിയിലും വല്ല സ്ഖാലിത്യവും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു് അയാൾ സംശയിക്കുന്നുണ്ടാവാം.

കത്തോലിക്കസഭയുടെ അധികാരം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം, അതിലെ ദുർഗ്രഹങ്ങളായ തത്വങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിയെയും ദുർവഹങ്ങളായ കല്പനകൾക്കു മനസ്സിനെയും വിധേയമാക്കേണ്ടിവരുന്നതിൽ അയാൾ ഭയവിഹ്വലനായേക്കാം. കുടുംബത്തെയും പുത്രകളത്രാദിയെയും സുഹൃത്തുക്കളെയും സാമുദായികമായ മറ്റു പല ബന്ധങ്ങളെയും വിട്ടുപിരിയുന്നതു സാഹസമായി ഗണിച്ചെന്നുവരാം. ഏവംവിധവികാരങ്ങൾക്ക് അയാൾ വശംവദനാകുന്നതോറും, ഒരു വശത്തു മിഥ്യാസന്ദേഹങ്ങൾ ദൃഢീഭവിക്കുകയും, മറുവശത്തു സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോദ്ധ്യം ദുർബലപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും. ഈ നിലയിൽ അയാൾക്കു നിശ്ചലനായി നിൽക്കുകയൊ, അഥവാ അടികൾ പിന്നോക്കം വയ്ക്കുകയൊ ചെയ്യാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ഏതാദൃശഘട്ടത്തിലാണു മനസ്സു സ്വകൃത്യം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതു്. ആ നിർവ്വഹണം ദൈവത്തിന്റെയും ആത്മാവിന്റെ രക്ഷയുടെയും കാര്യത്തിൽ അതിനുള്ള താൽപര്യത്തെ ആത്രയിച്ചിരിക്കും. ദൈവത്തെ സമീപിക്കുകയും അവിടുത്തെ ഹിതം അനുവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയാൽ അയാളുടെ മനസ്സു് എത്ര ത്യാഗവും അനുഷ്ഠിക്കാൻ സന്നദ്ധമാണെങ്കിൽ, മേല്പറഞ്ഞ വികാരങ്ങളെയും തജ്ജന്യമായ മിഥ്യാസന്ദേഹങ്ങളെയും തള്ളിമാറ്റി ബുദ്ധിക്കു പണ്ടേ സംസിദ്ധമായ ബോദ്ധ്യത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിനും, തദ്വാരാ സഭയുടെ അവകാശവാദം യഥാർത്ഥമാണെന്നു സമ്മതിക്കാൻ ബുദ്ധിയെ പ്രാപ്തമാക്കുന്നതിനും അതിനുകഴിയും. മുൻപറഞ്ഞ ഉദാഹരണത്തിൽ, നായ്ക്കളെ കാണുകയും അവയുടെ കുര കേൾക്കുകയും ചെയ്തതിനാലുണ്ടായ ഭയം തള്ളിമാറ്റി, വേലക്കാരന്റെയും ഗൃഹനായകന്റെയും വാക്കുകളെ ആധാരമാക്കി, നായ്ക്കൾ കടിക്കുകയില്ലെന്നു ബുദ്ധിയെക്കൊണ്ടു സമ്മതിപ്പിച്ചു ഗൃഹത്തിലേക്കു കടന്നുചെല്ലാൻ മനസ്സു തുനിയണം. അപ്രകാരംതന്നെ മതവിശ്വാസമാകുന്ന ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിക്കൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന ബുദ്ധിയെ സകലപ്രതിബന്ധങ്ങളും നീക്കി ക്ഷേത്രത്തിനകത്തേയ്ക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കാൻ മനസ്സാണു തുനിയേണ്ടതു്.

അനുഭവസാക്ഷ്യം.

യുക്തിജന്യമായ ന്യായങ്ങളുടെ പ്രേരണയാൽ അജ്ഞേയ വാദത്തിൽനിന്നു കത്തോലിക്കസഭയിലെയ്ക്കുചെയ്ത പ്രയാണത്തിൽ തന്റെ ബുദ്ധിയും വികാരങ്ങളും തമ്മിൽ നടന്ന മാത്സര്യം മി. ലൺ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. (കഴിഞ്ഞ പ്രസംഗത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം നോക്കുക.) വികാരങ്ങളെ ജയിച്ച്, യുക്തിജന്യമായ ബോദ്ധ്യമനുസരിച്ച്, വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാൻ ബുദ്ധിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനു തന്റെ മനസ്സ് പ്രാപ്തമായതെങ്ങനെയെന്നും അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. "ബുദ്ധിയുടെ പ്രയോഗത്താൽ മാത്രം ലഭിക്കുന്ന ശുഷ്കമായ ന്യായങ്ങൾ, എന്റെ കാര്യത്തിൽ ചെയ്തപോലെ, കത്തോലിക്കമതത്തിന്റെ അവകാശവാദം അനിഷേധ്യമാണെന്നുള്ള യുക്തിജന്യമായ ബോദ്ധ്യത്തെ ജനിപ്പിക്കുമെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ അതിനുംപുറമേ വേറൊന്നുകൂടി ആവശ്യമാണ്. അതു്, ഒരു മനുഷ്യനെ ക്ഷേത്രകവാടത്തിൽനിന്നും ക്ഷേത്രത്തിനകത്തേയ്ക്കു തള്ളിക്കയറ്റുന്ന ഒരവസാന പ്രേരണാശക്തിതന്നെ. ഈ അവസാനപ്രേരണാശക്തി എനിക്കു ലഭിച്ചതു കത്തോലിക്കമതത്തിന്റെ പ്രായോഗികവശങ്ങളുടെ പഠനംമൂലമാണ്. ആ പഠനത്തിനു ഞാനറിയുന്ന വിലകുറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറ്റവും നല്ലതു ഫാദർ മാട്ടിൻഡെയിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള "വിശുദ്ധർ ആരാണ്" (What are Saints?) എന്ന കൃതിയാകുന്നു. അദ്ദേഹം അതിൽ എത്രയും ഉജ്ജ്വലമായ ഭാഷയിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ജീവചരിത്രങ്ങളാണ്, ഒരുപക്ഷെ, കത്തോലിക്കമതവിശ്വാസത്തിനുള്ള സർവ്വോത്തമമായ തെളിവ്. മല്ലോക്കിനു പിണഞ്ഞ വിപത്തു് എനിക്കു പിണയരുതെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ വിപത്തിനെക്കുറിച്ചു ഫാദർ നോക്സ് ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം എന്നെ പ്രബോധിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. മല്ലോക്കു സത്യം ദർശിച്ചു; എന്നാൽ അതിനെ കരസ്ഥമാക്കിയില്ല. അദ്ദേഹം മരണശയ്യയിൽവച്ച് അബ്ധപ്രജ്ഞനായി ഒരു മനോഭാവം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും, വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാനുള്ള പ്രജ്ഞാപൂർവ്വമായ സമ്മതമായി അടുത്തു നിന്നിരുന്ന വൈദികൻ

അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും മാത്രമാണുണ്ടായതു്. ഞാൻ യാദൃച്ഛികമായി കണ്ട സ്ത്രീമാന്റെ ഒരു പ്രസ്താവം ഒട്ടവിൽ എന്നെ ദൃഢപ്രതിജ്ഞനാക്കി. "നാം തുനിഞ്ഞു പുറപ്പെടണം; കത്തോലിക്കരാകുന്നതിനു മുൻപു നമുക്കു വിശ്വാസമുണ്ടാകുന്നതു തുനിഞ്ഞു പുറപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു്. യുക്തിമാർഗ്ഗേണ നാം കത്തോലിക്കസഭയെ സമീപിക്കുന്നു; ആത്മാവിന്റെ ദീപത്താൽ നാം അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു."

പ്രസാദവരം ആവശ്യം.

യുക്തിമാർഗ്ഗേണ സത്യാന്വേഷണം നടത്തി വിശ്വാസക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിവാതിൽക്കലെത്തത്തക്കവിധം ബുദ്ധിയെ നയിക്കുകയും, അതിന്റെ മുൻപിൽനിൽക്കുന്ന വികാരജന്യങ്ങളായ സകലമിഥ്യാസന്ദേഹങ്ങളെയും തള്ളിമാറ്റി അതിനെ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിലേക്കു വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്യുന്ന എത്രയും ദുഷ്കരമായ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ മനസ്സു് ഏകാകിയായി പ്രവർത്തിക്കണമെന്നില്ല. എന്നാല്ല, ഏകാകിയായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ ഉദ്ദിഷ്ടം സാധിക്കുന്നതുമല്ല. "എന്നെ അയച്ച പിതാവു് അവനെ ആകർഷിച്ചെങ്കിലല്ലാതെ ഒരുവനും (വിശ്വാസംവഴി) എന്റെപക്കൽവരാൻ കഴിയുന്നതല്ല" എന്നു ക്രിസ്തുവും, "(ദൈവത്തിന്റെ) പ്രസാദവരത്താൽ വിശ്വാസംവഴി നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" എന്നു വിശുദ്ധ പൌലോസും, "പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രകാശനവും പ്രചോദനവും കൂടാതെ, നിത്യരക്ഷ പ്രാപിക്കുവാൻ ആവശ്യമായവിധം സുവിശേഷപ്രബോധനങ്ങൾക്കു സമ്മതം നൽകാൻ ഒരു മനുഷ്യനും കഴിയുന്നതല്ല" എന്നു വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസും പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

വിശ്വാസപ്രാപ്തിക്കു ദൈവത്തിന്റെ പ്രസാദവരം (Grace) ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു രണ്ടു കാരണങ്ങളാലാണു്. ഒന്നാമതായി, ആദത്തിന്റെ പാപംമൂലം അധഃപതിച്ച മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മാനസികശക്തികൾക്കെല്ലാം സാരമായ ക്ഷതം തട്ടിയിരിക്കുന്നു. അവ തമ്മിൽ നിരന്തരം പോരാട്ടം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു് ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും നിത്യാനുഭവം സാക്ഷീകരിക്കുന്നു

ണ്ട്. സത്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള നേരായ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു മനസ്സു ബുദ്ധിയെ വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്നു; യഥാർത്ഥമായ നന്മയെ ആശ്ലേഷിക്കുന്നതിൽനിന്നു മനസ്സിനെ ബുദ്ധി വ്യഭിചരിപ്പിക്കുന്നു; ഈ രണ്ടു ശക്തികളെക്കൊണ്ടും ഉറ്റിക്കാരങ്ങൾ അപഥസഞ്ചാരം ചെയ്യിക്കുന്നു. തന്മൂലം സത്യാസത്യവിവേചനത്തിൽ മനുഷ്യബുദ്ധിക്കും, നന്മതിന്മകളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മനുഷ്യമനസ്സിനും യഥാർഹമായ സൌകര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവുമില്ലാതാകുന്നു. മനുഷ്യരുടെ മാനസികശക്തികൾക്കു തട്ടിയിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത മുറിവിനെ ശമിപ്പിക്കുന്ന ഔഷധമാണു ദൈവപ്രസാദവരം. അതു ബുദ്ധിക്കു പ്രകാശവും മനസ്സിനു പ്രചോദനവുംനൽകി സ്വകൃത്യങ്ങളെ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിക്കാൻ അവയെ പ്രാപ്തമാക്കുന്നു. ആ പ്രകാശനത്താൽ ബുദ്ധി സത്യാന്വേഷണത്തിൽ വഴിപിഴക്കാതിരിക്കുകയും, തെളിവുകളെ സ്വകീയമായ സ്പഷ്ടതയോടുകൂടി ദർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ ആ പ്രചോദനത്താൽ മനസ്സു ദൈവത്തെയും ആത്മാവിനെയും സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ യഥോചിതമായ നില സ്വീകരിക്കുകയും, സത്യാന്വേഷണത്തിലും സത്യദർശനത്തിലും ബുദ്ധിയെ സഹായിക്കയും, വികാരജന്യങ്ങളായ മിഥ്യാസന്ദേഹങ്ങളെ അവഗണിച്ചു ദർശിച്ച സത്യത്തിനു സമ്മതം കൊടുക്കുവാൻ ബുദ്ധിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാനസികശക്തികൾ തമ്മിലുള്ള മാത്സര്യത്തെയും അതിനെ ജയിക്കുന്നതിനു ദൈവത്തിന്റെ പ്രസാദവരത്തിനുള്ള ശക്തിയെയും വി. പൌലോസ് വിശദമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. "... എന്റെ അവയവങ്ങളിലുള്ള പാപത്തിന്റെ പ്രമാണത്തിനു് എന്നെ ബന്ധിക്കുന്നതുമായ വേറൊരു പ്രമാണത്തെ എന്റെ അംഗങ്ങളിൽ ഞാൻ കാണുന്നു. ഞാൻ ഭഗ്നനായ മനുഷ്യൻ. ഈ മരണവാഹിയായ ശരീരത്തിൽനിന്നു് ആർ എന്നെ സ്വതന്ത്രനാക്കും? നമ്മുടെ കർത്താവായ ഈശോമിശിഹാവഴി ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം."

രണ്ടാമതായി, മനുഷ്യന്റെ മാനസികശക്തികളെ പ്രകൃതീതമായ നിലയിലേക്കു് ഉയർത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യ

ന്റെ പരമാന്ത്യമായി ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പരമാനന്ദം പ്രകൃത്യനുസരണമല്ല, പ്രകൃത്യതീതമാണ്. മരണശേഷം മനുഷ്യാത്മാവു് ദൈവത്തെ അഭിമുഖമായി, സ്വകീയസ്വഭാവത്തിൽ ദർശിച്ചു പരമാനന്ദം അനുഭവിക്കാനാണു നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഏതാദൃശദൈവദർശനം മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃത്യനുസരണമായ സകലകഴിവുകൾക്കും അതീതമാകയാൽ, അവനു് അതു സ്വശക്ത്യാ സാധിക്കയില്ല. അതിനു പ്രകൃത്യതീതസഹായം ആവശ്യമാണ്. മരണാനന്തരം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ലഭിക്കാനിരിക്കുന്ന ഈ പ്രകൃത്യതീതദൈവദർശനം ഇഹത്തിൽ ആത്മാവിനു ലഭിക്കുന്ന പ്രകൃത്യതീതജീവന്റെ പരിപൂർണ്ണപരിണാമമാകുന്നു. പ്രസ്തുതജീവന്റെ പ്രാരംഭമാകട്ടെ, വിശ്വാസസ്വീകരണവുമാകുന്നു. തന്നിമിത്തം മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയും മനസ്സും ദൈവത്തിന്റെ പ്രസാദവരത്താൽ പ്രകൃത്യതീതമായ നിലയിലേക്കു ഉയർത്തപ്പെട്ടെങ്കിലേ, അവനു സാക്ഷാൽ മതവിശ്വാസം (Divine Faith) സ്വീകരിക്കാൻ — ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതായി കത്തോലിക്കസഭ പഠിപ്പിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ യഥാർത്ഥങ്ങളാണെന്നു്, ദൈവത്തിന്റെ വാക്കിനെ ആധാരമാക്കി, സന്ദേഹരഹിതമായി, ആദ്ധ്യന്തം സമ്മതം നൽകാൻ — സാധിക്കയുള്ളൂ. ഈ ന്യായങ്ങളാലാണു്, "വിശ്വസിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ മനസ്സിനെയാണു വിശ്വാസം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്; എന്നാൽ മനുഷ്യമനസ്സു്, പ്രസാദവരംമുഖേന സന്നദ്ധമാക്കപ്പെടുകയും തദ്വാരാ പ്രകൃത്യതീതമായ നിലയിലേയ്ക്കു ഉയർത്തപ്പെടുകയും വേണം" എന്നു വേദശാസ്ത്രജ്ഞനായ വിശുദ്ധ തോമ്മാ സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കാറ്റ്കിസം ആദ്യം പറയുന്നു: "ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം അതിന്റെ രൂപവൽകരണദശയിലും, അതു രൂപവൽകൃതമാകുമ്പോഴും, ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അതു് അവിടുന്നു പരപ്രേരണക്കുടാതെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു ചുംബനമാകുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനം മുഖേനയല്ലാതെ ക്രിസ്തുവിൽ യഥാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണ്. കേവലം ശാ

സ്വീയമായ ജ്ഞാനസമ്പാദനമെല്ലാം അതിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാരംഭകൃത്യവും സജ്ജീകരണവും മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കുള്ള കല്പടകളെ പണിതു കയറാനോ അഥവാ അക്ഷിലക്ഷ്യങ്ങളാക്കുവാനോ മാത്രം അവയെക്കൊണ്ടു സാധിക്കും. ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിലേയ്ക്കു പ്രവേശം നൽകാൻ അവ തീരെ അശക്തങ്ങളാണു്. സ്വർഗ്ഗത്തിലിരിക്കുന്ന പിതാവായ ദൈവത്തിനും അവിടുത്തെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനുമല്ലാതെ മറ്റാർക്കും ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. 'മാംസവും രക്തവുമല്ല, പ്രത്യുത സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ എന്റെ പിതാവാണു നിനക്കു് ഇതു വെളിപ്പെടുത്തിയതു്" എന്നാണല്ലൊ തന്റെ ദൈവത്വം ഏറ്റു പറഞ്ഞ വിശുദ്ധ പത്രോസിനോടു ക്രിസ്തു അരുളിച്ചെയ്തതു്."

"നിങ്ങൾ രക്ഷപ്രാപിക്കണമെന്നുള്ളതാണു ദൈവഹിത"മെന്നും, "എല്ലാ മനുഷ്യരും രക്ഷപ്രാപിക്കുകയും സത്യത്തിന്റെ ജ്ഞാനത്തിലെത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നാണു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്ന"തെന്നുമുള്ള വേദവാക്യങ്ങളനുസരിച്ചു വിശ്വാസസ്ഥീകരണത്തിനാവശ്യമായ പ്രസാദവരങ്ങൾ ദൈവം സകലമനുഷ്യർക്കും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതാണു്. പക്ഷെ "ചോദിപ്പിൻ, നിങ്ങൾക്കു നൽകപ്പെട്ടും; മുട്ടുവിൻ, നിങ്ങൾക്കു തുറക്കപ്പെട്ടും; അന്വേഷിപ്പിൻ, നിങ്ങൾ കണ്ടെത്തും" എന്നുള്ള ദൈവനിശ്ചയമനുസരിച്ചു്, മനുഷ്യർ പ്രസാദവരത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കണം. കാർഡിനൽ ന്യൂമാൻ വീണ്ടും പറയുന്നു. "സത്യാന്വേഷണത്തിലും ഗുണദോഷനിരൂപണത്തിലും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നു 'കർത്താവെ' പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ എന്നെ പഠിപ്പിക്കേണമെ!, കർത്താവെ, എന്റെ അവിശ്വാസം നീങ്ങാൻ സഹായിക്കേണമെ' എന്നു നിലവിളിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവൻ സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ കരങ്ങളിൽ എടുക്കുകയേ വേണ്ടാ." നിങ്ങൾ ഏതു മാനസാന്തരചരിത്രമെങ്കിലും പരിശോധിക്കുവിൻ; അതിലെ കഥാനായകൻ അസ്പഷ്ടമായെങ്കിലും സത്യദർശനത്തിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നതായിക്കാണാം. "Lead Kindly Light" (ദയാപൂർണ്ണമായ പ്രകാശമേ, എനി

ക്കു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകേണമെ.) എന്ന സൂമാന്റെ മനോഹരവും ചരിത്രപ്രസിദ്ധവുമായ വാക്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള അഭ്യർത്ഥനയുടെ ഫലമായിട്ടാണു് അവരേവരും വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാൻ പ്രാപ്തരായതു്.

ഉത്തരവാദിത്വം.

വിശ്വാസസ്വീകരണം യുക്തിജന്യമായ ന്യായങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ബുദ്ധിയുടെ പ്രവൃത്തിയാണെങ്കിലും, ബുദ്ധിയെക്കൊണ്ടു് ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യിക്കാനോ ചെയ്യിക്കാതിരിക്കാനോ മേൽവിവരിച്ചവിധം മനസ്സിനു ശക്തിയുള്ളതുകൊണ്ടു്, വിശ്വാസവും അവിശ്വാസവും, അവസാനത്തിൽ മനസ്സിനെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതെന്നും, തന്നിമിത്തം "മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ വിശ്വസിക്കാം, മനസ്സില്ലെങ്കിൽ അവിശ്വസിക്കാം" എന്ന പ്രമാണം അക്ഷരംപ്രതി ശരിയാണെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. അതിനാൽ മനസ്സിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന മറേറതു പ്രവൃത്തികളെയുംപോലെ വിശ്വാസസ്വീകരണം സമ്മാനത്തെയും, വിശ്വാസപരിത്യാഗം ശിക്ഷയെയും അർഹിക്കുന്നുണ്ടു്. "വിശ്വസിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടവർ രക്ഷപ്രാപിക്കും; വിശ്വസിക്കാത്തവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടും" എന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രബോധനം എത്ര സാർത്ഥകമാണെന്നു നോക്കുക !! അതേസമയംതന്നെ യുക്തിവാദികളുടെ അഭിപ്രായം എത്രഅബദ്ധമാണെന്നും കാണുക. "വിശ്വാസം ഒരാൾക്കു യത്നിച്ചു ചെയ്യാവുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയല്ല. തെളിവുകൾകൊണ്ടു മനസ്സിൽ സ്വതേ ഉൽപന്നമാകുന്ന ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷമാണു വിശ്വാസം. അങ്ങനെയിരിക്കെ ചില തെളിവുകൾ ഒരാളിൽ ഒരു വിശ്വാസമുണ്ടാക്കിയാൽ ആ ആൾക്കു കൃതാർത്ഥതയ്ക്കോ സമ്മാനത്തിനോ അവകാശമുണ്ടാകുന്നതു് എങ്ങനെയെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ആ തെളിവുകൾ അതേ വിശ്വാസം മറെറാരാളിൽ ഉണ്ടാക്കുകയില്ലെങ്കിൽ ഈ ആൾ ശിക്ഷാർഹനാകുന്നതു് എങ്ങനെയെന്നുള്ളതും അചിന്ത്യമായിരിക്കുന്നു." അതെ, യുക്തിവാദികളുടെ "ഉപരിപ്ലവബുദ്ധി"ക്കു് ഇതു് അചിന്ത്യമായേ കഴിയൂ. ഒരേ തെളിവുകളെത്തന്നെ

യും ഭിന്നരീതിയിൽ വീക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം ഭിന്നമായ സ്ഥിതിവിശേഷം ബുദ്ധിയിൽ ഉൽപന്നമാകുമെന്നും, ഭിന്നരീതിയിൽ വീക്ഷിക്കുന്നതിനു ബുദ്ധിയെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ മനസ്സിനു ശക്തിയുണ്ടെന്നുമുള്ള മാനവശാസ്ത്രതത്വവും അനുദിനാനുഭവവും വിസ്മരിച്ചതാണു പ്രസ്തുതവാക്യങ്ങളെഴുതിയ യുക്തിവാദിക്കു പിണഞ്ഞുപോയ അബദ്ധം! വിശ്വാസവും അവിശ്വാസവും മനസ്സിനെ എത്രത്തോളം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, അവയിൽ മനസ്സിനു് എത്രമാത്രം ഉത്തരവാദിത്വവും ശിക്ഷാസമ്മാനങ്ങൾക്കു് അർഹതയുമുണ്ടെന്നും ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയുടെ കായ്ത്തിൽ നിൽക്കുകയിക്കുക മനുഷ്യനു സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ ഒന്നു നിശ്ചയം. ദൈവദാനമായ വിശ്വാസം ഒരുവനു ലഭിക്കാത്തതിലും, ലഭിച്ചശേഷം അവനു് അതു നഷ്ടപ്പെട്ടുന്നതിലും കുറ്റപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ അതു ദൈവത്തെയല്ല, പ്രത്യുത മനുഷ്യനെയാണു്. മനുഷ്യനിലുള്ള കുറ്റത്തിന്റെ അളവു് അറിയാവുന്ന നീതിസ്വരൂപനായ ദൈവം അവനെ തദനുരൂപമായിട്ടല്ലാതെ വിധിക്കുകയില്ല.

9-ാം പീയൂസ് മാപ്പാപ്പാ 1863 ആഗസ്റ്റ് 10-നു- ഇറ്റാല്യൻ മെത്രാന്മാർക്കയച്ച ഒരു തിരുവെഴുത്തിൽ പ്രകൃതത്തെ സംബന്ധിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണു്. "നമ്മുടെ എത്രയും പരിശുദ്ധമതത്തെക്കുറിച്ചു് അപ്രതിഹതമായവിധം അജ്ഞരായിരിക്കുന്നവരും (In Invincible Ignorance,) എന്നാൽ സ്വാഭാവികനിയമങ്ങളെയും സകലമനുഷ്യരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ദൈവത്താൽ ലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കല്പനകളെയും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ദൈവഹിതം അനുസരിക്കാൻ സന്നദ്ധരായി സാന്മാർഗ്ഗികവും നിഷ്കളങ്കവുമായ ജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുമായ മനുഷ്യർക്കു ദൈവപ്രസാദവരമാകുന്ന പ്രകാശത്തിന്റെ സഹായത്താൽ നിത്യജീവൻ പ്രാപിക്കാവുന്നതാണു്; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും ഹൃദയത്തെ തെളിവായി കാണുകയും, അതിലെ വിചാരങ്ങളെയും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെയും മറ്റു മാനസികസ്ഥിതികളെയും ആരാഞ്ഞറിയുകയും ചെയ്യുന്ന, പരമകൃപാലുവും നന്മസ്വരൂപിയു

മായ ദൈവം സ്വമനസാ പാപത്തിൽ നിപതിക്കാത്ത ഒരുവനെയും നിത്യശിക്ഷയ്ക്ക് ഒരിക്കലും വിധിക്കുന്നതല്ല." കത്തോലിക്കസഭയുടെ ഈ ഉപദേശത്തെ മല്ലോക്ക് എന്ന പണ്ഡിതൻ ('Is Life Worth Living' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ) ഇപ്രകാരം പ്രശംസിക്കുന്നു. "താൻ പഠിപ്പിക്കുന്ന വിശ്വാസസത്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അത്യന്തം നിഷ്കൃഷ്ട പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും, അതേസമയംതന്നെ അവയെ സ്വീകരിക്കാത്തവരുടെ കാര്യത്തിൽ സഹതാപപൂർവ്വമായ നീതിബോധം പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മതസ്ഥാപനം, റോമൻ കത്തോലിക്കസഭയല്ലാതെ, വേറൊന്ന് ഒരിക്കലും സ്ഥിതിചെയ്തിട്ടില്ല. . . . അവളെക്കുറിച്ച് അജ്ഞതയുള്ളവരൊ, അവളെ ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടി പരിത്യജിക്കുന്നവരൊ ആയ ശുദ്ധാത്മാക്കളെയും വിനീതമനസ്കരെയും ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുദിതമായ കാരുണ്യപൂരത്തിന് അവർ സധൈര്യം ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ അളവ് അപരിമിതമാണെന്ന് അവർക്കറിയാം. . . . അവളുടെ അവകാശവാദം യഥാർത്ഥമാണെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യത്തെ അവഗണിച്ച്, കണ്ണു തുറന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ട്, അവളെ പരിത്യജിക്കുന്നവർ മാത്രമേ അവളുടെ ശാപത്തിനു പാത്രമാകുന്നുള്ളൂ. അവർ അതിനു പാത്രമാകുന്നതു് അവളെ സത്യോപദേഷ്ടാവായി അവർ ദർശിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല, പ്രത്യുത, ദർശനാ ലഭിച്ചശേഷം അവർ അതു വകവയ്ക്കാതെ കണ്ണുപൂട്ടുന്നതുകൊണ്ടാണു്."

വി. ആഗസ്തീനോസ്.

വിശ്വാസസ്വീകരണവും വിശ്വാസപരിത്യാഗവും മനുഷ്യബുദ്ധിയേക്കാൾ മനുഷ്യമനസ്സിനെയാണു് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന തത്വം ഉദാഹരിക്കുന്നതിന്, വിശുദ്ധ ആഗസ്തീനോസിന്റെ ചരിത്രംപോലെ അത്ര സുപ്രസിദ്ധവും സുവ്യക്തവുമായ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം വേറേ ഇല്ലതന്നെ. വിശ്വാസത്തിൽനിന്ന് അവിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കും, അവിടെനിന്നു തിരിയെ വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കുമുണ്ടായ തന്റെ പ്രയാണം "ഏറ്റുപറച്ചിൽ" (Confessions) എന്ന വിശ്വവിഖ്യാതമായ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേ

ഹംതന്നെ അത്യന്തം മനോഹരവും ഹൃദയസ്പൃക്കുമായി വണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആഗുസ്തീനോസ് വടക്കേ ആഫ്റിക്കയിൽ ടഗെസ്റ്റ് എന്ന സ്ഥലത്തു് 384-ൽ ജാതനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് അന്നു ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും, മാതാവായ മോനിക്കായും ബാക്കി കുടുംബാംഗങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു. സ്വദേശത്തും സമീപസ്ഥമായ മറെറാരു നഗരത്തിലും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കഴിച്ചശേഷം ആഗുസ്തീനോസ്, അതിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനായി, അന്നു തലസ്ഥാനപട്ടണമായിരുന്ന കാർത്തേജിൽ ചെന്നു. ദുർവ്വികാരങ്ങളുടെ അലയടികളെയും അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളാകുന്ന കൊടുംകാറുകളെയും തടുത്തുനിൽക്കുവാൻ മാത്രം ദൃഢത പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസത്തിനു്, ദുരാചാരങ്ങളുടെയും ദുരുപദേശങ്ങളുടെയും കേളീരംഗമായിരുന്ന ആ പട്ടണത്തിലെ വാസം ഒരു വലിയ ആപത്തായിഭവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ സ്വതേ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിഷയാസക്തി തദനുകൂലങ്ങളായ സാഹചര്യങ്ങളുടെമദ്ധ്യേ കത്തിക്കാളാൻതുടങ്ങി. തന്റെ അന്നത്തെ മനഃസ്ഥിതിയെ ദൈവത്തോടായിട്ടു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു. "എന്റെ ദൈവമേ, ആത്മാവിന്റെ ഭക്ഷണമായ അവിടുത്തെ അസാന്നിദ്ധ്യംമൂലം എന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ ക്ഷാമമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ക്ഷാമമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും എനിക്കു വിശപ്പുതോന്നിയില്ല. അനശ്വരമായ അശനപദാർത്ഥങ്ങൾക്കായി എനിക്കു യാതൊരാഗ്രഹവുമില്ലായിരുന്നു. അവ ഭുജിച്ചു തൃപ്തിവന്നതുകൊണ്ടല്ല; പ്രത്യുത, അവയുടെ അഭാവം എത്രയധികമായിരുന്നോ അത്രയധികം ഞാൻ അവയെ വെറുത്തു. തന്നിമിത്തം എന്റെ ആത്മാവു രോഗത്താൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുകയും വ്രണങ്ങളാൽ നിറയുകയുമുണ്ടായി. ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളുടെ സ്പർശനം മുഖേന ശമനം പ്രാപിക്കണമെന്നുള്ള അഭിവാഞ്ഛയാൽ ആത്മാവു പരിതാപകരമായവിധം ബഹിർലോകത്തിലേയ്ക്കു ഗമനം ചെയ്തു." കാർത്തേജിൽ വാസംതുടങ്ങിയ ഉടനെ ആഗു

സ്തീനോസ് ഒരു സ്ത്രീയുമായി ന്യായരഹിതമായ പ്രേമബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടതിനും, അതു പതിനാലു സംവത്സരക്കാലം നീണ്ടുനിൽക്കുന്നതിനും സംഗതിയായി. ഈ ദുർവൃത്തികഥകൊണ്ട് ആഗുസ്തീനോസിന്റെ പഠനത്തിന് ഒരു കോട്ടവും തട്ടിയില്ല. തന്റെ പ്രതിഭാവിലാസം സകലപ്രതിബന്ധങ്ങളെയും തരണംചെയ്യാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം അലങ്കാരശാസ്ത്രാഭ്യസനത്തിൽ സഹപാഠികളെയെല്ലാം അതിശയിച്ചു. കാലവിളംബമെന്യേ അദ്ധ്യാപകസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കുകയും, ആ ഉദ്യോഗം സകലരുടേയും പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രമായവിധം വഹിച്ചുപോരുകയും ചെയ്തു.

അവിശ്വാസി.

എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതവിശ്വാസമോ? അതു മൂതിയടഞ്ഞുപോയി. ആത്മാവിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയും ജീവിതത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയും നശിച്ചതോടൊപ്പം ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചു ബാല്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസവും നഷ്ടപ്പെട്ടു. അന്നും ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു സ്നേഹമസൃണമായ ബഹുമാനം ആഗുസ്തീനോസിനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു യുക്തിജന്യമായ യാതൊരടിസ്ഥാനത്തിന്മേലും ഉറയ്ക്കാത്തതും, ബാല്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അവശിഷ്ടമാണെന്നു ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതുമായ ഒരു വികാരവിശേഷമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. ക്രിസ്തീയസഭ പഠിപ്പിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ആഗുസ്തീനോസ് അവിശ്വസിച്ചെന്നുമാത്രമല്ല, അവയെ ജുഗുപ്സാവഹമായി തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ദൈവം മനുഷ്യരെപ്പോലെ സശരീരനായ ഒരാളാണെന്നു ക്രിസ്തുമതം പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നുപോലും അദ്ദേഹം ധരിച്ചുവശായി! നഷ്ടപ്പെട്ട വിശ്വാസത്തിനു പകരംസ്വീകരിച്ച സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ കായ്യും അതിലും പരിതാപകരമായിരുന്നു! ഭൌതികവാദത്തിന്റെ ഏറ്റവും അബദ്ധരൂപമായ "മനിക്കെയിൻ മത"മാണ് (Manichaism) അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചത്. നന്മയ്ക്കും തിന്മയ്ക്കും കാരണങ്ങളായി അനാദിയായ രണ്ടു മൂലസതത്വങ്ങൾ (ദേവന്മാർ) ഉണ്ടെന്നുള്ളതുമുതൽ, മനുഷ്യനെയും പ്രപ

ഞ്ചത്തെയുംകുറിച്ച് അത്യന്തം അസംബന്ധങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളായിരുന്ന ആ മതത്തിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളും. അതെല്ലാം അതുപടി വിഴുങ്ങുന്നതിന് അന്ധാദ്ധശബുദ്ധിമാനായ ആഗസ്തീനോസ് മടിച്ചില്ല. അദ്ദേഹംതന്നെ പറയുന്നു: "ഞാൻ എന്റെ ദൈവത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു വലിയ മാംസപിണ്ഡത്തെയല്ലാതെ മറെറന്തിനെക്കുറിച്ചാണു ചിന്തിക്കേണ്ടതെന്ന് അറിഞ്ഞില്ല. എന്തെന്നാൽ താദ്ദശമല്ലാത്തതിന് ആസ്തിക്യമേ ഇല്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നിയതു്. എന്റെ അപ്രതിഹതമായ അബദ്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ സവ്വ പ്രധാനമായ കാരണം ഇതായിരുന്നു. തിന്മയും ഏതാണ്ടൊരു പദാത്ഥമാണെന്നും, അതിനു സ്വകീയമായ ഒരു ജീവാത്മാവും ഭയങ്കരമായ രൂപവും ഉണ്ടെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു.... ഈ വിഷലിപ്തമായ മൂലസിദ്ധാന്തത്തിൽനിന്നാണു ദൈവനിന്ദാപരവും അഹങ്കാരകരവുമായ ഇതരസിദ്ധാന്തങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചതു്.... ദൈവം ഒരു അമൂർത്തസത്വമാണെന്നും, തന്മൂലം വിവിധാവയവങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു ശരീരം അവിടുത്തേയ്ക്കില്ലെന്നും ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല." ഈ അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടും അവയെ സ്വീകരിക്കാനുണ്ടായ കാരണം സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ആഗസ്തീനോസ് പിന്നീട് ഇപ്രകാരം വിലപിക്കുന്നു: "അഹോ! ഏതൊരു കല്പടകളിൽക്കൂടിയാണു ഞാൻ നരകത്തിന്റെ അഗാധതയിലേയ്ക്കു പതിച്ചതു്. ഹാ! എന്റെ ദൈവമെ,..... ഞാൻ അതിൽ നിപതിക്കാൻ കാരണമെന്തെന്നാൽ:— ഞാൻ മൃഗങ്ങളേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടനായിരിക്കേണ്ടതിനു പ്രയോജനപ്പെടണമെന്ന് അവിടുന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ബുദ്ധിയുടെ ഗ്രഹണശക്തി അനുസരിച്ചല്ല, പ്രത്യുത മാംസത്തിന്റെ പ്രചോദനമനുസരിച്ചാണു ഞാൻ നിന്നെ അന്വേഷിച്ചതു്."

വിഷയാസക്തിയിൽ നിമഗ്നനെങ്കിലും സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയിൽ അതുല്യനായിരുന്ന ആഗസ്തീനോസിന്റെ ഹൃദയത്തെ അധികനാൾ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ മനിക്കെയിൻമതത്തിനു സാധിച്ചില്ല. എന്നിട്ടും തന്റെ സംശയങ്ങളെല്ലാം ഒതുക്കിക്കൊണ്ടു് അതി

ന്റെ പിടിയിൽതന്നെ അദ്ദേഹം ജീവിതംതുടർന്നു. "ഇതിനെക്കാൾ നല്ലതായ മറെറാന്നു കാണാത്തതിനാൽ, ക്രൂരതൽ സ്വീകാര്യമായ ഏതെങ്കിലുമൊന്നു യാദൃച്ഛികമായി എന്റെ മുൻപിൽ ഉദയംചെയ്യുന്നതുവരെ, കരഗതമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഏതുവിധേനയും തൽക്കാലം തൃപ്തിപ്പെടാമെന്നു ഞാനറിച്ചു." 383-ൽ അഗുസ്തീനോസു് കാർത്തേജു് വിട്ടു റോമായിലേയ്ക്കുപോയി. ലോകത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായ ആ നഗരത്തിൽ പൂർവ്വാധികം വേഗത്തിൽ ധനമാനാദികം കൈവരുത്താമെന്നായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. എന്നാൽ റോമൻവിദ്യാർത്ഥികളുടെ നീചമായ നടപടികളാൽ അവിടത്തെ വാസം ഹിതകരമായില്ല. ആ ഘട്ടത്തിൽ മിലാൻ പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു് ഒരു അലങ്കാരശാസ്ത്രപണ്ഡിതനെ ആവശ്യമാണെന്നു കേട്ടു്, റോമിലെ പ്രീഫെക്ററിന്റെ ശുപാർശവഴി, ആ ഉദ്യോഗം കരസ്ഥമാക്കുകയും, തദനന്തരം അങ്ങോട്ടു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ആദ്ധ്യാത്മികബോധം.

അഗുസ്തീനോസു് 384-ന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി മിലാനിലെത്തി. പ്രായം മുപ്പതുവയസ്സുമാത്രം. വിശ്രുതവിദ്വാനായിരുന്ന അംബ്രോസായിരുന്നു അന്നു മിലാനിലെ മെത്രാൻ. അഗുസ്തീനോസു് അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ചു. "അന്നുമുതൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതു് ആദ്യം സത്യത്തിന്റെ ഉപദേഷ്ടാവെന്ന നിലയിലല്ലായിരുന്നുവെന്നു തീർച്ചയാണു്; പ്രത്യുത, എന്നോടു ദയയുള്ള ഒരാൾ എന്ന നിലയിലായിരുന്നു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിന്റെ (ദൈവത്തിന്റെ) സഭയിൽ സത്യം കാണുമെന്നുള്ള ആശ എനിക്കശേഷമുണ്ടായിരുന്നില്ല" എന്നാണു് അഗുസ്തീനോസു് പ്രസ്തുതസന്ദർശനത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. അംബ്രോസിന്റെ വാഗ്മിതാശ്രുതിയാൽ ആകൃഷ്ടനായി അഗുസ്തീനോസു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം കേൾക്കാൻ പോയിരുന്നു. "അദ്ദേഹം ജനങ്ങളോടു ചെയ്തിരുന്ന പ്രസംഗങ്ങളെ ഞാൻ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ശ്രവിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അതു യഥാർത്ഥമായ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയായിരുന്നില്ല; പ്രത്യുത, അദ്ദേ

ഹത്തിന്റെ വാഗ്മിത്വം കേൾവിക്കനുസരണമായിരുന്നോ എന്ന് ഏതാണ്ടു പരീക്ഷിക്കാൻവേണ്ടിയായിരുന്നു. . . . ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ ഭക്തശ്രദ്ധനായി ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു; എന്നാൽ അവയിലെ കാര്യസാരമാകട്ടെ, ഞാൻ അശ്രദ്ധയോടും നിന്ദയോടുംകൂടി വീക്ഷിച്ചതേയുള്ളൂ" എന്നിങ്ങനെ ആ പ്രസംഗശ്രവണത്തെ ആഗുസ്തീനോസ് വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവയിലെ കാര്യസാരത്തെ ദീർഘനാൾ എതിർത്തുനിൽക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാദ്ധ്യമായില്ല. ക്രിസ്തുമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന തെറ്റായ ധാരണ ക്രമേണ നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ താൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്നവിധം അത്ര അസംബന്ധമല്ല അവയെന്നും, മനിക്കെയിൻമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ അനിഷേധ്യങ്ങളല്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ബോദ്ധ്യമായി. തന്മൂലം ആഗുസ്തീനോസ് ആ മതം ഉപേക്ഷിച്ചു. സർവ്വജ്ഞനസമ്പൂർണ്ണനായ ഒരു പരമപുരുഷനെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ ഉദിച്ചുയർന്ന് അന്തരംഗത്തിൽ ആകമാനം വ്യാപിച്ചു. എന്നിട്ടും ഇന്ദ്രിയവിഷയകമായ വസ്തുക്കളിൽ നിമഗ്നമായി തഴമ്പിച്ചുപോയ ആഗുസ്തീനോസിന്റെ ബുദ്ധിക്കു കേവലം അശരീരികളായ വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണ അശക്യമായിരുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്ലേറോയുടെ തത്വജ്ഞാനസംബന്ധമായ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശം ദൈവഗത്യാ വന്നുചേർന്നു. അവയുടെ പാരായണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ എത്രയും രക്ഷാകരമായ ഒരു പരിവർത്തനമുളവാക്കി. ആസ്തിക്യസ്വരൂപമായി താൻ ധരിച്ചിരുന്ന ഇന്ദ്രിയവിഷയകമായ ലോകം കേവലം ഒരു നിഴലാണെന്നും, യഥാർത്ഥമായ ആസ്തിക്യമുള്ളതു് ആദ്ധ്യാത്മികവസ്തുക്കൾക്കാണെന്നും, ആദ്ധ്യാത്മികമണ്ഡലത്തിന്റെ ഉച്ചിയിൽ നിൽക്കുന്നതു ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും ആന്തരികേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും നിഗ്രഹിഷ്ണുവും അപ്രാപ്യനായിരിക്കുന്ന ദൈവമാണെന്നും ബോദ്ധ്യമായി. ഇതോടുകൂടി ആഗുസ്തീനോസിന്റെ ബുദ്ധി ഭൌതികവാദത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമാകുകയും, ക്രിസ്തുമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ആദ്ധ്യാത്മികദൃഷ്ട്യാ വീക്ഷിക്കുവാൻ സന്നദ്ധമാകുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം ആഗുസ്തീനോസ് റോമപുസ്തകം വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പൌലോസ് ശ്ലീഹായുടെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ അധഃപതനം, ദൈവപ്രസാദവരത്തിന്റെ ആവശ്യകത, എന്നീ രണ്ടുതത്വങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചു. തദ്വാരാ മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ അനുദിനം കാണുന്ന ആന്തരിക മാത്സര്യങ്ങളുടെ കാരണവും അവയ്ക്കുള്ള പ്രതിവിധിയും മനസ്സിലാക്കി. അതിനെത്തുടർന്നു ധാർമ്മികവും മാനസികവുമായ സ്വന്തം അപരാധങ്ങളെക്കുറിച്ചു ബോധമുണ്ടാകുകയും തൽഫലമായി അദ്ദേഹം അത്യന്തം വിനീതമനസ്കനായിത്തീരുകയുമുണ്ടായി. അപ്പോഴാണു ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം ദൈവമാഹാത്മ്യത്തിന് എത്രയും അനുയോജ്യമാണെന്നും, യേശുക്രിസ്തു അധഃപതിച്ച മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ ഉദ്ധാരകനാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു വിശദമായതു്. വി. പൌലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ദൈവപ്രസാദവരത്തിന്റെ നിഗ്രഹശക്തിയാൽ എളിമയുടെയും അനുതാപത്തിന്റെയും വികാരങ്ങൾ തനിക്കനുഭവപ്പെട്ടെന്നും, തന്മൂലം ചെയ്തുപോയ പാപങ്ങളെ അനുസ്മരിച്ചു താൻ കണ്ണുനീർ ചിന്തിയെന്നും പ്രസ്താവിച്ചശേഷം, യഥാർത്ഥമായ പ്രകാശത്തിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം എളിമയാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഉന്നിപ്പറയുകയും ക്രിസ്തുവിന്റെ താഴെക്കാണുന്ന വാക്യം ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. "(പിതാവേ,) അവിടുന്ന് ഈ സംഗതികൾ (ദിവ്യരഹസ്യങ്ങൾ) ബുദ്ധിമാന്മാരിലും വിവേകികളിലുംനിന്നു മറച്ചുവയ്ക്കുകയും ചെറിയവർക്ക് അവയെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു."

ആന്തരികമാത്സര്യം.

ആഗുസ്തീനോസിൽ ഉദയംചെയ്ത ധാർമ്മികവും മാനസികവുമായ നവചൈതന്യം പ്രതിദിനം അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചു. ധനമാനാദികൾക്കായുള്ള ആസക്തി അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുമാറി. എങ്കിലും വിഷയാസക്തിയിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം സ്വതന്ത്രനായില്ല. ഈ അവസരത്തിൽ ആഗുസ്തീനോസ് സിംപ്ലിച്ചിയസ് എന്നു പേരുള്ള ഒരു വന്ദ്യവൈദികന്റെ ഉപദേശം തേടി. അംബ്രോ

സിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികപിതാവായിരുന്ന ആ വൈദികവയ്യനെ തന്റെ അന്തരംഗം തുറന്നുകാണിച്ചു. വിക്ടോറീനസ് എന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതന്റെ മാനസാന്തരവൃത്താന്തം സിംപ്ലിച്ചിയസ് വിവരിച്ചതു കേട്ടപ്പോൾ—ആഗുസ്തീനോസ് വായിച്ചിട്ടുള്ള പ്ലേറോപക്ഷക്കാരായ തത്വജ്ഞന്മാരുടെ കൃതികൾ ഈ പണ്ഡിതൻ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളവയാണ്—അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിക്കണമെന്ന് ആഗുസ്തീനോസിന് അതീവ ആഗ്രഹമുണ്ടായി. ആഗുസ്തീനോസിന്റെ ബുദ്ധിക്കു ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം ബോദ്ധ്യമായിരുന്നു. മനസ്സാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഇനിയും ബന്ധിച്ചുനിർത്തിയിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "എന്നെ ബന്ധിച്ചിരുന്നതു മറ്റൊരുവന്റെയും ചങ്ങലയല്ല, പ്രത്യുത എന്റെ സ്വന്തം മനസ്സാകുന്ന ചങ്ങലയാണ്. ശത്രു (പിശാചു്) എന്റെ മനസ്സിനെ സ്വാധീനത്തിൽ വയ്ക്കുകയും, അതിൽനിന്ന് ഒരു ചങ്ങലയുണ്ടാക്കി അതുകൊണ്ടു് എന്നെ ബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. അതെങ്ങനെയെന്നാൽ, അനിയന്ത്രിതമായ മനസ്സിൽനിന്നു വിഷയാസക്തിയുണ്ടായി. വിഷയാസക്തിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ അതൊരു തഴക്കമായി. തഴക്കത്തെ നിരോധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് അതു് അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരാവശ്യവുമായി. ഈ കണ്ണികളുടെ സംഘടന—അതിനെയാണു ഞാൻ ചങ്ങലയെന്നു പറഞ്ഞതു്—എന്നെ ക്രൂരമായ ദാസ്യത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ, എന്റെ ദൈവമെ, അനശ്വരമായ ഏക ആനന്ദമെ, നിന്നെ നിർബാധം സേവിക്കുന്നതിനും നിന്നിൽ ആനന്ദിക്കാൻ അഭിവാഞ്ഛിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി എന്നിൽ ആവിർഭവിച്ചുതുടങ്ങിയ ആ നവമായ മനസ്സിന് അനേകകാലംകൊണ്ടു ബലവത്തായിത്തീർന്ന എന്റെ പഴയ മനോവൃത്തികളെ കീഴ്പ്പെടുത്താൻ ഇനിയും ശക്തിയുണ്ടായില്ല. അങ്ങനെ എന്റെ രണ്ടു മനസ്സുകളും തമ്മിൽ—ഒന്നു പഴയതും മറ്റേതു പുതിയതും, ഒന്നു് ശാരീരികവും മറ്റേതു് ആദ്ധ്യാത്മികവും—എന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ പോരാട്ടം നടന്നു. അവയുടെ മാത്സര്യത്താൽ എന്റെ ആത്മാവു പീഡിതമാക

യും ചെയ്യു." ഈ പോരാട്ടത്തിൽ ആദ്ധ്യാത്മികമനസ്സിനു പ്രസാദവരത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ശാരീരികമനസ്സിനെ പരിപൂർണ്ണമായി ജയിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. "ഹാ! എന്റെ ദൈവമേ, നിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു്, എന്നല്ല, നിന്റെ ഉള്ളിലേയ്ക്കുതന്നെ വരുന്നതും, വരണമെന്നു മനസ്സാകുന്നതും ഒന്നുതന്നെ. ഈ മനസ്സു പരിപൂർണ്ണമായ ദ്വിധപ്രതിജ്ഞയോടുകൂടിയതായിരിക്കണം; അല്ലാതെ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ആവഴിക്കും ഈവഴിക്കും തിരിയുന്നതും, അംഗവിച്ഛേദം ചെയ്യപ്പെട്ടതും, പകുതി വേണമെന്നു പറയുമ്പോൾ പകുതിവേണ്ടെന്നു ശഠിക്കുന്നതും, ഒരുവശം പൊങ്ങുമ്പോൾ മറുവശം താഴുന്നതുമായ മനസ്സായിരിക്കരുതു്."

വിജയം.

ഈ വർണ്ണനയനുസരിച്ചു തന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ നടന്ന മാത്സര്യത്തിൽ ആദ്ധ്യാത്മികമനസ്സു് ശാരീരികമനസ്സിനെ ജയിച്ചതെങ്ങനെയെന്നും അഗസ്തീനോസു് ഹൃദയസ്പൃക്കായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം തന്റെ മിലാനിലെ വസതിയോടു് അനുബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു തോട്ടത്തിൽ ആത്മസുഹൃത്തായ അലിപ്പിയസു് ഒരുമിച്ചു് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അന്തരംഗം ഒരു പ്രചണ്ഡവാതത്താലെന്നപോലെ പ്രക്ഷുബ്ധമായി. അശ്രുധാര പൊഴിച്ചു് അതിനു ശമനമുണ്ടാക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. അതിനായി എഴുനേറ്റപ്പോൾ സന്ദർഭാനുസരണം മനസ്സിലായ അലിപ്പിയസു് പിൻവാങ്ങി. അപ്പോൾ അഗസ്തീനോസു് ഒരു അത്തിവൃക്ഷത്തിന്റെ കീഴെയായി നിലത്തു സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തുകൊണ്ടു ധാരധാരയായി കണ്ണുനീർ പൊഴിക്കുകയും, വിലാപസ്വരത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. പൊടുന്നനവെ, അടുത്തുള്ള ഒരു ഗൃഹത്തിൽനിന്നു്, ഒരു ബാലനോ ബാലികയോ താഴെക്കാണുന്നവിധം ആവർത്തിച്ചു ഗാനാലാപം ചെയ്യുന്നതായി തോന്നി. "എടുത്തു വായിക്കുക. എടുത്തു വായിക്കുക." *(Tolle Lege, Tolle Lege).* അനന്തരസംഭവങ്ങൾ അഗസ്തീനോസുതന്നെ വിവരിക്കട്ടെ: "ബാലികാബാലന്മാർ പ്രസ്തുത വാ

ക്കുകളുച്ചരിച്ചു ഗാനാലാപം ചെയ്യാറുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ ഉത്സുകമായി ചിന്തിച്ചു. അങ്ങനെ ഒരിക്കലും ശ്രവിച്ചതായി എനിക്ക് അനുസ്മരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനാൽ അശ്രുധാരയുടെ വിരാമമിട്ടുകൊണ്ടും, വേദപുസ്തകം വായിക്കണമെന്നുള്ള ദൈവാജ്ഞയുടെ ഒരു ലക്ഷ്യമായി ആ സ്വരത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടും ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു. (താപസവര്യനായ) അന്തോനിയുടെ ചരിത്രം ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സുവിശേഷപാരായണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ അന്തോനി മുറിയ്ക്കകത്തു പ്രവേശിച്ചു. തൽസമയം "നീ പോയി നിനക്കുള്ളവ വിറ്റു ദരിദ്രർക്കു കൊടുക്കുക; എന്നാൽ നിനക്കു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിധി ലഭിക്കും; അതിനുശേഷം നീ വന്ന് എന്നെ അനുഗമിക്കുക" എന്ന വേദവാക്യമാണു വായിക്കപ്പെട്ടതു്. തനിക്കു നേരിട്ടു നൽകിയ ഒരു പ്രബോധനമായി അദ്ദേഹം ആ വാക്യത്തെ സ്വീകരിച്ചു. അതിനാൽ അലിപ്പിയസ് ഇരുന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു ഞാൻ അത്യാസക്തിയോടെ മടങ്ങിച്ചെന്നു. പൌലോസ്ശ്ലീഹായുടെ ലേഖനങ്ങൾ അവിടെ വച്ചുംകൊണ്ടാണു ഞാൻ മുമ്പു് എഴുന്നേറ്റു പോന്നിരുന്നതു്. ഞാൻ അതെടുത്തു തുറന്ന് ആദ്യം ദൃഷ്ടി പതിഞ്ഞ ഈ ഭാഗം നിശ്ശബ്ദമായി വായിച്ചു. 'വിരുന്നുകളിലും മദ്യപാനത്തിലും ശയനമോഹങ്ങളിലും അശുദ്ധിയിലും വ്യവഹാരത്തിലും അസൂയയിലും നാം വ്യാപരിക്കരുതു്. പ്രത്യുത, നിങ്ങൾ കർത്താവായ ഈശോമിശിഹായെ ധരിക്കുകയും, മോഹങ്ങളിൽ ശരീരത്തിനായി (ഭോഗങ്ങൾ) കരുതിവെയ്ക്കാതിരിക്കുകയും വേണം.'

"മുന്നോട്ടു് ഒരക്ഷരംപോലും പിന്നെ വായിക്കണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല; അതിനു് ആവശ്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പ്രസ്തുത വാക്യം വായിച്ചുതീർന്ന ഉടൻ പ്രശാന്തനിറഞ്ഞ ഒരു പ്രഭാപൂരം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രവഹിച്ചപോലെ എനിക്ക് അനുഭവപ്പെടുകയും സന്ദേഹങ്ങളാകുന്ന അന്ധകാരസമൂഹം ദൂരീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം എന്റെ വിരലോ മറ്റെന്തുസാധനമോ പുസ്തകങ്ങൾക്കിടയിൽ

വച്ചു ഗ്രന്ഥം അടച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ പ്രശാന്തവദനനായി അ ലിപ്പിയസിനെ വിവരം ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. ഞാൻ വായിച്ചഭാഗം കാണണമെന്ന് അയാൾ അവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ അതു കാണിച്ചു കൊടുത്തപ്പോൾ, തുടർന്നുള്ള വാക്യങ്ങളിന്മേൽക്കൂടി അയാൾ ദൃഷ്ടി പതിച്ചു. അതെന്താണെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. 'വി ശ്വാസത്തിൽ ബലഹീനനായവനെ നിങ്ങളോടു ചേർക്കുവിൻ.' എന്നായിരുന്നു പ്രസ്തുത വാക്യം. ആ പ്രബോധനം തനിക്കു നൽ കപ്പെട്ടതാണെന്ന് അയാൾ കരുതുകയും ആ വിവരം എന്നെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രബോധനം അയാളെ ധൈര്യപ്പെടു ത്തി. തദനുസാരവും തന്റെ സ്വഭാവഗുണത്തിനു അനുരൂപമാ യും അയാൾ ഒരു ദൃഢപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തുകൊണ്ടു്—അയാൾ ഇ ക്കാര്യത്തിൽ എന്നെക്കാൾ അതീവ വ്യഗ്രനായിരുന്നു — സംശയഗ്രസ്തനായിരുന്ന കാലവിളംബത്തിനു് ഇടവരുത്താതെ എന്നോടു ചേർന്നിന്നു. അതിനുശേഷം ഞങ്ങൾ എന്റെ മാ താവിന്റെ അടുത്തുപോയി വിവരം അറിയിച്ചു; അവർ സന്തു ഷ്ടയായി; നടന്ന സംഭവങ്ങൾ കാലക്രമമനുസരിച്ചു ഞങ്ങൾ വി വരിച്ചപ്പോൾ മാതൃഹൃദയം സന്തോഷത്താൽ കുതിക്കുകയും വി ജയശ്രീലാളിതമാകയും ചെയ്തു."

വീണ്ടും വിശ്വാസി.

അതേ, ആഗസ്തീനോസിന്റെ മാതാവു് ഏതാട്ടശസ ന്തോഷത്തിനും വിജയത്തിനും സർവ്വഥാ അർഹയായിരിക്കുന്നു. സ്വപുത്രൻ സത്യവിശ്വാസത്തിൽനിന്നു് എപ്പോൾ വ്യതിചലി ച്ചുവോ, ആ നിമിഷംമുതൽ മോനിക്കയുടെ ഹൃദയം വെന്തുനീ റാൻതുടങ്ങി. പുത്രന്റെ മാനസാന്തരം തന്റെ ജന്മോദ്ദേശ്യമായി ഗണിച്ച ഈ ക്രിസ്തീയമാതാവു് അതിന്റെ സാഫല്യത്തിനായി അശ്രുക്കൾ പൊഴിച്ചു് അനവരതം ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുക യും, വിദേശങ്ങളിൽപോലും പുത്രനെ അനുഗമിച്ചു സദുപദേശ ങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. "നിങ്ങൾ സമാധാന ചിത്തയായിരുന്നാലും! ചുടുകണ്ണുനീരിനു കാരണമായ ഈ പുത്രൻ ഒരിക്കലും നശിക്കയില്ല" എന്ന സാന്ത്വനനിമഗ്നയായ ആ മാ

താവിനോട് വിശുദ്ധ അംബ്രോസ് ചെയ്ത പ്രവചനം പരിപൂർണ്ണമായി നിറവേറി. ദൃഷ്ടിച്ച മനസ്സിന്റെ പ്രേരണയാൽ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നും അവിശ്വാസത്തിൽ പതിച്ച ആഗ്രസ്തീനോസ്, ദൈവപ്രസാദവരത്താൽ ബലവത്തായിത്തീർന്ന സന്മനസ്സിന്റെ പ്രേരണയാൽ ആ പരിതാപകരാവസ്ഥയിൽനിന്നുയർന്ന് വീണ്ടും വിശ്വാസം കൈവരിച്ചു. അതുപരം അദ്ദേഹം ആ വിശ്വാസത്തെ സർവ്വാത്മനാ സ്നേഹിക്കുകയും, അതിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനും പ്രചാരണത്തിനുംവേണ്ടി നിർദ്ദോഷങ്ങളായ ഏതു് ഐഹികസുഖങ്ങളെപ്പോലും പരിത്യജിക്കാൻ സർവ്വദാ സന്നദ്ധനാകുകയും ചെയ്തു. 386-ലെ ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിലാണ് ആഗ്രസ്തീനോസ് മാനസാന്തരപ്പെട്ടതു്. അടുത്തകൊല്ലം ഈസ്റ്റർതിരുനാളിന്റെ തലേദിവസം വിശുദ്ധ അംബ്രോസിന്റെ കരങ്ങളിൽനിന്നു ജ്ഞാനസ്നാനം കൈക്കൊണ്ടു. നാലു സംവത്സരത്തിനുശേഷം ഹിപ്പോയിൽവച്ചു വൈദികപ്പട്ടം സ്വീകരിക്കുകയും 395 അവസാനത്തോടുകൂടി മെത്രാനായി അഭിഷേചിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

യുക്തിദീപം ദിവ്യനിഭവിക്കുന്നു.

വിശുദ്ധ ആഗ്രസ്തീനോസിന്റെ ചരിത്രം വിശ്വാസസ്വീകരണത്തിലും വിശ്വാസപരിത്യാഗത്തിലും മനുഷ്യമനസ്സിനുള്ള സ്ഥാനം ഉദാഹരിക്കാൻ മാത്രമല്ല, യുക്തിയെ വിശ്വാസം എത്രകണ്ടു് ഉൽകൃഷ്ടമാക്കുമെന്നു കാണിക്കാനും പ്രയോജകീഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. "യുക്തി വിശ്വാസദീപത്താൽ പ്രകാശിതമാകുമ്പോൾ അതു ദൈവകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനത്തെ വികസിപ്പിക്കുന്നു; അതുപോലെതന്നെ വിശ്വാസം യുക്തിയെ അബദ്ധത്തിൽനിന്നു കാത്തുരക്ഷിക്കുകയും വിവിധജ്ഞാനത്താൽ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" എന്നുള്ള വസ്തുതിക്കാൻസൂനഹദോസിന്റെ അഭിപ്രായം എത്ര യഥാർത്ഥമാണെന്ന് ആഗ്രസ്തീനോസിന്റെ ഗ്രന്ഥതല്ലജങ്ങൾ സുവ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്. പ്ലേറോയുടെയും ആഗ്രസ്തീനോസിന്റെയും കൃതികളെ താരതമ്യം ചെയ്യുന്നപക്ഷം, ഗ്രീക്കുതത്വജ്ഞാനികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ആ ചിന്തകനെ

പ്പോലും ഈ ക്രിസ്തീയപണ്ഡിതൻ അതിശയിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. പ്ലേറോയുടെ കൃതികളിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സുബദ്ധാങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെല്ലാം അത്ഭുതപൂർവ്വമായ സംശുദ്ധിയോടും സ്ഫടികസ്ഫുടതയോടും നിശ്ചഞ്ചലതയോടും പരിപൂർണ്ണതയോടുംകൂടി ആഗുസ്തീനോസിന്റെ കൃതികളിൽ പ്രശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. അതേസമയംതന്നെ, മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ സ്വാഭാവികമായ ചിന്താപരിധിക്കുള്ളിൽതന്നെ കിടക്കുന്ന മതപരവും ധാർമ്മികവുമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്ലേറോറായുടെ കൃതികളെ കളങ്കിതമാക്കിയ അബദ്ധങ്ങളിൽനിന്ന് ആഗുസ്തീനോസിന്റെ കൃതികൾ സുരക്ഷിതങ്ങളായിരിക്കുന്നതുമുണ്ട്. മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ സ്വാഭാവികമായ ചിന്താശക്തി ഏതാണ്ടു പാരമ്യത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നതു് "ദിവ്യനായ" പ്ലേറോയിലാണെന്ന സർവ്വസമ്മതി ലഭിച്ചിരിക്കെ, ആഗുസ്തീനോസിന്റെ ചിന്താശക്തി അതിനെയും ഏവംവിധം അതിശയിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തു്? മനുഷ്യബുദ്ധി സ്വശക്ത്യാ എത്ര ഉയരത്തിൽ പറന്നാലും, ശാരീരികമായ അസംഖ്യം ബലഹീനതകൾക്കു വശംവദമാകാൻ വഴിയുള്ളതിനാൽ അതിനു മതപരവും ധാർമ്മികവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ സ്വച്ഛന്ദം വ്യാപരിച്ചു സത്യത്തെ സ്വകീയമായ നൈർമ്മല്യത്തോടുകൂടി ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രസാദവരത്താൽ പ്രസ്തുത ബലഹീനതകൾ നീങ്ങുകയും, അതിനുംപുറമെ ദൈവവെളിപാടിന്റെ സഹായത്താൽ നവമായ പ്രകാശാകരഗതമാകുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു പ്രകൃത്യനുസരണമായ മതതത്വങ്ങളെയും ധാർമ്മികതത്വങ്ങളെയും മാത്രമല്ല, പ്രകൃത്യതീതങ്ങളായവയേയും അബദ്ധരഹിതമായും സൂക്ഷ്മമായും ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. ഈ വസ്തുത പ്ലേറോതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. സത്യാന്വേഷിയുടെ കർത്തവ്യത്തെ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം നിർവ്വചിക്കുന്നു. "അയാൾ രണ്ടിലൊന്നു ചെയ്യണം. ഒന്നെങ്കിൽ സത്യം പഠിക്കുകയും കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്യണം; അതിനു സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിൽ ഉത്തമവും അനിഷേദ്ധ്യവുമെന്നു തോന്നുന്ന മാനുഷികസിദ്ധാന്തങ്ങളെ സ്വീക

രിക്കണം. ഒരു പൊങ്ങുതടിയിന്മേലെന്നവണ്ണം അവയിൽ കയറി അപകടസമ്പൂർണ്ണമായ ജീവിതസമുദ്രത്തെ തരണംചെയ്യണം; ദൈവവെളിപാടാകുന്ന ഏതെങ്കിലും ബലവത്തരമായ കപ്പലിൽ കയറി ക്രൂരതൽ അപകടരഹിതവും രക്ഷാകരവുമായ യാത്രചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുന്നതുവരെ അത്രയുംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ." വാസ്തവം! യുക്തിദീപത്താൽമാത്രം കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട പ്ലേറോയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളും, വിശ്വാസദീപത്താൽ ദീപ്തീകരിച്ച യുക്തിദീപത്താൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട ആഗസ്തീനോസിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളും തമ്മിൽ, പൊങ്ങുതടിയും കപ്പലും തമ്മിൽ എന്നപോലെയുള്ള വ്യത്യാസമുണ്ട്.

യുക്തിദീപത്തെ വിശ്വാസം കെടുത്തുകയല്ല, ദീപ്തീകരിപ്പിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. വിശ്വാസമാകുന്ന ദൂരദർശിനിയന്ത്രം യുക്തിയാകുന്ന നേത്രങ്ങളുടെ കാഴ്ചയെ നശിപ്പിക്കുകയല്ല, വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. നഗ്നനേത്രങ്ങൾക്കു ദർശിക്കാൻ അശക്യമായ ആകാശഗോളങ്ങൾ ദൂരദർശിനിയന്ത്രത്തിന്റെ ഉപയോഗത്താൽ അക്ഷിലക്ഷീഭവിക്കുന്നതുപോലെ, മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു സ്വശക്ത്യാ അപ്രാപ്യമായ മതപരവും ധാർമ്മികവുമായ തത്ത്വങ്ങളെ വിശ്വാസത്തിന്റെ സഹായത്താൽ ആശ്ലേഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. വിശ്വാസം പരിമിതമായ മനുഷ്യബുദ്ധിയെ അപരിമിതമായ ദൈവബുദ്ധിക്കു വിധേയമാക്കുകയും, തദ്വാരാ അതിന്റെ ദർശനശക്തിയെ പതിന്മടങ്ങു വിപുലവും വിസ്തൃതവും സൂക്ഷ്മവുമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരിക്കൽ അപ്പോസ്തോലന്മാർ പടവിൽകയറി ജെനസറത്തു് കായൽ തരണംചെയ്യുകയായിരുന്നു. രാത്രിയുടെ നാലാമത്തെ യാമത്തിൽ ഈശോ വെള്ളത്തിൻമീതെ നടന്നുവരുന്നതായി അവർക്കുതോന്നി. "അവരെല്ലാവരും അവിടുത്തെ ദർശിച്ചു." എങ്കിലും അവർ ഭയവിഹ്വലരായി; അതൊരു മായാദർശനമാണോ എന്നു സംശയിക്കാൻ തുടങ്ങി. "അവർ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു..... തൽക്ഷണം അവിടുന്നു് അവരോടു സംസാരിച്ചു. 'സമാധാനചിത്തരായിരിപ്പിൻ, ഞാനാണു്, ഭയപ്പെടേണ്ട' എന്നു

പറഞ്ഞു." സംസാരസമുദ്രത്തിൽ യാത്രചെയ്യുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു ദൈവത്തെയും ജീവിതോദ്ദേശ്യത്തെയും മറ്റും കുറിച്ചു യുക്തിമാർഗ്ഗേണ ജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതു മായാദർശനമാണോ എന്നു സംശയിച്ച് അവർ കുഴങ്ങുന്നു. തൽക്ഷണം അവതീർണ്ണനായ ദൈവത്തിന്റെ — യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ — അപ്രമാദമായ സ്വരമാധുരി അവരുടെ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ പതിക്കുന്നു. ആ സ്വരമാധുരിയാണു കത്തോലിക്കസഭയുടെ ഉപദേശം — കത്തോലിക്കവിശ്വാസം. ശിശുസഹജമായ നിഷ്കപടതയോടെ അതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിലാണു മനുഷ്യശക്തികളുടെ സമ്പൂർണ്ണതയും മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പരമസാഫല്യവും നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നതു്. "ഞാൻ ലോകത്തിന്റെ ദീപമാകുന്നു. എന്നെ അനുഗമിക്കുന്നവൻ അന്ധകാരത്തിൽ നടക്കുകയില്ല." "നിങ്ങൾ ശിശുക്കളെപ്പോലെ ആയിത്തീരുന്നില്ലെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല."

ഉപസംഹാരം.

കത്തോലിക്കസഭയാകുന്ന മഹാകുടുംബത്തിനു പരമ്പരാഗതമായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള വിശ്വാസസത്യങ്ങളാകുന്ന അമൂല്യസ്വത്തുക്കളുടെ ന്യായ്യതയെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണത്തിലാണല്ലൊ നമ്മൾ ഈ പ്രസംഗപരമ്പരമുഖേന ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതു്. യുക്തിയേയും ചരിത്രത്തേയും ആധാരമാക്കിയുള്ള അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി പ്രസ്തുതസ്വത്തുക്കൾ എത്രയും ന്യായമായും സത്യമായും കുടുംബത്തിനു കൈവന്നിട്ടുള്ളതാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ കുടുംബസ്വത്തു് അനുഭവിക്കുന്നവരാരും അതിന്റെ ന്യായ്യതയെക്കുറിച്ചു സംശയഗ്രസ്തരായിരിക്കുകയോ, എതിർവാദികളുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾ കേട്ടു പരിഭ്രാന്തരാകയോ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. കുടുംബത്തിന്റെ അവകാശവാദം എത്രയും സാധുവാണെന്നു് അനിഷേധ്യങ്ങളായ പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു നിസ്സംശയം തെളിയുന്നതാകയാൽ, വല്ല സംശയവുമുള്ളവർക്കു് ഈടുവയ്പിലിരിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളുടെ നിഷ്പക്ഷവും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വവുമായ പരിശോധനകൊണ്ടു് അതു ദൂരീകരിക്കാവുന്നതാണു്. അതിനുവേണ്ട പഠിപ്പും പരിജ്ഞാനവും ഇല്ലാത്ത അംഗങ്ങൾക്കു്, പാണ്ഡിത്യവും സത്യസന്ധതയുമുള്ള വരെന്നും തന്മൂലം സർവ്വഥാ വിശ്വാസയോഗ്യരെന്നും അവർക്കു ബോദ്ധ്യമുള്ള മറ്റംഗങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യംമുഖേന സംശയനിവാരണം വരുത്താവുന്നതുമാണു്.

യഥാർത്ഥമെന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള പല ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും വിദ്യാർത്ഥികൾ ഗുരുക്കന്മാരിൽനിന്നും, സാമാന്യജനം പണ്ഡിതന്മാരിൽനിന്നും പഠിക്കുന്നു. ഈ പഠനസമ്പ്രദായം ബുദ്ധിശൂന്യമാണെന്നു് ആരും സ്വപ്നേപി വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, പ്രസ്തുതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഓരോരുത്തരും സ്വയം പരിശോധനചെയ്തു പഠിക്കുക അസാദ്ധ്യവും അനാവശ്യവുമാകയാൽ, അതു് എത്രയും ബുദ്ധിപൂർവ്വമാണെന്നും എല്ലാവരും സമ്മതിക്കും. ലൌകികശാസ്ത്രങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഏതാദൃശപഠനസമ്പ്രദായം ആദരണീയമെങ്കിൽ, മതശാസ്ത്രവിഷയത്തിൽ

അതു സ്വീകരിക്കുവാൻ കൂടുതൽ ന്യായമില്ലയോ ? മതം മനുഷ്യ ജീവിതത്തെ ആകമാനം നിയന്ത്രിച്ചു രൂപവൽകരിക്കേണ്ട ഒ ന്നാണല്ലൊ. ആ രൂപവൽകരണം സുകരവും തൃപ്തികരവുമാ കണമെങ്കിൽ, അതു ശൈശവത്തിൽതന്നെ ആരംഭിക്കേണ്ടതു മാണ്. മനുഷ്യക്കു പ്രായപൂർത്തിവന്നശേഷവും, സ്വസ്വമായ പരിശോധനയാലും, മതപഠനം നിർവ്വഹിച്ചാൽ മതിയെന്നുള്ള അഭിപ്രായം അത്യന്തം അബദ്ധമാകുന്നു. ഇക്കാരണത്താലാണു കത്തോലിക്കബാലികാബാലന്മാരെ അവരുടെ മാതാപിതാക്ക ളും ഗുരുജനങ്ങളും വൈദികാധികാരികളും കത്തോലിക്കമത തത്വങ്ങൾ ശൈശവംമുതൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ശിശു പ്രായത്തിൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള കേവലം ഉപരിപ്ലവമായ ജ്ഞാനം കൊണ്ടു്, ഇക്കാലത്തു പ്രത്യേകിച്ചും, കത്തോലിക്കർ തൃപ്തിയട ഞ്ഞുകൂടാ. തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിശക്തിയും മറ്റു സാഹചര്യങ്ങളും അ നുവദിക്കുകയും ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നിടത്തോളം ശാസ്ത്രീയ മായരീതിയിൽ സ്വമതജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കാൻ എല്ലാ കത്തോ ലിക്കരും ഉൽസുകരായിരിക്കണം. ഈ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തി ന സഹായകമായ അനേകം മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആധുനികകാലത്തു് എ വിടെയും സുലഭങ്ങളാണു്.

ഒന്നാമതായി, ഉയർന്നവിദ്യാലയങ്ങൾ, യുവജനസമാജം വകപഠനക്കളരികൾ (Study Circles), മതപ്രസംഗയോഗങ്ങൾ എന്നിവയിൽ കത്തോലിക്കമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ശാസ്ത്രീയമായി പഠിപ്പിക്കുകയും പ്രതിപാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. കത്തോലി ക്കയുവാക്കൾ നിയമേന സന്നിഹിതരായിരുന്നു് ആ പ്രഭാഷണ ങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ശ്രവിക്കുകയും മനസ്സിരുത്തി പഠിക്കുകയും ചെയ്യണം. രണ്ടാമതായി, ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ലഘുലേ ഖകൾ, മാസികകൾ, പത്രങ്ങൾ എന്നീ നാനാരൂപങ്ങളിൽ അ സംഖ്യം മതപ്രബോധകങ്ങളായ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ കത്തോ ലിക്കമുദ്രാലയങ്ങളിൽനിന്നും അനവരതം പുറപ്പെടുന്നുണ്ടു്. യുവ തീയുവാക്കന്മാരും ജനസാമാന്യവും ഈ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളെ യഥാശക്തി നേരിട്ടുവരുത്തിയും, കത്തോലിക്കവായനശാലക

ളിൽ അംഗങ്ങളായിചേർന്നാൽ അവയെ സദാ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. അതേസമയംതന്നെ, കത്തോലിക്കാമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായ ആശയങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളെ അശേഷം വർജിക്കേണ്ടതാണ്. കത്തോലിക്കപക്ഷത്തുനിന്നു തക്ക സമാധാനം നൽകാത്തതായി ഒരൊറ്റ ആക്ഷേപമെങ്കിലും എതിരാളികളുടെ കൃതികളിൽ കാണുകയില്ല. അവരുടെ ആക്ഷേപങ്ങളിലുള്ള വാസ്തവവിരുദ്ധതയും യുക്തിഹീനതയും കത്തോലിക്കപണ്ഡിതന്മാർ തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ വിശദമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അവയെ മനസ്സിരുത്തി വായിക്കുന്നപക്ഷം എതിരാളികളോട് സമാധാനം പറയുന്നതിനു സാമാന്യവായനക്കാരനപോലും സാധിക്കും. നേരേമറിച്ച് എതിരാളികൾ, അവർ ഭാവനാവിലാസവും രചനാസാമർത്ഥ്യവുമുള്ളവരായാൽ പ്രത്യേകിച്ചും, വായനക്കാരുടെ വിവേചനാശക്തിയെ സ്തബ്ധമാക്കത്തക്കവിധം അത്യുജ്ജ്വലവും ആവേശജനകവുമായ ഭാഷയിൽ ആക്ഷേപങ്ങൾ എഴുതിവിടുന്നതുകൊണ്ട്, അവരുടെ കൃതികൾ വായിക്കുന്ന സാമാന്യജനങ്ങൾ തങ്ങളറിയാതെതന്നെ തീച്ചൂയായും അവയ്ക്ക് അടിപെട്ടുപോകും. അതുകൊണ്ടാണ് മതശാസ്ത്രത്തിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു കത്തോലിക്കരും എതിരാളികളുടെ കൃതികൾ വായിക്കരുതെന്നു സഭ വിലക്കിയിട്ടുള്ളത്.

മൂന്നാമതായി, മതകാര്യത്തിൽ മറേറതുകാര്യത്തെയുംകാൾ ബുദ്ധിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ വികാരങ്ങളും മനസ്സും ഇടപെടുന്നതിനാൽ, മതപരമായ ചിന്തനങ്ങളിൽ ഈ രണ്ടു ശക്തികളുടെയും യഥോചിതമായ നിലയ്ക്കു വ്യതിചലനം വരാതിരിപ്പാൻ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം സൂക്ഷിക്കണം. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം സദാചാരപരവും പ്രാർത്ഥനാപരവുമായ ജീവിതമത്രെ. "നിങ്ങൾ പ്രലോഭനങ്ങളിൽ ഉൾപെടാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ജാഗരൂകരായിരിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ" എന്നുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശം വിശ്വാസസംബന്ധമായ പ്രലോഭനങ്ങളുടെ കാര്യ

ത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. വിശ്വാസം ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ദാനമാകയാൽ, ദൈവസഹായത്തോടുകൂടി മനുഷ്യമനസ്സു സന്നദ്ധമാക്കുന്ന യുക്തിപൂർവ്വമായ ബുദ്ധിയിലേയ്ക്കു ദൈവം സൌജന്യമായി പ്രവഹിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രകാശമാകയാൽ, പാത്രത്തിന്റെ ദൃഷ്യത്താൽ അതു നഷ്ടപ്പെടാവുന്നതാണു്. തന്മൂലം പാത്രം ദൂഷിക്കാതിരിക്കാൻ, മനസ്സും ബുദ്ധിയും ശുദ്ധമായി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ, വിശ്വാസികൾ സദാ ജാഗ്രൂകരായിരിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. "തിരുസഭയെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകുന്നവരിൽ ഭ്രഷ്ടപക്ഷത്തെയും അതിലേയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന അവസാനകാരണങ്ങൾ ബുദ്ധിയെ സംബന്ധിച്ചുവയല്ല, പ്രത്യുത ധാർമ്മികങ്ങളായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളവയാകുന്നുവെന്നതു് അവിതർക്കിതമാണു്" എന്നതേ കാറ്റൽ ആധാരം ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നതു്. സൂനാന്റെ ഹൃദയസ്പർശിയായ വാക്കുകൾ ഈ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിനു നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കട്ടെ:—

"എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരരേ, ദൈവം നമ്മളെ തന്റെ പുത്രന്റെ സഭയിലേയ്ക്കു് ആനയിച്ചതിൽ നമുക്കുള്ള ആനന്ദവും കൃതജ്ഞതയും എത്ര മഹത്തായിരിക്കണം! ഇത്ര അമൂല്യവും അനന്യസാധാരണവുമായ ദാനം ലോകത്തിൽ മറേറതുണ്ടു്? പ്രകാശത്തിന്റെ വാസസ്ഥാനവും, സമാധാനത്തിന്റെ സങ്കേതവും, വിശുദ്ധാത്മാക്കളുടെ സാന്നിദ്ധ്യസ്ഥലവുമായ ഇവിടെ (തിരുസഭയിൽ) നമ്മൾ ആഗതരായിരിക്കുന്നതും; യഥാർഹമായ സ്ഥാനങ്ങളിലെത്തുകയും യഥാർഹമായ ഉദ്യോഗങ്ങളിലേർപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനാൽ നമ്മുടെ സകലമാനസികശക്തികൾക്കും പ്രേമവികാരങ്ങൾക്കും പരിപൂർണ്ണവികാസം പ്രാപിക്കാവുന്ന ഒരവസ്ഥയിലേയ്ക്കു നമ്മൾ ആനയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും; മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ എത്രയും ഉൽകൃഷ്ടവും എത്രയും പരിശുദ്ധവുമായ ചിന്താവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു സന്ദേഹരഹിതവും പൂർവ്വാപരയോജ്യവും നിശ്ചഞ്ചലവുമായ ബോദ്ധ്യം നമുക്കു കരസ്ഥമായിരിക്കുന്നതും; ഇഹത്തിൽ ആശാഭ

രിതരും പരത്തിൽ സച്ഛ്പ്രാപ്തരുമാകാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നതും; പാവപ്പെട്ട ലോകം പർവ്വതത്തിന്റെ അടിവാരത്തു് ഊഹാപോഹങ്ങളിലും പരസ്പരകലഹങ്ങളിലും കാലംകഴിക്കുമ്പോൾ, നമുക്കു ക്രിസ്തുവിനോടൊരുമിച്ചു പർവ്വതശിഖരത്തിൽ വസിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതും; ഇതെല്ലാം അനുസ്മരിക്കുന്ന നമ്മളിൽ ആരാണു സ്വസൌഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചു് ആശ്ചര്യപരതന്ത്രനാകാത്തതു്?.... സാത്താൻ അവന്റെ സർവ്വശക്തികളും സാമർത്ഥ്യങ്ങളും ആസന്നമരണമായ ആത്മാവിനെതിരായി പ്രയോഗിക്കുന്ന അന്ധകാരനിബിഡമായ ആ അന്ത്യസമയത്തു വിശ്വാസത്തിനും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും മാത്രമേ പ്രാബല്യമുണ്ടാകുകയുള്ളൂ. മറെറന്തെങ്കിലുംകൊണ്ടു് ആ സന്ദർഭത്തിൽ വല്ല പ്രയോജനവുമുണ്ടോ? ഗഹനങ്ങളായ ന്യായങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയോ, അതിസമർത്ഥങ്ങളായ വാഗ്വാദങ്ങൾ നടത്തുകയോ, ചരിത്രസംഭവങ്ങളെ ക്രമീകരിച്ചു കാണിക്കുകയോ, വാദപ്രതിവാദപരമായ സകല ആയുധങ്ങളേയും വിവേചനാപൂർവ്വം പ്രയോഗിക്കുകയോ, വിജയലബ്ധിയിൽ മിത്രങ്ങളുടെ സ്നേഹാദരങ്ങൾക്കും ലോകരുടെ അഭിനന്ദനത്തിനും പാത്രമാകുകയോ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു വല്ല പ്രയോജനവുമുണ്ടോ? സമുദായത്തിൽ ബഹുമാന്യസ്ഥാനം വഹിക്കുകയോ, മഹാകാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുകയോ, മഹദ്വിചാരങ്ങൾക്കു ചൈതന്യം നൽകുകയോ, മഹാപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ വിജയകരമാക്കുകയോ ചെയ്താലും, ഈലോകത്തിൽനിന്നും പരലോകത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗദർശിയായ വിശ്വാസദീപം നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തപക്ഷം വല്ല പ്രയോജനവുമുണ്ടോ? ദൈവത്തിൽനിന്നും മഹത്തായ ദാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയും, അവയെ സ്വാർത്ഥപരവും മാനുഷികവുമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കായി വിനിയോഗിക്കുകയും, കാണേണ്ടെന്നുവച്ചു കണ്ണുംപൂട്ടിയിരിക്കുകയും, സത്യത്തെ അവഗണിക്കുകയും, സംശയങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തുകയും, ദൈവപ്രസാദവരത്തിന്റെ നേതൃത്വം തദുദ്ദേശ്യപ്രാപ്തിവരെ അനുസരിക്കാതിരിക്കുകയും, വാഗ്ദത്തഭൂമിയുടെ സമീപത്തു ചെന്നശേഷം മുന്നോട്ടുഗമിച്ചു് അതിനെ കരസ്ഥമാക്കാതിരിക്കുക

യും ചെയ്ത ദുർഗന്മാരുടെ ഗണത്തിൽപെട്ട്, ദൈവികന്യായാസനത്തിന്റെ മുൻപിൽ നിലകൊള്ളുന്നതിനേക്കാൾ, മനുഷ്യമക്കളിൽവച്ച് ഏറ്റവും നിസ്സാരനും ഏറ്റവും ബുദ്ധിഹീനനും ഏറ്റവും അജ്ഞനുമായ ആളുടെ സ്ഥാനത്തു നിൽക്കാൻ നാം ആ ദിവസത്തിൽ എത്രമാത്രം ആഗ്രഹിക്കും?.... (വിശ്വാസമാകുന്ന) ഈ അനുഗ്രഹം ദാനംചെയ്തതിനു ദൈവത്തെ ഇടവിടാതെ സ്തുതിക്കുകയും വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്യിൻ. അതു പ്രസാദവരത്തിന്റെ ഫലമാണെന്ന്, എത്രകാലം കഴിഞ്ഞാലും, വിസ്മരിക്കാതിരിപ്പിൻ. അതിനെക്കുറിച്ച് അഹങ്കരിക്കാതിരിപ്പിൻ. അതു് ഒരിക്കലും നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ. മറ്റുള്ളവർക്കും അതു ലഭിക്കുന്നതിനായി സർവ്വശക്തികളോടുകൂടി പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്യിൻ."

പത്തൊൻപതാം നൂറാണ്ടിലെ അമേരിക്കൻ ചിന്തകന്മാരിലും പത്രപ്രവർത്തകന്മാരിലും സമുദായനേതാക്കന്മാരിലും അദ്വിതീയനായ ഡോക്ടർ ബ്രൌൺസൺ മാനസാന്തരപ്പെട്ട 32 സംവത്സരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, മരണത്തിന് അല്പകാലം മുൻപായി, പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ "അന്ത്യസന്ദേശ"ത്തിലെ ഹൃദയംഗമമായ വാക്കുകളിൽ ഞാൻ ഈ പ്രസംഗപരമ്പര ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

"കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കു പുറമെ എനിക്ക് ഒരു സങ്കേതസ്ഥാനവുമില്ല; ഉണ്ടാകണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുമില്ല. ആ സഭയിൽ പ്രതീക്ഷയെക്കവിഞ്ഞു ഞാൻ സന്തുഷ്ടനായിരിക്കുന്നു. എത്രയും പ്രിയപ്പെട്ടതും എത്രയും വത്സല്യപൂർണ്ണയും എത്രയും പ്രേമമസൃണയുമായ മാതാവിനെ എന്നപോലെ ഞാൻ അവളെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അവളുടെ സന്താനമായി ജീവിക്കുകയും സന്താനമായിത്തന്നെ മരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നതാണ് എന്റെ ആഗ്രഹസർവ്വസ്വം."

സമാപ്തം.

Bibliography.

ഈ പ്രസംഗങ്ങൾ തയാറാക്കുന്നതിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രധാനമായവ താഴെച്ചേർക്കുന്നവയാകുന്നു.

A Grammar of Assent.
Cardinal Newman.
[Longmans, & Co.]

Catholic Christianity.
Rev: Vassall-Phillips. C. SS. R.
[R. & T. Washbourne Ltd., London]

Christ Our Brother.
Prof. Karl Adam.
[Sheed & Ward, London]

Christian Apologetics.
Rev. W. Devivier, S. J.
[Benziger Brothers, New York]

Christianity & Infallibility.
Rev. Daniel Lyons.
[Longmans & Co.]

Credentials of Christianity
Rev. Martin J Scott S. J.

Handbook of the Christian Religion.
Rev. W. Wilmers, S. J.
[Benziger Brothers, New York]

Is Christianity True?
Arnold Lunn & C. E. M. Joad.
[Eyre & Spottiswoode Ltd., London]

Natural Theology.
Bernard Boedder, S. J.
[Longmans, & Co.]

Now I See.
Arnold Lunn.
[Sheed & Ward, London]

Our Christian Heritage
Cardinal Gibbons.
[John Murphy Company, Baltimore]

Synopsis Theologiae Dogmaticae Fundamentalis. Vol. I, II, III.
Tanquerey.

The Causes and Cure of Unbelief.
Written by N. J. Laforet; Revised and Enlarged by Cardinal Gibbons.
[Thomas J. Flynn & Co., Boston]

The Church Through the Ages.
J. B. Ghosal, M. A.
[I. C. T. S. Trichinopoly]

The First Principles of Knowledge.
John Rickaby S. J.
[Longmans, & Co.]

The Incarnation.
Edited by Rev. C. Lattey, S. J. M. A. (oxen)
[W. Heffer & sons Ltd., Cambridge]

The Light of Life.
Rt. Rev. John Cuthbert Hedley O. S. B.
[Burns & Oats Ltd., London]

The Question Box.
Rev. Bertrand L. Conway.
[The Paulist Press, New York]

The Nature of Belief.
Rev. M. C. D'Arcy, S. J. M. A.
[Sheed & Ward, London]

The Spirit of Catholicism.
Dr. Karl Adam.
[Sheed & Ward, London]

The Son of God.
Dr. Karl Adam.
[Sheed & Ward, London]

The Truth of Christianity.
Lt. Col. W. H. Turton D. S. O.
[Wells Gardner, Darton & Co. Ltd, London]

What Faith Really Means.
Rev. Henry Grey Graham, M. A.
[R. T. Washbourne Ltd., London]

Why Should I be Moral?
Rev. Fr. Hull S. J.
[The Examiner Press, Bombay]

The Catholic Encylopedia.
Magazines and Papers such as,
The Light of the East (Calcutta.)
The Universe, (London.)
The Tablet, (London.)
The Lamp, (America.)
The Examiner, (Bombay.)
The Sathyadeepam (Ernakulam)

